УЧИТЕЛЬТЪ БЕИНСА ДУНО

ПЕТТЕ ВРАТИ

ОБЩ ОКУЛТЕН КЛАС

УЧИТЕЛЯТ ПЕТЪР ДЪНОВ

ПЕТТЕ ВРАТИ

УЧИТЕЛЯТ ПЕТЪР ДЪНОВ

ПЕТТЕ ВРАТИ

ОБЩ ОКУЛТЕН КЛАС
XV ГОДИНА
(1935 - 1936)
Том II

Първо издание

София
2002

Ученикът трябва да *благодари* от сутрин до вечер за всичко, което вижда около себе си.

Тогава струите на Любовта ще потекат през неговата душа.

Учителят

(Свещени думи на Учителя, стр. 68, София 1938 г.)

Ученикът трябва да бъде *благодарен* на това, което Учителят му дава, и да върви напред.

Учителят никога няма да остави ученикът да се спре. Ученикът чувства подкрепата, която иде от Учителя, от цялото Небе. Това го изпълва всеки момент с благодарност и благоговение.

Учителят

(Свещени думи на Учителя, стр. 100, София 1938 г.)

Учителю, благодарим Ти за Божественото Слово, с което ни дари. Израз на нашата благодарност ще е изучаването му от всеки ученик, на когото съзнанието се е отключило за него, за Словото.

ПЕТТЕ ВРАТИ

"Отче наш"

Прочетоха се темите "Предназначението на човешките ръце".

Някои са писали, че предназначението на човешките ръце е да реализират Божията воля. Този, който е писал, по-добре е засегнал въпроса. Може да се пише много върху ръцете.

Питам, от какво произтичат тия несъобразности в живота? Да кажем, че имате някакво неразположение, минава ти някоя лоша мисъл, при сегашното ваше състояние, или някое лошо желание, или направиш някоя микроскопическа лоша постъпка. Вие някой път се запитвате откъде е това. Когато грешният прави някое престъпление, ние намираме причините, обаче някой път лошите мисли, лошите желания минават през ума и на един светия. Тогаз какво ще кажете? Има и случаи на същества, които са били ангели в една възвишена чистота и разбиране и по някои съображения напущат своята чистота, напущат небето и влизат в едно стълкновение.

Вземете очите, например. С очите виждаме. Те са едно велико благо, най-великото благо, но много страдания в човека произтичат от очите му. Вземете ушите. Те са сетива. Те са повод за знания, но ушите са повод и за много нещастия. Вземете човешкото обоняние. И то е причина за много нещастия. После, вкусът и пипането. Та всички тия сетива са пътища, през които нещастията идват на земята. Зърнал си нещо, видял си нещо. Това е причината

за твоите страдания. Ти вървиш по пътя, нямаш никакво страдание, но видиш някой човек облечен хубаво, и веднага направиш сравнение между себе си и него, и веднага ти става мъчно. Виждаш, че твоите дрехи са по-вехтички, а пък неговите са по-нови. Слушаш някой оратор. Дотогаз не ти е било мъчно. Той говори хубаво, и като излезеш вън, тебе ти стане мъчно, че ти не можеш да говориш като него. Или вървиш и видиш, че някой човек е седнал и яде нещо хубаво, някоя печена кокошка. Аз ви говоря за неща, достъпни за вас. Казвате: „Защо да се говори за кокошки?“ Понеже това е една идея достъпна. Кога е влязло в мода да се ядат печени кокошки? Някой път можем да се спрем върху произхода на това, кой е бил първият гениален човек, който е почнал да яде кокошки. Като един исторически факт. Най-първо, поводът за опичането на една кокошка не е бил ни най-малко лош, в началото е нямало никакво престъпление. Ти зърнеш в някоя каса и видиш, че има пари, и след време от това гледане започва една мисъл и се впрегнат всички чувства. И ти най-после извършиш една работа, която хората считат за неразумна.

Та казвам, вземете съвременната техника. Например направят се някои удобства. Например вземете някои машини, които се карат с пара. Какви нещастия стават. Не че онзи, който е направил машината, има за цел това. Той е направил машината за подобрение положението на човечеството. Но тая машина може да се пръсне и може да убие един, двама, десет души. Кой е виноват? Значи съществува една възможност в машината да направи едно престъпление. При кои условия? Ако онзи, който кара машината, допусне да има по-голямо налягане на парата върху машината и външната обвивка не може да издържи, и парата не излиза по обикновения път, та се пръска котелът. А знаете ли да се пръсне котелът на една машина какво е? Цялата гара ще хвръкне. Вие казвате: „Защо е

така?“ Ще мислиш защо е така. Ти си ограничил ония парни капки, ти си ограничил тяхната свобода и следователно в тях има едно желание да извоюват онова, което са изгубили. Ти си ги ограничил, и тая пара иска свобода и следователно пръска котела, и какво ще стане, като се освободи, тя не му мисли. Онзи, който е събрал парата, какви са били неговите намерения? Сега казваш: „Защо Господ направи света така?“ Дай ми един план, как трябва Господ да направи света. Очите на човека му бяха потребни, но щом имаш очи, има възможност да грешиш. Ушите му бяха потребни, понеже, ако нямаше уши, не щеше да добие знанието, човешката реч. Можеш да нямаш уши, но тогаз щеше да дойде по-голямо зло. Да кажем, че ти си една реалност без уши. Тогаз как се живее без уши? Как се живее без очи? Ами че без очи пак ще направиш престъпление. С очи ще направиш повече престъпления, без очи ще направиш по-малко престъпления, но пак ще ги направиш. Един ден, като вървиш сляп, катурнеш един човек, който умира, и казваш, че не си го видял. Това е неумишлено престъпление, но това не е извинение. Онзи, който е извършил престъплението с очи, това е вече умишлено, още повече няма извинение. Онзи, който е извършил престъплението, понеже не виждал, там е друго.

Можеш да извършиш престъпление и без да имаш уши. Глух си. Иде зад тебе една каруца. Ти нищо не слушаш. Викат ти: ще те прегази каруцата, но ти нищо не слушаш. Кои са причините за неслушането? Причините съществуват. Какво трябва да правим? Преди хиляди и милиони години са се зародили тия причини и сега се проявяват. Има един атавизъм в човека, който се преповтаря. Ти си вегетарианец, но атавизъм има в тебе да ядеш месо. Ти сега минаваш за въздържател и не пиеш вино. Но този занаят за винопийството го има още у насекомите. Преди милиони години насекомите са се опивали и са играли кючек. Като се опие, тя се върти, върти. И сега

човек, като се напие, върти се, кълчи се, но мухите това са го правили преди милиони години, като са се напивали. Преди мухите има още друга, по-дълга история. Но да почнем от мухите. Най-първо, тая муха е дошла до един плод, който тя яла, но тя не знаела, че този плод може да ферментира, има някои си ферменти. После, и човешките мисли, и те, колкото и да са фини във външната си страна, също и човешките чувства, те са изложени на едно малко окисляване. Едно човешко чувство е изложено на ръждясване. Всякога може да стане една малка, микроскопична промяна в чувствата и тая промяна показва, че човешките чувства са неустойчиви. Щом се изменят чувствата ти, това показва, че ти си неустойчив. И ти седиш на една почва, която е неустойчива. И тогава трябва да вземеш мерки. Цялото здание, в което седиш, ще рухне. Може би сега, в дадения момент, няма да рухне, но може би след десет, двадесет, петстотин, хиляда години може да рухне. Ще дойде време да рухне. Може и някоя твоя мисъл да ръждяса. Сега във вас се ражда мисълта: "Не може ли другояче?" Как другояче? Каква е възможността за другояче? Защото не можем да говорим за неща, които не знаем. Не можем да говорим за неща, които не разбираме. Това, което не разбираш, значи никога не си го опитал. Това, което никога не си го опитал, не можеш да говориш за него, но това, което веднъж си опитал, можеш да говориш за него. Има хора, които обичат да крадат моми. Млади момци обичат да крадат моми. Старите нямат този навик. Има хора, които крадат и книги. Краде някоя хубава книга, ръкопис. Колко пъти в странство в една библиотека откраднат някой ценен ръкопис. Една свещена книга може да се открадне. Английското библейско дружество издало на турски Библията. Пратили ги в Цариград в митницата. Турците, като ги видели, изпокрили всички библии. Този чиновник взел, онзи чиновник взел по една библия. И колкото турци се обърнаха към християнството, те са били

от откраднатите библии. Изчезнали са библиите, но тия, които са ги чели, са се обърнали към Христа. Питам сега, къде е сега престъплението? Ще кажете: „Изпокрали са библиите на Библейското дружество.“ Като са ги изпокрали, какво лошо стана? Кражбата е по-малка от благото, което е станало, че обърнаха се хиляди турци към светлината. Библейското дружество изгубило сто-двеста хиляди, един-два милиона лева. Какво са два милиона при едно голямо благо? Някои идват при мене и се оплакват. Казвам, на този са откраднали библията в турската митница. Казвам: „Ще напечаташ други.“ Той казва: „Не трябваше да стане това.“ Трябваше, не трябваше, но са го направили. Казвам: „От твоите крадени библии ще се ползва някой.“ Той казва: „По-добре да не се ползва.“ Казвам му: „Много си егоист.“ Той казва: „Но правда трябва да има, не трябва да крадат.“ Казвам: „Съгласен съм.“ Но онзи човек, който се е научил да краде, той най-първо е започнал с много добри намерения, много добри намерения имал. Най-първо човек е имал много благородни чувства, като е дошъл при кокошката. Погалил я и я хранил. Приятно му било, че я е хранил. И като снесла кокошката яйца, той гледал, гледал нещо бяло. Казал: „Чакай да видим.“ И бара го с ръката. Вкусил го и мирисал го, и искал да знае какво е това нещо, което кокошката е направила. Учен човек бил, казал: „Чакай да го посварим, чакай да го опитаме.“ И научил се да яде яйцата. И искал да знае какво се е скрило в кокошката, какво има в кокошката, което снася тия яйца. Първоначално не е било така, както е сега, но с много научна цел, за Божия слава дошло кокошкарството.

И вие сега седите и сте недоволни от живота. Някой от вас е недоволен, че не е здрав. Някой от вас не е доволен, че е не е учен. Някой от вас е недоволен, че не е добър. Някой от вас е недоволен, че не е силен. Всички имате разни видове недоволство. Недоволен е някой, че

не е красив. Някой е недоволен, че не е практичен. Казва: „Не съм учен, не ми стига умът, не зная как да го направя. Аз съм будала.“ Хубаво, ония които не са будали, те са вълци; които са малко будали, те са тревопасни; а пък които са умни, те са птици. Сега изводът, ще го преведете това. Вие сега искате върху вашия настоящ живот да дойдете до разбирането на Божиите пътища. Вие трябва да се върнете и да изучавате всичките ония атавизми на престъпленията, които са скрити. Има много работи, скрити във вас. Има хиляди, милиони престъпления, скрити във вас, за които Господ не ви е съдил. И понеже Той иска да ви съди, Той ви е турил на Земята, за да ви хване тук. Той не казва сега, че сте направили престъпление, но ви е турил вие да се проявите. Той казва: „Вие тази работа направихте ли я?“ Вие казвате: „Не я направих.“ Той знае, че сте я направили. Той ще ви тури в живота, и ще го направите втори път, трети път. И пак ще се оправдаете, че не си ти причината, а еди-кой си. Питам, първата жена, която яде ябълката, мислите ли че тя за пръв път направи това престъпление. Из райската градина тя правеше тия престъпления. Види някоя круша, ябълка, и тя откъсне тук, откъсне там и ядеше. Отде дойде престъплението? Като видя тая красивата змия с хубавите люспи. Хайде да ви я опиша: тя била с много златни люспи, пъстри, тя се обвила около дървото. И змията почнала да говори на нейния език и тя се зачудила как тая змия може да говори на райския език. Ева ѝ казала: „Как си дошла тук?“ „Дойдох да видя какъв е вашият свят. Но вие учените хора тук в рая обръщали ли сте внимание какво нещо има тук, от хигиеническо гледище каква тайна се крие в този плод?“ Тя го погледнала и казала: „Чакай да му видим вкуса.“ Най-първо, прегрешението на Ева беше в това, че тя седеше в един възвишен свят и мърмореше. Тя каза: „Дотегна ми да живея в този свят тук, колкото и да е хубав, но да сляза в един свят с по-голяма широта.“ И тогаз Господ я

пратил в света на Адама, той да я възпитава. Той беше първият директор на някакъв си пансион и Господ прати дъщеря си, да я възпитава този директор. И даде му наставление, каза: „Тя ще дойде. Тя е доста умна, разумна. И като свърши училището, ще я назнача на някаква работа.“ Той, като я погледнал, казал: „Има нещо да стане.“

Сега казвам: това, което Адам направи, вие вървите сега по същия път. Вие седите тук близо един до друг, побутне ви някой и вие веднага по някакъв си атавизъм сте недоволен. Ако до вас седи някой болен, който обича да кашля или друг някой болен, вас ви е неприятно. Седи една стара сестра, много е благочестива, за Господа мисли всякога. Тя мисли, че е изправна и че не е като другите, но като дойде някой красив брат и седне до нея, тя го погледне, после погледне настрани и казва: „Мъж имам, стара съм.“ В какво седи престъплението? За в бъдеще има да правим тия престъпления. Има някакво престъпление. В дадения случай, че той седнал тук, в това няма никакво престъпление, но има една микроскопична малка възможност и ако тя не се избегне, има опасност да стане някоя голяма катастрофа в бъдеще. Една капка не може да направи нищо, но като се съберат хиляди капки на едно място, могат. Първата капка е един повод. Но събрани хиляди, милиони капки на едно място, и като им се даде известна насока, те могат да извършат престъпление. Ако в тебе се увеличава едно желание, увеличава, то увеличението на желанието ще произведе една постъпка, която е престъпление. Следователно, като дойде едно желание, какво трябва да правиш? Питам: този младият момък не иска да те изкушава, той не се изкушава, той е седнал при тебе. Старата сестра какво мисли и той какво мисли? Той си мисли: „Тая калугерка пак седнала до мене. Нямаше ли някоя млада сестра?“ А пък тя казва: „Много хубаво стана, че Господ го прати при мене.“ Вътрешни разсъждения. Никой отвън не знае какво става вътре. Те

си приказват за Бога, за ангелите, за небето, но в душата на двамата има два различни процеса. Той си замине, и тя до вечерта пак поглежда, побутне се и си го представя, че той е до нея. Ходи, погледне се в огледалото и казва: „Стара съм.“ Изкушение е това.

Това е и за яденето, и за парите, и за службата. Навсякъде може да има един малък повод за изкушение. Кажат ти някоя дума и казваш: „Защо ми я каза?“ И повтаряш думата, и в тебе се зароди едно лошо чувство. И казваш: „Аз ще му кажа, че не е така, както той мисли.“ И започва се един спор.

Сега мнозина искате да влезете в другия свят. В другия свят можете да влезете, но вие трябва да бъдете умни, защото с това съзнание, което имате, ако отидете в другия свят, някои от вас нищо няма да видите. Някой, ако види нещо, ще падне в изкушение. Онзи свят е красив, но и в най-красивия свят има възможност за престъпления. Ако влезете в умствения свят, не можеш да направиш физическо престъпление, но ще можете да направите умствено престъпление. Ако влезете в духовния свят, в света на чувствата, там не можете да направите физическо престъпление, но в чувствата можете да направите престъпление. Всяко горчиво чувство е едно престъпление. Всяка лоша мисъл е повод на едно престъпление. Всяка една лоша постъпка на физическото поле е повод за друго едно действие, което не е хармонично.

Та казвам: човек какво трябва да направи? Вие с никакви закони не можете да ограничите човешката мисъл. Един човек, който има очи, как ще го ограничиш, как ще му кажеш да не гледа? Ще гледа той. Злото и доброто са неща външни. Човек е онова, което съзнава, в дадения случай, че е зло и добро. Човек показва, че е добър, като поддържа доброто, показва, че е лош, като поддържа злото, но самият човек не е нито в доброто, нито в злото. Доброто и злото са само пътища, които показват пътищата

на човека, за да добие той съзнание, че е човек и че може да прави една разлика между добро и зло. Най-първо, трябва да разглеждате вашите мисли. Вие някой път ще се уплашите от мислите си. Дошла някоя лоша мисъл и в дадения случай вие почнете да се безпокоите, но в дадения случай тая мисъл у вас е само като кибритена клечка. В тая кибритената клечка седи една възможност да запалиш огън, да направиш едно добро. С тая клечка, която имаш, можеш да направиш едно зло. Това зло можеш да го направиш съзнателно, а можеш да го направиш и несъзнателно. Ти можеш с нея да запалиш една плевня и да запалиш и да изгориш цяла къща. А пък с този огън можеш да направиш хиляди добрини, да го впрегнеш на работа. Зависи как ще употребиш клечката. Следователно в човешкия ум и човешкото сърце всякога има възможности. И там е човекът. Човек е онзи, който разбира възможностите. В дадения случай човек е онзи, който знае как да употребява клечката. Той трябва да знае, че с нея клечка в едно направление може да направи зло, а в друго направление - добро. Може някой да се спре върху философията: „Не може ли по друг начин?“ Може, но в дадения случай в този път какво трябва да се прави?

Та казвам, сега трябва да бъдете всички господари на всички свои мисли. И всеки ден ви се дава възможност, изпитват ви вас. Това, което прекарвате във вашия живот, вие сте в едно изпитание. И постоянно Бог изпитва сърцата и умовете на хората. Той е турил при тебе една красива жена, турил е пари, човешката слава, много работи. Той ще те прекара през всички пътища, за да опита ума ти, сърцето ти, доколко ти разбереш законите, които Той е положил. В малките работи е това. Вземете една котка, никога тя няма да се изкуси да яде жаби. Дойде жабата, котката ще я бутне и ще я остави. Защо? Една змия, като види жабата, изкушава се, хване я и я нагълта цялата. Защо котката не се изкушава от жабата, да я изяде, а пък

змията се изкушава? Но ако на една котка ѝ дадете една птичка, веднага ще дойде изкушението. Така че ако при жабата не се изкушавате, при птичката се изкушавате. Ти казваш: „Аз съм силен, не се изкушавам.“ Казвам: „При жабата си силен за изкушение, няма да се изкусиш, но при птичката ще изгубиш своето равновесие.“ Сега изходния път: какво трябва да прави човек? В хигиенично отношение въздухът, който дишате, има всички възможности да оздравеете и да се разболеете. Много болести се предават чрез въздуха. Много болести се предават чрез водата. Много болести се предават чрез храната. Много болести се предават чрез пипането. Много болести се предават чрез гледането. Ти някой път можеш да погледнеш някой болен човек и да заболееш. Може една болест да се предаде чрез обонянието. И едно добро може да се предаде чрез твоя поглед. Да ви наведа един пример. Когато Христос виждаше онова състояние на Петра, за да го опита, като му говори Петър: „И всичките да се отрекат от Тебе, аз съм готов да положа живота си за Тебе. Имам характер. Не съм аз от ония Петровци. Аз [съм] смел, мога да воювам.“ Казва му Христос: „Преди да пропее петелът три пъти, ще се отречеш от Мене.“ „Как? Аз да се отрека?“ „Три пъти ще се отречеш.“ Сега някои от вас можете да кажете, че Христос е внушил на Петра. Ти можеш да кажеш: „Ако Той не беше внушил на Петра, онзи не щеше да се отрече.“ Христос му каза, че три пъти ще се отрече, но не му каза начина, Петър не знаеше по кой начин. Христос загатва на Петра. Петър даже не подозираше по кой начин. Петър не попита: „Като се отрека, какъв цяр има за това?“ Никак не помисли за цяр. А пък Христос беше приготвил един цяр за Петра. Той предвиди работата. Какъв беше този цяр? Отрече се Петър, както знаете. И после, на третия път, Христос го погледна. Онзи поглед беше лечебен. И като го погледна, дойде в Петра съзнанието. Той съзна, той видя къде седеше причината. Петър

беше смел, той е от смелите хора, които са смели, когато имат пари в джеба си, смели са, когато имат нож запасан, смели са, когато са на власт, много са смели. Но вземете им парите и тия работи, ограничете ги, и те стават крайно страхливи. Някои минават за много смели, а пък някои - за крайно страхливи.

Ти не трябва да уповаваш на условията. Трябва да знаеш как да ги използваш. И при нямането на тия условия пак не трябва да се обезсърчаваш. При малките възможности пак не трябва да се обезсърчаваш. Всякога на земята съществува една малка възможност, ако съзнанието ти не е будно, да си създадеш едно голямо нещастие. Може един човек да е дошъл да направи едно голямо добро. Може с това добро, което искаш да ти направи, може да ти създаде едно голямо зло. Представете си, че един човек ти е донесъл една топла пита, а пък другият е гладен. Той е разбойник, тегли ти един куршум за питата. Вижда, че си доста силен и ти тегли куршум, и те утрепва за питата. Ако онзи не беше ти донесъл питата, ти щеше да бъдеш жив. Онзи имал добро намерение, но разбойникът те убива. Могат да ти дадат двадесет лева и за двадесет лева да те убият. Често стават сега убийства за двадесет лева. И после, може в някои случаи да се зароди едно състезание. Можете да забележите това при малките деца. Като стане да декламира едно дете, след него ще стане друго. То е хубаво. Но ако детето влезе в една градина и вземе една ябълка, и другото ще влезе. Както за доброто, така и за злото, едно дете може да даде повод на сто деца, какво да направят. Първото няма да го направи майсторски, и най-последното ще го направи най-майсторски. Никога не допущай в себе си едно изкушение. Най-малките изкушения в света са най-опасни. Ти допускаш например това изкушение: „Този брат или тая сестра ме обиди.“ Една малка мисъл. Ти казваш: „Не трябваше да го каже това.“ Или някой път казваме: „Не трябваше да ме погледне така.“

Става въпрос за погледа. И ще се зароди цял един процес, че този поглед някак си бил накриво и ще се зароди омраза. Казваш: „Погледна ме някак си.“

Има четири вида погледи: един поглед, който ражда раздори; друг, който ражда съблазън; трети, с който се подхлъзва, и четвърти, с който човек отива към Бога. Трите погледа могат да ни отклонят от правия път и ще ни турят в съблазън. Само един поглед съществува, който може да ни тури в правия път. Три възможности има. Да кажем, че вие задавате въпрос: „Защо Господ ме направи грозен?“ За да не грешиш. „Защо ме направи сприхав?“ За да не грешиш. „Защо ме направи богат?“ За да грешиш. Защо те направи силен? За да грешиш. Защо те направи светия? За да грешиш. Защо те направи грешник? За да се изправиш. Защо стана грешен? За да се изправиш. Защо направи това прегрешение? За да познаеш слабостта си. Ти казваш: „Другояче не може ли?“ Кажете вашия проект, кой е другият начин. Някой идва при мене и казва: „Твоят модел не е хубав.“ Казвам му: „Много добре, направѝ по-добър модел.“ Дайте модел, не само да говориш, че моят модел не е добър. От тая кал трябва да направиш. Той казва: „Защо си се разшалял*?“ Защото не може другояче. Може, някой ще вземе някои малки лопатички и ще направи калта. Но не зная дали някой от вас може да направи опит. Бих желал някой да измаже стая с четка, и без да капне нито една капка върху дрехата му. Ще му дам една хубава копринена дреха, не копринена дреха, но с всякой цвят, по който да личат петната, и да боядиса стаята ми, без да падне петно върху дрехата му. Да измажете къщата, без да падне върху дрехата ти капка вар. Можеш да туриш друга горна дреха. Но не, без да туриш друга дреха. Вие вършите престъпления с едни дрехи, и като дойдете вечерно време, туряте дрехите на престъпле-

* Разшалял - разлудувал *(от руски)*.

нието настрани и се облечете с новите дрехи и излезете. Така е лесно, но с новите дрехи да измажеш къщата, без да се оцапаш. Онзи от вас, който иска аз да му разкрия малките тайни, аз ще го туря, най-първо, опита да измаже една къща с копринена дреха, без да капне нито една капка отгоре му. Тогаз казвам: „Ти си един от учениците, комуто мога да поверя тия работи *(тайните)*.“ Ако падне една капка, няма да му поверя, понеже от тая капка той ще направи толкоз бели, че и мен ще повлекат под съдебна отговорност, мен, като интелектуален подбудител на престъплението. Това е един анализ.

Казвам, престъплението се заражда в ума ви за нищо и никакво. Седи някой и цялата нощ не може да заспи. Разправяше ми един български свещеник. Той на младини имал истории. Казва: „Чудя се на себе си. Вече на Господа съм служил петдесет години. Какъв дявол е дошъл в мене сега.“ Казвам: „Какъв дявол?“ Той казва: „Едно време имах благодетел. Богат беше. Всичко ми оставяше на разположение. А пък аз: това не исках, онова не исках. Човекът ми го даваше, казваше ми: „Вземи това.“ Аз не исках. Това ми подаряваше, онова ми подаряваше. Аз не исках, казвах: „Не ми трябват.“ И сега съжалявам, че не съм ги взел тия работи.“ Какво има сега той да се връща? Той го разправя сега. Това го спъва. Като почнали тия мисли да му минават, явява се една вечер неговият ръководител и му казал: „Едното ти око гледа към земята.“ Свещеникът е стар, на осемдесет години. „Едното ти око гледа към земята, другото ти око - към Бога.“ И бутнал го с ръката си. И като станал сутринта, имаше черно петно там, дето го бутнал, и цял месец стоя това петно. *(Учителят посочи от лявата страна на челото над вежди.)* Свещеникът ми казва: „Минават и други изкушения. Когато се женех, имаше една по-красива жена и по някой път ми идваше мисъл, защо не се ожених за нея. Казвах си: „Попски работи. Оженил си се.“ Че това е един човешки порядък.

Без любовта и в женитбата какво се постига? Ти имаш изкушение, казваш: „Защо не я пипнах малко?“ Какво има в пипането? Престъплението седи в това, когато на един човек му дадеш нещо, което не му съответства. Тогаз го подлагаш на изкушение. Бащата и майката често дават нещо на детето, за да не му стане нещо. Бащата пие нещо и хайде да близне и детето. Или малко ракийца, за да не му стане нещо на детето. Момиче ако е, нищо не става. На момчето ще даде. Какво трябва да прави бащата? Ти даваш на детето да пие, за да не стане нещо. Но ти щом си пил, то е станало вече нещо. Ти пиеш и с това го подлагаш на изкушение. И един ден, като стане то пияница, ти казваш: „Защо Бог допусна това?“ Ти ако не беше пил, и детето не щеше да пие.

Вие мислите сега, че сте установени. Прави сте. Установени хора няма. Аз не съм срещал хора установени. Аз имам преценка. Във всяка една постъпка вие не можете да бъдете свободни от греха, понеже вашето съзнание не е будно. Дойде ти едно желание за пари. При жените, при парите, при плодовете и прочее подбудителната причина е една и съща. Ти ще дойдеш до изкушение. Престъпленията идват от благата. Един човек ти поверява пари няколко милиона. Ти вземеш, извадиш, отвориш торбата и извадиш един наполеон. Не вземаш повече. Толкоз ти трябват. Казваш: „Толкоз пари има. Защо да не взема един наполеон?“ Престъплението не седи там. В бъдеще ще се образува един навик и като срещнеш един човек, който има само един наполеон, ще го вземеш. И там ще стане престъплението. Онзи богатият човек ни най-малко няма да знае, че си взел златна монета, но в тебе остава един навик и може би след десет, петнадесет, двадесет, след хиляда години можеш да извършиш едно престъпление, което ще ти коства живота.

Та казвам сега: колко трябва сега да бъдем внимателни. Не да се плашите сега. Казваш: като дойде изкушението,

какво ще стане? Това, от което се плашите, ще дойде. В този път ще минете през всичките изпитания. Няма да остане някое изкушение, някое изпитание, през което да не минете. Не мислете, че ще бъдете пощадени. Всички ще минете през изпитания. Писанието казва: „Който победи.“ Значи който размишлява докрай.

Вие не знаете какво представляват влюбените хора. Аз да ви представя какво представляват влюбените хора. Вие имате много идеална представа за влюбените хора. То е един прост въпрос, то е един квартирен въпрос. В духовния свят става спор кой каква къща да наеме. Тук на земята двама души се скарват кой коя къща да наеме или кой коя къща да купи. Ти срещнеш една красива мома и се влюбиш. Тя е съградена къща, това е квартира. Ти се влюбиш. „Влюбеният“, ти си един меситин*. Някой те е ангажирал да му намериш къща и намериш тая къща, и отидеш да я препоръчаш. Ти си се влюбил. Някой път онзи, в когото си се влюбил, той не те обича. Значи той не иска да ти даде къща под наем. А пък той се влюбил в другиго. Той иска да тури там някого другиго под наем. Та влюбеният е онзи, който иска да тури някого в една къща под наем. Тялото е къща. Вие не знаете. Младата мома е една къща. Ти ще туриш този наемател, но господарят идва и казва: „Слушай, защо ми прати този? Той не си плаща наема навреме.“ И започва се дело за изхвърлянето му навън. Това е безлюбието. Що е безлюбието? Изпъждането на наемателя. И онзи казва: „Защо ме тури в тая къща, да ме пъдят?“ И тогаз у меситина дойде едно угризение на съвестта, че се е влюбил криво. И любовта не е за тебе. Друг се ползва. Вие мислите, че гори сърцето ви. Твоето сърце не гори. Вие сте меситин: гори сърцето на някой друг. Това е първата фаза на любовта. Влюбените - това са къщи. Вие сте във физическия свят.

---

* Меситин - посредник на търговци и др. *(диал. от гръцки)*.

Да ви приведа една песен. Има една песен, „Песен за скръбта.“ Три фази има в тая песен. „Слушал съм за тебе, скръб...“ Така като се говори, ние се намираме в един свят неустойчив. Всичко, което става в света, е преходно. То е физическият свят. „Че жестока си била.“ Всички работи на земята са жестоки. Второто положение: скръбта ни най-малко не отговаря, че тя била жестока. Тя казва: „Мен мъчно може да ме обикне някой.“ Това е духовният свят. Скръбта казва: „Мен хората не ме разбират, не ме обичат.“ После, умственият свят, третата фаза: „Мъчно може да ме следва някой в пътя, по който вървя. За да мисли добро за мене, той трябва да е жител от съвсем друг свят.“ И най-после, завършва се с един жив мотив: „Скръбта и радостта са все едно.“ Това е причинният свят при любовта. Това е вече Божественият свят, дето всички неща се разбират. Трябва да минеш от физическия свят в духовния, в умствения, в причинния и тогаз можеш да кажеш, че си изпял песента. Това е сега разбиране на една песен. Това е един модел на песента, дълбоко разбиране на песента.

Та казвам, всяка една песен, всяко едно чувство, което едновременно не засяга всички тия светове, ако вашето съзнание няма това разбиране, вие всякога ще паднете в едно изкушение. Няма човек, който да не се е изкушавал. Не е лошото в изкушението, но в разбирането на нещата. Ти ще видиш красивата мома и ще кажеш: „Отлична е. Хубаво е направена тази къща.“ Но тази къща аз зная за кого е направена. Всяка една къща, от Божественото гледище, е направена специфично за някого. Щом видя красивата мома, по номера чета за кого е направена. Видя друга красива мома, видя пак за кого е направена и казвам: тая мома не е направена за мен. Виждам друга мома, пак казвам така. И най-после дойда до онова, което е за мене. Виждам плаката, чета моя псевдоним... Взимам това, което е за мене. Това не е престъпление. Престъп-

ление е да вземеш онова, което не е за тебе. Онзи може да ти отстъпи. Става и това.

Вие седите и роптаете. Паднете в едно изкушение. Искате да направите някой подвиг, и не знаете как да го направите. Ние сме в стълкновение с един порядък. Този порядък е порядък на изпитанията. Светът, в който живеете сега, е свят на изпитания. Ще влезете в друг един свят на оценка. Не само да се изпитвате, но да преценявате нещата. И най-после, трябва да видите в какво ще ви послужат.

Когато обикнете някой човек, какво обичате в него? Какво нещо е любовта? Някой път трябва да ви говоря върху любовта. Аз не съм се спрял да говоря върху любовта. Тая любов на земята какво е? Вие се занимавате с кираджийство* на земята, нищо повече. Кираджия пък е всичката любов. Всичката идеална любов на земята е кираджийство, разгледана от Божествено гледище. Това е първата фаза на любовта. После ще минете във втората фаза, третата, четвъртата фаза и тогаз ще се отвори един свят просторен за вас. В този свят на физическото поле ще бъдете разочаровани. В духовния свят ще усетите скърби и страдания, в умствения свят - омраза, и в причинния свят ще се примирите. Вие ще видите причината, защо е било така. Сега за какво може да се изкушава човек? Един момък се изкушава, ако къщата е красива. Ако къщата беше грозна, той ще каже: „Къщата не е за мен.“ За онзи жител, който живее вътре, ти нищо не знаеш. Ти казваш, че Бог живее вътре в човека. Тогаз, ако вие съзнавате това, то всеки един човек е една възможност да намериш истинския път. Ако съзнаеш, че Бог живее в него, какво трябва да направиш за него? Ти казваш, че Бог живее в него, и правиш разлика. Ти казваш, че Бог живее в момата, и се изкушаваш от нея. Ти казваш, че Бог живее в момъка, и

---

* Кираджийство - наемане на помещение *(от турски)*.

се изкушаваш. Ако Бог е в тая мома, тя не може да те изкуси. Ти можеш да се изкушаваш само там, дето не е Бог. Изкушението седи само там, дето не е Бог. Дето е Бог изкушение не може да има и прегрешение не може да има. И когато Бог даде заповедта Си в райската градина, Той се оттегли, нямаше Го в градината. И казва се, че надвечер дошъл Бог в райската градина и казал: „Адаме.“ Адам, като останал без Господа, дошъл в изкушение. Той беше малко дипломат и каза: „Чул съм за някой си адепт.“ И Адам остана вкъщи и изпрати жена си да посрещне адепта. Тя беше облечена в хубави дрехи и адептът почнал да ѝ говори на ватански език. Ако вие бяхте на мястото на Ева, след толкоз хиляди години, какво щяхте да правите? Ще направите пак същата погрешка, но в друга форма. Често са я правили. Аз виждам къде е изкушението. Често ми казват: „Учителю, аз за твоето учение не се ожених.“ За моето учение не се е оженил? Че утре ще дойде и друго учение и заради него няма да се ожениш. Тя досега съжалява, че не се е оженила. Тя значи се изкушава. Не е въпросът там. В какво седи любовта към Бога? Щастието на другите хора е и наше щастие. Когато друг човек се жени, мен ми е приятно, понеже аз и той сме все едно. Когато някой прави добро, то съм аз, и когато някой прави престъпление, то съм аз. Аз не го съдя, като го видя. С неговото разбиране и аз бих го направил. Но понеже той го направи, аз имам сега възможност и мога да изправя това. Има цяр.

Една мома запалила чергата на един момък. На ваш език ви говоря, фигуративно. За да го избавиш от запалената черга, дай му да види по-красива мома, за да му изгасне чергата. В какво седи запалването на чергата? Ето какво е запалената черга. Той се е влюбил и казва: „Ако не се ожениш за мене, аз ще се самоубия.“ Запалила се е чергата му. Покажи му по-красива мома и той ще каже: „Има за какво да живея.“ Не се убива вече и ще стане

по-идеен. И започне пак да си върти мустачките и да се оглежда в огледалото. По напред искаше да се самоубие, а сега е пред огледалото. Като иска за втората пак да се самоубие, ще му покажеш още по-красива, и пак ще си върти мустачките и пак ще е пред огледалото. А момата какво прави? Сега мъжете въртят мустачките, а вие жените, като се влюбите, какво правите? Момата ще бутне устата си. Тя уж чисти устните. Някой път, без да искам, наблюдавам. Момата заглади мустаците. Защото на момъка са видими мустаците, а на момата са невидими. Уж си чисти устата, а пък тя си тегли мустаците. Момъкът, като си тегли мустаците, иска да каже: „Това са закони и правила. В моето царство има ред и порядък. Ще те държа като писано яйце, като цветенце.“ Видиш ли тия правила? След като се ожени, няма никакви закони.

Ще ви приведа един пример. Снощи дойде един млад човек при мене да иска един съвет. Виждам го, че той се намира в духовния свят в една голяма мъчнотия. Оженил се. Аз виждам работите много отдалеч, но нищо не му казвам. Той казва: „Не живея добре, жена ми иска да ме напусне. Аз съм един чиновник, взимам хиляда и четиристотин лева. Тя беше чиновничка, и я уволниха. Тя казва: „Ти трябва да помислиш.“ Тя има пари, но не иска да ги употребява. Иска да ме напусне.“ Той ѝ казал: „Можеш да ме напуснеш.“ Тя казала: „Но ще ми дадеш и детето.“ Взема и детето. Мъжът казал още: „Лош език има тя. Много лоша е станала. Казах ѝ, че не трябва да има лош език и я набих.“ Казах му: „Работите се влошиха.“ „Влошиха се.“ „Говори ли тя сега?“ „Почна да ми говори.“ „За пръв път ли я биеш?“ „Не, често пъти съм я бил.“ Аз му казах: „Какво ти даде повод да я биеш? Тогаз вие без любов сте се оженили. Как се оженихте?“ Той ми разправи. Казах му: „Вие сте вървели по крив път. Така не се женят хората. Не е хубаво. Няма да я биеш. Работите с биене се влошават. С биене нищо не се постига.“ Той каза: „И тя бие.“

Казах: „Нито тя трябва да бие, нито ти трябва да биеш. По този начин не може. Този метод за биене не е лош, но с него нищо не се постига. Той не е разумен. Вие сте дошли много наблизо и не се разбирате. Ти искаш своето благо, ти искаш тя да ти слугува, и тя иска ти да ѝ слугуваш. Вие сте двама, между които няма любов. Между вас Господ не е.“ Той казва: „Какво да направим сега? Да я напусна ли?“ Той я обича. Неговата обич е съвсем друга. Завързана работа. Казах му: „Ще се повдигнеш в себе си и ще ѝ кажеш: „Аз ти давам свобода. Ако ти мислиш, че след като напуснеш мен, ще станеш по-добре, по-щастлива, че напущането ще бъде за твое благо, иди си. А ако мислиш, че с мен ще бъдеш по-добре, остани си тук. Стой дотогаз при мен, докато намериш друг.“ Този съвет мога да ти дам. Ако беше ми говорил по-рано, щях да ти дам друг съвет. Сега ѝ дайте пълна свобода. Застани на това.“ Той каза: „Мъчна работа е, не е лесна работа.“ Казах му: „Няма да я биеш сега, ще издържаш. И като ти говори, като те нагрубява, ще кажеш: „Колко хубаво ми говориш, колко е красиво, колко е разумно.“

Ще приведа и този пример: един имал лоша жена, от която плачел и молил се как Бог да го избави от нея, че лош език имала. Той бил американец. Той слушал в Америка една певица и толкова се трогнал, че хванал ръката ѝ и казал: „Бог ме благослови да чуя твоята песен.“ И като се върнал вкъщи, тя го гълчала. Той казал: „Гълчи ме колкото искаш, десет пъти да ме гълчиш.“

Като се увеличава доброто, увеличава се и злото и когато се увеличава злото, увеличава се и доброто. Неизбежно е това. Когато се увеличава известно благо, увеличава се и противоположното. Вие искате известно благо, но мислите, че няма да има известни последствия. Има противоположни последствия. Като дойдат външните изпитания, ще кажете: „Защо ми трябваше този път?“ Че този път на изпитания не можете да избегнете. Вие ще

минете райски живот на земята, но ще дойдат и изпитанията. Бог обърна внимание на Адама: „Няма да ядете от този плод.“ И Адам не можа да изтърпи. Бог каза на Адама: „Няма да го поглеждаш, няма да го пипаш, няма да го вкусваш, няма да го миришеш, няма да го чуваш.“ Ева отиде и го погледна, и го чу, и го вкуси, и го попипа, и го помириса, и го изяде. Значи с петте си сетива вътре влезе. Та вашите пет сетива, които имате, са канали, през които всякога изкушението може да дойде. Но сетивата са и канали, през който доброто може да дойде.

Тогаз казвам: „Бъдете разумни.“ Като дойде едно изкушение, винаги благодарете на Бога. Сега на вас ще ви дам един съвет: щом дойде изкушението, допитайте се до своя другар. Не яжте на своя глава. Ева, без да пита, яде. Повикай Бог на помощ и Го питай: „Господи, трябва ли да го направя, или не?“ В себе си ще питаш своя ум и своето сърце и след като ги питаш, попитай и Господа: „Какво да правя?“ А пък вие казвате: „Аз съм свободен.“ Но свободата е място на престъпления. Само онзи, който е свободен, може да направи престъпление. Можете да дадете сега един повод, за да направите едно престъпление в бъдеще, но ако искате да се повдигнете, да не сте в това плачевно състояние, трябва да имате едно отлично съзнание, да гледате широко на света, който Бог е създал. Всички хора са на изпитание и в доброто, и в злото. И трябва да влезете в положението на всеки едного. Може би някой да не се изкушава като вас. Но всеки ден си има човек своите изпитания. Например вземете нашето тяло. Ние сме така построени, че моят ум трябва да мисли. Ако моят ум не мисли, тогаз равновесието, което имам, се нарушава. Равновесието, което имам, се дължи на ума и на сърцето. Ако изгубим равновесието, ще паднем на земята. Човек не е толкоз устойчива фигура. Ако оставиш човешкото тяло без съзнание, то не може да устои. Иначе човек, като тяло, няма основа. Ти трябва да мислиш. Цели-

ят ваш живот не е толкоз устойчив. Колкото е устойчиво съзнанието, толкоз и тялото. Докато мислиш правилно. Там се иска тънък анализ. Вечерно време си направи един отчет. Намери престъплението не в неговата черна форма, но в онова далечното, в малкия му още вид. Ти казваш: „Този човек ми е неприятен.“ Но в тая неприятност седи една възможност за престъпление за в бъдеще. Вземете и приятността: онзи пияница, като види чашата, потреперне за нея. Какво се крие в чашата? В чашата е скрит кръчмарят, а пък в кръчмаря е скрит дяволът. А пък в дявола е скрит грехът. В червеното винце, в чашата не седи престъплението. Престъплението седи в кръчмаря, седи в дявола. И като влезе дяволът в тебе, виното ще те съблазни да го пиеш. На кръчмарина трябва да му платиш, а пък дяволът, и той ще вземе сега. Понеже ти си пил, той ще накара да платиш така скъпо за онова, което те е научил, че ще съжаляваш дълго време.

Сега да ви задам въпроса: коя е отличителната черта на любовта? Една тема. Аз да ви дам отговор. Любов, която ражда един живот, който не се окислява, това е любов. Всяка любов, която създава живот, какъвто и да е, колкото и малко да се окислява, това не е любов. Любовта трябва да роди един живот, който не се окислява, при всичките условия остава неизменен. Това е проявлението на любовта. Ако във вас няма тая чиста любов, това не е любов. Ако дойде една нечиста мисъл във вас, това което имате, не е любов; трябва да знаете, че любовта не се е проявила. В любовта няма никакви противоречия. Любовта е изпълнение на всички закони в света. Тепърва трябва да учите какво нещо е изпълнението на всички закони. Ще каже някой: „Можеш да прегърнеш, да целунеш някого.“ Можете да си играете, да го прегърнете, да го целунете, това е началото на прегрешението. След прегрешението дойде и отвращението. Сега го прегръщаш, и след време го оставяш и не искаш да го прегръщаш. Ако го прегръщаш, и после

не искаш да го прегръщаш, това е престъпление. И ако най-първо не си го прегръщал, и после го прегръщаш, то пак е престъпление. Защо? Защото и в единия, и в другия случай в тебе има користолюбива мисъл. Аз така гледам. Онзи момък прегръща красивата мома заради красотата ѝ, а пък грозната я прегръща заради нейните пари. Прегръща я от немай къде, за нейните пари. И ако ги вземе, престава. И в единия, и в другия случай аз не се лъжа. Ти се примиряваш за известни съображения. Никакви съображения да няма. Ти го обичаш със съображения, ти го отхвърляш по известни съображения. Това не е правият път. Правият път е: ти трябва да вършиш нещата заради Бога. Но и това е една мисъл неопределена. Върши на Онзи, Който през хиляди векове ти е давал всички свои благословения и никога не ти е направил един намек, че не си направил нещо добро, Който е бил всякога добре разположен към тебе, ти ще обичаш заради Него, ще му дадеш Той да се изявява, а не ти. Истинската любов е тая, в която Бог се изявява, а не ние. Щом ти се изявяваш, престъплението идва. Щом оставиш Бог да се изявява, то е правата любов. Ти ще кажеш: „Каква може да бъде тая любов?“ Любов без престъпления, любов без страдания, любов без лоши мисли. Ще кажеш: „Каква любов ще бъде тя?“ На вас ви се струва, че това нещо е неразбрано. Разбрано е то, но във вас има една политика. Някой пита: „Обичаш ли го?“ Политика е това. И отговаря: „Не го обичам.“ И това е политика. Някой друг пита: „Обичаш ли го?“ Другият отговаря: „Обичам го.“ Пак е политика. Тогаз идва някой и ми казва: „И го обичам, и не го обичам. При известни условия го обичам, при други условия не го обичам. Някой път не го обичам, и после го обичам, или някой път го обичам, и после не го обичам.“ Докога ще бъде това? Аз и той като се обикнем, тогаз няма да се обичаме. Двама хора, като се отдалечат един от друг, те имат стремеж да се съберат. То е обич, прегръщане. А пък двама хора,

като им стане много тясно, искат свобода. Безлюбието е свобода. От безлюбие ходиш да се разхождаш, а пък в любовта, понеже си се уморил от разходката, връщаш се вкъщи да си починеш. Това е още първата фаза на любовта. Аз не разглеждам още идеалната любов. Това не е идеалната любов. Тук има любов, но тая любов не е още устойчива. Перките на рибите ще минат през краката на млекопитаещите и едва тогаз ще достигнат до ръцете. И като стане човек ангел, тогаз ще знаеш как да упражняваш ръцете си. Една сестра е писала в темата си, че ръцете са дадени, за да бие човек онзи, който не е свестен, за да го свестят, а пък онзи, който е свестен, да го милваш. И в единия, и в другия случай има изкушение. И когато биеш, и когато милваш, има изкушение. Аз считам и едното, и другото за изкушение. Като ме погладе някой или като ми зашлеви една плесница, аз го считам и двете за изкушение. Само че онзи, който ми зашлеви плесница, аз при него най-първо усещам неприятността, и после хубостта, а пък при милването първоначално усещам приятността, после горчивината. И онзи, който ми зашлеви плесница, после ще заглади, ще замаже, ще направи политика. Като маже, не е той. Аз не търся причината в къщата. Аз не търся причината в чашата, в кръчмаря, а в дявола. И най-после, за да разреша този въпрос, от дявола отивам при Бога и Бог ми разправя. Дяволът е един кръчмарин, нищо повече. И дяволът казва: „Какво да направя от тия грешници? Имам желание да направя сладко вино, но дойдат ферменти и направят виното опивателно. Ни най-малко не желая виното да стане опивателно.“ Казвам тогаз на дявола: „Когато ми дойде желание да пия вино, сам ще си го смачкам.“ Ти ще си пиеш виното, което смачкаш сам. Сам аз ще си смачкам виното, което ще пия. Докато не се научите сами да си мачкате виното, всякога ще имате изкушение. Ако ви даде вино онзи, който ви обича или ви мрази, ще имате изкушение. Когато сам си го стискал, то-

газ нямате изкушение. Ще кажете: „Тая мисъл не е ясна.“ Ще кажете: „Политика е това.“ Аз не искам да направя мисълта си по-ясна, защото ако я направя по-ясна, ще ви туря в друго изкушение. Аз съм виждал в Америка. В Америка като отидеш в някой дом, американците са много тщеславни. Той те запознава с жена си, с дъщеря си, със сестра си и ще каже: „Отлична е сестра ми. Прави най-хубавите курабии.“ А в България препоръчват жената, че знае да меси най-хубавия хляб. Щом каже, че може да меси най-хубавия хляб, знам какво иска да каже с този език. Или ще кажат за нея: „Добра шивачка е, много сладкодумна.“ Пак знам какво искат да кажат с това. Или казват: „Тя е толкоз добра, че може да ти извади душата.“ Пак знам, какво иска да каже с това. Или ще каже: „Тя е толкоз добра, че душата и сърцето ти може да извади.“ Хубави работи, но аз не бих желал да бъда една красива мома, която да изваждам сърцата на момците. Аз не бих желал да бъда една красива мома, която, като меси хляб, че да умъртвява хората. Ако аз меся хляб, пак ще има изкушение. Ще го направя, без да знаят кой го е направил. И ще следя който изяде моя хляб, какво ще стане от него и ако стане някъде някоя пакост, ще кажа: „Моят хляб е причината.“ Както виното като си пие и стане престъпление, кръчмарят е причината, така е и при яденето, след като ядеш. Това е философската страна.

Не трябва да влизате още в този свят. Трябват тънки разсъждения. И ако нямате тия разсъждения, не можете да влезете в другия свят, ако нямаш едно съзнание да те пренесе.

Някой ще каже: „Елате да ви покажем пътя.“ Докато почнеш да чувстваш благото на всички хора в себе си и да чувстваш техните страдания, техните мъки, като че ти страдаш, и после да чувстваш възможностите за тяхното повдигане, като дойдеш така да живееш, ти си вече на правия път. Но като търсиш само своето спасение - да

живееш в Бога, ти си наполовина. И ако виждаш само лошото в живота, ако виждаш живота в неговата опасност, това е друга крайност. Към падналите ще бъдеш снизходителен. А ония, който не са паднали, ще ги съжаляваш. Ония, които са паднали, не ги съжалявам, а ги обичам, а пък съжалявам ония, които не са паднали, защото зная, че ще паднат. Никога не плачи за един, който е паднал. Казвам: „Няма вече какво да пада.“ Помагам му. Ти имаш много голямо съмнение за себе си и мислиш, че никога няма да загинеш. Казвам, пътешествие е това. Може да влезе човек в някой мочурляк. „Объркал си се, през този мочурляк никой не е минал. Върни се назад, понеже колкото повече отиваш в мочурляка, ще потъваш повече и животът ти ще стане безсмислен. Върни се назад.“ Оттам ще го заведеш при реката да се измие, после го вземаш вкъщи и му даваш да се наяде хубаво. И какво трябва да му кажеш? „Не поставяй лоши кираджии в добрата къща. Постави един такъв кираджия, че онзи, чиято е къщата, да ти каже: „Много ти благодаря. Аз съм много доволен от кираджията. Пази ми къщата.“ Това е във фигуративен смисъл.

Да бъдем изправни в любовта си, та горе-долу поне да не се измъчваме. Сега всеки критикува. Какви ли не критики. Една сестра се смееше, че един брат иска да тури един кираджия. Тя казва: „Не можеш ли да дадеш един съвет?“ Казах: „Ще викаш онзи, който иска да даде къщата под наем, и онзи, който иска да влезе в къщата, и ще кажеш: „Колко ти плаща този за меситлика?“ И после на онзи, който ще влезе в къщата, ще кажеш: „Колко ще платиш? Навреме ще плащаш наема. Ако ще плащаш навреме наема, можеш да влезеш. Ако не платиш навреме, не влизай. Защото в тая къща не се намалява наемът, а се увеличава.“ Мога да им дам този съвет. И ще ги оставя свободни. Ще му кажа: „Тая къща не е за тебе. Ако влезеш, ще те изпъдят един ден.“ Преди години дойдоха

при мен двама души, от които единият меситин. Казах на меситина: „Няма да ти платят толкова, колкото очакваш.“ А пък на когото е къщата, казах: „Този наемател, който ще влезе, няма да ти плаща.“ Той каза: „Вижда ми се добър човек.“ „Добър е, но ще го видиш.“ И нему казах: „Не влизайте в тая къща.“ След една година казаха ми: „Ние направихме договор, влязохме.“ След две години единият напусна къщата и наемателят си излезе, напусна кираджийката.

Един вкарал един наемател в една къща, а пък друг меситин дойде и казва: „Тая къща не е за тебе. Има друга къща, по-изгодна.“ И тогаз той извади тоя наемател и го тури в другата къща, и стана един спор. Те са меситски работи. Не могат да се оправят. Така ако разглеждате въпроса, няма никакъв смисъл.

В служенето на Бога се изисква един свободен живот. Ще се изкушаваш: в гледането има възможност да съгрешиш след хиляди години, а може и сега. В слушането има възможност да научиш много хубави работи, но и много лоши работи можеш да научиш. В обонянието, във вкуса много хубави работи можеш да научиш, но и много лоши работи. И в говора, и в мириса, и в пипането също така много работи ще научиш, но и много злини можеш да научиш. И навсякъде има възможност да научиш и да съгрешиш. Трябва да знаеш. Когато ти кажат: не пипай - не пипай. Когато ти кажат: не мириши - ти не мириши. Когато ти кажат: не слушай - ти не слушай. Когато ти кажат: не гледай - не гледай, нищо повече. Има един вътрешен Божествен глас, който ти казва: „Недей.“ Той ти казва така, само те предупреждава и те оставя пак свободен. Христос казва: „Не съдете, за да не бъдете съдени.“ То значи: „Разсъждавай разумно, за да стават всички неща разумно. Тогаз няма да влезеш в осъждение.“

Аз ви навеждам на тия мисли, понеже се зараждат сега много смътни схващания. Някой казва: „Ние не живеем

добре.“ Вие имате много посторонни* схващания, смътни понятия. В какво седи истинският живот? Вие гледате много повърхностно. Някоя сестра е весела, но тая веселост не показва, че тя е на прав път. Или тя скърби. И това не показва ни най-малко, че тя е на прав път. Казват на някоя: „Какво си се пооправила?“ Тя е на път на изкушение. Някоя е отслабнала, пожълтяла е. Тя е излязла от курника. Но и двете са в анормално състояние. Разбирателство, разбиране трябва. Като видиш един човек, трябва да го разбираш. Онова, от което той страда, и ти можеш да страдаш, и онова, в което той се изкушава, и ти можеш да се изкусиш, макар и не в тая форма. Ти казваш: „Бог е с мен.“ Но след няколко дена ти ще плачеш с четири реда сълзи. Как можеш да плачеш, като е Господ с тебе? Ти казваш: „Аз, като видях Господа, заплаках.“ Онзи, който плаче при Господа, не Го е видял. Плачът винаги показва една вътрешна нужда. Христос плака заради страданията, които имаше да дойдат на света. Ние се радваме при естествени блага. Сълзите имат съвсем друг произход. Има цяла една история за сълзите.

Ако по този начин почнете да мислите, може много работи да се правят лесно според тая философия, която ви описвам.

Някой ме пита: „Така ли трябва да гледаш?“ Ами как трябва да погледна? Ако го погледна любовно, изкушавам го, а ако го погледна строго, изстудявам го. Как трябва да погледна?

Аз считам един човек умен, който може да ме учи. Аз вземам магарето за професор, когато искам най-хубавата вода. Когато искаш най-хубавата вода, намери магарето и го прекарай край една чешма. Ако не спре, не пий водата. И там, дето се спре магарето, пий оттам. Казвам, ще постъпите, както магарето, нищо повече. Тръгна с някой

---

* Посторонни - странични, чужди, външни *(от руски)*.

учен човек, който е свършил четири факултета и той ме заведе в някоя сладкарница, дето има пасти, след това - в някоя кръчмарница модерна, с ликьори и ще ме почерпи. Питам: кой ме е научил по-добре, ученият или магарето? Магарето. Науката на учения в този случай нищо не струва. Онзи ще ме научи да пия вино, а пък магарето - вода. Ученият ще ме заведе при пастите, а магарето е по-умно. Магарето за да се научи да пие хубавата вода, всичката магарещия отгоре му. Докато всичката магарещия не се стовари на гърба ти, ти не можеш да се научиш да пиеш хубавата вода. Че каква магарещия има в магарето? Не е пияница, да краде не ходи. Има си слабости - много е тщеславно. Като влезе в някое село, зареве. Като му турят някоя конска муха, пак реве. Упорито е магарето. Всичката му погрешка седи в това, че магарето не може да си измени мнението; то е толкоз упорито, че като го удариш по задницата, то казва: „Ти можеш да ме биеш, но аз имам определено мнение.“ Питат го: „Искаш ли конска форма?„ Не искам.“ „Волска?“ „Не искам. Аз своята магарешка форма не я заменям с нищо. Аз толкоз години се молих. Едно време исках една форма, Господ ми даде, и в тая форма има толкоз магарещина. В другите не знам колко има. Не искам друга форма, понеже доста ми е това.“

Казвам, бъдете благодарни в тоя живот, който имате сега. И ако в него не можете да носите тия нещастия, които имате, то как искате друг живот, който може да ви донесе по-големи нещастия? Вие искате живота на един цар. В него има по-голяма магарещина вътре. Че знаете ли какви страдания има в живота на един цар? Можете ли вие да издържите? Не мислете, че един цар, че един министър-председател е щастлив. Не мислете, че един човек, който се е учил, е щастлив. Това е област на изпитания. Колкото се повдигаш, толкоз и мъчнотиите се увеличават. Не роптайте преждевременно да имате нещо, когато сте деца още.

Казвам сега: „Бъдете благодарни.“ В този живот какво трябва да научите? Като магарето да пиете хубава вода. Като гълъба само зрънца да ядете. Гълъба го вземам като един образец, че във всички условия не се е научил да яде мушички, а само зрънца. Гълъбът си има някои слабости, но си има характер. При яденето е изправен. Ако е за ядене, бих ви препоръчал гълъба, а пък ако е за трезвеност, въздържание, бих ви препоръчал магарето. Ако е за труд, бих ви препоръчал вола, а пък ако е за подвижност, пъргавина, бих в препоръчал коня. Ако е за ум, бих ви препоръчал змията, като нея да бъдете. Ако искате да бъдете спокойни, както казват турците, и светът да изгори, ще ви препоръчам жабите. Това е фигуративно.

Казвам, правете тънки различия. Не се самозаблуждавайте. Ако сте радостен, радостта винаги ви готви едно изкушение. Ако сте скръбен, и там има изкушение. И в скръбта, и в радостта има изкушение. И в скръбта има едно благо, и в радостта има едно благо. Но знайте, че не всяка радост, която имате, носи благо заради вас. Оная радост, която носи една възможност вътре в тебе, дръжте я, и оная скръб, която носи известно благо, дръжте я. Но оная радост и оная скръб, които не носят блага, пазете се от тях. Не да ви е страх, но да знаете какви ще бъдат последствията. Че ако вие двама се сприятелите и след време ще се скарате, тогаз по-добре не се сприятелявайте. И ако вие двама ще се намразите и след време ще се обикнете, тогаз намразете се. Ако омразата е път за любовта ти, то трябва да минете по този път. А пък има път, по който само великите хора могат да минат, които разбират закона. Христос напусна един възвишен живот и дойде и възприе грешния живот на хората, взе греховете на хората, взе греховете на хората върху Себе Си, за да ги избави от това положение. И тогаз страданията, които взе на Себе Си, не му бяха приятни. Казват: не са Го виждали весел. Че как ще бъде весел? В Неговото лице виждаха една голяма

тъга, тъгата на всички хора. Не беше тъжен, но беше взел тъгата на хората. Тъжен беше в това отношение, че хората не разбираха това, което им говореше. Казва: „Теб не е дадено да разбереш. С притчи им говоря.“ Жалко е само, когато не можете да разберете Божиите пътища. И всеки един човек, който може да разбере Божиите пътища, то е едно благословение. Аз бих желал сега да разберете Божиите пътища. Вие сте влезли в един живот, дето, каквото и да дойде, не мислете, че и без него може. Изваждайте поука. Всяко едно изпитание, всяко едно изкушение, каквото и да е то, е една възможност в бъдеще да видите величието на Божията любов, ако вървите по правия път. Писанието казва, че всичко това ще се превърне за ваше добро. Това е сега разрешението.

Кое е разрешението сега? От всичко, което казах, кое можете да приложите сега? Ще дойде някой да ми казва: „Ти това каза, ти онова каза.“ Хубаво, похвалявам ви, че имате памет. Помнете какво съм казал, но от всичко, което съм казал, какво можете да приложите? Аз, като говоря, наблюдавам, правя своите изследвания, защо някои хора разбират, и други не разбират. Аз виждам причините. Всякога един говорител като говори и ако неговата мисъл не е възприета от публиката, то тя се връща върху него. Всяка една мисъл, която не е възприета, тя се връща при вас, и всяка мисъл, която се приема, тя остава при тях. Тогаз във вас могат да се зародят две неща, които няма да разберете. В първия случай, ако не разбирате закона, вие ще считате за придобивка, че мисълта ви се е върнала, а пък ако си остане при тях, вие ще считате че е загуба. Ще кажете: „Неблагодарни са. Аз толкоз говорих.“ Мисълта е останала при тях. Не съжалявайте.

Писанието казва: „Разкая се Господ, че е направил човека.“ Това го пише не Господ, но един човек за Господа, че се е разкаял Господ. Как ще го изтълкувате? Как ще изтълкувате, ако ви дадат тема: „И разкаял се Господ,

че направил човека“? Как ще го изтълкувате, че да ви разберат хората? Много труден въпрос. Нещата на физическото поле стават по един начин. Това е един неустойчив свят на мимолетните неща, на еднодневките. Цветя, които окапват. Във физическото поле няма нищо устойчиво; в духовния свят има скръб и страдания, и радости; в умствения свят има разлика между тъмнина и светлина, на омраза и любов; пък в причинния свят - примирение. Ти се примиряваш с живота, считаш, че всичко, каквото си направил в света, каквото Бог е създал, е добро.

Казвам, щом си в един свят, дето нищо не се постига, дето нищо не е станало, ти си във физическия свят. Щом скърбите и се радвате, вие сте в духовния свят. Щом има тъмнина и светлина, ту тъмно, ту светло става, и у вас се въздига тщеславие, гордост или импулс, желание имате да покажете, че вие говорите, както аз говоря, то вие сте в умствения свят. Как трябва да се говори? Казвате: „Логически.“ Знаете ли колко престъпления се крият в една логическа реч? И знаете ли колко глупости се крият в една несвързана реч? Престъпления се крият в една логическа реч, а в несвързаната - още повече. Как трябва да говориш тогаз? Не логически. Когато водата от планината слиза надолу, може ли да вземе тя друг наклон, да върви нагоре? Тя се събира надолу. Ако се изпарява, тя се повдига нагоре. Ако водата се повдига отдолу нагоре, то тя не е в същото състояние, не е в първото си състояние. Та вие със сегашните ваши желания, вие всички слизате от планината надолу. Вие искате да се повдигнете, да се изпарявате. И когато някой почне да се изпарява, казват: „Той от много духовен живот пожълтял и отслабнал.“ Често в духовния живот се харчи повече енергия и повече мисли и вследствие на това се изтощава тялото. Има безполезни мисли. Ти седиш и занимаваш Господа. Не искаш да ти даде знание, но искаш да покажеш: както се помолих, стана. Това е тщеславие.

Бъди носител на волята Божия в света. Господ те тури на това. Радостта на другите да бъде и твоя радост. Не се радвай, само когато ти си радостен. Ти казваш: „Аз не съм опитал още радостта.“ Че радостта на другите хора защо не опиташ? Ти като не си радостен, събуждаш у другите хора отрицателни чувства. Един слуга никога няма да се представи пред господаря си, че е радостен. Тогаз господарят му ще има лоши чувства за него. И ако слугата си позволи много ядене, пак господарят ще се усъмни. И ако слугата направи някой долап* с парите му, и яде малко, то е за да се покаже, че е трезвен. То е правилно. И утре, като се освободи от господаря си, как си разполага! Слугата, като се освободи от господаря си, да има същото ядене, да живее по същия начин. И като слуга, и като господар да бъде по един и същи начин. Щом като слуга живее по един начин, а пък като господар по друг начин, то е несъвместимо.

Казвате сега: „Този брат е просветен.“ В какво седи това? В какво седи просвещението на този брат? В какво седи ценността на златото? Че не се окислява. Желязото върши някои работи, но това, което златото върши, желязото не може да го върши. Това желязо трябва да мине по закона на еволюцията. Като оре земята, като се изглажда, това желязо ще почне да мисли и ще намери пътя, по който да стане един благороден метал. Желязото след хиляди години ще се облагороди. Златото е минало по пътя на желязото. Ние няма какво да се връщаме при животните, ние сме минали по пътя на животните. Какво мисли мухата? Аз зная какво мисли мухата. Мухешки работи. Тя ходи да пие без пари. Като дойде в кръчмата, мухата пие. Безочлива е. Като кацне на шапката ти, като си замине, оставя там своята визитна картичка. Човек е бил в това състояние. Някой казва: „Аз пет пари не да-

---

* Долап - лъжа, хитрина, интрига *(диал.)*.

вам.“ Казвам: „Това е муха.“ Казва някой: „Човек трябва да има характер. Трябва да бъде устойчив.“ Казвам: „Ти си едно магаре.“ Това не е човек, това е магарето. Някой казва: „Човек може да прави каквото иска.“ Казвам: „Ето един вълк.“ Казва някой: „Човек да си вземе да си прави каквото си иска.“ Казвам: „Ето една лисица.“

Та едно: много добре е схванал братът, че лъвът не иска да му се съгради паметник. Животните се събрали и искали да му направят паметник. Това е било политика у тях. Аз тълкувам. Казват си те: „Да му направим паметник, та дано умре, та да се отървем от него, да не се плашим.“ А пък той се сетил, че искат да го уморят. „Не искам паметник. Аз съм паметник, като живея.“ И укорила лисицата. Не си правете паметници, понеже животът, който имате, вашият ум и прочее - по-добър паметник няма от него, от вашия ум. По-добър паметник няма от вашето сърце. По-добър паметник няма от вашата душа. И във вас какво по-велико искате? Казвате: „Да се прославим.“ Какво ще се прославите?

Сега идва друго едно положение. Вие казвате: „Какво трябва да правим?“ Вие се намирате в един кръстопът. По някой път вие се самозаблуждавате. Не мислете, че сте разрешили всички въпроси. Вие всички въпроси не сте разрешили. Вие се намирате още като младата мома. Хвърлили сте око на някой момък. Искате някой момък. Накичила се момата с пари и отива на хорото. Защо играе? За да хване някой момък. Защо се огледва? За да хване някой момък. Момата носи магическото огледало. И вие ще ходите, ще я молите в църква. Вие искате по същия начин да хванете Господа.

Най-първо, като го хванете казвате, че без него не можете да живеете, и после казвате: „Да не го видя.“ Вие мислите, че един момък ще ви направи щастливи. Вие мислите, Господ вас да ви направи щастлив. Вие можете да бъдете щастлив, ако разберете онова, което Бог е нап-

равил. Ако мислите, че Той ще ви направи щастлив, вие се самозаблуждавате. Той ще ви направи щастлив, но вие ще предизвикате своето нещастие. Нима Господ не направи човека щастлив? Направи го и му вдъхна първото дихание, но човек си създаде своето нещастие, понеже не знаеше как да живее.

Та казвам, ако не знаете как да живеете, ще си създадете своето нещастие.

Вие ще кажете: „Учителю, аз виждам, когато ти говориш, мнозина спят.“ Не спят, те се пренасят в другия свят. Спането в някои случаи аз го изяснявам. Вие сте наредени в един неестествен начин. Някой път човек ще се намери между хора, че не може да работи, и той заспива. Това е едно неестествено положение и за да излезе от него, той трябва да заспи и да отиде в друг един свят, дето да му разправят какво трябва да прави. И тогаз той се ококори. Да ви приведа един пример: във Варна имаше един баща, който имаше един син на петнайсет-шестнайсет, седемнайсет години. Отиваха в евангелската църква. Като дойде бащата, синът заспива. Бащата, като се върнат вкъщи, ругае сина си: „Да не спиш в църква.“ Синът казва: „Не знам какъв дявол ме хвана.“ Един път бащата заспива, и очите на сина са отворени. И казва синът: „Онзи, който беше в мене, дойде в тебе.“ Има едно неестествено положение: когато мисълта е тежка, има напрежение и човешкият двойник излиза навън, и човек заспива. Някой път се разширите повече, отколкото трябва, и заспивате. А пък ония, които не заспиват, се намират в естествено положение. Не е спане това. Разширение има.

Дръжте това в ума си: не се занимавайте със състоянието на другите хора. Че някой спял при тебе, че не слушал - вие не знаете този човек. Един ми казваше: „Аз като спя, те слушам.“ Някои са в будно състояние, и пак спят. За мен не е важно, че очите гледат, но съзнанието на човек трябва да е будно. Много хора има, които слу-

шат, те замижават, като че спят, но съзнанието е будно. И вие мислите, че спи. Не спи. Съзнанието на всинца ви трябва да е будно. Някой седи и се ококори, но съзнанието му не е будно. Съзнанието трябва да е будно. Сега ние се отклоняваме от въпроса.

Ако не знаете как да контролирате вашите сетива - страданията ви идат от петте ви сетива, следователно трябва да станете господари на своите сетива. На пипането - като пипаш, да знаеш защо пипаш. След това на зрението, вкуса, обонянието и слуха. Трябва да бъдете господари на своите сетива. Ако в този живот това не можете, тогаз всичките ви други прояви са от по-тънък характер, и тях не ще можете да разберете. Вашите мисли, ум, чувства, сърце - те са от по-сложен характер. Трябва да изучавате вашите сетива.

Каква беше задачата, която ви беше дадена миналия път? *("Пение.")* Хайде нека да имате тази задача за още една седмица. Следващия път ще ми попеете малко. Ще ви дам две, три, четири, няколко думи и да им създадете една мелодия. Направете си песен с тия думи: „Сила, живот и здраве носят всички блага на човека."

Опасността при сегашните условия не зависи от недоимък. Вие всички страдате не от недоимък сега, но от един излишък. В духовния свят има криза, финансова криза, когато се събира златото в банките, та има свръхпроизводство и няма пазар.

Всеки мисли, че може да пее и всеки мисли, че може да критикува в пението. Ти трябва да измениш при пението твоето състояние, да мислиш, че ти си единственият човек, че няма друг. Дали те харесват, или не, не мисли върху това. Да пееш, без да се засегнеш. Какво ще мислят другите, остави това настрана. Някой може да пее по-хубаво от тебе, ти кажи: „Много се радвам." Младите пеят по-добре, защото в тях има повече живот. Старите пеят по-слабо, имат по-малко живот. Животът е, който пее. Щом

започнеш да не пееш, живот няма. Щом почнеш да пееш, животът помага. Пей! Трябва да пеем, понеже чрез пението повече живот влиза в нас, а пък ако пеем по-малко, по-малко живот влиза в нас. И ако мислим добре, повече живот влиза. И ако чувстваме добре, повече живот влиза. Защо трябва да мислим? Повече живот влиза. Защо трябва да чувстваме? Повече живот влиза. Всички тия неща помагат, докато дойдем до истинския живот. Казано е: „И това е живот вечен, да познаят Тебе, Единаго Истиннаго Бога, и Господа Исуса Христа, Когото си изпратил.“ Ние сме в областта на истинския живот, ние сме в областта на живота, който преминава.

Ние трябва да търсим живота, който носи любовта в себе си. Докато не станете господари на своите мисли, не можете да го имате. С тия разбирания не можете да имате този живот. Вие сте недоволни, сърдите се и търсите причините отвън. Причината е в едно място: причината е във вашето зрение, във вашето обоняние, във вашия вкус, във вашия слух, във вашето пипане.

“Божият Дух носи всички блага в живота.” (три пъти)

7 ч. 22 мин.

18 лекция на Общия окултен клас
22 януари 1936 г., сряда, 5 ч. сутринта
София, Изгрев

Небето ясно, звездно.
Времето тихо, меко.

ТРИ КАТЕГОРИИ ХРАНИ. ПЪРВОТО ОБЕЩАНИЕ

“Отче наш”

Сега, ако ви се даде темата да напишете как се превръща желязото на злато, какво бихте писали? Как се превръща желязото в злато? Какво ще пишете по това? Какво ще кажете? Може би ще кажете, че не знаете как става това превръщане. Ако ви се даде тема „Как се превръща животът в смърт“, какво ще пишете? Опасност има от малкото ядене, опасност има и в многото ядене. Ако не яде човек, е опасно, но ако яде, пак е опасно. Ако не яде, няма да има нито скърби, нито страдания, но пък ако яде, ще има всички радости, но ще има и всички скърби. Някои питат: „Защо скърбите?“ Защото ядете. „Няма ли някакъв цяр за това?“ Има: не яж. „Защо е сиромашията в света?“ Защото ядеш. „Няма ли някакъв цяр против нея?“ Има: не яж. Някои искат да кажат: „Каква е философията на живота? Да не ядеш ли?“ В това няма никаква философия. „Какъв е смисълът на живота?“ Ядеш ли, няма никаква философия. Щом ядеш, и ще страдаш, и ще се радваш. „После?“ Ще умреш. „После?“ Я оживееш, я не. Вие трябва да се научите да мислите. Някои казват: „Я станеш богат, я не.“ Има разлика между богат и сиромах. Я станеш учен, я не станеш учен. Каква разлика има между учен и неучен? Я станеш силен, я не станеш силен.

Казвам, дръжте си за себе си онова, което знаете. Някой не иска да ви вземе капитала, защото вие се движите с вашия капитал от миналото. За да дойдете тук, вие имате капитал. Казвате: „Трябва да отидем на лек-

ция, да послушаме малко.“ Защо и за какво, няма нужда да знаете. Какво ще бъде? Казвате: „Бъдещето ще е като настоящето.“ Едно време мислехте за настоящето. Едно време питахте какво ще бъде бъдещето. И настоящето е това бъдеще именно. И другото бъдеще ще бъде настояще. Питам: в бъдеще ще ядете ли? Разбира се, същото ще бъде, както и сега.

Сега има три категории храни и три вида или начина за хранене. Ако си вегетарианец, ако храната ви е растителна или месна, или плодна храна, вие ще имате три различни разбирания. Ако сте вегетарианец, ще имате чисто материалистическо разбиране, ще имате обич към материята. Ако сте месоядец, ще имате умствения живот, ще доказвате причините, защо трябва да ядете месо. Защо трябва да ядеш растителна храна, това няма какво да се доказва, но защо ядеш месо, трябва да го докажеш. Защо ядеш плодна храна? Защото си дете. Децата ядат плодна храна. Растителната храна е за старите, месната - за възрастните, а плодната - за децата. Като няма зъби, старият яде растителна храна. Децата са станали птици, възрастните месоядни, а старите, като нямат зъби, станали са тревопасни. Децата в това отношение са плодоядци.

В многото говорене има много заблуждения. Най-първо, вие имате неща, които не са проверени. Има неща, които очаквате и които засега няма да дойдат. В този живот ангели не може да станете. Искате красиви да бъдете и богати да бъдете. Много работи обаче няма да имате в този живот. Ако ви кажа, че няма да ги имате, ще се обезсърчите. Може и да ги имате, но ако ги имате, те ще влязат в употребление. Всяко нещо, което влиза в употребление, то се разваля. Всяка мисъл, която дойде в човешкия ум, трябва да я пазите като зеницата на окото си. Ако много я употребявате, ще я развалите. Всяко желание, което много се потребява, също така се разваля. Вие ще родите това желание и с него ще станат всички промени. Най-първо

това желание ще бъде младо, после ще стане възрастно и след това ще стане старо. Като стане старо, то ще иска да му служите. Всички ония желания, които имате в себе си, са все остарели, и вие се заробвате да им служите. Седи един човек на сто години. Вие обикаляте около него, и той само пъшка. Казваш: „Имам едно желание."

Това е една нова мисъл, която ви турям. Сега вие мислите за всички онези работи, които никога няма да бъдат. Знаете ли какво няма да бъде? Не знаете. Нещата никога няма да бъдат и да станат така, както човек мисли. Понеже нещата стават не така, както човек мисли. Човек е започнал да мисли отпосле. Питаш: „Защо няма да бъде?" Човек е почнал да мисли отпосле. И преди да е мислил човек, нещата са вървели и са ставали по своя път. Като започнеш да мислиш, ти имаш само отражението на нещата. Ти гледаш живота на другите хора и искаш да знаеш какви са техните отношения, техните състояния. Някога ти мислиш, че човек плаче. Отде знаете, че плаче? Отде научихте плача? От себе си. Ако един човек го вее вятърът и му капят сълзи от очите, това показва ли, че той е скръбен? Вятърът изкуствено произвежда сълзи. Какво се разбира под плача? Когато работите на човек са в едно безизходно положение и няма никакво разрешение, хората всякога плачат. Плачът изобщо нищо не разрешава. Вие взимате плача на Христа за пример и казвате, че и Христос е плакал за Иерусалим, когато го видял. Но какво допринесе Христос със Своя плач? Защо плакал? Той е плакал, защото каквото им говорил, тази работа останала неразбрана от хората. И те няма да го възприемат, вследствие на което върху тях ще дойдат мъчнотии и страдания. За тях плакал Христос. Но от плача на Христа не се подобри положението на хората. Мислите ли вие, че като плачете, работите ви ще се подобрят? Не. Ако тогава не беше плакал Христос, пак същото щеше да бъде. И ако плачеш, и ако не плачеш, резултатите са в две

направления. Сега ще ви приведа един малък пример. Когато един кон върви натоварен, вие седите, поглеждате го и казвате: „Ние сме човеци.“ Това, което е, е. Това, което сте, е. Но представете си състоянието на един натоварен кон. Какво ще мисли конят? Най-първо, на този натоварен кон сте турили на гърба му седемдесет килограма, но конят не знае това. Той знае, че има някаква тежест на гърба си, но колко килограма е, не знае. Той има много товар. Казва той: „Аз не зная какъв е товарът ми.“ Но вие точно знаете, че на гърба на коня има седемдесет килограма. Конят знае само, че има известен товар. Той не знае и защо е натоварен. Той казва: „Хванаха ме, туриха ми един товар на гърба, показаха ми пътя.“ Но защо отива конят по този път, той не знае. Вие знаете накъде отивате, пътя знаете, знаете и защо отивате. Обръща се конят и поглежда онзи, който го кара. Господарят казва: „Още не си стигнал.“ После конят пак се обърне и господарят казва: „Още нататък.“ Мислите ли, че всеки, който натовари своя кон, ще отиде да разправя на коня своите намерения? Ще му разправи ли той защо го е натоварил? Някога ще го потупа малко по гърба, по главата, а някога ще го шибне малко и ще му каже: „Върви.“ Вие гледате тоя кон и се смеете. Смешен е онзи, който е натоварил коня си. Смешен е и натовареният кон. Онзи, който е натоварен, казва: „Това е животно. Господ го създаде, за да носи моя товар.“ А пък конят казва за човека: „Това е друго едно животно, което Господ създаде, за да ме товари, аз да вървя напред да му показвам пътя, а той да върви подир мене.“ Някой път и господарят иска да му покаже пътя и го води. Някой път пък господарят мисли, че конят е научил пътя си, и тогава конят върви напред, а господарят подир него. Това са обикновени разсъждения, които трябва да превърнете. Вие трябва да знаете как да превръщате мислите. Ако не се научите на този процес на превръщане, да превръщате един прост метал в благо-

роден, нищо не можете да постигнете. Защото имате един обикновен живот. Вас ви е занимавало досега най-главно следното: каквото и да ти се говори, ти седиш и казваш, че трябва да се яде. Трябва да се яде, но какво? Или растителна, или месна, или плодна храна. Ще ядеш растителна храна, когато си стар, ще ядеш месна храна, когато си възрастен, ще ядеш плодна храна, когато станеш дете. Това е едно разпределение, което не съответства на вашите сегашни вярвания. Сега и старият, и младият, и възрастният, всички казват, че са вегетарианци. Дали сте вегетарианци, това е въпрос. Вие ядете сирене, яйца, масла, и пак минавате за вегетарианци. Някои ядат и рибица, и пак казват, че сте вегетарианци. Те превръщат рибата в растение. Или вегетарианци сте, но по същия начин вие превръщате нещата. Прави сте. Един лекар казва на болния: „Ще ядеш само растително, дървено, масло. Никакво кравешко масло, нито биволско, нито свинска мас, но ще ядеш чист зехтин, дървено масло.“ Болният бил беден човек, седи и си мисли какво да прави, когато маслото е скъпо. Тогава той намислил да направи следното: пробил една дупка на едно дърво и започнал да налива една тенекия свинска мас през дупката. По този начин я превръщал в течна, като дървеното масло. След това той отишъл да се пречисти, заради което трябвало да се изповяда пред свещеника. Последният го пита: „Не си ли ял мазно?“ „Не, дядо попе. Ядох само чисто дървено масло.“ „Как го взе?“ „Много хубаво е, прекарах свинската мас през дървена дупка и я превърнах в дървено масло.“ Свещеникът казва: „Глупава работа е това.“ Не е глупава работа тази. Философия има в този човек. Следователно, колкото и да се препоръчвате за истински вегетарианци, не сте още такива, от хиляди години насам. В земята измират безброй насекоми, птици, бозайници, хора и пр. и растението, за да се храни, пуща корените си в земята наоколо и взима сокове, от които прави маслата, които вие считате за рас-

тителни. Не е ли тази мазнина прекарана през дървената дупка на растението? Вие казвате: чиста вегетарианска храна е тази. Не, не. Вие се смеете на онзи болен беден човек, че си направил дупка, през която прекарал свинската мас. Колкото свинската мас става дървено масло, като се прекара през дупката, толкова и олиото, което употребявате, е чисто вегетарианско. Не се знае какво е олиото. Аз често виждам по гробища хубави черници и сливи. Децата ги ядат и оттам. Лекарите са започнали да забраняват това, понеже може да се предадат някои опасни болести през тия плодове и децата могат да се заразят. Казвате: „Не яжте от тези сливи.“ Но въпреки това, децата ги ядат. Вие казвате, че соковете на умрелите се филтрират през растенията. Сега аз не искам да ви оставя тези образи. Искам да ви дам една философия. Оттук можете да си представите сегашните хора, така както торят нивите си, колко чиста храна добиват от тях. Как се торят нивите, вие оставяте това, не го взимате предвид. Казвате: „Нивата е наторена.“ Някъде торена с животинска тор, а някъде - с човешка тор. При един такъв порядък на нещата, каква култура може да има? Каква цивилизация може да има? Не само това, но и от дишането на хората във въздуха остават известни утайки, известен тор. Не само това, но и в чувствения свят остават известни утайки от човешките чувства. И в мисловия свят също така остават известни утайки от вашите мисли. И енергиите на вашите мисли и желания и прочее, всичко това, което е нечисто, трябва да го филтрирате. Вие ще кажете: „Господ да ме пази от всичките злини.“ Е, пази ни Господ от всички злини, но ни най-малко не ни пази от последствията на злините. Всеки ден вие се мените. Един ден сте радостни. Дойде ви някоя тъжна мисъл и веднага главата ви клюмне. Защо? „Баща ми умря.“ Защо умря? Ял е нещо отровно, нищо повече. Майка ви е умряла. Защо? Яла е нещо отровно. Син ви умря. Защо? Ял е нещо отровно. От яде-

нето е всичко. Казано е: в кой ден ядеш от това дърво, непременно ще умреш. Защо? Защото си ял от това дърво. Миналото лято, като бяхме на планината, един наш приятел отиде при овчарчетата и ял от едни отровни гъби. Много красиви били тези гъби външно. Те имат червена краска. Като ги погледнеш, мязат на някоя натруфена мома. Някои му казали, че ги ядат, а те всъщност не ги ядат. Овчарите знаят тези гъби. И този брат откъснал една и я изял. Щом изял гъбата, краката му се прекъснали и трябваше да намерим кон, да го изпратим да се разходи до Дупница. Без малко щеше да отиде в другия свят. Ех за ум! Защо заболя? Защото ял отровни гъби. Никога не възприемай една отровна мисъл. Може да е отровна гъба. Никога не възприемай едно какво и да е желание. Може да е отровна гъба. Нищо не може да ви спаси. Трябва да се учите да прекарвате живота си по възможност с по-малко страдания. И ако се научите, ако знаете как да я ядете, няма да страдате. А ако можете да се научите да ядете отровни гъби, да се приспособи организмът ви към тях, тогава ще се избавите от много злини, тогава можете да ядете отровни гъби. Но докато се приспособите! Като се научите да ядете отровни гъби, тогава могат да ви ухапят някои отровни насекоми, и няма да ви причинят вреда. Защото законът е: злото на злото не може да прави зло. И доброто на доброто не може да прави добро. Какво разбрахте вие сега? Злото на злото зло не може да направи и доброто на доброто добро не може да направи. Понякога казваш: „Не мога да направя добро.“ На кого? На добрия. Казваш: „Зло не мога да направя.“ На кого? На злия. На добрия можеш да правиш зло. За кого е злото тогаз? За добрите. За кого е доброто? За злите, нищо повече.

Сега вие мислите по вашему. Знаете ли кога мислите по вашему? Когато се обезпокоите. Вие се намирате в положението на две моми, които искат да се оженят за

един момък. Докато момъкът не се е определил, всички обикалят около него, усмихват му се. Дойде едната, той я погледне и пак си гледа напред. Дойде другата, той я погледне и пак си гледа напред. Докато той гледа все в една посока, той не е още самоопределен. И едната, и другата искат той да се самоопредели. Като ви говоря сега, вие мислите за момите. Оставете момите настрана. Всеки ден вие играете роля на тези моми и всеки ден вие играете ролята на този, който гледа напред. Например вие искате да се сгодите за няколко хиляди лева и мислите по кой начин да се сгодите. Искате да се сгодите за няколко хиляди лева. По кой начин? По обикновения начин. Женените да изпратят сватове, да ви препоръчат пред домашните на момата, че вие сте човек, който може да влезе в брачен живот, че ще се обхождате добре, че ще дадете свобода на жена си да ходи при баща си и при майка си и да се връща, и няма да я ограничавате. И тогава бащата на парите поглежда и казва: „Види ми се, че е честен човек, честен момък, но моите дъщери ще ги върнете навреме *(за парите се отнася)*.“ Пак криво ще ме разберете. Как може човек да се ожени за пари? Че как може човек да се ожени за жена си? Вие сте смешни. Че твоята жена е направена все от такива малки материални парченца. В нея има желязо, злато и прочее, всичко има в нея. Жениш се, и ти не знаеш за какво се жениш. За всичко се жениш. Един ден жена ти се изпарява, както се изпарява водата. Изпари се и я няма. И след като се изпари, ти я търсиш, но я няма. Що е смъртта? Ще отидеш и ще я заровиш. Заравят я. Заминала е жена ти. Мъжът казва на жена си: „Ти трябва да знаеш, че аз съм ти мъж.“ Един ден тя се изхитрява, престава да живее и оставя на земята дрехите си само. Ако си евангелист, ти ще викаш пастира да погребе дрехите ѝ, свещените ѝ дрехи. На гроба ще плачеш за дрехите ѝ. Ако е православна, ще викаш свещеник и пак ще ходиш на гроба ѝ да плачеш. Ще дойде друга философия.

Ще кажат: „Или тя се е освободила съвсем от дрехите си, или не се е още освободила и обикаля около гроба си.“ Сега да оставим тези въпроси. Вие ще кажете, че не сте от тези, които вярват. Едни вярват, че тя се върти около гроба си, а други вярват, че не се върти около гроба си. Тя никога не се е въртяла. Тя се е въртяла, но в много широк кръг. Едни казват, че нашата земя се върти около слънцето. Но защо? Тя знае защо се върти.

Сега, като ме слушате, вие казвате: „Какво е отношението на новото към старото?“ Знанието има за цел да освободи човека по възможност от излишни страдания. Това е целта. Ако искате да се освободите, най-първо от това трябва да се освободите. Когато искаш да вярваш в Бога - същият закон. Ще вярваш в Бога, за да можеш да се освободиш от големите несгоди в живота си. Вие седите и запитвате: „Не може ли другояче?“ Не може. Животът си върви по своя път, както всякога си е вървял. Вие трябва да се нагодите, а не животът да се нагажда на вас. Вие трябва да се нагодите към великия живот, който носи нещата. Представете си, че вие сте в един модерен параход, може да сте влезли доброволно. Представете си, че сте свободен гражданин, искате да отидете в Америка, а може да сте и един арестантин. И в първия случай ще имате свобода, а във втория случай няма да имате. Ако отиваш сам, ще имаш свобода. Ако други те заставят, ще имаш ограничения, няма да имаш тази свобода, каквато имате обикновено. Та някой път вие нямате свобода на движение. Много хора не са освободени в живота си. Значи качили са се на парахода, но ги конвоират, и някой път трябва дълго време да се молите, за да ви пуснат от ограничителните условия, да ви дадат малка почивка. И вие някога казвате: „Какво е бъдещето?“ Явили са се сега предсказвачи, пророци, които казват след колко години човек може да се освободи от лошите условия на живота и те обясняват на какво се дължат условията, противоре-

чията. Има една наука астрология, която казва, че когато човек е малко буен, той е марсианец, обича да се гневи. Той има много желязо в кръвта си, той проявява сила. Или може да се каже за някой друг, че е венерин тип: има някакви си лоши чувства, каквото обещае, не го изпълнява. Това е по отношение на чувствата. Някой пък може да има влиянието на Меркурий. Сега, откъде са взели тези работи? Казват, че на хората първоначално е дадено едно откровение. Когато бил създаден, дадено му било откровение и хората разработват това сега, което му е било дадено чрез откровение. Това е дълбока работа, да можеш да виждаш влиянията на Марс, на Меркурий, Сатурн, Венера и прочее. От старо време са вярвали в седемте планети. Но едва вещите астролози разбират от тази наука. А пък за другите това са празни думи, да се говори за влиянието на една планета. Казвам, колко е далеч Марс от Земята? *("На 55 милиона километра от Земята най-близо.")* Едно небе, което се намира на 55 милиона километра от Земята, да упражнява влияние на хората?! Как ще си представите това? Сега, по закона на аналогията, отде произтича това влияние? Представете си, че краката ти могат да ти влияят. Как? Ако краката ти са здрави, те ще те носят. Но един ден малкият пръст на твоя крак заболее и веднага този крак ти влияе, твоето състояние се изменя. Ти постоянно обръщаш внимание на пръста на крака си. Той ти заповядва да не ходиш. И да искаш да ходиш, не можеш. Това е влиянието на пръста ти. Можеш да отмахнеш това влияние. Как? Като го излекуваш, но ако знаеш как да го излекуваш. И тогава ще имаш свобода да ходиш. Или някой ухото го заболи. Това ухо щом те заболи, ти не можеш да слушаш. Щом ти говорят, ти ще имаш съвсем друго разположение. Могат да ти говорят много сладки думи, но болестта е остра, и ти мислиш само за болестта си, че ти причинява болки. Ще гледаш да оздравееш. Някой път има и по-дълбоки вътрешни причини за неразпо-

ложението. Някой път си неразположен, и не знаеш защо. Има две места, в които се съсредоточават някои болести. Едното е в мозъчната нервна система, а другото е в симпатичната нервна система. Мъчно ти е, неразположен си и не знаеш къде да туриш неразположението си. То не е нито в главата, нито в ръцете и пр. Ти мислиш тогава, че навсякъде е неразположението ти. Не е навсякъде. То е както виното. Като го пие човек, то отива навсякъде, разпространява се навсякъде. Цялото тяло се опива. Виното е влязло в корема ти и от него са се опили симпатичната и мозъчната нервни системи. Целият човек се опиянява. Всички клетки, целият човек е пиян. И пияният не знае накъде отива. Той е изгубил посоката на своето движение. Някога вие имате такова едно състояние, че нямате нищо определено. Всички ваши възгледи за живота изчезват. Животът ви се обезсмисля. И всичкото ваше верую се обезсмисля. Аз съм виждал вярващи, които са идвали при мене на Изгрева. Един от тях казва: „Всичко е празна работа, няма никаква реалност.“ Че къде отиде неговото верую? Всичко било празна работа. Казвам, стига да беше празна, ти нямаше тогава да страдаш. Но е много пълна работа. Ти страдаш не от празни работи, защото празните работи леко се носят, но пълните работи мъчно се носят. Щом вземеш вино, мъчно се носи. Тежко е това вино, то е червено. Влезе ти в ума, че ти трябва заплата с хиляда лева повече. Ти имаш три хиляди лева, но искаш да имаш четири хиляди лева. Някои имат и по двадесет хиляди лева на ден, а някои и по сто хиляди лева на ден. Това, което го няма, то те безпокои. Може ли да те безпокои, като го няма? Някой казвал: „Не му мисли.“ Не, умният човек, мъдрецът, като му трябват пари, той не иска много. Вие искате да имате, както в съвременната техника, в съвременната математика, в съвременната музика, неща механически направени и мислите, че така ще имате полесна представа. Аз виждам, тук една сестра ми показва

как ѝ диктуват от невидимия свят. Тя не разбира нищо от музика, но написала нещо хубаво. Написала ноти, но не както пишат нотите, но им турила други опашки. Нищо не разбира от музика, а написала музикални работи.

Има ли смисъл? Гледам, ключът турен намясто, написани малки музикални пасажи. Интересно е как ги е написала тя. Тя е за бъдещата музика. Турила е следното подразделение. Не искам всички да започнете да пеете по същия начин. За изяснение на неразбраните работи, ще ви кажа следното. Тя поставила в една междина по няколко ноти.

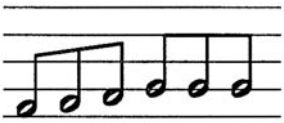

Знаем, че в обикновено подразделение на петолинието обикновено под първата линия се пише тонът „ре“. На първа линия „ми“, на първата междина „фа“ и т.н. Но тя не ги наредила така. В нея междините са по-широки и затова в тези междини е поставила по няколко ноти. В празното пространство на една от широките междини тя е турила нотите, наредени по една крива линия нагоре. Аз ще ги приведа. Знам, че на първа линия седи „ми“, а в първото междулиние е „фа“. Тя е турила в първата междина три ноти „фа“, но на разни височини. Значи тонът „фа“ може да бъде понижен и повишен. Така тя е поставила три ноти „фа“, но идеята е на този, който ѝ е диктувал. Аз виждам, че едното „фа“ е понижено, другото е обикновено, а третото „фа“ е повишено. В обикновената музикална система, те ще бъдат само „фа“, обикновено „фа“. Представете си, че имате петолиние. В този чертеж тези линии ще представляват първа и втора линия на петолинието. В обикновената музика между две линии се туря една нота, а тя турила няколко ноти в тази междина, но наклонени. Едната е близо до първата линия, а не е на първата линия. Втората е по-нагоре, по средата, а третата е още по-нагоре. В една междина има три „фа“. Как ще свирите тези

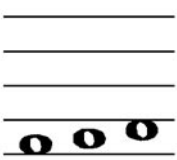

три „фа“? Едното е понижено, едното е бемол, второто е обикновено, а третото е повишено, диез. Могат да се свирят. Ще кажеш: какво искат да кажат с това духовете? Духовете искат да кажат, че много работи не знаем. Аз ѝ казвам: „Прочети написаното.“ Тя казва, че не може да го прочете. Известни мелодии могат да се преведат, на тази система могат да се свирят известни мелодии. В живота, често в обикновения живот, вие туряте нещата някъде, но не можете да ги изпълните. Някои ваши чувства трябва да ги понижите, а някои трябва да повишите. Някои ваши чувства трябва да ги вземете по обикновен начин. Някой път едновременно едно „фа“ в обикновената музика, на същата височина, в някое място ще го вземете понижено, а на друго място повишено. Не може ли да се свири без повишение и без понижение? Може. Но онзи, който се занимава с естествената музика, той най-първо трябва да се научи да свири „фа“-то, както си е в естественото положение. Какво ще стане, ако някой тури не само един бемол на „фа“, но два бемола? Това е вече тонът „ми“ в обикновената музика. А според тази музика не е „ми“. Два пъти ще го понижиш, а може и три пъти да понижиш „фа“-то. А можеш и три пъти да го повишиш. Какво тънко различие! Това става. Това е една отвлечена музика. Тази музика е в чувствата. Едно чувство се понижи, едно тънко чувство може да се понижи три пъти, а може да се повиши три пъти. Има музика и в чувствата. В обикновената музика не могат да се представят. Няма такъв инструмент. Едно „фа“ понижено може да се вземе, но два пъти не може да го понижиш. То е вече „ми“, ако се понижи. Едно „фа“, два пъти повишено, е „сол“.

Сега аз ви говоря за неща, които стават във вас. Вие казвате, че това са отвлечени работи. Те не са отвлечени, но са незнайни. Всеки ден се занимавате с любовни рабо-

ти. Като се влюбите, вие пеете. Вие пеете една любовна песен, която понижавате или повишавате. Вие трябва да знаете как да нагодите любовната си песен. Ако можете да направите някое хубаво парче, ще можете да го свирите добре на онзи, който се е влюбил във вас. На онзи, който не се е влюбил във вас, не можете да му свирите добре. Парчето ви не е музикално, не е хубаво, той не го харесва.

Външно вие се обличате, туряте си китка. Щом видя китката, аз мога да ви кажа какво искате да кажете в музикално отношение. Туряте нови обуща. Трябва да знаете какво означават обущата или какво означава новата ви шапка. Вие имате външно понижение и повишение. Туряте си шапка на главата, нали? Дали е вълнена, копринена или кожена. Най-първо се обличате, после туряте шапката си. После дойде у вас желанието да не обърнете внимание. Искате да се покажете семпло облечени и да свирите вътрешно. Щом обръщате внимание на вътрешния живот, вече давате ефект на външна музика. Казвате: с външна премяна само не става. Например някой певец пее много силно, иска да го чуят всички. После, пее хубаво, за да даде израз. За да пееш хубаво, кръгът, пред който пееш, трябва да бъде много малък. Мъчно е човек да пее на много хора. Като имаш един-двама насреща си, много хубаво се пее. Щом са много, мъчно се пее. Това, което ви казвам, то не обяснява нещата. Това са мисли, които запетляват* ума. Как е възможно да преведеш, една шапка да означава нещо? Някакъв тон тя не може да означава. Но за да туриш шапката си, ти си имал дълго време мисъл. Имаш мисли и чувствания. Ти искаш да имаш една червена шапка на главата си, едно червено цвете или синьо, или жълто, и то след като сте мислили дълго. Старите, остарелите сестри, те пък се обличат с черни дрехи. Защо?

---

* Запетляват - замотават, обърквам *(от руски)*.

Старата обича черното, понеже срам я е вече от това, което е правила в живота си. По този начин иска другите да не видят това, което е правила. Онези, които са се облекли в черно, искат всичко да бъде в тъмно, никой да не вижда. А пък младият е със светли дрехи, иска всички да видят, че е добре облечен. Онзи с черните дрехи минава за скромен, но той се крие от хората. У него е дошъл страхът, страхът действа. А пък онзи, който се е облякъл добре и е взел бастон в ръка, той ходи навсякъде. У него има тщеславие, иска да каже: „Хе, отде ида аз знаете ли? Аз ида от слънчевата система, от слънцето.“ А след като поживее десетина-двадесетина години и загази в живота, забрави, че е дошъл от слънцето. Онзи, реалистът, ще каже: „Говорете нещо реално за света.“ Реално в света е следното: като ядеш, това е реално. Като не ядеш, това не е реално. Реалност е яденето, а нереалност е гладуването. Казвате: „Говорете ни за реалното.“ Яж, нищо повече. Всеки ден ядеш по три пъти, това е реално. Гладуваш, това е нереално, отвлечено. Казвам, това нереалното, като не ядеш, то те мъчи. Защо ще се мъчиш, че не си ял? Никой не може да отговори на въпроса, защо се мъчиш, като не ядеш. Понеже, като ядеш, ти отвътре се освобождаваш, а отвън се натоварваш, а пък като не ядеш, отвън се освобождаваш, а вътре се натоварваш, нищо повече. Следователно гладът е натоварване отвътре, а яденето е натоварване отвън. Следователно ние предпочитаме да бъдем натоварени отвън, отколкото да бъдем натоварени отвътре. Що е глад? Натоварен си отвътре. Що е ядене? Натоварен си отвън. Това знаели ли сте досега? Що е ядене? Натоварен си отвън. За предпочитане е да си натоварен отвън, отколкото отвътре. Едното наричаме нереалното положение, вътрешно натоварване, а другото считаме за реално положение, външно натоварване. Казваш: „Натоварете ме външно, понеже ми дотегна гладуването.“ Всяка една идея може да бъде вътрешна и външна. Ако за една

идея се радваш, това чувство е външно, ако си недоволен от живота, това чувство е вътрешно. То не може да намери свой израз. И всичките ви смущения са от това, че вие сте натоварени отвътре. Ние трябва да се освободим първо от товара. Говорят за свободата. Свободата седи в това да се освободим от всички вътрешни товари, които имаме. Това е целта. Хиляди години ще минат, докато се освободим. Има хора, които са се освободили. Трябва да знаеш да се освободиш отвътре. То е изкуство. Това е целта. Не можеш да се освободиш, да бъдеш свободен едновременно отвън и отвътре. Да пренесеш товара си отвътре навън, това е реалното, понеже вън, в реалния живот, вие имате по-голяма възможност да изучавате нещата, предметно да ги изучавате.

Сега онези, които могат малко да надзърнат, ще разберат малко, ще имат познания. А някои ще се спънат от мисълта, дали ще възприемат и ще кажат: съвсем се оплетохме. То е отвътре. Искате да бъдете свободни. Някой път вие сте натоварени. Конят го е натоварил един човек. Ако имате някои тежки чувства, това показва, че някой ви е натоварил, както вие сте натоварили коня. Тогава вие ще се заемете да научите езика на този, който ви е натоварил. Ще му кажете: „Пуснете ме, махнете този товар. Готов съм да ви служа.“ Ако искаш да се освободиш съвсем, не можеш. Но можеш поне да се поосвободиш малко. Господ може да те разтовари. И ако знаеш как да говориш на този, който те е натоварил, той знае доколко ти можеш да носиш. И от тежкия товар, който носиш, той ще снеме нещо. Всичко няма да снеме, но някой път ще снеме част от товара ти, а някога може да тури още повече. Тогава какво ще правиш? Това е за разяснение. Някога мислите, че като се помолите на Господа, Той ще направи всичко заради вас. Бъдете тогава последователни. Здравият мисли, че като се помоли на Господа, всичко ще стане. Той казва: „Като се помоля, Бог ме слуша.“

Излезе ти една малка пъпка на пръста долу на крака и ти тичаш при лекаря. Молиш се, молиш се, и отиваш при лекаря. Тогава защо не се молиш на Господа да я премахне? Тогава и реалистите ще кажат: ако за всичко тичаш при Бога, лекарите ще умрат гладни. Защо си болен? За да тичаш при Бога, лекарите ще умрат гладни. Защо си болен? За да дадеш данта си на лекаря. Защо си невежа? За да дадеш данта си на учителя, който ще те учи. Това са начини за разсъждения. Трябва да се преведат, за да станат ясни. Ти казваш: това не е ясно. Лекарят някой път може да те освободи, но някой път, освен че няма да те освободи, но ще те натовари още повече и болката ти ще се усили.

Аз ви навеждам на един свят, на онези фините чувства. Сега може да не ме интересуват обикновените неща в живота. Какво ще ме интересува животът на един паяк? Какво ще ме интересува животът на един вълк? Какво ще ме интересува животът на една мечка, която е затворена в една клетка? Какво ще проникне в ума ѝ? И мечката е съща като човека. По аналогия мисля така. Ако ме затворят мене, какво ще мисля? Тази мечка, понеже е била свободна, тя се усеща сега ограничена, че не е свободна, дето иска да ходи, и обикаля в клетката си. Някой път тя иска да раздруса някоя от пръчките, за да види дали може да ги премахне. Не може. И най-после се примирява. Но този живот ѝ е неестествен. Онези, които ни учат, казват: да се примирите. Но примирението още не е разрешение на живота. Да се примириш, това не е разрешение на живота. Да се примириш, това е временно. Но в живота има едно разрешение. Целият свят е менажерия сега. Ние сме в една менажерия и дяволът е директор на тази менажерия. Всички хора, които са дошли тука, са все чешити вътре в тази менажерия. На големите чешити клетките са по-големи, а на малките по-малки. Той ги е ограничил. Той ги храни, както си иска. Едно време те са

живели, както са искали, а сега той ги учи на дисциплина, на ред и порядък. До известно време ще им донася. И много-много не им дава. Вие ще кажете: животът такъв ли е? Не е менажерия животът, но наподобява. Ограничени сме. Има едно вътрешно ограничение. Вървиш и си изгубил всякакво понятие за живота. Облечен си хубаво, но усещаш едно унижение в себе си. Седиш вътре и се чувстваш унижен. Отде произтича това унижение? Някой път се понадигнеш и мислиш, че всичко можеш да направиш, а понякога мислиш, че нищо не можеш да направиш. Отде е дошло това състояние? Ти мислиш, че не може да стане всичко, каквото искаш. Ставали са някои неща, понеже си бил в хармония с онези течения на умните хора. И тогава вие мислите, че всичко можете да направите. Някога сте в течението на глупавите хора и мислите, че нищо не можете да направите. Някога трябва да видите какво можете да направите. Човек трябва съвсем да се прероди, но прераждането е закон за знание. Музикантът, за да се прояви, трябва да има отличен инструмент и най-добрите учители. Някой път казвате: да умрем, че да се освободим. Как ще се освободите, и вие не знаете. Аз ви облажавам понякога за вашата вяра. Гениални сте във вашата вяра. Аз желая да имам вашата вяра. Детето вярва, че каквото бащата и майката кажат, ще бъде. Най-първо детето вярва сто на сто, че каквото бащата каже, ще стане. После, като не изпълни бащата това, което е казал, намалява се вярата на детето. Най-първо детето вярва сто на сто и после, още първия път като не изпълни думите си бащата, детето вярва деветдесет и девет на сто, после деветдесет и осем на сто, после десет на сто и повече не вярва на бащата.

Не обещавайте това, което не можете да извършите. И на себе си обещавайте неща, които можете да направите. И не мислете, че вие можете да заставите Онова Същество, Което е направило света. Не мислете, че вие

можете да Го заставите с вашите молитви да постъпи другояче. Бог е неизменяем. Ако ви говоря по този начин, тогава можете да си кажете: тогава да не се молим. Ако се молиш, ще те послушат. И ако не се молиш, няма да те послушат. Господ ще иска преди всичко да знае, като се молиш, дали молитвата ти има някакво основание. Ти искаш хляб, но Господ казва на комисията, която разглежда въпроса за хляба: „Вижте дали има основание и ако има основание, дайте му.“ Комисията казва: „Преди четири-пет часа е ял.“ „Тогава дайте му.“ След това други прошения се разглеждат. Експедитивна работа има там. Ти си млад, искаш да се жениш. Даваш си прошението. Господ казва на комисията: „Я вижте дали трябва да се ожени, или не. Да я вземе ли, или да не я вземе?“ Разглежда се и второто прошение: той иска да се ожени втори път, защото хората се женят много пъти. Вие минавате за еднобрачни, а сте многобрачни. Как ще ме разберете? Щом си ял сега веднъж, ти си еднобрачен. Щом си ял два пъти, ти си двубрачен. После трибрачен, четирибрачен и т.н. Всяко ядене е един брак. Свързал си се ти. Тогава бракът спада към временните неща. В брака човек не може да бъде свободен. Там е място на ограничения и на работа. Щом влезеш в това състояние на брака, ти не търси в брака своята свобода. Там има учение. Един ден ще търсиш случай да се освободиш от брака. Като се народят десетина деца, ще мислиш за тях, да ги възпитаваш. Всяко едно дете ще ти коства около четиристотин-петстотин хиляди лева. Да кажем, че един богат баща има три деца. Ако едното коства по петстотин хиляди лева, трябват му един и половина милион лева. Отде ще ги изкара? Вие трябва да знаете, че тук сте на земята. Колко милиарда лева коства издръжката ви? Колко струва издръжката на вашия Баща, на Онзи, Който ви е пратил на земята? Вие никак не мислите за това. Някой път трябва да направим математически изчисления, да видите колко ви коства издръжката на земята.

Някой път казваш: защо съм дошъл тук? Ти си одрал орталъка* да дойдеш тука да се учиш, и казваш: защо съм дошъл? Да се учиш, нищо повече. И според учението ти, толкова средства ти изпращат. Някои от вас имате установени възгледи. С установени възгледи в света нищо не се постига. Какво наричам аз установени възгледи? Хората нямат установени възгледи. Не ги търсете. Никъде няма да ги намерите. В Бога има само установени възгледи. Аз вярвам в установените възгледи на Бога. Ще приспособим своите възгледи да бъдат подобни на Божиите възгледи. И доколкото аз приспособя своите възгледи към Божиите, моят живот ще се одобри. И доколкото аз не си приспособявам своите възгледи към Божиите, ще се явят всички противоречия. И Писанието казва: да изпълним волята Божия на земята. Това е един възглед на Бога. Затова Бог е направил света. Той иска всяко едно същество да изпълни онзи ред и порядък, който Той е направил. И Той не извинява никого. Той прощава, но не мислете, че Неговия порядък можете да измените. Все таки ще се научиш един ден да постъпваш така, както Той постъпва. Има един неизменим порядък. И нашият човешки порядък трябва да се съобразява с Божествения порядък. Това учим ние. Ние не виждаме, че сме в едно вътрешно стълкновение с Божествения порядък. Противоречия имаме и казваме, че този или онзи е причина на нашите нещастия. Ако този човек е само един повод, той само иде да ни покаже, че сме се отклонили от Божия порядък. А някой човек, който ти причинява радост, това е само един повод, който само показва кога си бил в съгласие с Божията воля. Онези хора, които ви причиняват радост, те ви показват, че в Божественото е спокойствието. Искам да ви покажа сега един метод. Не че нямате метод, имате. Но да допуснем сега, че имате син, и разбойници са го хванали, като

---

* Орталък - множество хора, тълпа, свят *(от турски)*.

мислят, че сте богат. Те искат от вас един голям откуп. Те искат от вас двайсет-трийсет хиляди лева откуп, но вие няма отде да ги вземете. Ако имате приятели, вашите приятели ще ви дадат пари и тогава ще откупите сина си. Това е по обикновения начин. Но допуснете, че никой не ви дава нито пет пари. Хрумва ви наум да намерите главатаря на разбойниците и му кажете, че сте беден човек. И този човек, без никакъв откуп, като ви погледне, пуща сина ви. При първия начин трябва да се молите на ваши приятели да ви дадат пари, за да задоволите желанието на разбойниците. При втория начин отивате при главатаря и като види, че сте беден човек, той пуща сина ви. Кой е по-умен? Де седи разликата? Първият ли е по-умен, или вторият? На кого вярата е по-силна? На първия или на втория? На втория. Та вие сте дошли сега до второто положение. Второто положение седи в това: трябва да отидете при главатаря на разбойниците и с него да се справите, а не при обикновените разбойници. Най-първо, трябва да престане страхът у вас. Защото, като се боите, вие можете да кажете: „Могат разбойниците да хванат и мене, та и за мене да искат откуп. Те са жестоки.“ Вие трябва първо, заради любовта, която имате към вашия син, съвършено да се престрашите и да можете да образувате чувство на любов към главатаря. И той може би ще почувства, че никога не е срещал такъв човек. Когато ви види, ще му стане приятно, че сте му дошли на гости.

Да изясня този пример. Вие искате да знаете в съвременната карма защо разбойниците хванаха вашия син и защо вие се принудихте да отидете при главатаря, и защо другите хора не ви дадоха пари. Как ще обясните това? Най-първо, обяснете защо разбойниците са хванали вашия син, защо окръжаващите ваши приятели не ви дадоха пари и защо вие се принудихте да отидете при главатаря? Как мислите? Кажете вашето мнение. Как си го обяснявате вие? Ще кажете: пари им трябваха на разбойниците.

Може да се обясни. Това е едно рандеву*, което трябва да направи една остаряла мома, която не се е оженила. Как ще го разберете? Този разбойник, при когото отива момата, е един момък, който в миналото се е влюбил в нея, и тя не е отишла на рандеву с него, тя го излъгала. Но сега, като главатар на разбойниците, той прави рандеву с нея, като хваща сина ѝ. Като дойде тя при него, той държи сина ѝ. Той иска тя да изпълни своето обещание. Тя обещала някога в миналото да се срещне с него и не се срещнала. Сега тя ще му се помоли да освободи сина ѝ. Нему ще му стане приятно и ще ѝ каже: „Доказах ти, че не ти мисля зло. В мене има благородно чувство. Ти криво ме разбра.“ Турците казват в такъв случай: от мене да мине. Изпълнявайте вашите обещания, за да не се намерите в противоречие и тогава да стане нужда да отивате при главатаря на разбойниците, които са хванали сина ви. Така вие трябва да давате разумно тълкуване на нещата, което да е съгласно горе-долу с реалността. Защото този човек, който ви приема, този главорез, за когото казват, че е много жесток, те прие много добре и пусна сина ти. Как ще си обясните това? Ще кажете, че Господ му казал това. Това са особени положения. Има една връзка на миналото. Господ ви казва: пази обещанията си! Каквото и да обещаваш, не се колебай да изпълниш. Казваш: как да го изпълня? Първото обещание, което си дал, никога не го изменяй. Не второто обещание, аз говоря сега за първото обещание. Всяко обещание в света е Божествено задължение. Никога не се отказвай от задължението си, понеже иначе всякога в живота си ще се намериш в трудно положение. И всички трудности в живота се дължат все на неизпълнения на първите задължения. И те са много. Онези задължения, които сте дали към Бога, изпълнете ги. Всяко едно задължение не е към хората, но към Бога.

---

* Рандеву - свиждане, среща *(от френски)*.

Ти си се влюбил. Не е въпрос във влюбването, но задължението си към Бога трябва да изпълните. Никой не те кара да се жениш. Щом си се влюбил, изпълни задълженията си към Бога. Любовта не подразбира женитба. Това са второстепенни неща. Понеже не си изпълнил първото задължение, идва женитбата. Ето какво е женитбата. Пак криво ще ме разберете. Като обяснява човек реалността на нещата, изпада в заблуждения. Понеже не си изпълнил първото си задължение, идват стражари и те турят в затвора. Това значи женене. Щом не си изпълнил своето първо задължение, ти ще се ожениш, нищо повече. А пък щом си го изпълнил, ти си свободен от женитбата. Аз често виждам как дрънкат веригите. Има свободни отношения. Как ще ме разберете? Най-красивите отношения са свободните отношения. Че те са Божествени отношения. Първото задължение, първото обещание, което си дал, изпълни го. Това, което е дал Бог и се ражда в душата ти, бъди верен на него. То е Божественото, то е отношение към Бога. Защото и любовта е едно отношение към Бога. И ако ти правилно изпълняваш своите отношения към Бога, ще изпълниш правилно своите отношения и към всички хора. Ако не изпълниш правилно своите задължения към Бога, ти не можеш да изпълниш задълженията си и към другите хора. Ако отношенията между бащата и майката не са правилни, те не могат да родят дете - дъщеря или момък - талантливо или гениално. Следователно отношенията между бащата и майката ще направят, ще определят дали това дете ще бъде любимо, или не. Детето е един резултат. То е резултат на любовта, която имат бащата и майката към Бога. Когато двама души имат правилна Божествена любов, тогава се ражда талантливо, гениално дете. Гениалното дете показва правилното отношение, което хората са имали към Бога. За да се роди едно талантливо дете, трябва да има правилни отношения на бащата и майката към Бога. Не един към друг, но към Бога. За да

се роди нещо във вас сега, и вие трябва да имате правилни отношения към Бога. Аз гледам по-дълбоко. Не е до външното раждане. За да се роди нещо дълбоко в твоята душа, то отношението на твоята душа към Бога и на твоя дух към Бога трябва да бъдат правилни. Тогава резултатът в твоя ум, това е синът. Любовта, която имат душата и духът ти към Бога, или отношението им към Бога, ще дадат в резултат твоя ум, и тогава ще имаш отличен ум, да мислиш, да разрешаваш всички мъчнотии в света. Така седи окултната или духовната философия, която разрешава големите проблеми в света. Ако така не разбирате, тогава никак не можете да разберете нещата. Ти казваш: „Аз обичам мъжа си.“ Твоят дух трябва да има правилни отношения към Бога. Някои от вас, които не ме разбирате, нека затворят книгата. Някои от вас няма какво да се занимавате. Задължението на твоята душа и дух към Бога, което си дал, трябва да го изпълниш и тогаз и вашият ум ще има правилни отношения към вас.

Сега донякъде се уясни въпросът. Остава необяснено приложението. Приложението е вече упражнение. Искаш да станеш певец, да имаш отношение към всички ноти. Трябва да ги знаеш. Вземете сега тона „до“. Този тон мъчно се взима в обикновена гама. Но вземете „сол“. Той се взима лесно. Вземете долно „сол“. *(Учителят пее тона “сол”.)* Вземете „сол“, най-ниския тон. От „сол“ вече можете да вземете „до“. На цигулка го вземете. От този тон, който можете да вземете най-вярно, от него можете да вземете последователно и другите тонове. Музиката, така както е, тя е нещо външно. Но музиката на земята е резултат на човешките мисли и на човешките чувства. И когато се хармонизират мислите и чувствата, ние ще имаме най-хубавата музика. Човек, който не може да пее, той не е хармонизирал мислите и чувствата си. Човек, който не може да пее, той е лишен от възможности. И онези, които могат хубаво да пеят, те имат възможности,

те не са още в съвършенство. Светията например е отличен певец. Какви ли не мантри, песни пее той. Започвате от вътрешния живот, защото другото е резултат. Всички музиканти не могат да бъдат, защото музиката е резултат на човешките мисли и чувства. Във вас трябва да стане цял преврат, във вашия ум и сърце, за да станете музикални. Всички не сте еднакво музикални. Музикалността е един дълъг процес. За бъдеще ще се приготвите вие. Това бъдеще е различно: може би днес, а може би и утрешния ден, или по-нататък. Това е един процес, не може изведнъж. Човек може да пее обикновено, но за да бъде музиката като магия, да може да си служи с нея, изисква се работа. Минаваш през гората. Страх те е от животни. Какво трябва да направиш? Ще им запееш. Животните разбират много добре от музика. Има известни песни за вълците. Като им запееш, вълкът не те напада. Има известни песни за змиите. Като ги запееш, змия не те хапе. Индусите са ги научили и като им запееш, може да събереш змиите, а можеш и да ги разпръснеш. От тебе зависи. Змията е много музикална. Благодарение на тази музикалност тя има една възможност. Така, както е сплескана главата ѝ, тя е много жестока, но главата ѝ е музикална и музикалността ще я спаси за бъдеще. И вълкът има нещо музикално, но това е една вътрешна възможност, която човек може да предаде отвън чрез своята мисъл и чувства. И болестите се лекуват с музика. И те си имат музика. Трябва да ви направя опит в това отношение, но опитът струва скъпо. Има болести, на които ако знаеш как да пееш, минават. Ако не знаеш как да им пееш, не минават. Музиката може да се приложи. Всички сте имали коремоболие. Как ще му пееш? Аз слушах един свещеник, как пееше той на своето коремоболие. Той беше един от най-добрите певци, които някога съм слушал. На всеки два-три месеца го хващат много силни болки в корема. *(Учителят подражава на движенията при силни коремни болки.)* Попът вика:

„Попе, вай-вай-вай.“ После се завърти на друга страна и казва: „Нека се научи този поп добре. Този дявол го знам. Аз съм го научил вече. От двайсет години насам го зная. Щом аз кръшна някъде, той веднага ме стисне.“ Пее той, пее, голям певец е той. По църковната музика: „Па во га ди, па па, га ди ке, зо ни па*.“ Пее попът: „Олеле, олеле, олеле.“ На този свещеник казвам: „Много сложна е твоята музика, но ще се мъча да я науча и аз малко.“ Пее попът: „Олеле.“ След като си попееш, ще ти мине. „Ол-ли. Ол, оле.“ Турците казват „олур“**. Ол. „Ол“ на английски означава „всичко“. Значи, ако знаеш да пееш, ще имаме ол, ако не знаеш да пееш, имаме вол.

Представете си какво велико търпение има Бог. Той търпи всичко онова, което става в Него. Търпението на Бога седи в това, че всичко става в Него. Какво грамадно търпение има Той. Всички противоречия, приятни и неприятни, които стават, всичко това Той трябва да го превърне. Там седи Неговата мъдрост. И всичко става в Него. Вие съжалявате, че някои работи са станали. Че колко работи са станали в Господа и Той ги търпи. Казвам, както Той ги търпи, така и вие ще търпите. И ще търсите разумното разрешение на нещата. Там е философията. Много работи са непоносими, но трябва да се търпят. Не безразборно, като вола, но трябва да се учи, да се намери изходният път. Всяко нещо си има свой път.

Кои са важните мисли в тази лекция? Какво разбрахте сега? Първата мисъл каква беше? С какво започнахме? *(“За превръщане на желязото в злато.”)* Този въпрос е труден. Кой беше вторият? *(“За яденето и неяденето, за чувствата и мислите.”)* Някой ще каже: да яде, това е цяло изкуство, да се научи човек да яде. Третото? *(“Обещанието, което дадохме на Бога, да го изпълним.”)*

---

* Нотни стойности от църковнославянското пеене - невми.

** Олур - стани *(турски)*.

(Учителят пее по няколко начина следните думи.) „Може ли болен Стоян здрав да стане?“ Може. Класически как ще го пеете? Стоян отначало беше здрав, и после болен стана. Ще пееш ти тази песен. Той бил здрав, и после станал болен. Всичкото изкуство е, че той се е помъчил да стане болен. Понеже е направил най-мъчното, то сега от болестта ще се повърне в своето естествено положение. Болен да стане е по-мъчно, отколкото да стане здрав. Ако ти си съумял да заболееш, ти ще съумееш да станеш здрав. Следователно всеки човек, който се е разболявал, може да оздравява. Всеки човек, който осиромашава, може да забогатява. Всеки човек, който оглупява, може да поумнява. И всеки, който греши, и той може да стане праведен. Вие не се спирате на това. Защо човек трябва да греши? Грешенето е един по-нисш живот. Трябва да минеш по пътя на злото. То е един нисш живот, който сега се диференцира и минава в друг. В какво седи разликата между доброто и злото? Ще ви дам две черти. Най-първо злото се привлича при тебе и после, като вземе нещо, се връща в менажерията. Например един вълк се интересува от овцете. Той ще влезе в кошарата и щом вземе овцата, заминава си. Значи доброто се приближава да остави нещо при тебе, а злото иде да вземе нещо. Доброто се приближава да даде нещо. Това, което дава, е добро, а това, което отнема, взема от тебе, е злото. Доброто излиза навън и се връща, а злото иде отвън и се връща навън. Доброто отива навън и се връща вътре. Това са прости процеси. Всяко нещо, което се връща към тебе, е добро. Всяко нещо, което заминава от тебе, е зло, на него не възлагай нищо. Онова, което губиш, то не е реално. А пък онова, което не губиш, което се връща при тебе, то е доброто, то е реалното. Това е окултна философия. Разчитай само на онези мисли и желания, които излизат и се връщат при тебе.

Сега в музиката можете ли да вземете „до“ четвърта октава? Как ще вземете „до“ в четвърта октава? И в тре-

та октава не можеш да го вземеш. При втора октава множина можете да го вземете. „До“ в първа октава можете да вземете почти всички. В две октави колко „до“ има? *(“Три.”)* В три октави има четири „до“. В четири октави има пет „до“. Под думата „до“ аз разбирам един тон да се вземе правилно. В пението има големи противоречия, усещам големи ограничения. Тях мога да премахна само с тона „до“. Като взема тона „до“, и те изчезват. „До“ е силата, чрез която аз мога да премахна всички мъчнотии и противоречия около мене. Това е тонът „до“. Щом се премахнат те, аз взимам тона „до“ вярно. Всякога, когато искам да постигна нещо в света, аз трябва да взема правилно тона „сол“. Той е постижение. Не че всичко е до постижение, но е начало на постижение. „До“ е за премахване на препятствия, „сол“ е начало на постижения. „Ми“ какво е тогава? Тонът „ми“ е по средата, съединителното между „до“ и „сол“. Намира се в терца с „до“. „Ми“ е в терца и със „сол“. Между „сол“ и „си“ пак имате терца. Има два вида терца: големи и малки. Ако вземеш „ми“ правилно, всички неща, които в умствения свят се виждат непостижими, ще станат понятни. Ти създаваш първата форма мислено чрез „ми“, с която ти можеш да работиш. „Ми“ е основата в умствения свят, за да се създаде като първична първата форма, с която ти можеш да си послужиш. Ако ти мислиш правилно, ти можеш да вземеш правилно „ми“. Трептенията на „ми“ се различават. И трептенията на „сол“ се различават. В „сол“, за да има постижение, трябва да има мекота. А пък какво трябва да има в „ми“? При правилното взимане на тона „сол“ има възможност един цвят да цъфне. Цветът е „сол“. Но отвън трябва да има една атмосфера най-благоприятна за цвета: въздух, светлина и пр. Ако външните условия не са благоприятни, не може. Меки трябва да бъдат външните условия. А пък при „ми“ не отвън трябва да бъдат условията, но отвътре трябва да бъдат меки. Едно преходно

състояние е „ми“, защото минаваш от външните мъчнотии в света към вътрешните. „Ми“ представлява вътрешните противоречия. „До“ представлява разрешението на мъчнотиите, които се намират на физическото поле. „Сол“ представя мъчнотиите в духовния свят, а „ми“ представя мъчнотиите в умствения свят.

Вие седите и произнасяте думата „любов“. Започнете мислите без никакъв обект. Без никакъв обект произнасяте думата „любов“. Как би ти разбрал любовта на физическото поле? Как бихте я изпели любовта на физическото поле? Как ще я изпеете в духовния свят? И в умствения свят как ще изпеете думата „любов“? Що е любов? Любов е това, което носи светлина и свобода. Що е светлина? Светлина е това, което носи живот и свобода. Що е свобода? Свобода е това, което носи живот и светлина. Що е любов? Това, което носи светлина и свобода. Що е светлина? Това, което носи живот и свобода. Що е свобода? Това, което носи светлина и живот. Имате тогава три понятия за любовта. Любовта непременно трябва да носи светлина и свобода. Щом не носи светлина и щом не носи свобода, то не е любов. Такава любов, която не носи светлина и свобода, то не е любов, а нещо временно. Ако така се разбира любовта, тя е една сила алхимическа. С нея всичко можеш да превръщаш. Щом имате светлина, всичко можете да направите. Щом имате свобода, всичко можете да направите. Щом ги нямате, вие сте ограничени. Щом имате любовта, вие ще разбирате законите на Божествения свят. Щом имате любовта, вие ще разберете законите и на духовния свят. А щом разберете законите на Божествения и на духовния свят, с тези закони вие всичко ще можете да направите. Това са методи.

При сегашното разбиране вие всички се намирате или в положението на сухото дърво или в положението на желязото. Например едно сухо дърво може да го е страх от огъня, но едно желязо може ли да го е страх от огъня?

Какво ще стане с желязото, като го турят в огъня? Ще се нагорещи. Сухите дървета трябва да се плашат от огъня. Хората се плашат от любовта. Онези, които са сухи дървета, се плашат от огъня. Онези, които са от желязо, ще кажат на огъня: „Ще светнем ние в тебе.“ Но всякога този огън може да превърне сухото дърво в пепел, а пък пепелта е най-хубавият тор. Любовта може да стопи желязото. Това е пречистване на желязото вече. Онази топлина, която любовта образува в човека, не трябва да ви плаши. Тя ще изгори сухите дървета, а железните работи ще стопи и всичко ще тури в ред и порядък. Тогава има всичко три положения. Що е любов? Това, което носи светлина и свобода. Досега вие как сте разбирали любовта? Да се освободим. Ако носиш светлина на хората и свобода навсякъде, ти обичаш. Щом не носиш светлина и свобода, ти не обичаш.

Едно от правилата: искате да бъдете обичани. Искате и да ви обичат. Никое същество не може да ви обича, ако не носите светлина и свобода. Аз съм пребродил света и между ангелите, и дето и да е, никое същество не може да ви обича, ако не носите светлина и свобода. И при лошите духове да отидете, ако носиш светлина и свобода, и те ще те обичат понеже това е потребно за живота. И при добрите духове като отидеш, ако нямате светлина и свобода, те затварят вратите си. Външно няма да покажат това. Щом не носиш светлина и свобода със себе си, ще намериш всички врати затворени, дето да похлопаш - нито глас, нито услишание. Така щото не си правете илюзии, че в живота можете да успеете без любовта. Не може. Само онази любов, която носи светлина и свобода, в нея има всички постижения. И тук на земята, и дето и да е, тя носи постижения. Това дръжте в себе си като закон.

“Божият Дух носи всичките блага на живота.” (три пъти)

Всички онези, които усещат, че са много натоварени, да ми кажат да ги разтоварим малко. Защото не искам да останат натоварени.

19 лекция на Общия окултен клас
29 януари 1936 г., сряда, 5 ч. сутринта
София, Изгрев

Небето облачно. Малко превалява.
Времето тихо и меко.

РАБОТЕТЕ С ДОБРОТО

"Добрата молитва"

Има едно изкуство, което сега човек може да купува. Ние сме в един век на улеснение. Може да си музикантин. Може да забавляваш хората с музика. Може да си туриш плочи и като знаеш как да ги нагласяваш, те ще пеят и хората ще слушат. Опасността сега в нашата среща седи в плочата. В миналото са туряни толкова плочи. И всеки един от вас е наслояване на плочи. Вземете земята: тя е едно наслояване на пластове, пластове, пластове. Може би има хиляди пластове и се образувало сегашното състояние. И учените хора чоплят едвам горните пластове и почват да ни разправят какво е било миналото състояние на земята. Има за това цяла наука, наречена геология. Други пък имат цяла наука за минералите. Трети пък - наука за растенията, които растат отгоре.

Някои са писали върху темата „Как се превръща желязото в злато". Една сестра е писала, че желязото се превръща в злато чрез огън. Заключението е право. Хайде сега тури желязото в огъня. Огънят превръща, но как? Ако турите желязото в обикновен огън, нагорещява се и не се превръща. Но как? Тая сестра, която писала това, е окултистка, тя окултно разглежда въпроса. Друга една сестра казва, че желязото се превръща в злато чрез страдание. Тя е мистичка. Мъчнотиите като ги туриш в огъня, те стават на радост. Тъй че сега трябва да учите. Това, което досега сте научили, е полезно, а това, което сега има да учите отсега нататък, е още повече полезно.

Новото, ако не го свържете със сегашния живот, оттам се зараждат много страдания. Страдания се зараждат, ако не знаеш как да пишеш. Ако сте писар някъде и пропуснеш „у“ или някое „не“, или някой глагол, или някое съществително, прилагателно, местоимение, то в политиката може да стане цял източен въпрос. Как така да се пропусне? В чистия живот те не допущат това.

В човешката мисъл има много мисли, които те опетняват. Една мисъл само премине през тебе и съвсем се измени лицето ти. Измени се не само цветът на лицето, но се изменят и мускулите. Често например вие седите и сте недоволни, и не забелязвате какво влияние има това. Някой път се мръдне единият край на устата, повдигне се устата от едната или от другата страна или мигне с едното око набързо. Или си вдигате веждите нагоре, или ги свивате надолу, или си туряте десния крак върху левия, или левия върху десния. После наведеш се, обърнеш се на едната или на другата страна. Това са упражнения, но за едно същество, което разбира движенията, тези кривите линии са стенограми. Това същество чете вече по стенограмите. Ти стенографираш и това същество по стенограмите чете каквото пишеш. Всеки ден човек все стенографира, стенографът е вътре в него. Ти слушаш някой музикант, но не си доволен и все ще направиш някоя гримаса, някое движение или вляво, или вдясно. Или някой ти говори и ти не го разбираш или не си доволен от него. Ще направиш някоя гримаса. Какво разбирате в български език под думата „гримаса“? Тази дума не е българска. От „грим“ става „гримаса“ - един силен контраст. Някой разправя нещо, и ти с едното око ще направиш една гримаса. С едното око показваш едно, а пък с другото - друго. Защо? Или пък някои хора имат един циничен смях. Когато някой говори и другият вижда, че той е прост, има една усмивка на устата особена. Ученикът разправя нещо, а пък учителят се усмихва и в тази усмивка седи мисълта: този

е простак, този е невежа. Или аз съм забелязвал следното. Учителят дойде при ученика и му казва: „Не знаеш нищо, седни си.“ *(Учителят прави движения с ръце.)* Това не е ли едно благословение, „не знаеш нищо, седни си“? Туря си дясната ръка върху главата на ученика и казва това благословение. Учителят може да махне ръката си вляво, после я маха вдясно. Аз сега тълкувам. Не знаеш нищо, не си запознат с този отвлечен свят. Ученикът казва: „От нищо Бог създаде света.“ Учителят казва: „Не си запознат с този отвлечен свят. Седни си и проучи малко въпроса. Ти учи обикновените работи, тия отвлечените работи не знаеш. Седни си на мястото.“ Ученикът, който не разбира, се обижда. Той казва: „Учителят ми каза, че нищо не зная.“ Че нищото като не го знаеш, ще научиш нещо. Вие ще дойдете до алегориите. Постоянно обикновени работи занимават умовете ви. Учителят в едно училище се занимава с това, дали учениците знаят урока си, или не. Той преподава по алгебра, пише на дъската известни числа, известни знаци, плюс, минус, туря скоби. Някой път туря знаци за изваждане, събиране, умножение, деление, коренуване. Но тази работа става специфична. Всеки ден десетина-двадесет души седят в ума му, дали те си знаят урока, или не. Питам, какво ще спечели учителят, ако мисли върху това? И вие седите и казвате: „Как ще прекараме днес деня?“ Имате същото състояние на учителя. Денят не е за вас. Вие сте професор, денят - това са учениците. Вие защо искате да знаете дали учениците знаят, или не? Понеже от това зависи вашето положение. Защото, ако се учат тези деца добре, то техните бащи и майки ще имат добро мнение за вас и ще кажат: „Значи знае техният учител, знае как да преподава.“ Ако не се учат, тогаз косвено незнанието се отнася до самия учител. И за да не падне реномето на учителя, той се интересува от това.

Вие питате: „Как ще прекараме днешния ден?“ Как ще го прекарате? Може ли да прекарате деня през някъ-

де? Как се прекарва? Вие прекарвали ли сте един ден? Едно говедо може да го прекараш, един кон може да го прекараш в обора и да го изкараш. Но деня можеш ли да го прекараш по същия начин? Никакъв смисъл няма в това, никаква логика няма. Ти казваш: „Как ще прекарам деня?“ Всички страдате все от една неразбрана философия. И във вашето верую, и във вярването ви, и в морала ви, в обноските ви, навсякъде има такива неща, че човек, като погледне, вижда само дефектите, недостатъци, недостатъци. И при това ще видиш, че тия хора на невежеството, едни от тях минават за владици на своето невежество, други за свещеници, други за професори, учени и пр., какво ли не. Доктор по философия, доктор по морала, доктор по политическите науки, доктор по еди-какво си изкуство. Все доктори по какво ли не. А пък то е такова голямо невежество там. Те са смешни. Който не разбира, му е приятно. Защото хората се делят на степени. Има малки невежи. Те са учените. Има големи невежи. Малките невежи са учените, а големите невежи са по-неучените. Някои казват: „Аз какво зная? Аз какво знам по музика?“ Не че не знае човекът по музика. Ти като отидеш при един банкерин и като му изпееш едно малко парче, веднага ще го стопиш с музиката, ако си музикант. Още отвън като свириш, той ще излезе и може да бъде на твоите услуги. Музиката е като магнетизъм, като туриш при желязото, ще го привлечеш. А пък ти разправяш сега за музиканта, за музикалните знаци. Това още не е музика. Това са начини, по които музиката може да се развива. Това са формули, които трябва да се развиват. Искам сега да разбирате. Вие сте художник. Тук има философия. Мога да ви разправям, да разтеглям тази философия. Много проста работа. От този чертеж мога да ви изведа едно куче.

Много проста работа. От този чертеж мога да ви извадя едно куче, един английски булдог. Какво ще научите? Пак от този чертеж мога да ви обясня и движението на

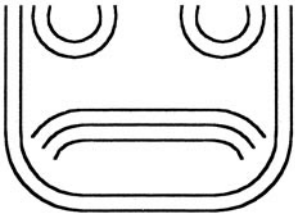

слънцето, месечината. Мога да ви извадя от този чертеж най-хубавите черти на едно човешко лице. Например това може да представлява човешката глава. Можеш да обясниш, но за да се обясни, трябва да хвърлиш сенки и по сенките ще личи. Като хвърлиш сенки на тази картина, ще имаш един булдог. Това е за обяснение. Това нищо не значи.

В света има една наука. Вие трябва да обръщате внимание върху вашите мисли и върху вашите чувства. Не да се безпокоите. Мислите и чувстванията вървят по известни линии. Ония хора, които са нервни, като пишат, линията им не върви право. Ако ти искаш да знаеш своето състояние, вземи да пишеш малко. Тия линии ще ти покажат твоето състояние. Тая линия някъде е вглъбната, а накъде е издадена, не е равномерна. Ако имате един почерк, който не е равномерен, вие имате едно нервно състояние, енергията ви не се втича и не изтича равномерно. А пък това състояние се отразява вече върху почерка. Чувствата ви се отразяват.

Набраните човешки чувства - това са израз на една въплътена Божествена мисъл. Някои казват, че е важна човешката мисъл. Има една друга философия. Има много напластени чувства в нас. Вземете например чувството на глад, на жажда и пр. От чувството на глад се развили хиляди злини в света. Чувството на глад показва пътя на живота, по кой начин ще дойде животът. Но за да добие човек хляба, той се научил на хиляди престъпления. Мога да ви обясня причините, как се зародили тия състояния, които съвременните хора имат при себе си. Едно животно какви ли не движения прави. То, като яде някое друго животно, ще му одере кожата и после ще го изяде. И казва: „Слава Богу, че Господ създаде това агне, промислил е за моя живот.“ Котката ще хване една мишка и ще каже:

„Колко е велик Господ, че направи мишките да поддържат моя живот.“ Змията хване една жаба и казва: „Колко добър е Господ, че направил жабите да поддържат моя живот.“ Или тя ще погълне някоя риба. Това е крива философия. Това е от животинско гледище, че Господ направил жабите за змията, мишките - за котката и пр. Господ не направи жабите за змията, агнетата за хората и пр. Как да се обясни това? Сега един паралел съществува. Вземете едно дете. Когато има плодове на дървото, детето седи при дървото и поглежда нагоре. Защо? Никой учител не го е учил на това. Учено дете е това. То поглежда и прави сметка. Седи и гледа най-първо дали Провидението ще му даде нещо. Но представете си, че Провидението може да му даде нещо. Дойде вятър, разтърси дървото и погледне - две-три круши паднали. И детето казва: „Слава Богу. Има Провидение. Промислил е Бог заради мене.“ И вземе плодовете. За детето Господ промислил, но градинарят, който заградил градината, намира, че Божественият промисъл, който действа благотворно за детето, не е промислил заради него. И казва: „Кой ли е обрал тия плодове?“ Някой път Провидението не промисля, няма вятър, няма нищо. Детето вземе един камък, хвърли го, но нищо не може да улучи. Втори камък хвърля. Това дете се прицелва, за да удари. То е предметно учение, дали може да удари плода. Плодът е един неприятелски войник и детето казва: „Този е неприятел.“ Взема пушката и стреля на неприятеля и казва му: „Слез долу.“ Стреля и падне плодът. То го взема и го туря в джоба си.

Вие казвате: те са детински работи. Кажете ми една ваша сериозна мисъл, която не е детинска. Някой казва: „Аз съм си пукал главата с геометрия, с математика.“ Това са детински работи. Какво че си пукаш главата? С какво си пукаш главата? $2 + 2 = 4$, 2^{10} събрано с 2^{10} прави четири с коя степен? Прекарайте го това в геометрична форма. Две в първа степен е права линия. Две във втора степен

е квадрат. Две в трета степен е куб. А пък две в четвърта степен какво е, каква фигура е? Две в четвърта степен - това е един куб, станал на осем куба. Това е то. Но две в пета степен на колко куба ще стане геометрически? Сега и да ви обясня тази философия, нищо няма да ви ползва. Вие се намирате в положението на гладния. Един опекъл едно агне и поканил десет души приятели. Започва той да им разправя от каква порода е това агне. Хубаво опечено агне било сложено. Приятелите му не искат философия. Той ще им разправя за агнето, но те искат по-скоро да свърши той своята реч и да опитат агнето. Въпросът е да се изяде агнето, а не да се разправя за него. Има неща, които трябва да се опитат, а не да се говори за тях.

Онези, които гадаят, какво ще кажат? Мнозина от вас сте учени, гадаете по кафе, мистици сте вие. Мнозина от вас гадаете на боб, по картини, някои от вас сте астролози - гадаете по звездите. Някои от вас сте хиромантици и казвате: „Я си дайте ръката.“ Някои от вас сте физиогномисти, а пък някои познавате по почерка. Но вие сте от онзи род гадатели, за които ще ви кажа един пример. Преди петдесет години, или шейсет, а може би преди повече от шейсет години, във варненско се явява една голяма гадателка. Не мога да ви кажа от какво голямо произхождение е тя. От четиридесет, петдесет, шестдесет села идат при нея да им гледа и тя спечелила една голяма сума от гаданието. Гадае с един прост морски охлюв. Като тури охлюва на ухото си, веднага гадае, предсказва. И тая гадателка определяла на всички хора какво ще се случи. Но тази гадателка като събрала пари, я обират. Тя с охлюва си не могла да предвиди, че ще я оберат. Тя право предсказвала бъдещето на хората, но не могла да предскаже своето бъдеще. Та много пъти гадателите предсказват чуждото бъдеще, но не могат да предскажат своето. И ако гадателят иска сам да си гадае, той сам не си вярва в това, което казва. За лекаря е същото. Лекарят,

който лекува другите хора, себе си не може да лекува, защото, като заболее лекарят, той вече не е лекар. Всеки човек е лекар, докато е здрав. Щом заболее, не е лекар. Ти си добър човек. Но щом съгрешиш, ти не си добър, ти си се изменил. Щом направиш погрешка, ти вече не си светия. Ти си светия, докато не си съгрешил. Сега трябва да мислиш как да превърнеш своето грешно състояние и да добиеш пак първото си състояние.

Разбирайте тая философия. Казват: „Как е паднал светията?“ Аз другояче разсъждавам върху това, че паднал светията. Вие казвате: как е възможно светията да съгреши? Вие не разбирате въпроса. Паднал е един човек. Може да падне. Почвата може да е била мека, че като паднал, само да се е опрашил. А пък може да е имало и камък и като паднал, се е ударил и да усеща болка. Какво се изисква от него сега, като е паднал? Да стане. И ще го видиш след това, че понакуцва и ще се понаведе малко. Поразтрие малко крака и пак тръгне. Светията като е съгрешил, значи теренът, или почвата, или средата, по която върви, не е уреден свят. Следователно светията живее в един неуреден свят и като ходи по своите изследвания, подхлъзне се от някой камък, удари крака си. Какво има? Паднал е. Погрешката е в неуредения свят, а погрешката на светията е, че бил невнимателен и че дават по-голяма преценка на себе си, отколкото той е. Няма какво да се безпокоите. Щом е светия, той си има масло. Ще си дигне крачола, ще намаже с малко зехтин крака и ще го поразтрие. И след този удар всички капилярни съдове са се изменили, кръвообращението не става правилно. И понеже има голям напор в човешкото тяло, тази кръв, като напира вътре в деликатните крайнини на човешкия организъм, действа вредно. А пък тези крайнини са свързани с предната част на мозъка, дето има бели нишки на човешкото съзнание. На челото се намират тези бели нишки, от които зависи степента на човешкото съзнание.

И там се пренася болката.

Казвам, ти трябва да разбираш да измениш своето състояние сега. Мнозина от вас попадате някой път в едно мрачно настроение и казвате: „Няма да постигна нищо.“ Туряте тази мисъл. Сложите една мисъл, която веднага произвежда едно хипотично състояние и вие се обезсърчавате и казвате: „Не ми се живее.“ Защо? Защото ти туряш мисълта: „Не мога нищо да постигна.“ Че какво не можеш да постигнеш? Един апаш седи и иска да открадне. Влюбил се човекът, поглежда касата. Влюбил се в касата. Тази каса е желязна, но той е учен човек, проникнал е вътре и знае, че в сърцето на касата има злато. И той иска сега, и казва, че касата не може да превърне в злато, но казва още: „В мене има едно знание, аз мога да изкарам от сърцето на желязото злато.“ И седи, и разсъждава, и гледа касата. Но погледнеш, яви се един стражар с револвер и почва той да обикаля. Апашът казва: „Отде се яви този дявол там?“ И стражарят наблюдава касата. Апашът седи два-три часа и казва: „Няма да я бъде, изгубих. Ако не беше дошъл този, аз имам нещо, с което отварям касата, но сега не мога.“ И той се обезсърчи и казва: „Не мога да постигна тази работа.“ Питам, какво щеше да добие той, ако беше постигнал целта си? Този стражар го избави от страдание. Ако беше откраднал, щяха да го хванат, щяха да го съдят и може да попадне под гражданското или криминалното право. Ако попадне под криминална отговорност, щяха да го осъдят десет години затвор. Онзи стражар, който се яви, той го спаси от десет години затвор, само че внесе в него една мисъл: „Не можах да постигна работата, която исках.“ Апашът казва: „Голям идеал има в тази каса - петдесет хиляди лева. С тези пари ще свърша университет и ще стана министър. А пък сега се свърши моята работа, няма да имам образование.“

Не е само тая каса. Аз ви изяснявам с един прост пример, за да го разберете. Всички ваши мисли са все от

този характер. От един висш свят като ви погледнат, не ви съдят. Някой възвишен дух ви гледа. Вие гледате на някоя круша, гледате нагоре. Той се поусмихне малко, той не счита, че сте престъпник, той вижда противоречието, в което се намирате. За Бога няма никакво противоречие, Той създал тия круши за вас. Който ще ги яде, безразлично е, ти или друг. Но при тази круша е дошъл втори господар. Някой път има и друг господар. И тези другите господари, са създали най-големите нещастия.

Като излезе този апаш, той се обезсърчил и казва: „Не е само една каса и едно място. Има и други каси. Ще отида на друго място.“ Сега ще ви представя работата, че този апаш намерил втора каса и стражар не се явява. Той си изважда своята машинка и като я тури, отваря веднага касата и в нея намира едно голямо съкровище. Отива в странство, възпитава се, става знаменит човек и се връща. Онзи търговец, който имал богатствата, вижда, че ги няма. Онзи апаш идва от странство. През всичките години, когато той завършва своето образование, той е бил много радостен и весел, а търговецът въздишал. Тъй като поглеждал касата, въздишал. Но онзи, след като постигнал своята цел, той се връща, може да стане един ден владика, може да стане виден оратор, държавник. Написва той един чек и казва: „Преди десет години аз отворих вашата каса и задигнах петстотин хиляди лева и понеже моето положение сега се подобри, ще ме извините. Условията бяха такива. Направих една погрешка, но човещина е това. И няма да ми се сърдиш. Връщам ти сега взетото и отгоре ти давам още петстотин хиляди лева. Един милион лева ти давам. Ще ме извините. Аз ви благодаря, че вие бяхте доста търпеливи. Търпелив беше, понеже не го знаеше. И сега не го знаете. Но искам да ви кажа, че съм честен човек. Благодаря ви, че имахте търпение да не пуснете детективи да ме намерят и казахте: „Каквото Господ даде.“ Търговецът бил добър и казал: „Такава била волята Бо-

жия.“ „И понеже вие оставихте тази работа на Бога, то ме намериха ангелите на Бога и ми казаха: „На този човек ще му върнеш пари назад. И двойно ще ги върнеш, с лихвите ще платиш.“ И аз съобразно с Божия закон, понеже ме намериха, изпращам ви тази сума. Въпросът е ликвидиран. Ще знаете, че има и честни крадци в света.“

Бъдете честни крадци. Откраднеш - поправи. Като направиш една погрешка, не седи да плачеш върху направената погрешка, поправи тази погрешка. То е благородство. Кажи: „Честен крадец съм.“ Честен в това отношение, че добива знание, постига целта си и след това връща парите на онзи, който му е помогнал, без да иска.

Сега на въпроса. Тази линия не е еднаква *(кривите линии на чертежа)*. Тази, горната, линия има няколко значения вече. Те са три линии *(вътрешните криви линии)*. Отдясно страната е малко по-издадена, а отляво е малко по-полегата, защото вляво има външни противоречия. Тази линия, за да бъде полегата, има неблагоприятни физически условия отвън. А пък отдясно, дето линията е изпъкнала, това показва, че има известни мъчнотии отвътре. Ако една линия е вглъбната или изпъкнала, то при вглъбнатата линия мъчнотиите са отвън. Едно физиогномическо състояние. Като погледнем някое лице, виждаме, че някъде има планински върхове, вашите скули са издадени, а пък страните са вглъбнати - има долини. Аз съм учен човек, който изучавам география, повърхнината на земята, и правя заключение, че вглъбнатината на страните ви, когато те са хлътнали, това показва, че стомашната система е слаба, и че кръвообращението не е добро. И мога да предскажа сега, по дълбочината на хлътнината да кажа, след колко години от какви болести може да страдате. Така е общо казано. И затова хората искат да бъдат като месечина. Всички не искат да бъдат с хлътнали лица. Ако има човек вглъбнатина на лицето си, значи благоутробието му е разстроено, а пък всичко зависи от благоутробието на човека.

Аз не вземам благоутробие в онзи смисъл. То не е утроба, то е преносно. Стомахът не е утроба. Стомашната система, храносмилателната система има нещо, което куца в нея. Или другояче казано: вашите работи на физическото поле не са в ред, вие сте немарлив човек. Щом стомахът ви е разстроен, вие на физическото поле сте немарлив. Щом белият ви дроб е разстроен, вие сте немарлив в духовния свят. Щом мозъкът ви е разстроен, вие сте немарлив в умствения свят. Казвам, щом страдаш от стомаха си, поправи своята немарливост във физическия свят. Щом страдаш от гърдите си, поправи своята немарливост в духовния свят. Щом страдаш в мозъка си, изправи своята немарливост в умствения свят. Вие казвате: как? В умствения свят мисли право, в духовния свят чувствай право, а пък във физическия постъпвай право. Нищо повече. Ами как?

Ще ви приведа един действителен пример, който се случи във Варна. Една майка има четири деца. Тя учи втората си дъщеря. Най-големият бил брат, после идвала дъщеря и после - една дъщеря, която се казва Йорданка. Майката казва: „Йорданке, чети „Отче наш“.“ „Няма да чета. Не искам да чета.“ Тя пак казва: „Чети „Отче наш“. Няма да ти дам да ядеш.“ Седи тя два часа гладна, бие я. Най-сетне майката ѝ казва: „От тебе човек да стане.“ Взема я, вдига я във въздуха и я блъсва на земята. И детето казва: „Олеле, мамо. Ще чета „Отче наш“.“ Как ще обясните това? Биха я, гладна я държаха, но най-после, когато я вдигна и я блъсна в земята, тя се съгласи да чете. Защо младата мома не иска да вземе еди-кой си момък? На тази мома казват: „Чети „Отче наш“ - ожени се за този момък.“ Тя казва: „Не искам.“ Момъкът иска да вземе момата, а момата не иска да го вземе. Казвам, нерде Шам, нерде Багдат.* Не искаш да четеш „Отче наш“. Тази мома казала: „Аз не

* „Къде е Шам, къде е Багдат.“ Използва се за несравними понятия *(турски)*.

искам да се женя за този момък, нищо повече.“ И защо ще четеш „Отче наш“, кажете ми сега. Щом ви направят голяма пакост, вие искате да четете „Отче наш“, да му се случи някое зло. Йорданка казва: „Аз не чета „Отче наш“. Тя е неразположена, не иска да чете. Станалото станало. Но майка ѝ като я вдигна и като я сложи долу по права линия, тя чете. Това значи следното: ако дойде Йорданка и види някой момък, когото харесва, хване ѝ го окото, тя казва: „Аз съм готова да чета „Отче наш“.“ И кога ние четем хубаво „Отче наш“? Всякога трябва да има нещо, което Бог ни е дал, някое голямо благословение, изобилие. Аз съм виждал някой седнал, и пред него кокошка или агне сложени. Той изяда кокошката и казва: „Колко е хубаво, Господи.“ Сега не мислете, че това е едно състояние много повдигнато. Едно същество от един висш свят ще ви счита, че вие сте един човек на повърхността. Обичате човека не заради нещо съществено, което има в него, но заради неща външни, на повърхността, не заради нещо съществено, което има в него. Любовта ви е повърхностна. Ти обичаш някого - не че имаш отношение към душата му, към нещо съществено, но има нещо преходно в душата ти. Ти нямаш хубавия обяд и веднага лицето ти не е така приятно, по-кисел си, намръщен си.

Питам сега, какво е това състояние? Вие не сте тогаз господар на себе си. И при хубавите, и при лошите състояния лицето ти трябва да бъде едно. Не сте яли. Други са щастливи. Ти се радвай на онези, които ядат. Ти не си ял. А пък когато аз ям, аз се радвам. Защо? Аз, умният човек, ям най-после. Умният човек никога не сяда да яде пръв в света. Като се наядат другите хора, той яде и като яде, е свободен. Той казва: „Нека да ядат.“ Той е последен, който яде. Никой не му завижда. Защото, ако седне пръв да яде, другите ще завиждат и ще кажат: „Той взе най-хубавото.“ Може да си последният, който е дошъл, и после ще ядеш. Има два начина за ядене. Може да ядеш, след като всички

се наядат или може да се наядеш, когато всичките спят. Да няма кой да ти завижда. Когато първи ядеш, всички трябва да спят. Или може всички други да са яли и ти да ядеш последен. Всички така спят, първи ще ядеш. И в живота е така. Майките не дават ли най-първо на децата си? Майките първи ли ядат, или последни? Те ядат последни. Тя, като сготви, даде на децата си и после тя яде. Тя е умната майка. А пък някой път майката се нахрани, когато децата спят. Когато майката се нахранва първа, тя гледа децата да станат по-късно, не ги събужда.

Сега приложението на философията. Трябва да се преведе това. Може да се признае един факт, като факт да се констатира. Каква полза има от това? Какво приложение ще направите сега, какъв извод ще направите? Казват: добро и зло има в света. Какъв извод ще направите? Не защо е злото? Злото човек само го прави в своя живот. Злото извън човека не съществува. Може да има някакво съществуване. Злото е нещо разумно. Един вълк, който прави зло, не е ли разумен? Тогаз какво е отношението между онзи, който ще направи зло, и онзи, който направил добро? Злият напада. Но добрият човек, и той напада. Не мислете, че добрият човек не напада, и че той не е силен. И добрият, и лошият са силни, но лошият употребява силата си по един начин, а пък добрият по друг начин. Лошият ще ви причини една рана, а пък добрият ще ви лекува раната. Вълкът по някой път минава за добър. Той ще вземе агнето, ще го тури на врата си и ще го носи. Кавалер е той, дипломат е той. Вълкът казва на агнето: „Няма какво да стоиш в тази кошара.“ И това агне седи и не блее. Носи го на врата си. И като го занесе в дома си, вие знаете как ще постъпи. Вие някой път как постъпвате? Някой казва: човек трябва да има някоя дипломация. Вие гладите и мажете работата. Че какъв морал е това?

Съществува един живот, дето нещата трябва да бъдат точни. Вие сте влезли в една нова фаза на живота. Кри-

вите линии прави не могат да станат. Във вглъбнатините и изпъкналите линии имате два противоположни резултата. При изпъкналите линии нещата се разединяват, а при вглъбнатите линии нещата се събират на едно място. Изпъкналите и вглъбнатите линии са потребни. Когато вие искате да освободите живота от нещастия на земята, почнете да рисувате изпъкнали линии и всичкото зло ще отиде от вас. Ако искате да съберете доброто, да дойде доброто, то рисувайте вглъбнати линии. Някой път вие почвате да рисувате вглъбнати линии, когато злото иде. Тогаз злото ще дойде във вас, ще се събере. Сега приложете философията. Вие казвате: по-добре да си кусаме от агнето. Но аз искам да ви дам един обед, аз не съм от онези хора, които дават обед с печени агнета. Аз ще ви заведа на екскурзия, ще ви заведа на една градина при свободни дървета и ще ви кажа: „Ето, вземете си всеки един от вас, наберете си, яжте и турете четири-пет ябълки в джоба си, но повече не събирайте.“

Сега да се отнесем към онзи великия закон в света, който регулира живота. Днешният ден е важен за днес, но той не е най-важният ден в живота ви. Може да имате един ден да прекарате в страдания, но той не е най-нещастният ден. И тогаз вие делите дните, някои дни са щастливи за вас, а пък някои са нещастни. Как ще си обясните? Как е възможно? Какво отношение има вашето верую към този въпрос? Вие казвате, че Бог е създал всичко в света. Как е възможно в един свят, който Бог е създал, вие да бъдете нещастни в даден случай. Един човек до вас е щастлив, а пък вие до него сте нещастен. И двамата живеете в Божествения свят, дишате същия въздух, същата вода пиете, същия хляб ядете. Или имате двама братя. Една и съща майка ги е родила, един и същи баща имат, а единият е нещастен, а пък другият е щастлив. Как ще си обясните? Вие ще кажете: това не ни интересува. Прави сте. Осъденият се интересува какво ще пише съдията, но ти, който

не си съден, не те интересува какво ще пише съдията. Но ако ти си учен човек и ако този, когото съдят, е богат, ти, умният човек, какво трябва да направиш? Вие не разбирате, че Провидението ви готви едно благо. Какво ще пише съдията, от това зависи вашето щастие. Този човек е богаташ, милионер, когото съдят и въпросът седи на косъм. Зависи от съдията какво ще реши. Ако ти си прост човек и отидеш, когато съдията пише една резолюция, че го оправдава и после отидеш при този затворник богаташ и му кажеш: „Една новина ще ти кажа, тебе те оправдават.“ „Отде знаеш?“ „След четири-пет часа ще бъдеш оправдан.“ И онзи казва: „Ако думите ти са верни, ще ти направя едно голямо добро.“ Ти казваш: „Това не ме интересува да му разправям, нека си тегли.“ Ти като му кажеш тази новина, той като излезе от затвора, твоето положение ще се подобри. Защо стана тази работа?

Изводът сега: този богаташ направи една погрешка и съдията трябва да изправи неговата погрешка, но това стана заради тебе, за да се подобри твоето положение. Защото ти, като му казваш, че ще го оправдаят, той ти казва: ако твоите думи са верни, ще ти направя едно голямо добро. Аз сега извождам: направете едно добро. Кога? Гледайте, когато богаташът е в съда и после вижте, заинтересувайте се какво мисли съдията. И вие да сте първият репортьор и като намериш тази догадка, че ще го оправдаят, да идете и да кажете на подсъдимия: „Една отлична новина зная за вас, в един-два дена ще ви освободят.“ И като кажеш тази блага дума, вашето положение веднага ще се подобри. Това са окултни науки. Окултните науки учат това.

Някои науки са окултни, а други са духовни. Окултни и духовни науки не са едно и също. Духовното е вътрешната страна, а пък окултното се отнася до външната страна. Не можеш да кажеш: „Аз окултно вярвам в Бога.“ Окултно не се вярва в Бога. Окултното, това е физическото - малко по-сложно, а пък духовното е вътрешното отношение.

Окултното е чисто физическо отношение.

Та казвам, изучавайте себе си. Станете сутринта и изучавайте първата ваша мисъл. Хванете една основна ваша мисъл, една основна мисъл, която не може да се мени в ума ви. Онези, които искате да напреднете, всеки ден хванете една основна мисъл. Една основна мисъл е тази, на която качествата не се менят, при всички условия тя остава една и съща. Основна мисъл наричам тази, която оставя дълбок отпечатък във вас, макар и да минат десет години, двадесет, сто и пр. Някое дълбоко чувство е минало през вас и ако то остане дълбоко запечатано, то това чувство е вярно. Защото тези чувства, през които минаваме, са въплътена мисъл на Бога. А пък нашите чувства служат като основа на нашите мисли. Нашите чувства са реализирана Божия мисъл. Та когато човек чувства и постъпва добре, Бог се радва на това положение и ние сме тогаз представители на неговата мисъл. Когато постъпим зле, тогаз по сърце, по чувства ние представляваме опаката страна на Божията мисъл и затова Бог се стреми всякога да ни изправи. Тогаз ние започваме да мислим защо Господ така създаде света. Не. Бог изисква всички ние да бъдем носители, в своите чувства, в своето сърце да бъдем представители на Божиите мисли. Със своето сърце ще бъдем представител на Божията мисъл. Бог ще мисли, ти ще чувстваш. Отпосле ще мислиш, както Бог мисли. Най-първо Бог ще мисли и ти ще чувстваш, както Той мисли. И ако сте разбрали Божията мисъл право, ти ще чувстваш една вътрешна радост, а ако си разбрал криво Божията мисъл, ще чувстваш една скръб в сърцето си. Скръбта показва, че не си разбрал Божията мисъл, а пък истинската радост показва, че си разбрал Божията мисъл. Така седи въпросът.

Та затова стремете се да имате повече радости, понеже те ще покажат, че разбирате Божията мисъл. Не да питате защо Господ направи света. Това е друг въпрос. Вие

не можете да знаете защо Господ направил света. Тези, които искат да разрешат това, те са невежи хора. Светът не може да бъде направен. Защо е създаден светът, това само Бог го знае. Каквото ние тълкуваме по това, това са само наши възгледи. Ще кажеш: онази мома за онзи момък ли се ражда? Не. Вълкът може да каже, че онова агне се ражда заради него. Вълкът мисли така. Или някоя жена може да каже: „Аз трябва да стана майка.“ Че отде накъде? Че много голям чин искаш, майка искаш да станеш! Той иска баща да стане. Всички сте амбициозни. Казвате: „Я оженете вашата мома.“ Аз считам тези бащи и майки за много глупави. Дъщерята няма още осемнайсет години и казват: да я оженим, да стане майка. Момъкът няма още двайсет години и казвате: да го оженим, да стане баща. Той иска като Бога да твори, баща да стане. Казват: роди му се дете. То е едно недоносче. Какво ще роди една мома на петнайсет-шестнайсет години? Един глупак. Какво ще роди един момък на петнайсет-шестнайсет години? Един глупак. Те са социалните ваши възгледи. Казвате: „Ти няма ли да се жениш?“ Ще се ожениш, когато Бог иска да те жени, а не когато хората искат да те женят. Когато дяволът иска да те жени, трябва да се пазиш и когато хората искат да те женят, трябва да се пазиш, а пък когато Бог те жени, ти давай внимание. Когато хората те женят, стой настрана. Някой ще каже: „Трябва ли да се женим?“ Има хора, които дяволът ги оженил и целия ден се бият. Има хора, които хората са ги оженили, и спор има между тях, кой да бъде първи, кой да заповядва вкъщи, кой е по-учен, чий баща е от по-добро семейство. Аз съм слушал такива неща. Тя казва: „Аз едно време те взех и те направих човек. Ти беше слуга при баща ми. Ти щеше да станеш сополанчо досега.“ И той горкият седи и слуша. Казвам, тогози хората са го оженили. А пък тези, които Бог ги оженил, те са като двете ръце, хващат се, те са като краката, вървят заедно, те са както очите, както ушите.

Как трябва да се ожениш? Както ръцете са се оженили, както краката са се оженили, както ушите, както очите са се оженили. Трябва да имаш един идеал. Аз ви говоря сега за онова вътрешно разбиране, за да не дойде едно вътрешно разкаяние, та да кажеш: „Защо ми трябваше да се оженя? Що ми трябваше по дяволски да се женя, що ми трябваше по човешки да се женя?“ А пък щом Бог те е оженил, ще кажеш: „Много добре стана, че се ожених.“ Вие ще кажете: ние, които сме се оженили сега, кой ни е оженил? Сега без да искам аз, ви обиждам. Не ви обиждам, но ви правя една пакост, без да искам. Представете си, че вие седите тук и не се познавате, понеже е тъмно. Някой е черен, някой не е облечен - неглиже е, но аз съм невнимателен и влизам с лампа при вас и виждам, че сте в неестествено положение. Вие казвате: да се махне този, той ни излага. Сега ви излагам, ще ме извините.

Казвам, изправете погрешките си. Ако вие направите погрешки за вас, за вашите деца не ги правете. Ако сте направили погрешки във вашия ум, не ги правете в сърцето си. Ако сте направили погрешки в сърцето си, не ги правете в делото си, в постъпките си. Показвам ви един начин, давам ви начин да се освобождавате от ненужните терзания, които ще имате.

Имах сега едно посещение. В неделя не слязох за беседа, гости имах, занимавах се с тях. Това го наричате хрема. Казвате ми: „Как е хремата?“ Казвам: „Много хубаво, отлично. Любовно се разговаряме с нея и аз толкоз я обичам, че от любов плача. Текат сълзите ми.“ То не е баш така. Идва една сестра и ми казва, тя иска да покаже, че ме обича и казва: „Учителю, дай ми половината от твоята хрема.“ „Не си я давам, стой малко настрана. Тя е заразителна.“ А аз съм от ония хора, че искам, като ме напусне хремата, тя да има добро мнение за мене. Искам да постъпя, както трябва. Тя ми казва, че е ходила при някой и ѝ давали лекарства и я измъчили. А пък аз

я угощавах добре, през цялото време ѝ давах портокали. Както виждате, най-после за изпращане отидох и я заведох на концерт снощи с автомобил. За нея отидох на концерт. Седи до мене една дама и ми казва: „Добър вечер.“ Погледнах я аз, а пък този стол беше за моята възлюблена. Аз я погледнах. После тя седи сериозна и си казвам: „Да не те хване хремата.“

Всички онези състояния, които човек ги преживява, не ги живее сам, нито живее сам, нито умира сам. Всичко онова, което става във вашия ум, то се дължи все на същества в една или друга форма. Всички вие мислите и казвате: „Аз мисля така.“ Не, то е мнение външно. Това са сбор от разумни същества, които си влияят взаимно. Едно същество дойде като хрема, друго - като треска и т.н. и ако вие разбирате от закона, една хрема може да ви донесе голямо благо, а пък ако не разбирате, може да ви донесе голямо нещастие. Аз хремата мога лесно да я излекувам. Подпушване има някой път. Ти ще кихнеш, кихането е хубаво нещо, кихането е пречистване на организма. Хремата е един процес на чистене. Ако ти се подпушиш, ако не си внимателен, то може да се роди после гърлобол и после по-тежки болести. Или в окултната наука има закон: ти едно малко препятствие в живота, каквото и да е то, не го считай ти за едно нещастие. Например вие седите и в живота си сте недоволни, че нещата не са станали така, както вие ги мислите. Вие се радвайте, че нещата не са станали така, както вие мислите, понеже онова, което Бог е намислил, то няма да стане сега. То отчасти се е реализирало. Изискват се хиляди години още, за да се реализира онова великото, което седи като идеал. Ако това благо Бог ви го даде всичкото, то ще награкат отгоре ви, ще се струпат отгоре ви и какво ще правите? Че ако сте най-богатият човек, мислите ли, че ще бъдете най-щастливият? Не. Нещастие е да бъдеш богат човек. Нещастие е да бъдеш сиромах. Нещастие е да бъдеш не-

вежа. Нещастие е да бъдеш учен човек. Нещастие е да си глух, но нещастие е да чуваш и навсякъде. Ако ти чуваш навсякъде, ще чуваш зова на хиляди и милиони нещастни същества, които плачат и викат към Бога, викат за помощ. Едного бият, другиго мъчат и изтезават, какво ще правиш? Ти не можеш да помогнеш. Има една друга философия. Няма никой в света, който да не страда. Мъчението е един процес за изправление. Когато ризата плаче, аз се радвам, понеже тя става чиста. Когато желязото се нагорещи, аз се радвам, понеже то се превръща в злато, според тази сестра. *(Учителят чете една тема.)* Тази сестра казва: огънят превръща желязото в злато. Съгласни ли сте? Основата е вярна. Плюс нещо друго има. Има нещо в това. Вие ще кажете: любовта е туй и т.н. Може да теглите един паралел.

Сега сравненията не са доказателства. Златото е един по-благороден, по-съвършен, по-учен метал. Златото знае повече, отколкото желязото. То е взело всичките предпазни мерки да не се окислява. Златото не се окислява. Окисляването е безпорядъчно женене. Някой човек се влюбва. Видиш някого и се влюбиш. В този, в онзи се влюбиш. То е положението на желязото. Когото видиш, се влюбваш. Защо се влюбваш, не знаеш, и после казваш: беля ми навлече. Не се влюбвай в кого и да е. Без да се влюбвате. Дръж своите чувства. Да имаш цена. Като златото човек да те оцени. Златото има цена в ума на човека. Златото е умно. Към златото човек има особено предразположение. Тогаз желязото, за да се избави от ръжда, трябва постоянно да е в работа. Ако вие се намирате в положението на желязото, ще трябва да работите постоянно и в твърдата почва. Сега хваща ръжда. Вие като желязо не търсете охолния живот, но като злато - да. Като злато може да стоите и на влага, и няма да имате и промяна, но като желязо ще претърпите известно видоизменение. Вие сега искате да отидете в света да проповядвате на хората. Като

желязо не можеш да проповядваш, а като злато можеш. Какво ще проповядваш, ако ти се окисляваш. При всичките условия да остане в тебе едно чувство неизменно, каквото и да стане.

Да ви изясня сега идеята. Каквото и да стане, никога да не паднеш. Може да се наклониш на едната и на другата страна, но никога да не падаш. То е доброто разбиране в света. Ти ще се огъваш навсякъде, но никога да не губиш своето равновесие. Това разбирам морален живот. Морален живот е онзи, който не пада. Но това зависи от неговото разбиране, от неговите чувства. Зависи как са свързани неговите чувства с Божиите мисли. И всеки трябва да знае какво Бог е определил. Не желайте неща, които не са ви предопределени. Не искайте богатство, което не ви е дадено. Искайте само това, което ви е определено. Защото, ако вземеш повече, отколкото трябва, то това повече ще ти донесе голямо нещастие. Че аз мога да ви приведа много примери. Ако вие забогатеете, ще се развали вашият характер. Най-първо вие сте били беден човек, нямали сте нищо и сте имали доверие във всички хора, които влизат в къщата ви. Като станете богат, въпросът е вече друг. Като сте богат и като влезе в къщата ви някой, вие ще имате подозрения към него. Вие сте подозрителен човек, тогаз вие сте забогатели.

Казвам, вие сте забогатели преждевременно. Вървите по един неестествен път. Истинското богатство трябва да бъде за вас като един извор. Кой е отишъл при извора, кой пил да не ви интересува. Да считате, че всеки има право да пие. Тази вода няма да я изпие. Тая вода чисти себе си. Вода, която тече, не може да се омърси. По същия закон под мислене разбирам следното: ако във вас Божественият живот извира като извор, той е чист. Извирайте. Имайте желание да бъдете извори. Не бъдете застояла вода. Вие някой път казвате: „Защо ми трябва да мисля за тези работи. Други хора да мислят.“ Че окирлявената

риза не трябва ли да се опере? Казваш: „Да не се носи.“ Има друга опасност в това. Онази риза, която не носите, прах може да се набере по нея. Ако този прах остане по ризата, стои тридесет, четиридесет, петдесет, сто години, то ризата ще се разпадне. Риза, която е носена от човек, става по-здрава. Има светии, които са носили през целия си живот две ризи и не са се скъсали. А някои грешници по няколко ризи скъсват на година. Лошото в човека къса, а пък доброто събира прах. Лошото скъсява живота, погрознява лицето, руши организма, руши стомаха, дробовете, мозъка, всичко руши. Та злото е една сила, с която много умно трябва да се справите. Та затова казвам: доброто, това са онези сили във вас, онези възможности за вашите постижения.

Работете с доброто. Гледай това добро да го придобиеш, за да имаш постижения на онзи идеал, който имате. Доброто е най-разумното в света. То ще ви покаже пътя на вашите постижения. Не сегашните ви постижения, които имате сега. Вие ще кажете: ние сме окултни ученици, разбираме от музика. Вие пели ли сте на умрели хора? Има една погребална музика. Поповете, и те пеят, но аз като пея, знаеш ли какво става? Един светия искал да направи едно добро. Имало едно шествие, той казал на свещеника: „Вземете кандилниците и се отдалечете.“ И на музикантите казал: „Отдалечете се, аз ще му запея.“ Носили мъртвеца. И като дошъл светията и запял, умрелият станал от ковчега да го слуша. И пита: „Кой е този, който пее?“ Казва: „Няма какво да го водите на гробищата.“ И го върнали вкъщи. Оженват го този човек. Оженете го човека за доброто, за да не умира. Всеки, който умира, е оженен за злото. Онези, които са умрели, са оженени за злото. Онзи, който оживял, се оженил за доброто. Пита ме сега един: „Да се женя ли, или не?“ Казвам: „Не, не се женете.“ „Може ли млад човек да не се жени?“ „Ще се ожениш, когато те носят с кандилницата.“ На друг казвам:

„Ожени се.“ Той казва: „На онзи казваш да не се жени, на мене казваш да се оженя.“ Казвам: „Ако се ожениш, аз ще ти пея и няма да те носят на гробищата.“

Вие трябва да имате една ясна, конкретна представа. Доброто е отношение. Това е съчетание на душите, това е приятелство, това е женитба, това е любов. Може да го кръщавате с хиляди неща. Това е смисълът. Ако вие разбирате, то е проявлението на Бога, това е мистичният брак, както го наричат. Това е една неразбрана работа. Започват с мистичното и свършват с физическото. Физическото и мистичното нямат отношение. Ти ще започнеш с физичното и ще свършиш с мистичното, но мистичното с физичното нямат никакво отношение.

Този свят, както сега върви, показва разбирането на хората. Тия хора са имали едно време разбиране, но резултатите са много криви. Приложението на нашия идеал ние сме го изопачили. Вие всички очаквате все да бъдете щастливи. Докато има кадилници да кадят подир вас, на гробища ще отивате. Когато престанат кадилниците и дойдете до онова Божественото разбиране, ще дойде светията и той ще запее. И вътре в душата ви ще дойде онова Божественото разбиране.

Сега някои стари сестри са ми казвали: „Защо не дойде малко по-рано, да не се женим?“ А пък младите казват: „Отде дойде този Учител?“ И едните, и другите не ме разбират. Едните казват: защо не дойде по-рано, а пък другите казват: отде дойде. Нито едната, нито другата страна е права. И сега не е късно. Идеята е да се образуват ония правилни връзки, които някога са съществували между човешката душа и Бога, защото тогаз ще имате постижения на земята, ще постигнете това, което вие искате. Това е и желанието на Бога, да постигнете това, което вие желаете. Или да реализираме това, което Бог желае - то е едно и също нещо, то е радост. Това е моето желание. И когато всички хора разберат този вътрешен закон, тогаз ще

дойде Царството Божие на земята. А пък по този начин както вървите, няма да имате никакви постижения.

Сега остава идеята: как се превръща желязото в злато. Желязото има едни трептения, а пък златото има други трептения. Следователно трябва да се повишат трептенията на желязото. Мога да ви накарам - как ще превърнете? Имате тона „до“. Преминавате от „до“ към „ре“. По какво се отличава „до“ от „ре“? Отличава се по трептенията. При „ре“ се увеличават трептенията. Като дойдете до последното горно „до“, там имате най-увеличени трептения, до тридесет-четиридесет хиляди трептения в секунда. Има изчисления, но аз не съм правил изчисления. Това на основание на тези физични изчисления. Някои считат, че е тридесет хиляди трептения, други казват четиридесет хиляди, а някои казват четиридесет и пет хиляди.

В музиката има три вида трептения. Има едни тонове на физичното поле, например обикновени трептения на „до“. Те са механически тонове. Има други тонове, органически. Те събират и творят. А пък има и други, психични, те мислят. Има една музика, която само раздвижва нещата, има друга, която ги организира, а пък трета музика има, която кара човека да мисли. Има една музика, която те кара да се движиш, при друга музика в тебе се зараждa желание да се организираш, а пък третата те заставя да мислиш. Аз говоря за музиката, която кара хората да мислят, понеже от нея зависят другите. Вие пеете „Братство, единство“. Какво означава това? Това е движение. *(Учителят пее само думите “братство, единство”.)* Сега изпейте органически „Братство, единство“, да считате, че нещо не само се движи, но се организира. Най-после, това братство мисли. За да се направи това братство, трябва да се пее. „Братство, единство“ ще го пееш в движение, в организиране и в мисъл. По трите начина. Някой път трябва да дам образец на най-способните музиканти от вас, но не сте еднакво способни музикално. Не може да

се обясни на никого това, за което няма известно понятие. Другото, каквото и да ви се говори, ще бъде безполезно. Другояче ще се произведе във вас едно смущение и вие ще кажете: коя музика трябва да учим? И трите ще учите. Като вървиш, ще пееш „Братство, единство“. Като седнеш и искаш да се организираш, ще пееш музиката, която организира. А пък когато искаш права мисъл, ще пееш онази психична музика, която организира нещата.

Като вземе един цигулка и си тури главата по един начин, аз зная как ще свири. Когато един диригент дава такт с много излишни движения, то е първата степен на музиканта. Някой, като свири, прави много движения. Човек може да тактува с меки и плавни движения. Един капелмайстор е една стара сестра, тя е учила двайсет години диригентство, но не го е научила. Имате един брат, който диригира по физически, тя диригира органически. Свобода трябва да имате на мисълта. Тя трябва да бъде свободна. В нея *(сестрата)* има едно същество, което иска да се учи. Иска да ѝ стане наследник. То иска по втория начин да се организира отвътре. И съзнанието на тази сестра и съзнанието на другия се различават.

Когато едно колело се завърти, казваш: „Какво се завъртя това колело?“ Някой турил колелото да се върти, други му заповядват да се върти. Когато вие говорите, мислите, че сте свободни. Ни най-малко. Вие сте в училище, и мислите, че сте свободни. Вие сте заставени. Вие сте научили урока си и мислите, че сте свободни. Вие сте заставени, вие сте ограничени. Аз ви говоря, и много неща, които говоря, нямат си място да ги говоря. Те са като потребен белег за равновесие. Ако бяхте от напредналите, то в десет минути щях да кажа всичкото и щеше да се свърши работата. Аз два часа говорих. В тези два часа са важни колко минути? Първите десет минути са важни. Ти искаш да бъдеш щастлив. То е напрежение на нервната система, на симпатичната нервна система. Тогаз ви казвам:

не правете моята погрешка, не дръжте дълги разговори. Не дръж дълга реч на своя организъм, ако искаш да бъдеш щастлив. Отпусни малко организма. На организма десет минути като говориш, то е достатъчно. Не го дръжте в напрегнато положение. И в музиката кратките работи са хубави. Не напрягайте ума си повече, отколкото трябва. Не напрягай сърцето си повече, отколкото трябва. И не напрягай волята си повече, отколкото трябва.

Сега другото, което ви смущава, е следното. Вие ще кажете: всичко онова, което учихме, за какво е било? Ето как разрешавам въпроса. Досега че сте яли, е намясто, но вашето ядене в миналото е само като основа за бъдещото ви ядене. Не както сте яли, но как трябва да ядете за бъдеще. Каквото сте яли, то е вече направено. Каквото имате вътре в тялото, то е реализираното ваше ядене. Отсега нататък какво ще ядете тепърва, как трябва да бъде то? Ако това, което съм казал, няма да има резултат, то ни най-малко вашият живот няма да се измени. Това, което ви казвам, трябва най-малко двайсет години - това, което в тази лекция ви говорих, тази нощ ви говорих (за вас е нощ, за мене е ден) - това, което ви говорих, едвам за двайсет години ще го реализирате. Защото сега имате обикновените работи. Всеки от вас ще запомни основните неща. Това е чертеж с цяла философия. Там е това, което ви говорих. Но това може и днешния ден да го реализирате. Това, което ви говорих, са формули.

Писанието казва: „Всичко онова, което се случва на онези, които любят Бога, им действа за добро.“ Два часа ви говорих. Казвате: много дълго беше. Лошо е два часа, понеже 2 е фатално число. Един час е намясто, а два часа, това е женско число. Една жена е влязла. Тя ще ви пердаши, нищо повече. Тази година, и тя е женска. И моята реч два часа е женска. Две жени, като се съберат заедно на едно място, вдигат цял един скандал. Затова повикайте двама мъже, съберете ги. Ще получите числото 4. Ще

имате един мъж, който мисли. Един човек ще имате.

$$2 + 2 = 4$$
$$2 \times 2 = 4$$

Две с две, помножени и събрани, дават четири. Едно нещастно число като го умножиш само на себе си, ти ще се избавиш от едно зло. Затова и Писанието казва: „Направи добро на онзи, който ти е направил зло.“ Той от тебе откраднал две хиляди лева, ти му дай още две хиляди лева. Тогаз този човек ще го спечелиш. Като му дадеш още две хиляди лева, той ще ти каже: „Много ти благодаря. Аз ще те слушам и ще ти се изплатя.“ Четирите показва, че той ще върне двете хиляди лева в бъдеще. Ще ти върне, което ти е откраднал, и твоите две хиляди лева ще ти върне, които си му дал. Ти си спечелил един приятел. Изправил си една погрешка в себе си: да не мислиш зло. Ти си турил нещо в първия път.

Съберете доброто и злото на едно място, за да се оправят работите във вашия живот.

“Божият Дух носи всичките блага на живота.”

От тази беседа ще ви направя едно резюме, какво трябва да разберете. Едно резюме от два-три листа.

7 ч. без 5 м.

20 лекция на Общия окултен клас
5 февруари 1936 г., сряда, 5 ч. сутринта
София, Изгрев

Небето прошарено с облаци.
Времето тихо и топло.

ТОНИРАНЕ

“Отче наш”
“Бог е Любов”

Ще ви прочета първите десет стиха от Посланието към Ефесяните, пета глава. Това се отнася до една далечна епоха. Това е писано до светиите. Тук авторът се занимава с отрицателната страна на живота. Той се повръща към останките, много пъти човек се повръща към тях. Някои неща са останки. Те трябва да се изяснят на един съвременен език. Богатите хора не обичат да ядат трошици, парченца, а все меки хлябове. Но когато богатите закъсат и нямат топъл хляб, започват да търсят трохи из торбата. Като осиромашее човек, започва да търси трохите. Отрицателните страни на живота, това са окрухите*, останали от някакво минало богатство на хората. И когато се оцапва хлябът на обед, той изгубва своята първоначална чистота поради нечистите ръце, от човешката мазнина, и хлябът тогава не е чист. Когато се мине много време, образуват се остатъци от човешкия живот. Това послание апостол Павел го пише до светиите, а не до обикновените хора. *(Учителят чете стиховете от цитираната глава.)*

Опасността в живота не седи е сиромашията, но в богатството. Опасността не седи в невежеството, но в знанието. Опасността не седи в безсилието, но в силата. Богатият, при всичкото изобилие, което има, не се учи. Единственото нещо, което богатият може да научи, това е свещеният мързел. Той всякога има една фантазия, че

---

* Окруха - къшей, парче хляб *(старин.)*.

има всичкото знание, че нищо не му трябва, пари си има, на които уповава. Той си мисли: „Като си имам пари, лесно минава животът.“ Работа не му трябва, мисъл не му трябва. Така мисли богатият. Той разчита на богатството си. Силният пък, и той мисли по същия начин. Знаещият, и той мисли по същия начин. Има различие, както в музиката всеки тон се различава от другите.

Сега например често ме питат: „Ти знаеш ли да рисуваш?“ Аз обичам рисуването, но ме е страх да рисувам. Знаете ли защо не рисувам? Защото досега не съм намерил съответните типове, които да рисувам. Не искам да рисувам, за да не осакатя себе си. Чертите на лицата в сегашните хора са съвсем изопачени. Нито ръката му е ръка, нито ухото му е ухо, нито кракът му е крак. Не прилича на човек. Като сравняваме този човек с първоначалната форма, има голяма разлика. Какъв художник ще бъде тогава? Карикатурист. Понякога се въздържам да рисувам прави линии. Понеже една крива линия, като я направиш, трябва да я направиш на свят*. И правата линия също така. Понякога и правата линия не я правиш права, но изкривена. При кривата линия всички точки трябва да са на еднакво разстояние от една вътрешна точка. Не е лесна работа това. Мярка е това.

Казвам, значи в изкуството трябва да имате един калейдоскоп. Като рисувате една карикатура и като я гледате в калейдоскопа, да се показва като една сведена фигура. Линиите се нагаждат. Всички вие живеете в един век на свещените науки на остатъците. Вие изучавате човешката аналогия. Като влезете в някой музей, ще видите там изостанали животни, кости от далечното минало изостанали. Те се пазят като скъпоценни работи. Там няма нищо настояще, а представят свещеното минало. Какво е било това свещено минало? Нито помен няма днес от него. Само

* На свят - както трябва.

кости се срещат. Същественото обаче го няма. Например посещават се костите, останките на някой светия. Докато е бил жив, никой не му е обръщал внимание. Докато е бил жив, всички хора са били слепи спрямо него, а сега всички му обръщат внимание. Знаете ли какъв е бил светията, когато е бил жив? Докато е бил жив на земята, той е бил свещ в къщата си, светил. Тогава никой не му обръщал внимание. Един ден той излязъл от къщата си, цъкнал една кибритена клечка и запалил къщата си. Къщата започнала да гори. Всички хора започват да се стичат около нея и казват: ето светията. Не, това е къщата му. Човекът от недоволство е запалил къщата си и заминал. И сега гори къщата му. Всички хора се въртят около къщата му и чакат, дано да получат някакво благословение.

Сега аз ви представям една крива идея, която лежи в умовете на хората. Такова понятие имат те. Една свещена религия на останките е това. Казвам, това е моралът на човека. Казват за някого: морален човек е той. Морален е, че дава на просяка оцапания хляб от торбата си, за да се освободи от него. Съдраните си дрехи дава и минава за голям благодетел. Разправяше един български светия, така го наричаха в Сливен, една своя опитност. Той беше около осемдесет години, с доста правилно лице. Приличаше малко на светия, имаше светийски черти. Правите и кривите линии в него бяха доста правилни. Това лице, дядо Димитър, ми разправяше една случка в своя живот. Той отишъл в един манастир да се покалугери. Там го впрегнали на работа. Като работил, скъсали се по едно време цървулите му. Той не се обличал като монах, но още като оглашен. Приготовлявал се. Един ден идва при него игуменът, поглежда го от горе до долу, харесва му се, приличен е, мязал малко на светия. Казва: „Дайте му едни нови цървули.“ Дали му нови цървули и като взел новите, старите си не искал да хвърли. Но погледнал един свой събрат с по-скъсани от неговите цървули и му казал:

„Хайде, на тебе ще ти дам моите скъсани цървули.“ И дядо Димитър казал: „Мислех, че направих добро.“ Но една вечер сънува, че го занесли на оня свят. Той казал: „Не искам да отида на оня свят. Ще поживея още тук.“ Казал му един: „Не, ще отидеш на онзи свят.“ И той разказва: „Виждам наредени хора на маса и пред всеки един поставена чиния.“ И му казали: „Тук ти е мястото.“ „И гледам пред себе си на масата сложени два скъсани цървула. Зададоха се по едно време някои, които носят ястие. На всичките сипаха в хубавите, в чистите чинии, а на мен в цървулите. Аз казах: „За мене няма ли чиния? В цървул не съм ял досега. Оставете.“ Казали му: „Кой каквото е изпратил от онзи свят, в това ще му сипем.“ И в тази мъчнотия се събудих, върнах се от онзи свят. Та аз разбрах едно нещо: скъсани цървули не давай никому, понеже ще ги намериш в другия свят.“ Това е една негова опитност. Слушайте сега да ви кажа: понеже аз съм художник, искам да рисувам, поукрасих малко разказа. Той съвсем другояче ми го предаде. Аз притурих тук-там нещо, покоригирах тази картина. Представих картината малко оригинално. Той не ми я предаде така. Не е така оригиналът, както аз ви представих. Той ми я предаде малко научно, а пък аз ви я представих по-достъпно. Ако ви го представя, както той на мене, няма да ме разберете. Но и онзи, който го чуе от мене, ще прибави няколко украшения и ще излезе така, както не е. Аз ви казвам, че главните линии ги турих така, както са. Че дядо Димитър е бил в манастир, вярно е; че прилича на светия, вярно е; че е работил добре, вярно е; че е скъсал цървулите си, вярно е; че игуменът решил да му даде нови цървули, вярно е; че е ходил в онзи свят, вярно е - всички тия работи са верни.

Ние не можем да сравняваме небесния живот със земния, понеже земният живот е останки от нещо в сравнение с небесния. Земният живот в сравнение с небесния, това са останки, костите на светиите. Какво ще разправяш за кос-

тите на един светия, който е изгубил мускулите и прочее? От него са останали само костите на главата, на краката, на ръцете и пр. Някои питат: „Прилича ли небесният живот на земния?“ Разликата между планината и долината е грамадна. Те са несъвместими неща. По какво се различава планината от долината? Грамадна е разликата по стремеж. Долината нависоко не се качва, а планината на ниско не слиза. И ако кажете на планината: „Слез долу“, тя ще каже: „По никой начин.“ Тя не слиза. И ако кажете на долината да се качи, тя ще каже: „Не, не се качвам.“ Несъвместимо е. Планината и долината са две несъвместими неща, но живеят една до друга. Долината винаги живее при краката на планината, и планината живее близо до главата на долината. Те имат две характерни черти. Планината е чрезмерно щедра, тя дава даже и това, което не трябва, а пък долината е такава егоистка, че събира и това, което не трябва. Има един анекдот за Плюшкин. Вие знаете какво се говори за Плюшкин.

Онова, което вие знаете, не е същественото. Вие мислите, че знаете нещо. Аз наричам това знание знанието на един минералог. Но минералогията, това са остатъци от едно богатство на миналото. Това са окрухите на богатството. След това идат растенията. Това са остатъци от друго богатство. Имате и животните. Това са пак остатъци. И най-после имате човешките остатъци.

Чертеж I представя минералното царство, чертеж II - растителното, чертеж III - животинското, чертеж IV - човешкото царство. Това са стенографски бележки в природата. В природата съществува стенография и онзи, който разбира законите, той може да знае по какво се отличава минералното царство. Минералното царство е дало най-хубавите скъпоценни камъни. Един малък къс от скъпоценните камъни струва милиони в човешкото царство. В този камък само по себе си няма никаква разумност, той не говори, а пък цена има. Един камък, който не говори,

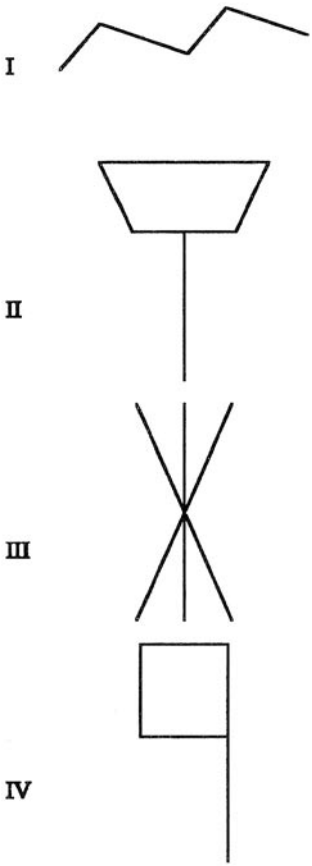

има най-голяма цена, отколкото един човек, който мисли и говори. Един скъпоценен камък може да струва десет, петнадесет, двадесет милиона и повече, а пък за един човек не зная колко биха дали днес. Кое оценявате в скъпоценните камъни? Та казвам, един минералог изучава произхода на минералите, как са се образували те. Как са се образували минералите, ни най-малко не е засегнат този въпрос всъщност. Минералогът засяга остатъците, които са изостанали. Това е една фаза, как са се образували минералите, това е една наука дълбока и незасегната. След това идат растенията. И растенията са пак един остатък. След това иде животинското царство, което е пак остатък. И после иде човекът. Ние изучаваме само остатъците. Човек не е това, както той е бил създаден. Де е онзи човек, когото Бог е създал? И после казвате: това са форми. Вие носите форми, не които Бог е направил, а формите, които Адам е направил. Като излезе от рая, Адам създаде човек по образ и подобие свое. Той роди синове. Те са направени по подобие на Адама. Вие казвате: „Чада Божии сме.“ Не, вие сте това, което Адам е направил. Всички вие носите модата на Адама. Той имаше двама синове: първият, Каин - човек на силата, който направи първото престъпление, че уби брата си. Вторият е бил овчар. После на Адама се роди третият син - Сит. Какво означава

Сит? Сит е на ядене, наситен е, няма какво да яде повече. Това значи Сит. Сит е той. Какво означава гладът? Човек, който е гладен, той глади, маже, а като е сит, не глади, не маже. Всеки, който глади и маже, той е гладен, а пък всеки, който е сит, той не глади. Онази жена защо маже къщата? За да донесе мъж ѝ хляб, ядене. Като не маже, няма ядене. Или тя се облича хубаво. Защо? Защото ако не се облече тя, той нищо няма да ѝ донесе. Казвате: той много хубаво се облича. Това са архаически работи. В какво се облича тя? Чудни са хората. Казвате за някоя жена: „Тя е много хубаво облечена, с копринени дрехи." Кой направи коприната? Бубата. И тя се облякла, значи, с дрехите на бубата. И казват след това, че философ ще стане. Ще стане подобен на буба. Като се облече с копринени дрехи, ще се научи да пъпли като буба. Или някой се е облякъл с ленени дрехи. Ще прилича на дърво. Или с вълнени дрехи се е облякъл. Ще прилича на животно. Кажете ми, в какво седи хубостта на една дреха? Казват: ленени, копринени и вълнени дрехи. Като ви говоря по това, вие мислите, че е голяма наука. Казвате: топли вълнени дрехи. Това са останки. Който разсъждава така, той светия не може да стане. Всички хора носят остатъци от дрехите, които някога са носили другите. Вие носите старите дрехи на вашите предци, но нито един още от вас не е носил една райска дреха. Адам, като съгреши, видя, че е гол. Вие считате Адама за много културен. Как може Адам да бъде културен: като съгреши, видя, че е гол. И тогава много културен ли беше Адам?

Сега има много нудисти. На някои се поревне* това, но не им се позволява. Мисля, че в Париж има едно такова общество. Турили са ги на един остров. И в Германия има такива. И в България има такива някъде. Навсякъде има такива. Когато отидете на баня, всички сте нудисти.

---

* Поревне - пожелае, поиска, хареса.

Когато отидете на плажа на морето, пак сте нудисти. Моят език сега е архаически. Говоря за изостанали неща. Голи сте значи. Адам се видял гол. Какво разбираме ние под думата голота? Той видял своята голота, но в Писанието не се описва каква голота е била неговата. Като се видял гол, той се засрамил, понеже Господ щял да му дойде на гости в градината. Той се засрамил, замълчал и се скрил. Той си казал: „Досега бях облечен, а сега ме е срам.“ Дотогава не го било срам да види лицето на Господа, но като направил едно престъпление, той се скрил, не смеел да излезе пред лицето на Господа. Защо го викал Господ в райската градина? Значи градината била голяма и той бил скрит някъде. Защо Господ не му каза: „Адаме, какво си се скрил там?“ Казва се, че Господ ходил из райската градина, но не му казвал: „Адаме, какво си се скрил, какво направи?“ Така не се говори. Господ не може да говори по този начин. Той търси праведния Адам, Той казва: „Адаме, праведни Адаме, къде си?“ Той не търси грешния, потърси праведния. Ако отиде там, ще намери грешния. Той търсеше праведния Адам. Питам тогава, къде отиде праведният Адам? И как от праведния Адам излезе грешният? Кажете ми това. Господ направи един праведен Адам и от този праведен Адам се излюпи един грешен Адам. Изяснете ми това философски. Нали сте ученици, нали знаете много. Признавам това. Обяснете ми това. Как ще го обясните? Планината седнала да мъти и родила мишка. Какво разбирате от това? Аз не разбирам този език. Как може планината да измъти мишка? Или другите казват: замъчила се планината и родила мишка. И това не разбирам. Как ще роди планината мишка? Често, когато не искат да дадат нещо на човека, го залъгват. Вас всички все ви залъгват. Вие не сте дошли още дотам да ви се каже нещо. Не сте готови да ви се каже нещо. Искате все да ви залъгват. А там, дето залъгват човека, никога не може да му се каже нещо съществено. Искате

да ви дадат една дреха, едно бонбонче. Това е залъгване, една строфа: „Планина висока, долина дълбока“. Това е поетическа форма. В какво седи височината? Дълбочината какво е? Във височината е вложеният капитал. Що е планина? Вложеният капитал. Що е долина? Капиталът, който е дал приходи. Долините са обработеният капитал. Вложеният капитал ще търсите в планините, в тази банка. А пък приходите ще търсите в долината. Що е планина? Там, дето се влага капиталът. Що е долина? Долината е там, дето се влагат приходите от обработения капитал. Тогава се задава въпросът: защо са планините? Защо са високите работи в живота? Те са поле за обработване, дето се влага капиталът. Що са долините? Места, дето можете да спечелите. Някога вие правите погрешка. За да добиете нещо, вие се качвате на планината. Качвате се по планината, какво сте добили? Колкото пъти се качвате на планината, вие само влагате там и след това се връщате с бележка, че сте вложили нещо, тоест вложили сте толкова и толкова. Така и чиновникът отбелязва в една чекова или в една спестовна книга, че сте вложили толкова и толкова. Къде ще търсите приходите след една година? Този капитал турят в обръщение. И вие ще дойдете и ще вземете една десета част, колкото ви се пада.

Сега виждам, че у вас има любопитство и нетърпение. От една страна има любопитство, а от друга страна - нетърпение. Както аз разбирам въпроса, това е една печена кокошка. Вие сте гладни, аз ви разправям как се е родила кокошката, как се е хранила, кои са баща ѝ и майка ѝ, как са я заклали, как сме я опекли, а вие седите и слушате. И аз ви разправям, а вие казвате: „Кажи да ядем вече.“ Мога, без да ви разправям за кокошката, да ви кажа: „Заповядайте да ядете.“ Вие ще кажете тогава: „Отлична е вашата кокошка.“ По какво познахте, че е отлична кокошката? Вие имате само едно впечатление на вашия език, че тя е вкусна. И какво сте добили? Преди

да ядете кокошката, вие сте били малко омърлушени, а сега, като изядохте кокошката, имате малко самообладание, едно микроскопическо обнадеждване и казвате: „Пътя, който ми предстои от двайсет километра, мога да го извървя.“ И смисълът на яденето е, че след всяко ядене ние можем да извървим двайсет километра. Като ви дам да изядете кокошката, ще извървите двайсет километра. А пък това е една печалба, една придобивка. Ако не ви дам, нищо няма да извървите.

Та казвам, вие трябва да излезете от областта на това знание, което имате сега. Много работи има, които са ви потребни. Но вие трябва да имате знанието на растението. Минералите бяха способни, те достигнаха своята култура в златото и в скъпоценните камъни. Минералите се научиха да пречупват светлината, не само да я пречупват, но и да я разлагат. А това е способност, това е цяла наука. Наука е да използват слънчевите лъчи, цветовете на слънцето. Учени бяха на времето си, а сега това са останки. Едно време бяха учени, а сега са останки. И те знаеха неща, които хората едва сега учат. И по какво се отличаваха растенията? Растенията пък събраха хубавите, сладките и горчивите работи. Те разложиха тази светлина и отидоха още по-далеч. Минералите само разложиха светлината и показаха нейната красота на света, а растенията събраха тази светлина и показаха какво се крие в нея. Събраха своите сокове, сладки и горчиви. Та когато някой човек носи скъпоценни камъни, аз разбирам защо ги цени. Той казва: да имам знанието на този камък, на неговите предци. Той иска да стане такъв. И когато вие ядете плод, кажете: „Да имам това знание, което растенията имат, да мога от светлината да изваждам сладкото.“ Както сега виждате растенията, това са остатъци. Гледаш една круша, ябълка, гледаш плода ѝ. Знаете ли колко атавистически идеи са се родили от плодовете? Ще ви представя един пример. В едно училище един учител по възпитание внася една пълна

кошница с ябълки. Той има тридесет деца в отделението. Отделението му е смесено, момичета и момчета. Като раздал на всяко дете, на най-последното останало една ябълка. Последното момиченце, като видяло, че останал малък плод за него, казало на учителя: „Аз не обичам да ям плодове.“ То останало недоволно. Защо е недоволно? Изобщо децата много наблюдават. У тях конкретният, обективният, ум е силно развит. Ще погледнат дали ябълката е голяма, после дали е хубава, шарена, гледат големината и цвета на ябълката. Децата имат стремеж към големината. Те искат да вземат голяма ябълка, да е жълта или червена, цветът ѝ да е хубав. И понеже на последното момиченце се паднало малка ябълка, то не искало да я вземе. То прави различие, има ум. Други взели по-големи, а на него оставили малка ябълка, затова казва: аз не ям такава малка ябълка, няма да добия това знание от нея, което ви е потребно. Така тълкувам аз постъпката на това дете. Втори път учителят става по-умен. Той увива всички ябълки поотделно в книжки и ги туря в кошницата. Така ябълките не се виждат. На всяка ябълка било написано името на учениците. Скрити били ябълките. Детето не може да познае каква ябълка му се дава, голяма или малка. Те били обвити в кошницата. Не може да се прави никаква разлика. Всички ученици тогава остават доволни. Защо? Защото всички били увити в книжки.

Деца и вие, живеете в света. Едно време се сърдехте, че ябълките били открити, а сега ябълките са увити и не се сърдите. И учителят казва: „Всеки от вас трябва да държи ябълката скрита в книгата, и като отиде вкъщи, тогава ще си я изяде.“ Та вие сте от учениците, на които учителят е дал ябълки, завити в книга. Щом се сърдите, аз разбирам, че ябълките не са завити. Тогава само има сръдня, недоразумение. Тогаз аз ви турям във фазата, когато ябълките се виждат. Не са ви дали голяма ябълка, не е узряла, зелена е, малка е, може да е червива, някой

червей може да е влязъл. Този пример се дава, за да разберете отношенията в сегашния живот.

Вие седите и казвате някой път: кажете ни нещо тайно от окултната наука. Всички неразбрани работи са тайни. Тайни работи няма защо да ви казвам, а явни работи трябва да ви казвам. Направите някакво престъпление. Вие сте таен вече, вие тогава сте сериозен. Като не знаете, седите и минавате за умен. Не знаете нещата, седите, не говорите, защото, ако говорите, ще се издадете, че не знаете. Кое е по-хубаво сега: да говори човек или да мълчи? Кое е по-хубаво: да носиш най-малкия живот в себе си или да носиш остатъците на най-великия живот? Да носиш един скъпоценен камък или да носиш най-малките остатъци от живота? Идвате при мене и постоянно казвате: окъсали ми са се обущата. Аз казвам: че кога ли са били здрави? Казвате: окъсали ми се дрехите. Казвам: че кога ли са били здрави дрехите ви? Според мене всички дрехи, които хората носят, са все скъсани. Нищо повече. Той иска да ме убеди, че обущата му са се скъсали, дрехите му. Какво ще разберете сега? Докато разсъждавате така, вие нищо няма да разберете. В това отношение вие трябва да знаете, че дрехите на животните никога не се късат по естествен начин. На животното късат ли се дрехите? Скъсват се. Кога? Когато се похаби кожата на животното, тогава неговата дреха се къса. Там не може вече да израсте нова козина. Или някоя птица, когато се повреди кожата ѝ, пера не ѝ израстват вече. В културно отношение птиците и животните седят малко по-горе от човека. Не че седят по-горе, защото всъщност казват, че човек седи по-горе от животните. Човек мисли, че седи по-горе от животните. Това е вярно само в известни отношения. Човек се е учил при минералите. Там той е бил ученик. Човек е бил ученик и при растенията, бил е ученик и при животните. Сега е ученик в човешкото царство. И там няма да остане. Той ще влезе в ангелското царство.

И така ще прогресира.

Та казвам, така, както сега седите и както сега мислите, как ще постигнете? Някой ме пита: „Аз прогресирал ли съм, как ме виждате?“ Каквото и да кажа сега, вие няма да ме разберете. Една сестра ме пита: „Как ме виждате сега?“ Аз си казвам: виждам те гола. На тази сестра казвам: „Имаш доста заложби, доста дарби от дядо ти и от баща ти, ще отидеш да работиш, да печелиш. Ако работиш, ще печелиш. Така ще се развиваш. Ако не работиш, оставеното от дядо ти, баща ти и от баба ти, ще го заложиш тук-там, докато един ден няма какво повече да залагаш и ще заминеш за там, дето не знаеш, ще си вървиш.“ В какво седи сегашният живот на земята? Залагаш един път, втори път, трети, четвърти, пети, шести път, все залагаш. И все растеш. Като дойдеш до тридесетгодишна възраст, станеш левент красив. По едно време работата се обърна бамбашка*. Като си вървиш с главата нагоре, обръщаш се с главата надолу. И гледам, в американския Холивуд, като нямат какво да правят там артистите, измислили следното нещо: издигнали краката си нагоре, мъже и жени, с главите надолу, опрени върху ръцете си, взимали яденето с устата си. И ние, като тези американци, в окултната школа, някой ученик вдигне краката си нагоре и минава за много учен. Казваш: може ли? Може, как не. Не е голямо изкуство. Ще ви кажа следното. Преди милиони години, като си бил растение, ти си бил с главата си надолу и в това положение си се хранил. Онзи американец мисли, че е измислил нещо ново. По атавизъм му е дошло на ума, че едно време, като е учил при растенията, като растение е ял с главата надолу. И сега въпросът е: как ме харесваш така? Казвам му: стига да ядеш. Ако хората почнат да ядат в положение с главата надолу и краката нагоре, ще станат по-добри. Тогава поне по-малко ще ядат.

---

* Бамбашка - съвсем особен, необикновен *(турски)*.

И действително, тези американци, като си турят краката нагоре и ръцете надолу, и с устата си взимат яденето, за да прекарат храната си нагоре, много малко храна ще употребяват, по-малко ще ядат. И понеже краката ще са нагоре към слънцето, хората ще имат повече енергия и ще бъдат по-здрави. Хубаво е някой път умствено да си представите, че взимате обед с главата надолу и с краката нагоре. Вие ще кажете, ще дадете едно възражение: каква култура е тази? Ако ви кажа: вземете обеда си с главата надолу. Вие ще кажете: „Това е цяло безобразие.“ Но като кажете една дубара, една лъжа, питам: това не е ли десет пъти по-лошо, отколкото да ядете с главата надолу? Ние се сърдим като онзи мирови турски съдия. Това било в турско време. Казва му един, който имал дело при него, че ако реши делото в негова полза, ще му донесе прясно масло. Той знаел слабостта на съдията, че обичал прясно масло и му казал: „Сади ефенди, ако отсъдиш делото в моя полза, ще ти донеса едно гърне прясно краве масло от най-хубавото.“ Изведнъж съдията решил делото в негова полза. Този, който завел делото, бил умен. Той взел конски тор, напълнил гърнето с него, четири-пет кила тор, а отгоре на гърнето турил четири пръста масло. Съдията искал да бръкне до долу на гърнето, да види. Като бръкнал, какво да види? Той се обидил, извикал клиента си и му казал: „Ти не знаеш ли, че аз съм съдия? Ти мене с конски тор ли ще ме храниш?“ „Господин съдия, ти още оня ден изяде конския тор, като реши делото в моя полза.“

Сега извода вземете го много обективно. Аз искам да се научите да мислите. Вие ще кажете: „Защо се говорят тия работи?“ Най-първо се научете да очистите вашия ум. Докато не се научите да чистите ума си, вие не можете да имате ясна представа за чистотата. Чистотата започва от очистване на съзнанието. Трябва да се очисти съзнанието. Не трябва да допущаш нито една нечиста мисъл в ума си. Това е цяло изкуство. Ако се отвориш, хиляди същества ще

дойдат и ще налеят нещо нечисто в тебе. Знаете ли какво ще стане? Ще стане като онзи поп, който имал шише и като четял Евангелието, пълнел го с вода, разхождал се с водата. Един ден попадията донесла ракийца, и то бистра, вместо вода. Попът, като започнал да чете, вдигнал шишето, защото гърлото му било засъхнало, и пил, като се чудил как стана това, че водата да се превърне в ракия и си казал: „Божия работа е тази.“ Не, тази е женска работа. Не е Божия работа, а е женска работа. Като пълнила шишето с ракия, попадията си казвала: „Нашето попче обича да си пийне ракийца.“ Някоя жена ще влезе във вашия ум и ще ви налее малко ракийца вътре. Вие ще четете Евангелието и като видите ракийцата в шишето, ще кажете: Божия работа е тази. Никаква Божия работа не е тази, но е женска работа. Разсъждение трябва.

Вие очаквате и си мислите, че като умрете, като отидете на онзи свят, ще ви посрещнат ангелите, ще ви посрещне и Христос. Това е съвсем лъжливо схващане за живота. И Бог иска да работите във вашите мисли, чувства и постъпки. Четири свята има, в които трябва да работите. Най-първо, като станете, трябва да работите в света на вашия дух, да работите в света на вашата душа, да работите в света на вашия ум и да работите в света на вашето сърце. Аз изразявам това на един прост език. Вие трябва да разбирате законите на вашия дух, законите на вашата душа, законите на вашия ум и законите на вашето сърце. И ако разбирате това, животът ще потече по друг начин. Това, което дотук съм говорил, наричам го стивасване*. Какво нещо е стивасар, дрындарин? Той си има лък, има си и бухалка и удря памука. Това е стар модел. Сега нямаме дрындари, а даракчии. Тези нишки, от които трябва да си направите преждата, трябва да се разединят, за да могат да се предат. И човешкият ум е

* Стивасване - етап от арх. техника за обработка на вълна.

присинясал* някой път. В него всичко се е сбило на едно място, така че трябва да извадите конец по конец, за да бъде преждата хубава.

Казвам, ако вие не разбирате законите на миналото, не обичате златото, без да знаете защо. После, обичай растенията и животните, и най-после обичай и себе си. Но понеже живеете в човешкото царство, трябва да знаете на какво се основава вашата любов. Ти обичаш някого. Защо? Дойде някой при мене и казва: „Ти не ме обичаш.“ Казвам: „Какво подразбирате под думата да обичам?“ Как ще развиете темата „Обичта“? Тема върху думата обич. Кои са съществените качества на обичта? На български език думата любов не е силна. „Лю“ - това е днешното обулване, а частицата „бов“ - нещо се е коригирало. „У“ е един груб звук, звукът „у“ е доста груб. Това е гърлен знак, който се среща и в животните. Когато някое животно е недоволно, то издава този звук. Чували ли сте как ръмжат недоволните животни? Чували ли сте какъв звук издават тогава? У кучето има едно ръмжене. Коя гласна буква то издава? Припомнете си това. Недоволните животни издават един особен звук. Когато кучетата баучат, у тях се среща често гласната „у“. Нещо зловещо звучи тогава у кучето. И този глас трябва да се омекоти. Трябва да знаете как да го превърнете, понеже звуковете на „у“-то са смъртоносни. Този звук „у“ трябва да се преобърне, да се трансформира. Когато произнасяш звука „у“, трябва да знаеш как да го произнесеш. Ако не го произнесеш добре, сам можеш да си създадеш нещастие за себе си. Много пъти ще кажеш една дума и от тази дума ще зависи твоето нещастие. Известни звукове са смъртоносни, ако не знаете как да ги произнесете. Тогава те ще бъдат като един силен удар. Писанието казва: „Ако човек не знае как да контролира своя език, той действа смъртоносно.“ При

* Присинясал - посинял, спаружен.

произнасяне на думите, съзнанието трябва да бъде будно. Не е въпрос да говориш, каквото искаш. Опасно нещо е това. За всяка празна дума, за всеки празен слог хората ще бъдат съдени. Ще бъдеш съден. Какво право имаш ти да се гневиш, я ми кажи сега? Вие се гневите. Можете ли да обосновете вашия гняв, че имате право да се гневите? Че някой човек ви срещнал и не ви поздравил или че не ви погледнал, както вие мислите, какво от това? Че как трябва да ви погледне той? Представи си, че аз съм дошъл вечер и съм те посрещнал с една свещ, а пък ти искаш да те посрещна с такава голяма лампа, като тази в салона. Колко свещи има тази лампа? *("Повече от триста.")* И тогава вие сте недоволни. Вие започвате от много високото, от големите величини. Започнете първо с малки величини. Вие давате на себе си царски права. Не започвайте с царски права. Започнете в живота си с най-малкото право, което ви се дава. И в науката е същият закон. Започнете с най-малкото знание, не с голямото знание.

Например голямо знание е какво казват звездите за човека. Нищо не казват звездите за човека. Една звезда не мисли нищо за човека. Тя не обръща внимание на човека. Една голяма звезда, като Сириус в пространството, какво щяла да каже за някой си човек на земята, Иван Стоянов? И астрологът сам е възприел това знание. Той гъделичка тщеславието и гордостта на човека. Той казва: „Чакайте да видим какво говорят звездите за човечеството." Нищо не говорят звездите. И слънцето не говори нищо. Слънцето се занимава с велики работи. Предназначението на слънцето е велико. То обръща малко внимание на земята. Погледне я оттук-оттам, както някой момък поглежда момата, и вижда, че Земята е млада мома и казва: „Бива я." И оттам слънцето си изпраща своята усмивка. Светлината е изпращане на неговата усмивка. Но Бог го е турил толкова далеч, че то постоянно пише любовни писма на земята. И земята пише любовни писма на слънцето. Слънцето ще

каже: „Как преживявате долу на земята? Аз изпращам все по нещо до вас.“ Земята казва: „Някога сме добре, а някога сме зле. Някога ни е студено, някога ни е топло.“ Слънцето казва: „Чудя се. Аз доста гориво изпращам на земята. Че как така?“ Земята казва: „Не знам.“ Как ще обясниш това? Слънцето изпраща достатъчно гориво на земята, а пък на северния полюс има до две хиляди метра планини високи от ледове, от хиляди години натрупани.

Сега аз не искам да ви говоря по това. Не искам да ме разбирате криво. Един наш приятел разправя с жестове на някого, и онзи му казва: „Защо ми се сърдиш, защо ме хукаш?“ „Не, обичаят ми е такъв.“ Какво има да му се доказва? Това не е човекът. Тихо и спокойно ще се разправяте. Понякога вие се вълнувате. Някой ви обидил преди хиляди години, и сега сте намерили някой, който прилича на него и го хукате. Вашата философия често прилича на следното положение: отива един вълк да пие вода от коритото на една чешма. Едно агне пие вода под него. Вълкът се обръща и му казва: „Слушай, ти миналата година защо ме псуваше?“ „Че миналата година още не бях родено. Нямаше ме тогава.“ „Защо ми мътиш водата?“ „Как ще ти мътя водата, когато ти пиеш горе, от главата, а аз под тебе долу?“ „Ти ще се оправдаваш ли още?“

Питам сега, какво знание е това? И всички тия хора имат тапии за знание. Някой казва: „И аз имам тапия.“ Имал тапия, защото бил свършил. Свършил по зоология, по ботаника, по минералогия, свършил по физиология, по анатомия, по астрономия. И казват: той е астроном. Какво ли разбира от астрономия? Аз съм срещал астрономи и питам някои от тях какво има на слънцето? Той казва: има азот, кислород, водород и пр. Казвам му: „Не, тези работи и аз ги зная, но питам, има ли живот на слънцето?“ Какви данни имат за това? „При такава температура, каквато слънцето има, там не може да има живот.“ Температурата е на повърхността на слънцето. Слънцето има кора,

температурата на която е 4000 градуса. Но тази топлина е толкова естествена там, както за нас е естествена 37 градуса. Така и за едно слънчево същество е естествена тамошната температура. Съществата на слънцето са другояче организирани. Тяхната материя е по-ефирна, има по-бързи трептения. Следователно тамошната висока температура е съгласна с високите им трептения. А трептенията на нашата земя съответстват на температурата на 37 градуса. За нашето тяло е несъвместима температурата от 40 - 42 градуса. Тя нарушава хармонията на неговите трептения. Така че от наше гледище, земята не е меродавна, понеже земната материя трепти по-слабо и се разлага от слънцето. А пък на слънцето материята е по-устойчива. За слънчевите същества даже и от 10 000 градуса до 16 000 градуса топлина изпитват приятност, а пък един човек, попаднал при тия условия, веднага ще се превърне в газ, нищо няма да остане от него. Но като слънчево същество той може да живее там. Астрономът казва: „Това са въображаеми работи.“ Казвам му: „Ти не си ли въображаем, че ти си седиш тук и оттук си въображаваш. В какво седи твоята наука? Колкото е вярна твоята наука, толкова е вярна и моята. Аз мога да ти докажа това.“ Ако един човек се постави при 200 градуса, той ще изгори. Но ако поставим един човек при 200 градуса и не изгори, как ще си обясните това? Ще кажете: има нещо. Ако турим човек при 400 градуса и не изгори - има нещо. Ако го турим при хиляда градуса и не изгори, как ще обясните това? Има нещо значи. По този начин ние идваме в стълкновение и казваме: „Значи знанието, което имаме сега, нищо не струва.“

Това знание, което сега имате, е натрупано знание, като прах върху кожата на един тъпан. Не считайте това за обида. Но като дойде пръчката на барабана и го удари, нищо няма да остане от този прах. Ще остане само кожата на барабана, но прахът ще се дигне. Та като дойдат умните, всичкото ваше знание ще изчезне и ще остане са-

мо същественото, вложено в човека. Кое е същественото, вложено в човека, с което той трябва да започне своето знание? Например кажете ми една дума от езика на растенията? Като бяхте при растенията, какъв беше техният език? Когато бяхте при минералите, какъв беше техният език? Когато бяхте при животните, какъв беше техният език? Можете ли да ми кажете нещо от това? Вие ще кажете: това са детински работи. Младата мома не иска да каже, че е била малка, тя се срамува да каже, че е била малко детенце, но и сега още не е поумняла. Като беше като малко дете, тя беше много по-умна, отколкото е сега. Аз мога да докажа това. Най-умната мома е толкова глупава. Тя е глупава като фасул. И най-умният момък е глупав като грах. Аз да ви изтълкувам това сега. Тя е умна като боб. Умна е, тя е вече поумняла, че като даде сладко на момъка, запалва му чергата. Като боб е умна тя. От боба изкарва малко сладко и като му даде от медеца, той полудява и тръгва подир нея. И казва: „Дай ми още малко от този мед.“ И той пише писмо: „Моля, дай ми още от онзи сладък сок, от който ми даде по-рано.“ Тя казва: „Върви си, моята фабрика още не е изработила от този сок. Трябва да почакаш още малко.“ Това е език. Казват: тя е проста като фасул. Какво разбираме под думата „прост“? Какво значи прост човек? Простият ни най-малко не е прост. Тази мома знае обаче, там, дето е сладкото, има и горчиво. Тя е почнала със сладкото, но ще дойде и горчивото. И тогава ще има обратни резултати. Сега вие се смеете, но тази работа не е за смях. За какво е? Тя е за мисъл вече. Тази мома, която може да изкара сладко, тя е умна, но тя е още във втората фаза. Тя трябва да мине през царството на животните. Какво трябва да добие тя от животните? В животните тя ще се научи да работи. И после, като дойде при човека, тя ще се научи да мисли. Най-първо ще се научи да разлага светлината, а после ще се научи как да добива сладкото и горчивото.

След това, в животинското царство тя ще се научи да работи. Момата ще стане търговец в животинското царство. А пък в човешкото царство - един банкер. Като банкер тя си прави годишния баланс: толкова продадено, толкова печалба, толкова дивиденти. И раздава дивидентите. Човек е един завършен кръг, който ще даде на своите клиенти дивиденти от вложения капитал. Така че всеки трябва да си направи отчет на своята банка. Сега всички си правят сметки: дадено толкова, спечелено толкова. И на всички клиенти ще дадете дивиденти. И ще кажат: това е една честна и почтена банка, която не е фалирала и не трябва да фалира.

(Учителят се обърна към една сестра.) Сестра, какво разбрахте вие? Вие се усмихнахте малко. Когато Господ говореше на Сара, че ще роди, тя се усмихна малко. Често смехът произтича от това, което не може да стане от човешко гледище. Щом човек се поусмихне, иска да каже: то може да стане, но може и да не стане, я стане, я не. Работите стават, само когато Бог е казал, и никога не стават, когато хората кажат. Когато нещата не стават по човешки, ние плачем. Щом плачеш, значи обещаното е по човешки направено и затова не е станало. Радваш се, весел си. Значи обещанието е по Бога, и нещата са станали. Радостен си, значи нещата са станали, както Бог е казал. Плачеш, понеже нещата не са станали тъй, както хората са обещали. И ако плачете, вие плачете, защото нещата не са станали, както хората са обещали. И радвате се, понеже нещата са станали, както Бог е казал, както Бог е обещал.

Сега кое е същественото, което трябва да остане във вас? Това, което досега говорих, беше за кокошката. За историята на кокошката повече няма да говоря. Наближавам вече към края. Кое остана сега същественото? Какво разбрахте? Направете ми сега едно резюме. Едно резюме на онова, което досега говорих. Кой може да направи та-

кова резюме само в десет думи? *("Човек трябва да свикне да говори в своя ум, сърце, душа и дух.")* Вие можете дълго време да сте гледали как грънчарят приготовлява глинени съдове, и най-после се удостоявате да купите една стомна или една чиния, но това още не е важно. Ти носиш празна стомна, празна паница. Онова, което ще ти се сипе в паницата, това е важно. Та важното засяга и съдържанието. Вие сте ходили при грънчаря, гледали сте и знаете много работи. Това са специални работи за грънчаря. Аз не съм като грънчаря, нямам онова знание, но е важно за мене онова, което грънчарят е направил, да си служа с него. Аз мога да отида със стомната си за вода и с неговата паница мога да си взема ядене. Мога да употребявам неговите съдове.

Та вие имате много работи, които се изработват, но не знаете как са изработени. Вие знаете да ги употребявате, но не знаете как да ги изработвате. Вие не знаете как са изработени вашите очи, вашите уши, вашия мозък, ръце и крака, но произходът и историята им не знаете. Обаче вие имате способности да употребявате вашия мозък, вие имате знанието да си служите със своите очи. Вие можете добре да ги използвате. А пък един ден ще дойде, когато ще се занимавате с устройството на човешкия мозък. Тогава вие ще приготовлявате мозъците на другите същества, които седят под вас, и вие ще им предадете мозъците. Други пък са работили върху вашите мозъци, те са ви ги направили и са ви ги изпратили. Вашата глава е отлично радио. Похубаво радио от човешката глава не съм виждал. Тя може да се занимава с дълги и къси вълни. Човешкият мозък се занимава с вълни от десетмилиардна част от милиметъра дължина. Сегашното радио приема с колко метра дължина вълни? *("Шестнадесет метра.")* А пък мозъчното радио - десетмилиардна част от милиметъра дължина. Това важи за онзи, който разбира от костите на нещата.

Значи виждате каква област на знание ще имате за

бъдеще. Човек възприема възприятия от всички страни, но това знание не ви е още достъпно. Много работи ви вълнуват, но те са извън земята, не са от мира сега. Искате да ги реализирате на земята. Вие мечтаете за идеална любов. Те са трептения на един свят далечен, далечен. Тупти сърцето ти и мислиш, че тази любов може да се реализира на земята. Ако ви кажа, че няма да се реализира, какво бихте казали? Във вселената - да, но на земята не може. Отчасти - да, предвкусване може да има, но да я имате сега, невъзможно е. Трябва да знаете кое е възможно и кое е невъзможно. Някой казва: „Ти не ме обичаш.“ Че не го обичам, не го обичам. Тъй както иска да го обичам, не мога да го обичам. Не мога да го обичам, понеже ръцете ми не са съгласни. Аз искам да го обичам, но ръцете ми казват: не. Искам да го обичам, но краката ми не го обичат, не искат да отидат при него. Искам да го обичам, но очите ми не искат да го гледат, ушите ми не искат да го слушат. И сърцето ми не иска да го приеме. С всичко това трябва да се справим. Сега няма Народно събрание. В моя парламент депутатите вътре са на особено мнение. А пък демократическа работа е това. Ти не можеш да приложиш един закон, който не е минал през камарата. Трябва да си дадат мнението всички депутати. Иначе е произвол. Че любовта е най-демократическото нещо. По-демократическо нещо от любовта няма. Но и по-непостижимо нещо от любовта няма. И по-аристократическо нещо от любовта няма. Всичката мъчнотия е в демокрацията, в демократизма. И всичката хубост е в демокрацията. Какво нещо е царизъм? Търсете отде е произлязла думата „цезар“? Цезар беше първият. Защо го наричаха Цезар? От какво произлиза думата „цезар“? В латинския език как е тази дума? Вие не сте отишли толкова далеч.

Оставете сега това. Любовта е една всеобемаща сила, която има предвид благото на всички същества. Следователно ти не можеш да обичаш кого и да е, ако едновре-

менно не обичаш всички. Несъвместима е тогава любовта. Да обичаш само едного, в любовта това е несъвместимо. Майка, която обича само своите деца, това показва, че тя е достигнала само до известна степен на любовта: да обича само своите деца. Но един ден любовта на тази майка трябва да се разшири. Една майка трепери за двете си деца и е готова да пожертва живота си, но тя няма да пожертва живота си за другите.

Вие имате любовта на Христа, Който пожертва живота Си за грешните, а не за праведните. Той се отличава по това, че дойде да приложи любовта Си за грешните хора, а не за праведните. Той дойде за тези, които никак не я заслужават. Той показа любовта Си към тези, които не разбират Неговата любов. Това е една неразбрана идея. Две хиляди години вече как любовта на Христа никак не е разбрана. Да оставим сега това, дали е разбрана, или не. И това си има своите причини. Някои са разбрали. Светиите, онези, които вървят по пътя на Христа, те разбраха любовта Му, а пък другите, обикновените хора, които търсят любовта, те тепърва ще я разберат. И всички имат желание да я разберат. Досега аз не съм срещал нито едно същество, което да не е ангажирано с любовта. И мравките, и минералите, всички са ангажирани с любовта. Минералите разглеждат любовта от особено гледище. И в тях има любов, и те се обичат. И скъпоценните камъни, и те страдат, и в тях има страдания. И когато един скъпоценен камък, понякога, след като са го носили дълго време, и му стане тъжно, очите му потъмняват, той изгубва светлината си и не може да дава отражение. Това са забелязали ония, които ги носят. И тогава ги лекуват. Тези, които носят скъпоценни камъни, дават тия камъни на някоя здрава, чиста мома, да ги носи известно време, за да възстанови по този начин първата чистота на камъните. Така се лекуват скъпоценните камъни.

Питам тогава, кой трябва да носи човешкия ум? Ако

вашият ум не мисли, кой трябва да го носи? И законът „Да мислим за Бога“, това е закон за тониране. Вие и досега още не знаете защо трябва да вярваме в Бога. Вие вярвате и досега в Бога за това, което не е. Ние сме сега в епохата на тоническите средства. Ти трябва да мислиш за Бога, за да се тонира духът ти, душата ти, умът ти и сърцето ти. Това са най-елементарните работи, които имат различно приложение. В света ти не можеш да имаш никакви успехи, никакви постижения, ако умът ти не е тониран, ако не мислиш за Бога. Но за да бъдеш успешен, за да мислиш за Бога, твоят дух, твоята душа, твоят ум и твоето сърце трябва да бъдат тонирани. Ако умът ти, сърцето ти, душата ти и духът ти не са тонирани, ти не можеш да имаш никакви успехи. И в края на краищата ще имаш най-големите разочарования.

Та трябва да остане у вас мисълта, искам да ви избавя от едно заблуждение. Вие мислите сега: какво ли има още да се говори? Та вие още не сте работили. Нямате изкуството на любовта. Вие не разбирате какво нещо е любовта като изкуство. И музиката като изкуство не знаете. А аз още онзи ден загатнах какво нещо е органическа музика. Образци трябва. Тя трябва да се пее. Трябва и опити. Вземете например съвременната музика. Вземете един тон. Ако вземете например тона „до“ в „до“ мажор, или в другите гами нагоре, ще видите, че в тях има едно различие. Във всяка гама „до“ не се изразява по един и същ начин. В обикновения строеж на сегашната музика, тоновете са еднакви. Но що е тон? Това са първите организирани трептения на живота, това са първите организирани трептения, които са в хармония. Единственото нещо, което не прави пакости в света, това е музиката. Има една музика, една гама има, която разрушава. Има едно пение, което разрушава. То не е още организирано. Музиката е начин за правилно организиране на материята, за правилно организиране на човешките мисли и за правилно органи-

зиране на човешките чувства и за правилно организиране на човешките постъпки. Тези тонове съществуват. Достатъчно е да вземеш „до“, в тебе вече се организира нещо. Като пееше, в тебе се тонира нещо. Защото хармонията съществува в природата.

Думата „музика“ какво изразява сама по себе си? Аз не харесвам сричката „му“. Тя е груба сричка. Казвам музи-ка. „Му“ е мучене, „му“ е близо до животинското. Ние казваме: музикален човек. Думата „музика“ е много проста. Сричката „му“ е много проста. Волът казва „му“. Не че е лошо, но този звук „му“ е много груб. Звукът „лю“ е също така груб. „К-к-к“, и то е грубо. Змията съска. Някой паток също така съска. И в български език има съскане. И на турски има тази сричка „със“. В едно училище най-първо ще се научите как да говорите. Например англичаните не знаят да изговарят „р“. И те имат този звук, но не го изговарят като нас. Например думата „мистер“, „р“-то не го изговарят. Те го избягват. Англичаните са го произнасяли по-рано, но понеже е гърлен звук, те са го изоставили. Звукът „р“ е до известна степен животински звук. Кучето например издава звук „р-р-р“. Англичаните, понеже знаят, че е животински звук, то го избягват. Те не казват „сър“. В тази дума не се произнася буквата „р“. Българинът казва „с-с-с“. Какво значи този звук „с-с-с“? На турски „с-с-с“ значи „мълчи“. Англичаните избягват някои знаци по звукове. Вземете после звука „у“. Германците имат още гърлени звуци. Германецът е още груб. Той не се е справил още с грубите гърлени звукове. И всички народи отиват постепенно към меките тонове. И славяните, и българите са употребявали буквата „у“, но сега са заменили тази буква с „о“. Този звук „о“ е по-висш. Думата „буден“ трябва да се измени. Русите употребяват „будет“. С „будет“ не върви. Тогава от „буди“ е станало „боди“. Значи частицата „бу“ се е превърнала в „бо“. Звукът „у“ се е превърнал на „о“. Значи у хората има един

закон за трансформиране на твърдите звукове в меки. И в музиката съществува това нещо. И в музиката „у“-то се е превърнало в „о“. Нотите са с хубави звукове. Това представя едно от благоприятните условия в музиката.

Например „до“ е хубаво, „ре“ също. В „ре“ е хубаво „е“-то, в „до“ - „о“-то. После, хубави са „ми“ и „фа“. Те са отворени тонове. Също хубави са и „сол“, „ла“, „си“. Сега аз ви разхвърлих цялата азбука на музиката. Те представят разхвърляни мъртви кости. Вие не знаете какво трябва да правите с тях. Тези кости трябва да се съберат и да им турите живи мускули и нерви и след това да им духнете, за да оживеят. Сегашната музика възкресява мъртвите хора. Аз съм слушал в операта музиката, и там не намирам никаква музика. Но радостното е, че отиваме към музиката. В операта няма никаква музика, понеже там са турени звукове, които никак не съответстват на думите. Всеки звук си има свой тон. Между думите и звуковете, между думите и музиката трябва да има хармонично съотношение. Всякога човешкият говор трябва да бъде музикален език. Всички трябва да се учите да говорите музикално. Сила Божия е това. Как ще кажете например „моля“? Моля, моля, моля... *(Учителят произнесе тази дума по няколко начина: грубо и меко, силно и слабо, тихо и силно.)* В думата моля, звукът „о“ е хубав, но звукът „л“ е слабост. Каквото „о“-то придобива, „л“-то ще го изгуби, всичко ще отиде.

Истинската музика е магия. В живота вие искате да придобиете нещо. Вие искате да спечелите нещо в живота. Не искам да станете користолюбиви, но за да спечелите, вие трябва да имате знания. Като художник, аз трябва да рисувам хубаво, да пиша хубаво. И като река да рисувам, трябва да нарисувам вашия портрет такъв, какъвто сте бил първоначално, а не какъвто сте сега.

И ще ви докажа защо. Вие излизате от една рудница, очернели като някой арапин, и казвате: „Я ме нарисувайте.“

Казвам: „Че какво ще ви рисувам? Ти не си човек. Измий лицето си няколко пъти със сапунена вода и тогава ще те рисувам.“ Аз не искам да рисувам хора, които са излезли от рудницата. Ще премахнете всички дрязги, всички лоши чувства в сърцето си, лошите мисли от ума си, от душата си, от духа си, и като ви нарисувам такива, каквито сте били, това значи като художник да ви дам една такава картина, че да видите какво нещо е изкуство. Тогава ще ви рисувам. Не е въпрос да ви рисувам със сегашния ум, сърце и пр. Тогава ще видите какъв художник съм и какво изкуство владея. Аз имам много хубаво ръководство за изкуство. Не съм прост художник. Гениален художник съм. Засега съм карикатурист, много голям простак. Като рисувам, казвам: „Добре че съм такъв голям простак.“ Че какво ще му рисуваш на днешния човек?

Сега всички трябва да рисувате хубаво, да говорите право. Художество трябва да имате. Всички. Разбиране трябва да имате всички. Сега вие можете да кажете: „Ние се забъркахме.“ Че вие никога не сте се оправяли. Някога аз ще се спра на въпроса какво разбирам под думата морал. Казват за някого, че е щедър, а за друг - че е скържав*. Аз не съм срещал щедри хора. Аз съм много скържав. Аз имам едно сито, такова скържаво, че водата я прекарвам по десет пъти през него. И тогава я давам на другите. Благото на живота не седи в изобилието, но малкото, което знаете, трябва да е чисто. В мене има знание, с което всякога мога да си послужа. У мене има клечка, с която мога да запаля целия свят. И съм дошъл до това положение, че като кажа: „запали се“ - запалва се, „изгасни“ - изгасва се. Това е изкуство. Някой път казвам: „Я да ме заболи кракът.“ И болестта веднага дохожда. Да видя колко мога да търпя. Искам да видя доде съм дошъл. До едно място търпя, седя хладнокръвен, но по-нататък

---

* Скържав - стиснат *(диал.)*.

не съм спокоен. Почват да мърдат очите ми, сълзите ми протичат и казвам: потече водата, счупи се съдът. И после пак започвам да пека това гърне, в което ще турям търпението. И виждам, че пак мога да търпя. После казвам на болестта: ти ме хвана едва за крайчето. Това е цяла наука: да можеш да изтърпиш страданието.

Що е страдание? Само едно голямо същество може да ти причини страдание. Не се самозаблуждавайте. Аз мога да ви прободa с един нож. Но ножът не ти е причинил страданието. Зад всеки нож седи едно разумно същество. Зад всяка болка се крие друга някаква причина. Зад всички работи седи нещо разумно. Зад всяка болка седи друго същество. Ако ти не изтълкуваш страданието правилно, ако го изтълкуваш криво, тогава от едно страдание ти ще си създадеш друго, по-голямо страдание. Някои мислят, че Учителят няма страдания. Не, не, най-големи страдания имат Учителите, но те ги търпят. Учителят се разговаря със страданието и му казва: „Какво искаш?“ „Никъде не ме приемат. По мой адрес такива неща пишат. Какво ли не е писано. Цяла хайка от лекари се образува против мене. И като вляза някъде, не мога да си изляза. Турят отрови, бомбардировка има. Какво ще правя сега?“ „Хвани лекаря.“ Дошла е някоя болест при мене и ми се смее, като ми казва: „Вчера хванах един лекар, който е свършил медицина, и го прострях на земята.“

Силата на всеки от вас се показва, когато сте болни. Когато си болен, тогава ще се покаже каква е силата ти, а не в здравето.

Каква глоба ще ми наложите сега, че ви задържах повече? Каква глоба ми се пада? *(“На цигулка да свирите.”)*

Научете се да обичате Бога. Вие ще възразите, че не сте Го виждали. Обичайте това, което не го виждате. Казвате, че не сте Го чули. Обичайте това, което не сте чули. Мислите ли, че това, което не сте чули, не можете да го обичате? Можете да го обичате. Дошла ви една ми-

сăл и казвате: чух нещо вътре, дълбоко в съзнанието си. Но мислите ли, че чуване е само това, което е обикновено чуване? Има степени на слушането. Идеята не е ясна. Казвате: как можем ние да обичаме Бога? Стремете се да пиете по възможност от най-хубавата вода, която съществува на земята. Това е идеята. Да обичаш Бога, това значи да пиеш най-хубавата вода, понеже носи еликсира на живота. Аз не подразбирам някоя форма. Ти ще познаеш, че обичаш Бога, ако в твоя живот влезе някое малко доволство, което постепенно да се увеличава. И тогава ти вече си дошъл до любовта към Бога. Нещо специфично идва в тебе и почва да изменя твоя живот. Ти ходиш, но като дойдеш до това, приятно ти е, като се спреш дотам. То е една малка свещичка, която постоянно се разгорява. Считай любовта към Бога като малката свещичка, която сега се е запалила. И не я гасете. Не я туряйте под калпака, но всичкото ви щастие зависи от тази свещичка. И не я изгасвайте. Всъщност тя никога не загасва, но някога можете да я турите под някакъв калпак. Тя никога не изгасва. Дръжте идеята за Божията любов, макар и да е непонятна за другите хора. Тя е мярката, с която всички други работи се мерят.

Сега втория път ще кажа това, което не съм изказал още. Аз съм говорил два часа, а върху този предмет има да говоря още четиристотин и петдесет часа. Тъй че мислете му.

"Да просветне Божията Любов в нашите души" (три пъти)

7 ч. 10 мин.

21 лекция на Общия окултен клас
12 февруари 1936 г., сряда, 5 ч. сутринта
София, Изгрев

Небето чисто, звездно.
Студен вятър.
Снежна покривка.

ЛЕСНИЯТ И МЪЧНИЯТ ПЪТ

"Добрата молитва"

Ще прочета част от девета глава от Евангелието на Марка, от четиринадесети до тридесети стих.

В света има много мъчнотии, които не можете да ги премахнете. Случват се. Тези ученици искаха да премахнат една мъчнотия, но не можаха. Те питаха коя е причината. Христос им каза, че тази мъчнотия може да се премахне с пост и с молитва. Дават се условия. Сега по видимому двама хора вярват. И двамата може да имат знания. Знанието седи в изучаване на един порядък, който е установен. Значи този порядък е направен. Той обуславя хората. Казвате, пътищата Божии, това са закони, които все се изучават. Значи неизследими са Божиите пътища, трябва да се изследват. Когато четете Писанието, трябва да се следват Божиите пътища. Трябва да се изучават Божиите пътища и начините, по които трябва да се прилагат. Имате време.

Онези от вас, които сте се занимавали с хлебарство, месене на хляб, знаете какъв е порядъкът. Най-първо житото трябва да се смели. Трябва някой воденичар и след туй вкъщи трябва да знаете как да направите хляба. Най-първо вие ще направите нощви, ще отсеете брашното. И там имате известни правила, на единия край на нощвите какво ще турите. Ще вземете кваса, ще турите брашното, ще турите вода. Туряте брашно, пак вода, ще направите тестото. После това тесто правите на сомуни, които туряте в пещта и ги опичате. Сега може да дойде някой философ и да каже: „По друг начин не може ли да стане хлябът?"

Той е станал веднъж, природата го направила на малки сомунчета, дребни семенца. Вие не сте доволни от тях, вземате тия сомунчета по някой път, че ги счуквате, туряте вода - варено жито правите.

То е известен порядък, който трябва да изучавате. Вие искате да изучавате езика. Той си има известни правила, има известна азбука на български, трябва да изучавате буквите, после има известни граматически правила. После всеки език си има фонетика, начин за произношение. Може някой да каже, че това е лесна работа. То лесните работи са мъчни. Защото не само трябва да произнесеш една дума, но трябва да знаеш и да я напишеш. Например вземете думата „почва“ на български. Тя еднозначеща дума ли е? Почва значи това, в което се сее нещо, но почва значи и нещо, което начева. Значи има два смисъла. Едното показва земя, в която вие трябва да сеете нещо, другото означава действие, някакъв глагол, работа показва. Почвам сега. Ако е почва, сееш жито, царевица, зеле, какво не. Ако не е почва, какво ще сеете? Може да почва нещо. Казвам: „Почва любовта.“ Любовта е семе, което се сее с туй, което почва. Казва: „Почва любовта.“ Вземете думата „ѝстина“. Ако измените ударението в български, думата „ѝстина“ става „истѝна“. Може да напишеш думата „истина“, и като измениш ударението, съвършено се изменя думата. Значи езикът не е доста богат. Една и съща дума с изменение на ударението в единия случай значи ѝстина, в другия истѝна. Каква грамадна разлика има между „ѝстина“ и „истѝна“. Де е ударението в единия и в другия случай? Какво означава „ѝстина“ и „истѝна“? Кое е право? Едното дава живот, другото смразява живота. Това са етимологически работи.

Има закон на мисълта. Човек трябва да се научи правилно да мисли. Човек не може правилно да мисли, докато не тури в хармония своите мисли и чувства. Ако той не е господар на чувствата си, ако той не е господар

на мислите си, той не може да мисли. Другите хора мислят. Мислиш едно, мислиш друго, но няма пластичност в мисълта ти. Защото може да мислите, тъй както цъфтят дърветата, без да дадат плод, може да растете. Но ние подразбираме под мисълта тя да има своя плод. Сега една такава тема всеки може да развие. Има томове писани, какво нещо е мисълта на човека. Обяснили са, но много пъти тия обяснения нямат приложение. Понеже хората, които са писали върху мисълта, искат да установят известни правила, схващания да видоизменят. Пък законът на мисълта не може да се видоизмени. Понеже той е по-висш свят, установен свят, ти него не можеш да видоизмениш. Ти трябва да го представиш такъв, какъвто е.

Сега нямаш правилна мисъл, не можеш да чувстваш правилно, не може и да постъпваш правилно. Ако не постъпваш правилно, не може да чувстваш добре, не може и да мислиш правилно. Ако не чувстваш правилно, не може да мислиш правилно, не може и да постъпваш правилно. За да постъпваш правилно, трябва да мислиш правилно и да чувстваш правилно. Ако тия работи не ги туриш, ти не можеш да имаш никакви резултати. За да се прояви едно чувство, мисълта е едно условие. Казваш: да си прояви чувствата. Има закон, по който чувствата може да се проявят. Чувството е като семе, което трябва да посееш, да израсне, да даде своя плод. Ако посееш твоето чувство на една почва неблагоприятна, може би ще останеш разочарован. Много пъти ние сме разочаровани от нашите чувства, разочаровани сме от нашите постъпки, разочаровани сме от нашите мисли. Защо? Понеже не сме спазили ония правила, които са необходими. Сега някой ще каже: трябва да се спазят. Как ще ги спазиш, като не знаеш? Или как ще ги приложиш, ако не си учен?

Сега навлизаме в една нова област. Вие всички имате установени възгледи и много мъчно е да се отучите от един стар навик. Имаш навик, останал от дядо ти, баба

ти, да се почесваш отзад на главата. Като дойде някаква мисъл, току се почешеш зад главата. Но представете си, че има един издаден закон, че всеки, който се почесва зад тила, изгубва делото. Ти в съда имаш някакво дело, и стражар има, и прокурор има, и съдия. Ти се почешеш отзад по главата и изгубиш делото. Защо? Просто защото си се почесал по главата. Казва: „Какво има от едно почесване?“ Какво има? Да изясня мисълта си, малко е отвлечена. Какво има в едно почесване, вие не му давате никаква цена. Добре. Ти имаш кибритена клечка и при тебе имаш десет кила барут, ти само драснеш клечката и туриш до барута. Казваш: „Какво има, турих само една клечка.“ И веднага цялата къща и вие, всичко иде. Не се пали клечка кибрит при десет килограма барут. Клечката трябва да бъде в кутията си и ти трябва да се откажеш от желанието си да палиш клечката, да опитваш. В дадения случай човек не е просто същество. В него има взривни сили. Някой път само една дума ти кажат и ти кипнеш. Една дума дойде до ухото и стане цял взрив. Питам: такъв един човек какво може да направи в света? Имате врагове и всякога тия врагове може да ви причинят повреда.

Сега вие мислите, че сте господари в света и може да правите, каквото искате. Трябва да се освободите от едно тайно общество. Всички хора са роби на тайни побуждения и похождения. Допуснете, че един от вашите врагове турил една примка в главата. Турил ви една мисъл, че вие трябва да бъдете добре облечени. Да имате хубави обуща, хубава шапка, за да имат добро мнение хората за вас. Идеята е намясто. Но нямате пари. За да се реализира вашата идея, трябват ви пет хиляди лева. Най-после, този ваш благожелател, когото вие не виждате, който ви дава наставление, посочва един богат човек банкерин, от когото може да заемете. Отивате при банкерина да искате пари, но този ваш приятел вече му е казал. Този човек обича да кръшка като риба, ти го хвани добре, ще го обвържеш

хубаво, вземи му полица, да го вържеш да не си играе, да не те играе. Ти отиваш при банкера, но той те обвързва хубаво и ти вземаш пет хиляди лева. Той те условил след три месеца да върнеш парите, да ги платиш. Той ти турил 25 процента. И ти си казал на този банкерин, че след три месеца ще ги върнеш, защото ти имаш да вземаш пет хиляди лева от някого. Този ваш приятел, който ви турил в ума, че трябва да бъдете хубаво облечен, той отива при този, от когото имаш да взимаш и казва: „Не му ги давай, той си има пари.“ Пък ти си обещал на онзи банкерин, че след три месеца ще ги върнеш парите. Ако не устоиш - глоба. И ти сега, който искаш да си купиш едни хубави дрехи, едни хубави обуща и шапка, за да имаш уважението на хората с тия хубави дрехи, ставаш безчестен, оплитат се работите.

Та много от нашите идеи са смешни. Някой ще иде в училището, да се повдигне пред хората. Но неговото знание може да те излъже. Има един свят на долапчии*, най-големите долапчии в света, които тепърва трябва да учите. Такива долапчии, че трябва още хиляди години, за да може да изучите ерменските** им долапи. Хиляда години ви трябват, за да се осведомите с изкуствените долапи, които те правят. И Писанието казва: големи са долапчиите на дявола. Сега седите и питате откъде са тия нещастия в света, които ви сполетяват. Откъде? От тази област. Тази област, в която сте нагазили, вие сте се разпасали, мислите, опасна работа е. Трябва да бъдете въоръжени, че когато ви атакува вашият неприятел, не само така, но с всичкото знание, което има. Вие сега може да се заблуждавате и казвате: „Господ нас ще ни пази.“ Не, вие разбирате ли какво нещо е? И Христос, един от Великите учители, не казваше тъй, ами всяка вечер по четири-пет

---

* Долапчия - лъжец, мошеник *(диал.)*.

** Ерменски - арменски, хитър.

часа трябваше да се моли, да бъде във връзка, за да може да противостои на тия противоречия в живота. Вечерно време вие се изтягате на леглото, без дори да се помолите. Ако си православен, ще направиш едно махане на ръката, ако си окултист, ще кажеш една формула: „Бог е Любов.“ Но не върви само с „Бог е Любов“. Или четеш „Добрата молитва“. Ама не върви само с „Добрата Молитва“. Четеш „Отче наш“. Ама не върви само с „Отче наш“. Не че молитвата не е силна, но не върви.

Сега, когато казвам, че не върви, ето аз какво подразбирам. Ако ти носиш един хляб под мишницата, носиш го под дясната мишница, после под лявата. От това, че го носиш, нищо няма да те ползва. Ти четеш „Отче наш“ - носиш хляба под дясната мишница. Четеш пак - носиш хляба под лявата мишница. Така не върви. Какво се изисква? Тази работа с местене на хляба от дясната на лявата мишница, от едно място на друго, не става. Трябва да се яде този хляб, трябва да дъвчеш и то ще дъвчеш по всичките правила. Само по този начин може да извадиш ония сокове, които може да те ползват. Така чети „Отче наш“. Ами четеш „Отче наш“, хлябът е в торбата. Ти като кажеш „Отче наш“, извадиш хляба от торбата, туриш го на трапезата. Четеш „Отче наш“, ти сдъвчеш хляба, туриш го в онази запасната торба и след като се наядеш, ще кажеш „Отче наш“, туриш хляба в свещената торба. Благослови този хляб да израсне. Колко пъти ти четеш „Отче наш“? Един път „Отче наш“, да извадиш хляба от торбата и да го туриш на трапезата. „Отче наш“, да се научиш как да ядеш. И като влезе в свещената торба, да се помолиш пак „Отче наш“ и този хляб да възрасне в тебе. Туй е обновяване. Туй показва пътищата и законите. Всяка една мисъл, всяко едно чувство, което ти имаш, ако не го прекараш през тия процеси, не можеш да имаш един завършен резултат.

Във вас всички имате желание, търсите лесните пъти-

ща на живота. Всичките хора се различават с една голяма слабост, че всеки търси лесния път. Най-лесният път е най-мъчният път. Най-мъчният път е най-лесният път. Който разбира. Ако ти искаш да сполучиш в живота, търси най-мъчния път, за да намериш лесния. В мъчния път няма да намериш препятствия, понеже малцина ходят, свободно ще минеш. В лесните пътища става гъмжавица, ти ще изгубиш време. В мъчните пътища - пътят е отворен там. Най-първо вие мислите, че в света има лесни пътища. То по човешки е така. Лесният път е разумен път. Вие търсите пътища, дето не са разумни. Вие искате един живот, дето да няма мъчнотии, да не мислите много, да не се трудите много, като легнете, да не ви безпокои никой, всичко да ви е наредено, да имате слуги. Хубави работи са тия. Хубаво, ако вие имате двама-трима слуги, ако за вас е добре, лесно отива, ами за слугите как е? В света, който Бог създал, хората едни други се ползват. Всички хора не са на едно стъпало.

Да ви задам сега една тема да напишете: „Пътят на един слуга“. Или „Пътят на ученика“. Пътят на слугата какъв е? Аз ви говоря за неща, които са понятни, но трябва да имате ясна представа. Вие сте изучавали теоретически нещата. Например теоретически знаете за червения цвят, за портокаления, за зеления, за синия, ясносиния, виолетовия и т.н. Някои от вас знаете да боядисвате, но не можете да употребите тези цветове, да се лекувате. Вие имате едно неразположение, вие може да го боядисате. Имате едно неразположение, което е неприятно. То е неприятно, понеже няма хас* боя. Боядисайте това неразположение. Ти ще знаеш какъв цвят да му туриш в даден случай. Не си доволен от живота. Имаш дреха, но не си доволен от дрехата, платът е хубав, но цветът не ти харесва. Някой път може да ти хареса цветът, пък като пипнеш плата, той

---

* Хас - чист, истински *(от турски)*.

не ти харесва. Казвам, всяка една наша мисъл има цвят. Хубавият цвят показва цената на нещата. Цветът винаги определя цената на нещата. Всеки един цвят определя цената. От Божествения цвят зависи цената.

Мисля, един сръбски учен, един професор, който изучавал инфрачервените лъчи и намира, че са много силни. С тия инфрачервени лъчи едно запечатано писмо може да се прочете. Едно писмо, затворено в плик, с тази светлина може да се прочете, без да се разпечата. Туй, което е невидимо, което е скрито, става видимо. Скрити работи някъде може да се отпечатат. Вие искате по някой път да прозрете във вашата съдба. Че как ще прозрете тъй? Виж този човек, турил инфрачервените лъчи и с тях разкрива известни тайни, отпечатва. Той правил своите опити, демонстрации. Вие искате да проникнете в съдбата, в бъдещето. Трябва да имате светлина. С каква светлина разполагате? Казвате, дарба да ви даде Господ. Съвсем механически разбирате. Такова нещо в света няма. Дарбата не е като брашно, което може да се тури в един чувал. Тя не е нещо, което може да се напише. Една дарба, най-първо, за да се даде, ти трябва да имаш, най-първо, обич към нея. Ти трябва да имаш стремеж към нея, да я възприемеш. После, тази дарба след като възприемеш, да имаш желание да ѝ дадеш широк простор да се прояви. Ако нямаш обич към дарбата и ако нямаш желание да я възприемеш, и ако нямаш желание да ѝ дадеш свобода, тази дарба не може да се прояви у тебе. Те са три фази.

Та казвам сега: „почва“, „любов“, „истина“. Какво разбирате? Ако ви кажа сега: изпейте „почва“, как ще я изпеете? Как ще изпеете глагола „почва“? Как ще изпеете „любов“, как ще изпеете „истина“? Аз на „почва“ бих дал един тон, на „любовта“ - два тона, на „истината“ - три тона. Едно, две, три - всичко шест. Шест тона, кои са тия тонове? С кой тон трябва да започнете? На „почва“ - един тон, на „любов“ - два тона и на „истина“ - три тона. Кои

тонове сега трябва да турим? Когато дойдем до музиката, ние трябва да изучаваме тази музика. Вие говорите за музика. Ти окултната музика не може да изучаваш, докато не си изучил обикновената музика. С хиляди години хората са се трудили. Ако тази музика не я знаеш, до окултна ни най-малко не може да дойдеш. Тази музика е предговор на окултната музика за нейното разбиране. Окултната музика не отхвърля сегашната музика. Тя допълня, обяснява. Един Божествен живот не отхвърля сегашния живот, той осмисля сегашния живот. Някои казват, че Божественият живот като дойде, сегашният живот нас не ни трябва. Не така. Така е за онези, които не знаят. Божествената любов, Божественият живот осмислят земния живот. Защото земният живот, и той е Божествен. Не е Божествен, понеже не е разбран, както трябва. Не се прилага, както трябва, неразбран е. Трябва да се премахне неразбраното в живота. Не е лошото в светския живот. В неразбраното в живота е погрешката. И в духовния живот има неразбиране. Казва, този духовен живот не струва. Не е там. Неразбраното е там.

Сега вие ще кажете: какво да правим ние? Всеки може да ви каже, че всеки от вас не живее добре. Така не се говори. Ние живеем неразбрано, не че не живеем добре. Какво значи да се живее добре? Неразбрана идея е. Ами доброто, то е земният живот. Доброто е основа на земния живот. Не живеем добре, значи земният живот не е използван, както трябва. На земния живот какво трябва да правиш? На земния живот четеш „Отче наш“, да извадиш хляба от торбата и ще го туриш на трапезата. След като се помолиш, ще го туриш в торбата вътре. От външната торба ще го извадиш и ще го туриш във вътрешната торба. Или да ви направя един превод. Ще извадиш житото от хамбаря и ще го посееш на нивата. В хамбаря колкото и години да седи, то е безплодно, то не може да принесе плод, то не е капитал, който може да принесе полза. Ако

житото посееш на нивата, туй жито може вече да се увеличи. Да кажем, всяка една мисъл, всяко едно желание може да се увеличи. Ако едно желание влезе в човешкото сърце, се увеличава. Мисъл, която влезе в човешкия ум, се увеличава. Постъпка, която влезе в човешката воля, се увеличава, расте.

Сега остава една мъчнотия: как да го приложим? Вие намирате, че приложението е много трудна работа. Най-лесната работа е приложението. Какво ти коства да приложиш едно правило? В граматиката има едно правило да се туря запетая. Имате едно предложение*, което не е завършено, туряте запетая, тя е най-малката спирка. Тя е една малка спирка, не гара. Запетаята - ще се спреш малко. След туй в българския има точка и запетая. Тя е по-голяма гара. Точката е вече голяма гара, като софийската. Оттам тръгвате за Белград. Софийската гара е точка, Белград е точка. Тия станции са големи периоди. Онези другите гари са запетаи, точки и запетаи. Това е само за изяснение на нещата.

Казвате: как да приложим това правило? Туй правило няма да го измисляш, ще вземеш граматика. Често, като пишат по английски, туря запетая, а на български турят точка и запетая. Българинът има повече време, затова туря точка и запетая. Англичанинът туря запетая, понеже той казва: времето е пари. Англичанинът няма време да туря точка, туря една запетая и свършва се. Найпосле тури точка и се спре. Може да е така. Тази е една от причините, понеже англичанинът е много практичен, може би на това се дължи - тяхната граматика е много опростотворена. Като дойдете до славянските езици, после гръцкия, латинския, тия падежи, тия сложни времена - това са хора, които разполагат с много време. Вземете еврейския език, той има две времена - минало и бъдеще,

---

* Предложение - изречение *(руски)*.

никакво настояще няма. Евреинът настояще време няма. Казва, всяко нещо, което ти казваш, е минало. Евреинът настояще не мисли. Евреинът мисли за миналото и за бъдещето. Ние мислим и за настояще. Питам, от какво произтича това? От характера, от онова психологическо разбиране, което евреинът има. Той цени времето. Евреите от толкова хиляди години, те имат отлично понятие за времето. У един евреин времето е много хубаво развито у него. Той взел, тия граници разточил във вечността: бъдещето е някъде далеч, миналото е някъде далеч. Туй време той го разделил, макар че няма настояще в него - пак той знае. Евреинът знае бъдещето колко се приближава и кога се приближава; евреинът разбира миналото колко се отдалечило. Две времена има той, минало и бъдеще. Но той разбира миналото и бъдещето много добре. Ние имаме и бъдеще, и настояще, и минало и не сме толкова запознати с бъдещето, не го знаем колко близо е. Пък и настоящето не го знаем колко е настояще. Сега кой е прав? Евреите не са прави. Аз считам настоящето, когато един въпрос от вечността, от бъдещето, минава в миналото. Докато ми е тази преходна форма, е настояще. Настоящето е един момент, в който бъдещето се трансформира на минало. Или житото, което взимаш от хамбаря, то е бъдещето. След като посееш, този момент, като хвърляш житото на земята, то е настояще. А като падне на земята, то е минало вече. Минало настояще. Тогава казвам, трябва да има бъдеще настояще и минало настояще. Какво разбирате вие под минало настояще и бъдеще настояще? Бъдеще настояще - изваждаш житото от хамбаря, туряш го в тенджерата да го вариш. То е бъдеще настояще, ти го очакваш. Като го ядеш вече, като го туриш в торбата, то е минало настояще. Аз разбирам процеса. Ако вие не разбирате, в еврейски не можеш да изясниш. В еврейски език има неща, които са неясни. Затова Евангелието не може да се пише на еврейски език. Еврейският език ня-

ма пластичност, не изразява, не изказва новите форми, в които мислите Христови можаха да се турят. Гръцкият език имаше по-голяма пластичност. Много архаичен език, много отрязан е еврейският език. Тогава можаха да пишат стари пророчески работи, но като дойдем до онази любовна мисъл на християнството, на еврейски език не може да се пише. Пък и на български език не може да се пише. Трябва да се създаде един нов език. Че не можем да приложим любовта, причина е езикът. Нямаме форми.

Та в сегашния живот новата култура, която иде, трябва да се създаде съответстващи езикови нови форми, за да бъде умът пластичен. Езикът трябва да е пластичен, за да може да се изрази Божествената мисъл на Божествен език. Онзи език, от който е зает човешкият език, е толкова пластичен, че само едно значение имат думите. Езикът е толкова богат, че за всяка идея имат своя форма. Когато тук за много идеи туряме под една и съща форма. Не можем да правим различие. Не можем да правим различие между обич и любов.

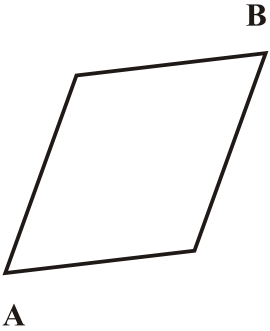

А е изтичане на любовта, която се проявява. Но да кажем, имате един друг център. Как ще приемете любовта? То е **В**. Любовта как се проявява? Едно същество, което те обича, то ще ти даде свобода. Ти за да го обичаш, тази свобода трябва да го ограничиш, да го приемеш в себе си. Ти като го приемеш в себе си, ще дадеш съвсем друго значение на любовта. Любовта, която дава, и любовта, която приема, нямат една и съща форма. Любовта, с която майката прегръща своето дете, коя любов е? **А**. Имате и **В**. Майката прегръща детето в **А** или в **В**? В **В** прегръща детето. Добре, след като го държи, казва: „Ха сега да вървиш в училище.“ Хубаво, ако това дете не разбира, казва: „Защо майка ми ме изпъди,

казва: „Хайде в училище.“ Най-първо прегръща детето, милва го, после казва: „Ха сега в училище.“ Праща го вън. Де е лошото? Детето има криво понятие. Трябва да се върне в **А**, тогава ще го прегърне. След това пак ще го изпрати: „Ха сега навън.“ Като го изпъди майката, пак ще го приеме. Нас в небето са ни милвали, после казват: „Хайде в училище на земята.“ Сега са ни изпъдили навън из рая. Из рая навън излязохме да се учим. Изпъдили ни да се учим. Че не сме искали да идем на училище, майката казва: трябва да идем на училище - със слугата навън те изпращат в училище. Пак трябва да се върнете. Туй разбирам буквално. Казва, изпъди Господ хората. То тъй се говори. Хората не разбират езика. Изпъдили човека, не послушал, понеже не искал да иде на училище. Господ казал на Адама да иде на училище. Неговата погрешка къде била? Той не му се ходело сам на училище, търсел да намери другарката, че двамата да идат. Докато намерил другарката - той не искал другар, но другарка от противоположния полюс. Закъсал в тази работа, баща му се разгневил, че и двамата ги изпъдил да идат на училище. Такава една версия има за изпъждането на човека из рая. Той търсел другарка, сам не му се ходело, дълъг бил този път. То е само за изяснение на тази идея.

Трябва да се учим. Всичко друго на земята, че трябва учебници, че трябва другари, стая - те са второстепенни неща. Най-първо трябва да разберете, че вие трябва да учите. Да учите каква е волята Божия, какви са Неговите закони. Господ ви даде красив ум, дал ви красиво сърце, дал ви красива душа, дал ви и красив дух. Има какво да учите. Вие седите и мислите за шапката, за дрехи. Те са лоши работи, но шапката за кого е? Снощи дойдоха двама души, посетиха ме и им дадох една идея. И на вас ще я дам. Някой, като му направят хубави дрехи, хареса ги. Казвам, човек прави нови дрехи, облича се за хората, а е гол за себе си. Ти, когато искаш да се запознаеш със се-

бе си, ще хвърлиш дрехите; когато искаш да се покажеш на хората, ще се облечеш. Хубавите дрехи са за хората, а голотата е за човека. Тъй щото своята голота няма да показваш на хората, понеже голотата е за тебе. То е дреха. Гол да си за тебе. Гол какво разбирате?

„Гол“ значи „необлечен“ на български. Гол значи предопределена съдба, велик идеал. Езикът, от който е излязъл. „Г“ - гол какво означава? „Г“-то е знак не вечността. А пък „о“-то, това са условията. Значи човек, който иска да бъде гол, той трябва да бъде освободен от всички посторонни неща, които го спъват в живота, да има чиста мисъл, да разбира Божия път, не да го смущава, че пари няма, че ядене няма, как Господ да не помисли за неговото ядене, как Господ да не помисли за неговите обуща? Господ, като те види с обуща, казва: „Моя син го подковали отдолу.“ Като отидете при Бога, Той снема подковите, съблича ни. Казва: „Снемете подковите, съблечете го, шапката свалете. Гол го оставете да се върне при Мене.“ „Гол“ какво значи? „Такъв, какъвто съм го пратил, такъв го искам. Не с нови дрехи.“ Не е ли така? Като умре човек, как отива при Бога? Те му турят и пръстени, но като умре човек, и пръстени, и дрехи, и шапка, и обуща, всичко остава на земята, той отива гол при Бога. Ние всички трябва да се върнем при Баща си такива, каквито сме, облечени, но не с тия дрехи, трябва да се върнем с дрехите на светлината, трябва да се върнем с онези светли мисли, с дрехите на ония светли чувства, трябва да се върнем с дрехите на ония светли постъпки. Това са скъпоценни камъни. Казвам, дрехите, които имаме на земята, са отлични, но тия дрехи са за земята. А пък какво казва там Йов на едно място? Той казва, че гол го родила майка му и той после се облякъл. Пак голи ще се върнем. Гол е дошъл на земята и гол ще си отиде. Ние казваме: оголяхме. Не, но другояче

разбирам. Ако ти си престанал да мислиш както трябва, ако ти си престанал да чувстваш както трябва, ако ти си престанал да постъпваш както трябва, ти си на кривия път. То е голота, това подразбирам. Тогава, за да не оголяваш на земята, започни да мислиш, за да не оголяваш на земята, започни да чувстваш, и за да не оголяваш на земята, започни да постъпваш. Сега в тази форма като се туря, всякога се казва, че трябва да се мисли. Откъде трябва да започне човек?

(Учителят пее.) „Почва“ - „сол“. „Любов“ - имате „до“, „ре“. „Истина“ - имате три тона: „ми“, „фа“, „сол“. Най-първо, за да ти върви в света, трябва, най-първо, да знаеш как да се тониращ. Не може човек да се тонира, който постоянно мисли за своето добро. За да се тонирате, за да се избавите от всичките ваши нещастия, вие трябва да се освободите от вашата крива философия. Най-първо, като станете сутрин, мислете за доброто на другите хора. Защото, като мислиш за доброто на другите хора, твоето добро се включва в тяхното добро. Ти мисли за тяхното добро, Господ да помисли за твоето. Господ мисли за доброто на всички. Ние, като мислим за себе си, вземаме Божията работа. Казва: „Аз трябва да мисля за себе си.“ Сега разбирайте: мислете за доброто на другите хора, Господ в тебе да мисли за твоето добро. Ти стани проводник на онова добро, което Господ мисли да прави навън, и тогава кажи: „Доброто, което Бог вложил в мене, туй добро желая да бъде за моите ближни, за моите братя, за моите сестри, туй добро Бог да го даде на тях.“ Тогава имате превръщане, имате същия закон: **А** и **В.** То е за тониране. Ти си неразположен духом, казваш: „Не ми върви.“ За да ти върви, прояви доброто в тебе. Туй добро, което Бог турил, проектирай го навън, тури го в обръщение Божия капитал. Вие седнете и се молите, казвате: „Господи, да изпратиш Духа Си, да ме одариш.“ Тя е крива молитва. Няма какво Господ да те одарява.

Казва: „Той дал Духа Си.“ На апостолите Бог даде Духа Си, за да възрасте онова, което е в човешката душа. Ще изпрати Духа Си и този Дух, като дойде, е като светлината, да възрасте онова, което е вложил Бог, Който създал човек, Той вложил Своето благо. Но понеже човек не е бил силен, не е работил за възрастването, сега трябва да дойде Духът - трябва да дойдат разумни същества, да му помогнат, да му покажат скритите работи, които са в него и по кой начин той може да го разработи. Духът като дойде, ще започне да те учи как трябва онова, което е в Него... Целия живот изгубвате в противоречия. Ставаш сутрин и казваш: „Не съм разположен духом.“ Чакаш час, два, три, четири, пет, целия ден не си разположен. Че защо не си разположен? Не си разположен, понеже някое същество дошло и турило един бръмбар в ума ти, че трябва да имаш нова шапка, нови дрехи. И там има един банкерин, от който може да вземеш пет хиляди лева на заем, да направиш дрехите. Тъй е сега горе-долу. Извърши волята Божия, тогава си прави новите дрехи. Кога се обличате добре? Вие отивате при Господа облечени. На църква всички отиват да се молят хубаво облечени. Хубаво е това, но ние започваме по кривия път. Аз, като отивам при Господа, ще се облека в своята мисъл, ще се облека в своята права мисъл, ще се облека в своето право чувство, ще се облека в своята права постъпка. Тогава, след като се моля на Господа, молитвата е приета. Ще се върна тогава да туря новата шапка, новите дрехи, то е второ обличане. Най-първо при Господа ще се облека, работата ми е уредена. И тогава ще се облека за света. Ще туриш бомбе или самурен калпак, ако е мъжка шапка, или ако е женска - с перо. Може да турите каквото искате, каквито искате цветове, каквито дрехи искате. Те са хубави, ако си ходил при Господа. Тогава успешно обличаш новите дрехи. Може да си турите каквито искате неща, нищо не значи. То са обикновени дрехи. Райската птица има най-хубавите

дрехи, които струват двайсет и пет милиона. Една райска птица струва двайсет и пет милиона. Аз съм правил своите изчисления тъй да се боядисат - хас боя. Когато имате някоя дреха, ще бъде така хубава, с огърлица със скъпоценни камъни, че като погледнете, навсякъде ще ви е приятно. Та сега, както учат хората, че вие трябва да се облечете скромно. Вие отвън не сте облечени, и отвътре не сте облечени, че никъде ви няма - ни на небето, ни на земята. Та туй не е философия. Противоречието де седи? Че вие трябва да се облечете много хубаво. Най-първо ще започнем с обличането отвътре. Мисля, не се изискват векове, в един може да стане. Всеки от вас за една седмица, за един месец може да стане. За цял живот може да стане. Но всеки ден може да стане. Този е въпросът - какво трябва да се прави? Да се облечем. Сутрин, като станеш, ще се облечеш със своите добри мисли, ще се облечеш със своите добри чувства, ще се облечеш със своите добри постъпки и ще се явиш при Господа. Ако Той одобри твоите мисли, твоите чувства и твоите постъпки, ти ще се върнеш, ще се облечеш с най-хубавите дрехи, които имаш. Ние седим и казваме, че сме остарели, че сме закъсали. Защо остаряваме? Ами че вие сте турили целия свят да носите на гърба си, как няма да остарявате? Дойдеш и мислиш, че си се родил баща, майка. Това живот ли е? Вие имате криви идеи за баща си и за майка си. След туй имате криви идеи как ще се осигури вашият живот, имате криви идеи за нещата. После мислите, ще имате ли прехраната на един чиновник. След туй искаш да се ожениш и мислиш каква ще бъде тази, за която ще се ожениш, ще може ли да живееш, после деца ще имаш ли, как ще ги възпиташ, пари ще ти трябват, ред безпокойства от единия край до другия. Ще се безпокоиш за децата, които нямаш, ще се безпокоиш за възлюбената, която нямаш. Че защо ти е възлюблена, за която трябва да се безпокоиш? Като отиваш при Господа, се безпокоиш дали Господ ще ме обича,

или не, дали ще ме подари с нещо. То е крива идея, твое заблуждение. Твоят възлюблен не се нуждае от нищо, той всичко има. Той иска ти, като отидеш при него, да бъдеш добре облечен. Щом мислиш дали ще те обича, или не, ти си на крива посока. Така не се мисли. Това не е живот. Дали щял да ви обича. Дали ме обича, или не, то е съвсем друг въпрос. Може да знаете напълно дали ви обича, или не. Когато обичаш някого, не може да не обича. Ако той не те обича, има други причини. Не може да обичаш, и да не те обичат. Не говори, че не обичаш някого. Ако ти обичаш някого, той не може да не обича, той не може да няма към тебе разположение. Ако ти го обичаш в душата си и желаеш всичкото добро за него, да не мислиш лошо за него, той не може да няма разположение. Ти ще видиш, ще изследваш какви са неговите отношения към тебе. Не, аз гледам какви са неговите отношения към другите, не към мене. Каквито са неговите отношения към другите, такива ще бъдат неговите отношения към мене. Сега не искам да зная какво е вашето знание. Ако е за знание, и аз зная. Не че не е важно. Даже онова, което аз зная, аз го оставям настрана, то е частично схващане, какво аз зная. Две по две е четири. Какво означава това? Има и друго разрешение.

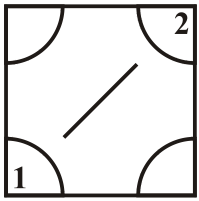

Тази фигура, този квадрат, се изменя и става на един ромб. Тия ъгли, които имате, те се изменят. В един квадрат имате четири ъгъла, които са 360 градуса. И в една окръжност имате 360 градуса. Следователно тия криви линии при ъглите са отсечки от окръжността. Квадратът не е нищо друго, освен една окръжност, обърната навътре. Че и кръгът е един квадрат, обърнат навън. Що е квадратът? Един кръг, обърнат навътре. Що е кръг? Един квадрат, обърнат навън. Сега гледам онези, които разбират този

въпрос, казват: „Животът е един кръг.“ Квадратът, който е турен в действие. При кръга се научават законите на квадрата. И при кръга, и при квадрата се изучават законите на кръга. Следователно трябва да разбираш тия двете страни на живота. То е обективното, външното разбиране на живота, и вътрешното разбиране на живота. Те нямат една и съща форма. Квадратът е понятна форма. Туй е определение. В този квадрат всяка една стена има по един ъгъл с какво да се занимава. Сега тази идея е много тъмна за вас. Трябват ред други обяснения, приложени в живота, за да разберете как се прилага. Да кажем, един ъгъл може да се смени 45 градуса, на мястото на 90 градуса може да се тури 45 градуса. Този ъгъл може да се увеличи с 45 градуса, тогава ще стане 135 градуса. Доколко може да се увеличи един ъгъл? Щом стане 180 градуса, вече става права линия. Щом стане 179 градуса, той е най-големият ъгъл. Още един градус, той е правата линия. Правата линия вече има [...] на кръга. Тогава, когато едни прогресират, в тях се увеличават условията. В един дом, когато на един върви, на друг не върви. Защото, щом човек се качи на коня, оттам на човека върви, но на коня не върви. Човек печели, конят харчи. Но щом човек се качва на коня, конят не мисли за храната си, човек промисля за коня. Човекът след като слезе от коня, той ще му даде храна. Ако човек не се качи на коня, не мисли за него.

Следователно законът е същият: ако вие служите на Бога, ако вие се определите да Му служите, Бог ще промисли заради вас. Ако вие не Му служите, и Той няма да мисли заради вас. Вие искате, без да Му служите, Той да промисли заради вас. Няма такъв закон. Ако Му служите, непременно Той ще промисли за вас. Най-първо трябва да правите, не да кажеш: „Аз служа на Бога.“ Ето аз какво подразбирам. Представете си, че аз съм беден човек, закъсал съм. Казвам: „Господи, покажи ми един път, как да изляза от тия лошите условия, в които се намирам. Съв-

сем закъсах, ходих на едно място, не ме приемат, учител исках да стана, това, онова, никъде не ме приемат. Така се случи.“ Господ каза: „Я тръгни там по пътя.“ Виждаш една мома млада, наранена, кръв тече. Господ казва: „Вземи я на гърба си.“ Вземам я, занасям я, връщам нейното съзнание. Случи се, че тя е княжеска дъщеря. Ходила по екскурзия и се случило нещастие. Тя ми даде адреса си и след туй ми благодари за услугата. И оттам насетне всичко ми тръгна напред. Господ казва: „Този е пътят, който ме назначава на служба. Този, който помага.“ Казва: „Много знаеш.“ Ако кажа: „Ще взема младата мома, тя не е за мене, тя се занимава с други работи.“ Господ казва: „Вземи я на гърба си.“ Ти намериш на пътя една свещена идея, Господ казва: „Вземи тази свещена идея.“ Ти кажеш: „Тя не е заради мене, аз не мога.“ Ти затваряш пътя. Ти вземи я на гърба си, занеси я у дома. Тази идея, като живее, ще ти покаже, че е княжеска дъщеря. Оттам насетне твоите работи ще вземат да се оправят.

Какво повече да ви говоря на вас. Вие сега искате да кажете: „Няма ли нещо... нещо пари за дрехи, да си направим, да се облечем?“ Ще дойдат дрехите. Вие сега нямате дрехи, имате доста хубави дрехи.

Как пяхме „почва“, „любов“ и „истина“? Значи работите почват с този устрем. „Почва“ значи движение, да се задържи в тебе една идея. Ти ще възприемеш любовта. Аз ви давам пример: любовта е тази царска дъщеря, която вземаш и занасяш у дома си. Тогава ще дойде истината. Докато любовта не влезе в душата ти, в любовта ти не можеш да разбереш истината. „Почва“, „любов“, „истината“. Любовта е онази дъщеря, която ти вземаш. Истината е резултат, истината е вече път, всичките ония възможности, с които може да се повдигнем. Всеки от вас казва: „Трябва да има амбицията, не, но стремеж да се повдигне.“ Всеки трябва да има желание в своята мисъл, не да се колебаете, но в даден случай да знаете, че

вашата мисъл е права. Правата мисъл е права за всички. Една моя права мисъл не е права само заради мене. Моята мисъл е мисъл за всички. Всички хубави мисли на цял свят са и мои мисли. Хубавото във всички е и мое хубаво, хубавото в мене е хубаво за всички. Та благата в света са общи за всичките. Онова, което Бог създал, е за всичките. Трябва нашето съзнание да се разшири, да се разшири и сърцето ни.

Тази работа без свирене няма да стане. *(Учителят взема и нагласява цигулката.)* В света има един Божествен план, много пъти сте слушали за него, който трябва да се реализира. Няма друг план, ние трябва да реализираме Божия план, не какво ние мислим. Има един Божествен план, който всички същества, които са на служба, искат да го реализират. И ние на земята трябва да го реализираме. Божият план трябва да се реализира. Когато Божият план се реализира, тогава и нашите планове ще се реализират. Ако Божият план се отлага, и нашите планове се отлагат. Най-първо Божият план е наш. Ние искаме най-първо да се реализира нашият план, и после Божият план. Не може да бъде. Вие сега искате вие да бъдете щастливи. Вие и без това сте щастливи. Вие сте от щастливите нещастници. *(Учителят свири и пее.)* „Почва“, „любов“, „истина“. *(Учителят пее:)*

Почвай работа с права мисъл,
право чувство,
права постъпка.
Там е истината. *(два пъти)*
Любовта ражда живота,
истината ражда свободата,
почвата ражда житото,
и човек е всякога готов
да си похапне.

Упражнението е това. Това е външната страна на пението. Щом дойде външната страна на пението, трябва да има смисъл. *(Учителят свири. Пее:)*

Сам бях в света.
Станах слуга на Господа.
Той ме прати в гората
да събера гориво за зимата.
Но духна вятър, заваля дъжд и ме окваси,
измокри всичките ми дрехи.
Тръгнах аз назад, без да нося нищо,
и по пътя се оцапах.
Като се върнах в дома,
господарката ми казва:
„Няма да влизаш,
докато отвън не се очистиш.“

Отива хубаво облечен, завалява дъжд, окаля се, не го искат нечист. Който не разбира, казва: „Окалях се.“ Не е въпросът там. Казвам сега, вие сте в гората да събирате гориво, и не събирате гориво.

Учете се да мислите, да чувствате и да постъпвате, да вършите волята Божия. Това е то, хубавото. А може да кажа сега: какво ли ще ме разберат, да им пея. Аз не пея само на вас. Пея на всичките. Като пея, по радиото ме чуха не само тук, чуха ме на другите места, че пях песента, че сам бях в света, станах слуга на Господа.

Казвам сега, да остане в душата ви мисълта да бъдете смели в изпълнението волята Божия. Вършете Неговата воля, за да се уредят вашите работи. Понеже законът е такъв: като вършим волята Божия, ще се свърши и нашата воля. Когато всичките хора се решат да вършат волята Божия, Царството Божие ще дойде на земята. Ние искаме Царството Божие да дойде на земята. Че така ще стане? Като свършим волята Божия. Най-първо всички трябва

да се решим да изпълним волята Божия, тогава ще дойде Царството Божие. Като дойде Царството Божие, тогава ще дойде и нашата воля. Понеже всичките като сме разумни, тогава ще стане и нашата воля. Бог ще ви покаже по кой начин ние ще се зарадваме. Като дойде Царството Божие, тогава ще стане и нашата воля, кой каквото иска, ще стане тогава. Когато Царството Божие не е дошло, каквото и да мислите, нищо не може да стане. Туй, което Бог иска, не е станало, че това, което ти искаш, ще стане. Тогава е възможно. Когато дойде пролетта, всички цветя ще цъфнат. Сега трябва цветарник изкуствено. Като дойде пролетта всички цветя ще цъфнат, ще израснат.

Та най-първо, работата за идването на Царството Божие на земята. И като станете сутрин, турете мисълта си: „Да бъде волята Божия.“ Аз не искам да остане мисълта като един морал, аз не поддържам това. За мене моралът е външна страна, за мене са идеите. За мене същественото е онази чистата мисъл, която имам. То е същественото отношение, което се образува между Бога и мене. Важно е онова чистото желание. То е връзката между Бога и мене. За мене моята чиста постъпка ще образува връзката с Божественото. Ти не можеш да направиш една връзка, ако твоята постъпка не е чиста. Връзката с чувствата трябва да бъдат чисти. При Бога не можеш да направиш връзка, ако чувствата не са чисти. Значи в самия себе си тия връзки трябва да бъдат чисти. Не трябва да се безпокоя. Няма какво да се безпокоя, понеже живея в един свят разумен. Като се върна, ако съм се окалял, господарката ще каже: „Очисти се, че тогава влез.“ Вие ще кажете: „Вкъщи не ме искат.“ Не че не ви искат.

“Божията Любов носи пълния живот.”

22 лекция на Общия окултен клас
19 февруари 1936 г., сряда, 5 ч. сутринта
София, Изгрев

ТЯЛОТО НА ЛЮБОВТА. ОГРАНИЧАВАНЕ И ОСВОБОЖДАВАНЕ

“Отче наш”
“Махар Бену Аба”

Четоха се темите “Какъв е пътят на слугата”.
Прочете се Евангелието на Иоана: десета глава, от първи до деветнадесети стих.

“Духът Божи”

За следния път пишете върху темата „Отличителните черти на човека“.

Има някои неща, които са важни не за човека, а за ученика. Думата „човек“ подразбира същество, което мисли. Човек е дошъл, за да бъде ученик, а не може да учи човек, който не мисли. Първата тема, която дадоха на човека, на ученика в училището, беше да учи послушанието. Човек не може да развие тази тема. Сега всички вие знаете разказа, който съществува, за непослушанието, което води към неразвиване. Той трябваше да излезе извън рая, за да научи послушанието. И човек откак е излязъл извън рая, все учи послушанието. И като се научи на това послушание, ще се върне в училището. Послушанието е един предмет, една теория. Можеш да кажеш: „В какво седи послушанието?“ Можеш да кажеш: „Послушанието седи в това да обичаш Бога.“ Но трябва да го приложиш в живота. Много пъти ние говорим за неща, които не са ни ясни.

Например можем да говорим за онзи свят, но не ви е ясно какъв е онзи свят. Даже постарайте се да си представите света на един учен съвременен човек. Неговата ученост не седи в лабораторията му и в книгите му, но в онова широко разбиране, в онова познание, което има за света. А пък неговите книги, лабораторията му, библиотеката му, всичко това са само спомагала, условия. Човек, понеже е ученик, от доста дълго време той прави ред опити в своята лаборатория. Понеже мисли, че животът е несносен. Не. Има много професори, които като правят някакви опити, става взрив и професорът свършва училището, и друг дохожда на негово място. Може да умре някой и друг може да умре, но опитът трябва да се направи. Човек трябва да учи. Опитът може да излезе несполучлив, това нищо не значи. Сега мнозина от вас имате криво схващане и мислите, че в това училище, в което сте постъпили, най-много в пет-десет години ще можете да свършите и да излезете, да направите един опит, за което да ви поставят на добра служба със заплата. Божественото училище не е такова. Аз съм слушал някой да казва: „Ето, двайсет години вече как уча тук и нищо не съм научил, изгубих времето си само.“ Ако разгледаме живота, кой не е изгубил своето време? Ако човек не разбира правите пътища Божии, ако той не разбира смисъла на своя живот, той може да се самоизмами и може да мисли, че неговите работи са уредени. Може да са уредени до известна степен, но все таки земните работи остават неуредени. Ако мислим, че земният живот има завършване, тогава земният живот е безпредметен. Защо? Понеже нямаме нито един резултат.

Някои се спират на въпроса, защо животът е толкова мъчен. Те не трябва да се спират върху този въпрос. Този въпрос е безпредметен. Вие можете да зададете същия въпрос в едно училище. Защото в училището предметите стават все по-мъчни. В отделенията учителите занимават децата с много елементарни работи. Отначало това учили-

ще е по-лесно. Във втората и третата година е по-мъчно, а в последните пет години е още по-мъчно. В университета е още по-трудно. Ако се специализирате, работата става съвсем трудна. Питам, ако вие сте изкарали двайсет години в учение, какво от това? Един човек на земята, за да стане специалист, той трябва да учи двайсет години. И след това той пак се чувства, че все му липсва нещо и че нищо не знае, и пак трябва да учи. Има учени хора, които двайсет години изучават известен предмет и ще напише известна научна книга. Човек все таки пише една книга. Животът не е нищо друго, освен писане на една книга и всеки ден трябва да решиш в себе си кое е право и кое е криво. Някой ми казва: „Покажи ми кое е правото и кое е кривото.“ Ти не можеш да бъдеш крив, докато не си бил прав. Ти не можеш да бъдеш грешен, преди да си бил праведен. Защото праведният може да чувства греха. Чистият човек, чиито дрехи са чисти, може да чувства петната по дрехите си, а пък онзи нечистият, чиито дрехи са нечисти от горе до долу, той не може да види някои нечистотии, петна по дрехите си. Следователно ние искаме да възстановим нещо, което сме изгубили. Ние искаме да възвърнем онази първоначална свобода, която Бог ни е дал, тази правда, която Бог е вложил в нас. Свободата е свързана с истината и придобиването на тази свобода не може да стане по механически начин. Никой не може да ни направи свободни.

Ако мислите, че някой може да ви направи свободни, вие се лъжете. Някой мисли, че ако има богатство, ще бъде свободен. Не. Ако имате богатство на земята, ще се зародят много крадци, ще бъдете под постоянен страх. Даже силният на земята, ако някой е силен на земята, пак има кой да му завижда, пак не е свободен. Тогава в какво седи свободата на човека? Свободата на човека седи в това: свободен е онзи човек, който не препятства никому, той се занимава само със себе си. Другояче казано на във-

ременен език: занимавай се само с Божиите работи и не се занимавай с оправяне на хорските работи. Сегашните хора, като оправят света, те го оправят по един животински начин. Някое голямо куче, като срещне малко куче с кост в устата си, казва му: „Кой ти позволи да носиш тази кост?“ И малкото куче захвърля костта с квичене, оставя я на земята и бяга. Взима я по-голямото, от него пък я взима още по-голямо куче и най-после костта остава в най-силното куче, което казва: „Всички кости трябва да дойдат при мене. Никой няма право да ги взима без мое позволение.“

Когато вие искате да бъдете щастливи и само вие да бъдете свободни, нямате ли вие понятията на голямото куче? Когато ние искаме да подобрим само нашия живот, ние приличаме на животни. От това гледище ние не можем да разглеждаме живота. Може да е право от гледището на хората, обаче ние сме дошли на земята да изучаваме Божественото право и да работим не за себе си, но за хората. За нас ще работят други, а ние ще работим за Бога. Христос казва: „Аз не дойдох да сторя Своята воля, да работя за Себе Си, но дойдох да работя за Бога, да върша волята на Отца Си. Дойдох да положа душата Си за Неговата работа. Аз Те прославих, свърших Твоята работа, Отче, прослави Ме и Ти. Онова, което Ти си намислил да направиш заради Мене, направи го.“ Това е пътят на ученика. Мнозина имат друго разбиране. Като дойдат в света, те искат да го оправят. Тази работа не е заради тях, тя е работа за Бога. Бог ще оправи света.

Снощи дойде една стара позната при мене, нека я нарека стара сестра. Отдавна не беше дохождала. Но все таки и тя върви в пътя, чувства се, че е тук. Казах ѝ преди години: „Пътят, по който вървиш, не е за тебе. Ти трябва да измениш пътя си. Това от тебе зависи.“ Тя е енергична. Тогава тя искаше да оправя света. Идвала е много пъти. Аз ѝ казах: „Знаете ли какво ви казах преди години? Аз

ти казах тогава, че този път, по който си тръгнала, не е за тебе, защото тясно ще ти стане. Ти тогава при онзи разговор каза: „Човек трябва да работи.“ Да, човек трябва да работи, но умно трябва да работи. Той трябва да знае как да работи.“ Това беше първият път. Втори път идва при мене и ме пита: „Как трябва да работя?“ Тя си замислила нещо, тя си има проект. Доста е заможна, богата жена е. Но случило се така, обстоятелствата така се стекли, че кармата ѝ, професорът ѝ, ѝ дал трудна задача, която трябвало да реши. Изпитал я професорът ѝ. Тя мисли, че лесно ще мине, намислила да си оправи работата. Решила да гради голямо здание в Пловдив. Казах ѝ: „Трябваше по-рано да ме питаш, а не сега.“ Това беше преди 1915 година, преди започването на войната. Казах ѝ: „Ако ме питаш, не гради сега, отложи.“ „Ако сега не почна да градя, ще имам загуба. Приготвила съм всичкия материал.“ „Твоя работа. Ако не ме слушаш, ще изгубиш.“ Отвори се войната в 1915 година, спря се работата и тя довърши къщата си след войната, но изгуби. Снощи идва пак и ми разправя, че я сполетяло едно голямо нещастие. Един син, на когото тя разчитала, доста много голям горе, в четири деня ѝ се поминал. И тя съвсем се обезсърчила. Тя ми казва: „Стара съм станала вече, не седемдесет години. Няма какво да се прави.“ „Този път, по който вървиш, не ти е пътят.“ След това ѝ дадох беседите „Царският път на душата“ и ѝ казах: „Чети.“ Тя не знае какво да прави.

Как се влияе човек. Тази жена е тъжна, плаче пред мене. Аз зная, че тя не плаче, но синът ѝ плаче в нея. Казах ѝ: „Син ти, който е заминал за другия свят, не си е уредил работите, той не е готов за там и плаче.“ И тя ми разправи един сън за него. Сънувала го, че го вижда и го пита: „Какво правиш на онзи свят?“ „Дадоха ми една служба, да служа около един мост, да пазя моста на тази река, през която река минават всички параходи, не само за българския народ, но и за целия свят.“ Понеже било

много опасно мястото, та всички параходи потъват там и много мъчна работа е там. А този е мостът, през който хората минават от този свят за другия, и корабите на хората все потъват. Казвам: „Не плачеш ти, но твоят син в тебе плаче.“ „Защо?“ „Защото не се е учил. И ти трябва да учиш, защото иначе и ти, като отидеш на онзи свят, ще плачеш после. И тебе ще те турят на моста.“ Като ѝ показах несретите, че това, онова не е направила, видях, че още не ѝ иде наум какво трябва да направи. Тя каза, че не може да работи, но тя подразбира, че физически трябва да работи. По едно време тя каза, че имала две мини: едната за въглища, а другата за олово. Те били с повече от хиляда декара. Аз мислено ѝ изпращам идеята, казах ѝ, че тази мина може да се разработи хубаво. Като възприе тази мисъл, тя стана весела и каза: „Имам малко надежда в света.“

Светът е предметно учение. Ние няма да останем в този свят. Той е училище. В отделенията, в прогимназията, в гимназията ще се учим, в университета - също. После ще се специализираме и най-после ще влезем в един друг, много по-широк свят, за който всички се приготовляват. И всички длъжности в това училище трябва да ги изпълнявате. Всеки ученик трябва да бъде изправен. И онзи, способният ученик, е почитан. Ако човек иска да бъде слушан от Бога, той трябва да се учи. И ако искате да бъдете в това училище, вие трябва да се учите.

Много пъти вие говорите за любовта. По какво се отличава любовта? Любовта донася на човека един безболезнен живот, безболезнени състояния. Болестите остават отвън. Можете да страдате отвън, но вътре в себе си ще имате един живот без болка. Не се безпокойте от нищо, любовта изключва болестите. Тя е светът на живота. Ако нямате Божествената любов, вие не можете да имате онзи живот, който търсите. Ако не сте свързани с любовта, няма да се свържете и с Божествения живот. За да се

прояви Божественият живот у вас, трябва да разбирате законите на любовта. И ако не сте свързани с любовта, не можете да имате този Божествен живот. За да се прояви Божественият живот, трябва да разбирате света на Божествената мъдрост, на Божественото знание, на светлината. Животът изисква светлина. А пък светлината е носителка на знанието. Щом дойде светлината, няма да се спъвате. Противоречията на живота произтичат от спъването, от тъмнината.

Преди няколко деня един приятел разправя един анекдот, който е действителна случка. Този брат изложи случката в един малък разказ. Аз ще ви го представя, както го схванах. В малкотърновско умира някой си богат българин, чорбаджия. Той оставил само едно голямо здание, в което заровил парите си. Но умрелият така се привързал към къщата си, че който влизал в нея, изпитвал голям страх; който влизал в къщата, той умирал - умрелият ги душил. Във време на Севастополската война, когато англичани и французи дошли да се бият с русите, минал през това село един полк французи. Като културни хора те искали да вземат най-хубавата къща в селото. Искали да настанят офицери в тази къща, но ги предупредили, че ако влязат в тази къща на чорбаджията, може да се случи нещо с някой от войниците или офицерите, да бъдат удушени, за което после ще ги държат отговорни. Селяните казали: „Тази къща е много хубава, но е чумава. Дух има в нея, който души хората.“ Французите се уплашили, но един от тях казал: „Аз ще отида.“ Той бил окултист, разбирал законите. Влязъл в къщата и наредил двадесет и четири свещи в кръг, по една свещ на час. И в себе си държал една свещ запалена. Влязъл вътре в колелото между свещите. По едно време се чука на вратата. Той казва: „Влез.“ Онзи отвън му казал: „Излез.“ Но като не се разбрали французинът и българинът, последният казал най-после: „Ако не искаш да излезеш, аз ще вляза.“ И от-

варя вратата, влиза вътре и започва да гаси свещите една по една наоколо. Французинът седи със свещта вътре и ги пали. Българинът гаси свещта, половината от тях изгасил, а французинът отива и започва една по една да ги пали. Вървят и двамата и обикалят кръга. Колко пъти са обиколили, не се знае. И най-после, като пропял петелът, българинът си заминал.

Казвам, какъв е изводът от това? Той е следният: вие сте сега в един чумав свят, но запалете двадесет и четири свещи около себе си и като дойде дяволът, той ще хлопа и ще му кажете: „Влез.“ Дяволът ще ви каже: „Излез.“ Той влиза и започва да гаси свещите, ти ги палиш и като пропеят петлите, дяволът ще си замине. Този закон е верен: за да те сплете дяволът с една лоша мисъл, той трябва да изгаси свещите ти. Той ще дойде и ще изгаси едно хубаво твое чувство или една хубава твоя мисъл. Ти ги пали. Два-три часа ще бъде така и като пропеят петлите, той ще си отиде. Оттам насетне и този българин се уплашил вече и не ходил в къщата. Като видял, че в тази къща има двадесет и четири свещи и че те се запалват от само себе си, дяволът се убеждава, че свещите в човека не могат да се изгасят. Затова той ще седи отвън.

Изводът сега: никога не изгасвайте своите свещени мисли, никога и на никого не позволявайте да ви ги гаси. Който и да е: баща ви, майка ви, брат ви и прочее, не позволявайте да изгасват свещените ви мисли. Стой като французина. Който дойде, не му позволявайте да ви гаси свещта. Ако някой ви я изгаси, ти я запали. Тази свещ, която имате в себе си, това е човешкият ум, това е човешкият дух. Не се обезсърчавай, че някой изгасил свещта ти, че някой казал една обидна дума заради тебе. Запали свещта си. Защото всяка лоша дума е изгасване на една свещ. Запали я пак. Втора лоша дума ти кажат, запали пак свещта си.

Сега може да се роди друг един въпрос: така лесно се

говори, но как да го направим? В света има два начина, по които човек може да служи на Бога. Единият начин е по свободата на неговата воля, а другият начин е като бъде заставен. При първия начин човек остава свободен сам да избере и ако не направи добър избор, той ще бъде заставен. Тогава по какво ще отличите дали сте правилно избрали, или криво сте избрали? По какво ще отличите дали вашият избор е бил прав, или крив? Ако в началото се чувствате, че сте били свободни да направите нещо и като го направите, се ограничите, вие сте тръгнали по крив път. Ако искате да извършите една работа, и се усещате крайно ограничени и като я направите, се освободите, този път е правият. Това, което в края освобождава човека, това е правият път. А пък това, което ограничава човека в края, това е кривият път. Значи в кривия път свободата е в началото, а ограничението накрая. В правия път ограничението е в началото, а свободата накрая. Същия закон можете да приложите и по отношение на вашите мисли и чувства. Ако едно ваше чувство в края ви ограничава, това чувство е криво, то върви в крива посока. Ако една ваша постъпка в края ви ограничава, тя не е права, тя нищо няма да ви допринесе.

Тези неща трябва да ги разбирате вътрешно. Ти направиш една постъпка и казваш: „Дали е права, или не е?“ Хубаво, някой ще ви каже, че тя е права. Но представи си сега следното. Вие можете да ме питате така: „Да се кача ли на това дърво, или да не се качвам?“ Ще ви кажа: „качи се“ или „не се качвай.“ Но ако си сам и те гони мечка, какво ще кажеш? Имаш ли избор? Качи се, нищо повече. Който се качи, той е винаги на правия път. Който се качи на планината, той е винаги на правия път, а който слиза от планината, той е винаги на кривия път. Но онзи, който слиза от планината в долината, слиза за храна и като вземе храната си, трябва да се качи пак горе. Човек слиза на физическия свят, за да добие опитност и

като се върне в онзи свят, ще има с какво да се занимава. Той ще се занимава с придобития материал, който е взел оттук и после ще го обработва в другия свят.

Казвате: „Какъв ще бъде другият живот?“ Вие седите и гледате тялото си, и казвате: „Какво ще правим това тяло? Как ще го оставим?“ Тялото, в което сега живеете, не е вашето същинско тяло. То е една временна хижа, която ви е дадена на разположение. Някои от вас имате хубава къща, спретната, а на някои от вас къщата не е толкова добре построена. Например на някои от вас прозорците на къщата са турени много наблизко, а на някои са много далеч поставени един от друг. После вентилацията на някои от вас не е добре поставена. На някои входната врата не е добре направена, на други телефонните слушалки не са хубаво направени. На някои от вас слугите не са добре възпитани. На някои автомобилите не са хубаво направени, много са старомодни.

Любовта, мъдростта и истината, това са трите свята, в които човек може да живее. Като живее на земята, човек се приготовлява да създаде едно тяло, тялото на любовта, което никога не умира. Ние търсим любовта, защото само чрез любовта ние можем да съградим своя живот. За да възкръсне, човек трябва да съгради в себе си това новото тяло на любовта. Тялото, което човек съгражда, има своите начатки в любовта.

В окултната наука разправят за седем тела, четири от които са обвивки, а трите са съществените тела. Трите съществени тела аз наричам тяло на любовта, тяло на мъдростта и тяло на истината. Сега засега върху двете тела на мъдростта и на истината има много да се работи. Ние се стремим главно към любовта. Единственото тяло, към което ние се стремим, това е тялото на любовта. Когато говорим за любовта, разбираме реалното тяло. Когато тялото на любовта в човека се съгради, той ще възкръсне. Първо той ще се роди от Бога и след това ще почне да

расте. Възкресението иде тогава, когато това тяло в човека възмъжее. Тогава човек ще бъде свободен от всички несгоди, които има сега на земята. Той ще има онези положителни познания, той ще разбере езика на природата. Тогава светът няма да му бъде така чужд, както е сега. Всеки човек, който е развил в себе си тялото на любовта, той може навсякъде да посещава земята. И при най-лошите хора да попадне, и между най-лошите зверове да се намери, всички ще го познават и на крака ще му стават. Щом имаш тялото на любовта, никой не може да ти бъде неприятел. Важно е, докато се съгради това тяло.

Сега вие мислите, че като отидете на онзи свят, само ще пеете. Че как ще пеете, като нямате тялото на любовта? Само любовта може да пее. Ти се страхуваш, че си остарял. Докато пееш, докато си в любовта, ти постоянно млад ще бъдеш. В любовта човек вечно ще се подмладява. Що е любовта? Вечно подмладяване. Що е любовта? Вечно придобиване на Бога. Това са неща, които вие можете да разберете. Сега вие се обезсърчавате и казвате: „Нищо не можем да разберем." Какво искате да разберете сега? Представете си, че аз мога да ви финансирам. Щом е така, направете един такъв избор, че да не съжалявате.

Има един анекдот, в който се разправя за човешкото завистливо сърце. Един цар повикал едного, който бил много завистлив и му казал: „Искай от мене, каквото ти е нужно, но ще знаеш, че каквото поискаш, на съседа ти ще дам двойно." С това царят искал да изпита омразата и завистта на човешкото сърце. Тогава той мислил, мислил и казал на царя: „Искам да ми извадиш едното око." Той пожелал от царя да му извадят едното око, за да извадят на съседа му и двете. Това не е избор.

Казвам, не завиждайте никому. Радвайте се на всяка добра придобивка, която хората имат, защото доброто е от Бога. Колкото малко и да е това добро, в когото и да е, в растенията, в животните или в човека, радвайте се на

това добро. Доброто е винаги от Бога. Ние се радваме на едно дърво, ние се радваме на една круша, на хубавите ѝ плодове. Радвайте се на хубавото грозде, на хубавата смокиня, на добрата крава, която дава хубаво мляко. Трябва ли човек да съжалява, че не е една хубава крава или една хубава круша? Всеки може да бъде едно плодно дърво и да дава хубави плодове. Христос уподобява човек на лозова пръчка. Всеки човек може да бъде поне хубаво грозде. Колко знание ни трябва нас? В какво седи знанието на лозената пръчка? В това, че и при най-лошите условия да я турите, тя оттук ще се промъкне, оттам ще се промъкне, ще смуче сокове от земята и ще изкара нещо сладко. Тя ще изкара от тия лоши условия хубаво, сладко грозде. А човекът, като го турите в земята, и хиляди години да седи, няма да изкара нищо сладко. Христос казва: „Аз съм лозата, а вие - пръчките.“ Значи Отец ни е турил при най-лошите условия. Той ви е турил като лозата в земята и трябва да гледате от нея да изкарате нещо, да дадете един хубав плод. Дълбоко трябва да пуснете корените си, да извадите сокове от земята и да направите най-хубавото грозде. Кой ще яде гроздето, не е важно. Ти ще ядеш ли гроздето си? Не. Лозата яде ли гроздето си? Не.

Следователно и доброто, което човек прави, не е заради него. Доброто, което хората правят, е заради нас. И доброто, което ние правим, е за другите, не е за нас. Благото, което Бог е създал, е заради нас. Благото, което ние създаваме, е заради Бога. Един ден Той ще дойде и ще опита плода им. Казано е в Писанието: „От делата им ще ги познаете.“ Делата, това е плодът. От този плод ще ги познаете какви са делата им. От този плод ще се познае до каква степен на разбиране, до каква степен на любов, до каква степен на послушание, до каква степен на знание, до каква степен на мъдрост, до каква степен на истина и на свобода ще са стигнали хората. Тези са условията, които вие трябва да преодолявате.

Понякога вие не сте разположени да четете. Аз съм слушал мнозина, които казват: „Не си струва човек да чете, не си струва много да размишлява.“ Аз съм срещал мнозина, които питат: „Как трябва да размишляваме?“ Мъчно нещо е да размишляваш, мъчно нещо е да съзерцаваш. Като размишляват, много хора заспиват. Някой седне да мисли и пита: „За какво трябва да мисля?“ Ще мислиш за истината. „Какво ще мисля за истината?“ Ако аз седна да мисля за истината, ето какво би ме интересувало: щях да се заинтересувам от ония хора, които са затворници, които са болни. При болния ще отида и ще го излекувам, а при затворника ще отида в затвора, ще приспя стражаря, ще пусна затворника на свобода и ще му кажа: „Повече не се връщай.“ Така ще изучавам законите на свободата. Това наричам аз свобода. Само така може да се учи истината. Ако искаш да изучаваш истината, ти трябва да освобождаваш другите хора. Като освобождаваш тях, и себе си ще освобождаваш. В недъзите на хората ти трябва да виждаш и своите погрешки и слабости.

Вземете човешкото тяло, в което човек временно живее. Един ден ви заболи кракът и, без да иска, не може да ви служи. Какво трябва да направите? Освободете крака си. Един ден те заболи ръката. Освободи ръката си. Друг ден те заболи окото. Освободи окото си. Някога пък те заболи коремът. Освободи корема си. Човек първо трябва да лекува своето физическо тяло. Някога пък ще заболее едно твое чувство. Ти трябва да знаеш как да го излекуваш. Човек трябва да знае как да лекува своите чувства. Друг път ще заболее някоя негова мисъл. Човек трябва да знае да лекува и мислите си. Вие как лекувате мислите и чувствата си? Когато поръсите едно свое чувство с омраза, по този начин вие го изгаряте. Казвате: „Аз трябва да мразя.“ Знаете ли какво ще направи омразата върху вашите чувства? Тя ще ги попари. И какво трябва да правите тогава? Какво трябва да правят онези от вас,

които мразят? Те трябва да обичат. Как ще почнете да обичате? Представете си, че срещате един човек, който не ви обича. Как е възможно да обичате един човек, който не ви обича? Представете си, че този човек, който не ви обича, е цар и разполага с власт в своята държава. Като го мразите, вие ще навлечете на главата си всичките бели. Тук ще кажете една лоша дума за него, там ще кажете една лоша дума, и ще попаднете под отговорност. Какво трябва да правите? Ако този човек е един твой съсед, като тебе, лесна работа, но това е един цар. Какво ще правиш тогава? Ти имаш говеда, той издаде заповед да ги продадат. Имаш земя, той издаде заповед да ѝ наложат секвестър*. Той заповядва да интернират сина ти, дъщеря ти, жена ти, а тебе постави в затвора. Какво ще правиш при това положение? Ти нямаш никаква сила, никаква власт, която можеш да се освободиш. Кой е този, който може да интернира? Дяволът.

Следователно, когато не изпълните волята Божия, дяволът се явява в качество на изпълнителна власт. Той е изпълнител на Божиите закони. Дяволът е, който интернира грешния. Той ще дойде и ще му каже: „Ти не си за този свят, ти си за министър.“ Направи те министър, а после те тури в затвора. Как ще излезеш от този затвор? Как бихте вие разрешили тази задача? Това са изключителни работи. Това са най-лошите условия, при които човек може да се намира. И Христа интернираха, разпнаха Го на кръст и след това дойде дяволът с всичката си свита и насила Го заведоха в своя свят. Казват, че Христос, който дотогава бил миролюбив, като дошъл в света на дявола, казал: „В името на любовта заповядвам тази врата да се отвори.“ Ритнал с крака си и вратата изхвръкнала настрана. Понеже адът е място на тъмнина, като влязъл вътре, Христос

* Секвестър - възбрана върху земята, ограничаване на правото на лице да се ползва от имота си, запор.

казал: „В името на Господа заповядвам всички свещи да се запалят. И колкото затворници има тук, всички да бъдат свободни.“ Три деня само се разхождал Христос из ада, на всички затворници там казал: „Хайде сега вън. Какво търсите тук?“ Всички вие сте от тези, които са излезли от ада. Любовта е, която отваря вратата, мъдростта е, която дава светлина всеки ден, а истината е тази, която отваря вратата на затворниците и ги прави свободни. Радвайте се на това, което Христос е направил.

Сега вие казвате: „Ние искаме да знаем кой е Христос.“ Кой е Христос и какво е, това не трябва да ви занимава. Христос казва: „Никой не познава Отца, тъкмо Синът.“ И никой не познава Сина, освен Отца. Ти никога не можеш да познаеш Христа, ако нямаш синовни отношения към Бога. Ти не можеш да познаеш Бога, ако Той не те познава. Най-първо Бог трябва да те познае, и тогава ние ще Го познаваме, както сме познати.

Казвам, започвайте сега със закона на любовта. От толкова години ви говоря за любовта. Що е любовта? Любовта, това е новата дреха, с която ще се облечете. Но тази дреха е външната страна на любовта. Значи любовта е новата дреха, с която ние ще се облечем. Любовта е новото тяло, в което ще влезем, новите разбирания, които ще имаме, новият живот, новата светлина, които ще дойдат в света. Това е любовта, която ще дойде на земята. Ние искаме сега във временния живот, който имаме, да придобием любовта. Христос за това дойде на земята. Понеже Христос се качи горе, по същите стъпки ще вървите и вие. Засега вие сте между рая и ада. Единият ви лакът опира. Минали сте вече границата, но все още имате влиянието на онзи свят. Понякога се намирате в положението на евреите в пустинята. Имате манна на разположение, но въпреки това пак съжалявате понякога за живота в Египет и за месцето, за краставиците, които имахте там. Искате неща, които не са хигиенични. Та вие трябва да се осво-

бодите от влиянието на ада, от старите навици, от това, което наричате наследствени черти. Според мене кармата, това са наследствените черти на онзи живот, който човек някога е живял. Той е живял в света на греха и всички негови мисли, всички стари навици, всичко това е внесено в неговото тяло, което той трябва да преработи. Някой път, след като сте работили дълго време, чудите се отде идат тия мъчнотии. Понякога ви идват такива лоши мисли и желания, че съжалявате, дето сте тръгнали в този път.

Един православен свещеник ми разправяше следната своя опитност. Казваше ми: „Вече съм станал петдесетгодишен и от толкова години вече служа на Бога, защо съм се заел да паса тези говеда? Защо не седна да си уредя живота? Такива мисли ми минаваха през главата. Казвам после на този дявол, който ме мъчи: „Махни се оттук. Не искам да се занимавам с тебе.“ Едва се освободя, после пак иде. Малко оставаше да кръшна.“

Кой е правият път сега? Правият път е този, който започва с тъмнина, а свършва със светлина, с виделина. Крив път е този, който започва с виделина, със светлина, а свършва с тъмнина. Всеки живот, в който, колкото повече навътре навлизаш, и светлината се намалява, и работите стават все по-смътни, той е кривият път. Не казвам, че нямате разбирания, но пътя, по който вървите, ще срещнете мъчнотии. Аз ви навеждам тези примери, за да можете по-лесно да се справите с мъчнотиите, които имате. Не е въпрос да се отказвате от земния живот. Отказването е вътрешно, но не и външно. Външно човек може да се откаже, но това, което желае, той не се е отказал от него. За да се откажеш, ти трябва да разбираш закона. За да се откажеш от месната храна, ти трябва да я заместиш с плодна. Ти не можеш да се откажеш от месната храна, докато не я заместиш с плодна. Всички месоядни животни имат една наследствена черта, която дойде отпосле. Първоначално те не са били създадени месоядци. Те са били

първоначално тревопасни, но месоядството дойде в техния живот като вметната храна. Казано е в Писанието, че ще дойде денят, когато и лъвът, и вълкът ще се хранят с трева, както са се хранили първоначално. Кога ще стане това? Когато хората започнат да мислят правилно. Че вълците и досега живеят у хората. Онзи човек, който мисли като вълка, не може да не се храни с месо. Онзи човек, който мисли като лисицата, не може да не се храни с кокошки. Какво лошо има в това? Нищо лошо няма. Вълкът казва: „Понеже сега съм лош по естество, аз трябва да се храня с овце и с агнета, за да се поправя. И в Писанието е казано: „Ако не ядете плътта Ми и не пиете кръвта Ми, нямате живот в себе си.“ Понеже Христос е агне и е позволил да се яде плътта Му, на основание на това, на основание на Христовото учение и аз имам право да ям агнета, овце, за да стана добър.“ Разсъждението му е право, но кога? Ако той разбира двете страни на въпроса. Кога е криво? Когато се разбира само едната страна на въпроса. Вълкът разбира само едната страна на въпроса. А злото седи в неразбирането на нещата.

В какво седи злото? Не в богатството на човека. Не в злоупотреблението, което богатият прави с работниците си. Имате един фабрикант, който има две хиляди работници и когато им плаща, той иска от всеки едного да вземе по петдесет стотинки. Той иска на всеки едного да плати с половин лев по-малко, от това, което е определил да им даде. Какво е доброто? Когато в него се роди желание на всеки работник да предаде половин лев повече, отколкото му е определил заплата. Този е правият път. Вместо в този фабрикант да се роди желание да откъсне по половин лев от всеки работник, нека пожелае да даде на всеки работник по половин лев повече от определената заплата. Значи ние всякога вършим това, което не е право, което ни ощетява. Направи това, което не ти е приятно. И затова в Божествения живот човек всякога върши това,

което е право, което не ощетява никого. Това, което ни ощетява, е човешкият път. Това, което ни възнаграждава, това е Божественият път. Човек всякога иска да откъсне нещо, да ощети някого. Напротив, нека всякога от нас да замине. Това е пътят на любовта.

Казвам сега, в големите работи вие сте успели, но в малките не сте успели. Има неща някъде, в които вие сте несправедливи. Вие сте несправедливи спрямо себе си. Когато учим, не знаем какво да учим. Някой седи и казва: „Еди-кой си е по-даровит от мене." Значи ти му завиждаш. „Ами той знае няколко езици." Радвай се на това. Ако той знае няколко езици, и ти можеш да знаеш. Някой е музикант, свири добре. И ти можеш да свириш като него, и ти можеш да бъдеш музикант. Срещаш някого и казваш, че е добър човек. И ти можеш да бъдеш добър като него. Лошо е, когато не срещаш добри музиканти, нито когато не срещаш добри певци, нито когато не срещаш добри хора. Всичко добро, което срещаш в живота си, и ти можеш да го постигнеш. Всичко, каквото не срещаш, не можеш да го постигнеш.

Та когато дойдат противоречията в живота, вие трябва да държите в ума си мисълта, че зад всяко противоречие седи Божественият Дух, който скрито работи, чрез всяко изпитание Господ изпитва ума и сърцето на човека. Като каза на Адама да не яде от дървото за познаване на доброто и злото, с това Господ иска да изпита Адама, да види доколко е готов. Адам не сгреши като Ева, но неговата погрешка седеше в това, че той не искаше да остави Ева сама. Когато Господ искаше да изпъди Ева от рая, Адам каза: „И аз ще отида с нея." И Господ му позволи да излезе. Той предпочете да напусне Бога, но да не се отдели от жена си.

Сега всички вие заради мъжете си и заради жените си напущате Господа. Това е свободата, която имате. Господ казва: „Много добре, опитайте и това." И тогава Господ

каза на жената: „Повече ти послуша чуждия съвет на змията, затова с болка ще раждаш. Каквото правиш, все болки ще имаш. Няма да видиш бял ден в живота си.“ А на мъжа каза: „Понеже ти послуша съвета на жена си, ще ореш и ще сееш, и нищо няма да придобиваш.“

И тъй, ако страдаш отвътре, жена си. Ако страдаш отвън, мъж си. Следователно, ако слушаш чужд съвет и страдаш вътрешно, жена си. Ако страдаш отвън и работите отвън не вървят добре, ти си мъж, който слушаш жена си. И затова казвам на жените: „Престанете да слушате чуждите съвети.“ А на мъжете казвам: „Престанете да слушате глупавите съвети на жените си.“

“Добрата молитва”

6 ч. 20 мин.

23 лекция на Общия окултен клас
26 февруари 1936 г., сряда, 5 ч. сутринта
София, Изгрев

Небето е облачно, вали слаб сняг.
Времето тихо и меко.

СЛУЖЕНЕ И ПРИСЛУЖВАНЕ

“Добрата молитва”
“Духът Божи”

Прочете се втора глава от „Деяния на апостолите“, от първи до тридесет и седми стих.

“Всичко в живота е постижимо”

Трябва да мислите върху темата, какви трябва да бъдат отличителните черти на всеки човек. Да кажеш няколко думи за човека, то е все едно да му кажеш „Parlez-vous francais?“ на френски език или на английски „Do you speak English?“, или на български „Говориш ли български?“ Като кажеш „parlez“, зад „parlez“ има нещо.

Човек има слаби страни. Човек е едно дете, което се занимава с несъществени работи. Най-първо човек се занимава с неща, които не са съществени. Човек започва с несъщественото и дохожда до същественото. Например най-първо той започва с плач. Защо плаче, и той не знае. После започва с яденето, и не знае защо яде. Започва с дишането, и него не знае. Чеше се по главата, и него не знае защо прави. Прегръща този-онзи, и него не знае. Казват, че детето прегръща майка си, защото е негова майка. Но когато се дави някой и се хваща за дърво, питам, това майка ли му е? Някои казват: „Да, този го обичаме и да го прегърнем.“ Отчасти е вярно това. Пазете се от криви крайни заключения. Казват: „Така е писано.“ Но както го разберете. Някой прегръща майка си, някой прегръща дървото или някой камък, някой прегръща чашата. Това

са сравнения, чрез които се определя коя е права мисъл. Правата мисъл е път, по който човек трябва да върви.

Сега може да се даде едно възражение. Казвам, всички вие вървите по правия път, но знаете ли колко често човек се отклонява от правия път? Вземете следния пример: да ви представя едно малко дете ангелче, едно малко момиченце или момченце. Тези ангелчета постоянно прегръщат майка си и баща си. То расте, стане на петнайсет-шестнайсет години и един ден не прегръща вече баща си и майка си. Най-първо се връща рано вкъщи. После младата мома тури някое перце или цвете на главата си, а момъкът с другари с чаша в ръка, пие. Момата, която шеташе вкъщи, туря перцето на шапката си и излиза навън. Казват, такава е природата на човека. Никаква природа не е това, това е кривият път. Други казват: „Трябва да си търси хляба човек.“ Много добре, ще ви дам друго възражение. Право е, човек трябва да търси хляба си, но трябва ли да търси въздуха си, трябва ли да търси светлината си? Можеш ли да тръгнеш да търсиш светлината? Казваш, човек трябва да си кладе огъня. Че кой човек, като си е наклал огъня, е живял? Ние живеем с това, което не сме клали. Онова, което сме наклали, е залъгалка. Бог отдавна е запалил голямото светило, и ние искаме да приличаме на Бога, и казваме: „Чакай, както Бог запали слънцето, така и ние да запалим огъня.“ Но Бог е запалил от милиони години слънцето и то не изгасва, а пък ти запалваш огъня и за няколко часа изгасне.

Искам да ви наведа на следното: мисълта ви трябва да бъде свободна. Не се спъвайте върху неща, които спъват мисълта ви. Не се спъвайте върху крайните предели на някаква идея. Вие казвате: „Така е определено.“ Но какво трябва да разбираме ние под думата „определено“? Вие казвате: „Бог е определил така.“ Не знаете какво е определил Бог. Обаче някой може да се обезсърчи и да каже: „Понеже не знаем, няма какво да се занимаваме.“

Та именно ще се занимаваш с това, което не знаеш.

Сега вие ще кажете друго възражение: „Хубаво, ако този момък не се занимава със своите другари, той ще бъде в уединение. Животът му ще бъде скучен. Той трябва да намери тези другари. И ако младата мома не ходи на хорото, тя ще остане самотна и ще пострада.“ Питам, онова момиченце, което се занимава с кукли, какво е придобило? На правия път ли е? Баща му е купил четири-пет кукли. То всеки ден ги къпе, облича ги с рокли, но тези кукли не растат. На едната кукла се счупил кракът, на онази - ръката, на тази излязло окото и постоянно има оплаквания. Бащата казва: „Нищо от това, че кракът се е счупил, ще купим друга кукла.“ И детето ще поплаче за куклата и после със скръб ще се раздели с пострадалата. Онези възрастните казват: „То е дете.“ Някои от вас, като ви гледа едно същество от по-напреднала еволюция от другия свят, за него и вие се занимавате с кукли и плачете за счупения крак на куклата. Какво ще кажат те: „Дете е.“ Вие мислите, че в тази кукла е всичкото, но няма нищо в нея. То е едно занимание. И всички работи на земята имат все същия характер. Няма нещо съществено. Всичко е преходно. Един ден му омръзне куклата и то я хвърля. То разбере, че това занимание е глупаво. За да разбере, вие трябва да му дадете нещо по-съществено.

Кое е същественото в живота? Съществено е това, с което не се занимаваш. То не се нуждае от тебе. Съществено е само онова, което може да ти служи. Само умният може да служи, а ние можем само да прислужваме. Може да служи само умният човек. А пък онзи, който не знае, той може само да прислужва. Някой казва: „Аз съм станал роб. Не искам да ставам слуга, не искам да слугувам.“ Ти много хляб има да ядеш, докато дойдеш до положение да слугуваш. Като слугуваш, ти ще се освободиш от всички мъчнотии на живота. Докато имаш мъчнотии, ти не си слуга, а прислужник. А пък като се освободиш от всич-

ки мъчнотии, ти си слуга вече. Слугата чувства вече, че се е освободил. Слугата, това е пробният камък. Докато чувстваш неприятност от това, че си слуга, ти не си слуга, а прислужник. А пък като ти е приятно, че си слуга, тогава ти вече си излязъл от областта на временното, на преходното, от това, което причинява всички страдания. Ние много говорим за страданията. Човек страда - и от многото, и от малкото той все страда. Можеш да страдаш и от любовта, можеш да страдаш и от безлюбието. Има разлика дали човек страда от любов, или страда от безлюбие. Безлюбието ще те съблече гол и ще те остави. То ще ти вземе дрехите и ще си замине. А любовта ще те съблече гол, ще свали старите, окъсаните ти дрехи, ще те измие, ще те облече с нови дрехи. Тя ще вземе от старите ти дрехи и ще си замине. Кое е по-хубаво? Безлюбието ще те намаже с мед и ще те остави да те хапят мухите, а пък любовта ще те съблече, ще те облече с нови дрехи, ще те тури в стаята и ще ти даде книги да се занимаваш. Тя не ти дава никакъв мед. Що е безлюбие? С мед ще те намаже, но ще те остави вън да те хапят мухите. И тогава медът ще бъде не за тебе, но за мухите. Защото безлюбието отгоре на всичко ще ти свърже и ръцете. И ако питаш безлюбието: „Защо ми направи така?“, то ще каже: „Искам да те науча на търпение.“ А любовта ще каже: „Искам да го науча да чете, да се занимава с работа.“ Безлюбието започва с търпение, а любовта - с учение.

Кое е по-приятно сега? Понеже не сте приели да бъдете учени от любовта, дошло е безлюбието да ви учи на търпение. Кое е по-хубаво тогава? Като ви учи безлюбието на търпение, ще знаете, че като дойде втори път любовта, да приемете нейния метод, а не да се възмущавате от метода на безлюбието. И от безлюбието ще се учите. Това са елементарни работи, които трябва да ви се напомнят.

Някой път вие седите като наследници, като царски синове, които очакват баща им да умре и най-големият

син да стане наследник, да се възцари, а пък другите да се възползват и да придобият от баща си кой сто хиляди лева, кой двеста или триста хиляди лева на месец. Това е една заплата, с която малко ще се освободите от опекунството на вашия баща. Бащите царе са големи опекуни. От тях никой не е свободен. Правила имат те, от които главата на човека побелява. Само побелява главата, но хас бяла боя не става, но е такава бяла боя, която много цапа дрехите. Побелее ти главата, но много цапа бялата боя. Но после има и друго възражение. Казваме, че трябва да ни се говори. Но и трябва да се работи.

Някои казват, че трябва да ни се говори. Ако говориш, няма кой да те слуша. Аз съм срещал някои пияници. Той върви по улицата и си говори на себе си. Срещам един турчин, който си говори: „Е, Хасан, ти вярваш в Мохамеда, но какво си се напил? Как не се срамуваш? Какво ще кажат хората за тебе? Напил си се като магаре.“ Върви той и си разправя. С кого се разправя? Ти седиш и казваш: „Аз направих това и това. Направих една погрешка, не трябваше да я направя.“ Кому разправяш? Кой те слуша? И след това си казваш: „Не съм само аз, който правя погрешки. И другите хора ги правят.“ Утре Хасан се напие. Като си говори, изтрезнее, но утре пак ще се напие. И пак повтаря същото нещо: „Хасане, кога ще изтрезнееш?“ Повтаря се.

Еднообразието в живота е това, което причинява скука. Има едно еднообразие, което причинява скуката, в която сега се намираме. Някой баща е разтревожен, че децата не го слушат. Влезеш в някой дом, майката е разтревожена, защото бащата не донесъл нищо. Отиваш при някой търговец, и той е разтревожен, понеже го ограбили. Отидеш при някой ученик - той е разтревожен, понеже го скъсали на изпит. Всички хора са в безпокойствия. И ти си един гадател. Казват ти: „Я ми кажи какъв ще ми бъде късметът?“ Казвам: „Кой е господарят ти, безлюбието или

любовта?“ „Безлюбието.“ „Тогава ще служиш на търпението.“ Ти се безпокоиш за сина си, за дъщеря си, за жена си, за службата си. Търпение ще имаш, всеки ще ти каже да търпиш. Ако служиш на любовта, тогава ще учиш.

Та кои от вас се безпокоят? Кой учи търпението? Седи една млада сестра при мене и казва: „Ето, петнайсет години все уча, и нещо не съм постигнала.“ Аз я гледам и нищо не ѝ казвам. Тя казва, че животът няма смисъл. Аз я гледам, че тя е в безлюбието, тя учи търпението. Щом се безпокоиш, ти не си в любовта, ти учиш търпението. Ти пак се учиш, но търпението учиш, а ученето на любовта е друго учение. То е новото учение.

Сега аз правя това разграничение, за да знаеш, че когато учиш търпението, то е предисловие на любовта. По едно съчетание вашите прадеди са ви оставили едно наследство с едно заблуждение, че са ви направили наследници и вие сте се заловили да изплащате техните дългове. Това е едно съчетание, обвързали сте се с един договор... и сега трябва да изплатите дълга според този договор. Ще го изплатите, наближава време да го изплатите, но не правете нов дълг. Като се освободите, в тази каша не влизайте да изплащате чужди дългове. Тъкмо изплатиш един дълг, станеш гарант на друг дълг. Който гарантира, той трябва да плаща. Какво се ползва човек, като стане гарант?

Наскоро дойде един вярващ, един правоверен, който ни доказа доколко е правоверен. Той казва, че е от славянско произхождение. Иска да го приема, защото от сутринта ме чакал. Не усещам разположение да го приема, но си казвам: „Чужд човек е, дошъл е отдалеч тук.“ И го приех. Той казва: „Слушал съм за тебе.“ Чел книгата на някой си руснак, та от противоречията на този руснак той се убедил, че аз съм на правата страна. „За когото говорят лошо, аз си съставям добро мнение за него. Искам да знам същественото в твоето учение, ти какво учиш.“

Казвам му: „Моето учение е, че говедата трябва да бъдат без юлар и конете трябва да бъдат без подкови, да не ги коват, и конят сам да влиза и излиза, сам да се връзва и развързва и сам да отива и да се връща от гората.“ Той казва: „Прав си. Аз съм вегетарианец и съм дошъл до убеждението да не се колят животните, имам съчувствие към тях. Сега продавам само яйцата на кокошките, а кокошките не продавам, понеже не искам да ги коля. Сега търгувам с яйца.“ Много правоверен човек се представи. И като е толкова правоверен, казвам си: „Ще го опитаме.“ Викам един усърден брат и му казвам да му даде някои книги. Онзи продължава: „Аз съм в едно село. Там има осемнайсет души, все съмишленици на това учение. Ние искаме да се привържем към вашето общество. Сега, като се върна в село, нека дойдат някои братя да ни посетят.“ Казах на брата да го поканят в стаята. Братът каза: нека дойде гостът в сряда да чуе какво говоря. Аз го допуснах, той дохожда в клас. Той взе легло при нас, спа тука и после казал на едного: „Продадох яйцата си, но така се случи, че не съм предвидил нещо, не ми стигат четиристотин лева.“ Братът взел назаем от други и му дал четиристотин лева. След това каза, че му трябват още триста лева. Хайде, дадоха му се още триста лева и най-после станаха седемстотин лева. Той си остави своите туристически обуща, които са малко груби, че не могъл да ги носи из града. Братът му даде своите обуща, той остави туристическите си обуща. После, като правоверен, дадоха му няколко книги: „Царският път на душата“ и други някои. Обаче той остави книгите, остави обущата си и казва на брата си, че се познава с еди-кой си големец, който може да услужи нещо. Казва на брата, че може да му уреди работата. После каза, че работата му даже е наредена вече, утре или други ден най-много работата ще се нареди съвсем. И дето обаче този господин го няма, не се е върнал...

Казвам, какъв е пробният камък? Ще кажете, как така този брат да се излъже. Кой от вас не се е лъгал? Има ли някой от вас, когото да не са лъгали и да не се лъже? Ако отвън не го лъжат, в мисълта се лъже, отвътре се лъже. Докато се освободим от тези правоверни братя, ние всякога ще се лъжем. Аз седя и казвам: „Доста е напреднал този брат. Той кокошки не иска да продава, а яйцата им продава.“ Рекох си: една стъпка му трябва до Царството Божие - като се откаже да продава и яйцата. Когато човек се намери в трудно положение, той става много изобретателен.

Казвам, пазете се. Ще дойде някой и ще разправя разни работи. Пазете се от хора, които искат да ви залъгват. Как ще познаете дали някой ви говори право, или ви лъже, как познавате това? Всякога истината тежи повече. Лъжата е много лека и обемиста е тя по видимому. Щом е тежък, има нещо в човека. Онези скъпоценните метали, които влизат в работа, са тежки, тежест има в тях. После, ако е скъпоценен камък, гледайте как разлага светлината. Ако я разлага много хубаво, той е скъпоценен камък. Някоя призма при разлагане на светлината и един скъпоценен камък, сравнени, има голяма разлика. Едно правило: когато в дома ви влезе човек, който говори истината, той носи спокойствие на ума и на сърцето. Когато един човек, който и да е, влезе вкъщи и не внесе спокойствие в сърцето и в ума на тия хора, в този човек има нещо криво. Ако успокоява ума ти, той е на правата страна. Това е едно правило. Да не се лъжете.

Преди няколко години дойде при мене един православен поп с благочестие, гледа изпод вежди като Тарас Булба, седи със скръстени ръце. Той каза: „Аз съм се убедил с вашето учение, искам да вървя по него, но ми трябва едно бяло джубе*. Черното джубе ми дотегна, искам да

* Джубе - дълга горна дреха от сукно, подплатена с кожа *(турски)*.

напусна православната църква.“ Казвам: „Не. Не напускай църквата. Не ти трябва бяло джубе.“ Свещеникът не седи в бялото джубе, но той иска да му дам пари да си направи такова джубе. Рекох: „Иди си сега. Аз виждам, че ти още не си свършил мисията си в православната църква. Ще отидеш там да работиш.“ Той казва: „Тези хора са некултурни там.“ Втори път пак дойде и пак говори за бялото джубе, и пак пари иска. Виждам, че той иска едно скъпо джубе и килимявка за около две хиляди и петстотин лева, които аз да му дам. Аз му казах: „Тази работа не седи в джубето.“ Питах го къде живее. Той каза, че живее в Пловдив. „Като ти е притупало толкова за джубе, ще видя, ако можем отнякъде да изкараме пари, ще ти дадем. Дайте си адреса.“ Той си даде адреса: свещеник еди-кой си, на еди-коя си улица. Даде си точния адрес. Натоварих един брат от Пловдив да изпита за него, казах му: „Виж този свещеник какъв е.“ Братът отива на посочения адрес и се оказва, че никакъв свещеник няма там.

Та казвам, дълбоки са пътищата на дявола. Още като говори, се хваща. Казвам, свещеници са това, според своите разбирания. Един ден, като се просветят, няма да постъпват така. Какви са подбудителните причини за това? Все си има някаква подбудителна причина. Ако не знаете подбудителната причина, вие съвсем можете да се оплетете.

Сега ще приведа един пример, една приказка. Имало един пътник, който влиза в една къща, чорбаджийска къща. Чорбаджията току-що заклал една голяма гъска, сварена, хубаво приготвена. Той скрил сварената гъска от пътника в долапа. На пътника дали друго ядене, угостили го с боб. Той усетил миризмата на гъската. На сутринта той туря гъската в торбата си и тръгнал за път. „Останете да ви гостим.“ „Докато в нас царува цар Паторан, добре е за нас. А пък сега не царува.“ Станало е нещо в дома. Чорбаджията го запитал: „За какъв цар Паторан говориш?“ Той

си отишъл, те си казали: „Освободихме се от този гост.“ Поглеждат в тенджерата - патката я няма. Та в този път може да се натъкнете на два рода лъжи. Пазете се от тях. Има два вида лъжи. С едните лъжи забавляваме себе си, а с другите забавляваме другите хора. Повечето хора са се освободили от лъжите, с които забавляват другите, а не са се освободили от лъжите, с които забавляват себе си. Някой път ние искаме да залъжем себе си, но Божественото не се залъгва. Направиш една погрешка, и ти се извиняваш, но онзи отвътре ти казва: „Не е право, не е право.“ Та второто положение седи в това, да не се самозаблуждаваме. Развитието на човека седи в онази сила, която той ще придобие и в която той ще стане свободен и достоен да служи на Бога. Служенето да бъде радост за него. Служи онзи, който с радост служи на Бога. А пък онзи, който не служи с радост, той не е готов още. Човек не трябва да прави различие. Който служи с любов, той не трябва да прави разлика дали е на голяма, или на малка работа поставен. Изобщо той не прави различия. Дали помага на беден човек, или на богат, на животно или на растение, за него всичко има смисъл. Той всичко прави присърце. Това се отнася за онзи, който е разбрал Божественото. Някой, който се оплаква от своя живот, той не е разбрал още нещата. Вие сте се освободили от първото заблуждение, но от второто не сте още. Ти се обръщаш към Бога. Ти си един невежа, искаш Бог да ти обърне внимание. Трябват обуща, молиш се, и ако не ти ги даде, недоволен си ти. Искаш Бог, Който е направил света, да ти обърне внимание. Четири месеца има суша, едно дърво се моли за водица. Господ ти казва да му помогнеш, но ти казваш: „С него ли ще се занимавам. С това дърво ли ще се занимавам?“ Сега същият закон се прилага и към вас. И Господ казва за тебе: „С тебе ли ще се занимавам.“ Както ти си позволяваш да искаш обуща от Господа, така и дървото иска да му се помогне. По отношение на дърво-

то човек е като Бога. Всеки човек може да направи това, което растението не може да направи. Той може да донесе вода, а растението не може. Сега аз ви говоря за наследствените черти в човека. Прегради има, които ви спъват. Вие идвате до някои наследствени черти. Тъкмо намислиш да направиш нещо, и веднага казваш: не е време сега. Все не е време. И така отлагаш. Не е време за големите работи, а за малките работи всякога е време. Например вкъщи, в стаята, може да е паднала някоя малка шушка*. Наведи се и я вдигни. Казваш: „Ще взема по-добре метлата.“ Не, някога е по-добре да я вземеш с ръката си, отколкото да я изметеш. Или имаш едно малко петно на дрехата си. Казваш: „Ще оставя жена ми да го очисти.“ Не, вземи ти сам да очистиш петното, нищо повече. Не оставяй нито на майка си, нито на жена си да чистят петната ти. Това са малките работи. Щом отлагаш тези работи, ще отложиш и по-големите работи. Създавай в себе си характер. Очистването на петното ще създаде една отлична черта в характера ти. Или пишеш нещо, но често изяждаш някои букви или в средата, или в края, или някоя запетая изпуснеш, изобщо някой препинателен знак. Или като говориш, не произнасяш някои думи добре. Научи се, като говориш, да говориш отлично, да те разберат. Например казват ми на френски: N’est-ce pas?** Казвам, той не спа, не могъл да спи. Българинът казва: „Баща ми не спа снощи.“ Българинът разбира едно, а французинът - друго. Питам сега, откъде това съвпадение? Българинът мисли, че не е спал, а французинът разбира друго нещо. И някой казва „вълк“, а друг казва „вук“. Най-първо човек трябва да започне с такава реч, с която да облагородява произношението на думите. Някой път наблюдавам, че има нещо грубо в човека. Говори някой човек, но като се вслуша в говора си,

---

* Шушка - нещо дребно.

** N’est-ce pas? - Нали? Чете се ‘неспа’ *(френски)*.

чувства нещо грубо в себе си, в своя говор. Кажеш нещо, но и ти не си доволен. Има нещо грубо в думите ти. Ако другите ти кажат това, ти ще се обидиш, а пък ти сам си казваш, че е грубо. Изговори всяка дума музикално, произнеси я както трябва. Като слушам руския композист*, музикант Прокофиев, той представя една музика, която изразяваше варваризма в живота - грубия живот го представяше музикално. Той направи големи дисонанси и после, както един работник, взима мистрията и нахвърля на стената от мазилката и после я изглажда хубаво. След това пак взима от мазилката, пак нахвърля на стената, и пак я заглажда. Така правеше той с дисонансите. Той е майстор да превръща дисонансите, да ги изглажда. Той е намерил начин да примирява мъчнотиите. Първо ще имаш мъчнотии, а после - примирение. Там е силата на човека. Значи онзи грубия живот той туря в музикална форма. Взима мистрията и заглажда.

N'est-ce pas? Какво бихте извадили сега от тая дума? Българинът казва: „Снощи баща ми не спа." А пък французинът казва: N'est-ce pas? Какво искат да ви кажат и двамата? В живота трябва да се внесат нови неща. В науката трябва да се внесе нещо ново. Класическата музика е хубава, тя е много изгладена, много полирана, но тя не е истинска класическа. В истинската музика, в истинския говор и един може да говори, и друг може да говори. Ние говорим истината, когато нашите думи имат влияние, имат въздействие върху нас. Ако кажеш на себе си една дума, трябва да видиш какво въздействие оказва тя. Някога и на себе си човек говори истината. Казваш си: ще се оправят работите ми. Но нещо в тебе ти казва: я се оправят, я не се оправят. И после се казваш: кой знае. Щом кажеш, че работите ти ще се оправят, и вярваш в това, ти говориш истината на себе си. Ти казваш някому: ти ще оздравееш,

---

* Компонист - композитор *(остар.)*.

но в себе си мислиш, че я оздравее, я не. Ти не говориш истината. Кажи: „Ще оздравееш“ и не се съмнявай. Аз не съм намерил изключение в думи, казани с увереност. Преди няколко време дойде при мене един господин да ме безпокои да иска нещо. Казах му: „Махни се от главата ми, иди си. Ще оздравее жена ти.“ Той каза: „Как ще оздравее? Това е грубо.“ След пет-шест месеца той дойде да ми благодари, че жена му оздравяла. „Макар че ме изпъди грубичко, но жена ми оздравя.“ „Кое е по-хубаво, рекох му, за да загладя своята погрешка, аз излекувах жена ти. Бих могъл да ти кажа меко, че жена ти ще оздравее, Господ ще ѝ помогне. А пък аз ти говорих рязко, че ще оздравее жена ти.“ При първото дохождане аз му говорих, че трябва да вярва, за да оздравее жена му, но кой ме пита какво нещо е вярата. Аз му казах: „Нямам време да те слушам сега. Жена ти ще оздравее.“ Той искаше да каже, че трябва да го посрещна добре. Аз му казах: „Имайте вяра, но не такава, каквато сега имате.“ Какво нещо е вярата? Вярата е запалена свещ. А слабата вяра какво е? Тя е свещ, която постоянно се пали и изгасва. Нещо мъжделее, но не свети, и в работа не влиза. Вярата е запалена свещ, като я запалиш, вървиш ясно. С вяра всичко е възможно. И ако нещата не стават както трябва, причината за това е, че в нас не е запалена свещта ни. Онова, от което човек има нужда, всякога може да го постигне. Същественото в живота, от което ние се нуждаем, то е постижимо. Има неща, които не са постижими днес, засега. Не им е дошло още времето. Искаш да бъдеш силен, богат, не му е дошло времето още. Кога ще му дойде времето? Ти ще благодариш. Бъди благодарен на сегашното, което имаш. Сегашното е добро. Благодари за сегашното разбиране, което имаш. Аз говоря за днес какво трябва да бъде. Бъди благодарен от него. Утре ще се смени състоянието. Другият ден носи друго предназначение, което Бог е дал. Та всеки ден си има своя програма. Днешният ден е за

днес. Утрешният ден е за утре. Днешната работа не е за утре. Днешната работа, ако остане за утре, ще сгрешиш. Ако оставиш лук на силен огън, и го пържиш повече, отколкото време е определено, лукът ще прегори. Някой път искаш много рохки яйца. Ако искаш много рохки яйца, като заври водата, спусни яйцата и гледай часовника, само три минути да се варят. Ако ги държиш пет-десет минути, ще имате твърди яйца, ще ги преварите. За рохки яйца - три минути, за твърди - пет-десет минути най-много. Същото се отнася и до доброто. Ако превариш нещата, ще ги изгориш. Според ръководството на духа ви трябва да постъпвате. Често вие казвате: „ако дойде Духът“ или „като дойде Духът“. Има някои, на които Духът говори, но те говорят на езици, които хората не разбират. Но тези, на които Духът говори, всички хора разбират. А пък при сегашните хора, на които Духът говори, един от тях говори на еврейски. Какъв ти еврейски. Никакъв еврейски не е. Казват, че някой говори английски. Никакъв английски не е. Някои казват, че говори френски. Никакъв френски не е това. Това е един свят на заблуждение. Духът, като дойде, Той ще говори нещо разумно, което хората ще разбират. Ако ти научиш един език по дух, този език е като зазоряване, ти можеш да стоиш в една страна и езикът ти ще изгрее в тебе, както изгрява слънцето. Ти слушаш, слушаш, докато един ден думите ще се наредят и изведнъж ще ти стане ясно всичко. Като че си бил французин или англичанин. Другояче едно ще научиш, друго ще забравиш. Това са невежите духове - едното научиш, другото забравиш. А Божественото държи всичко в съзнанието. Тебе ти е приятно, лее се, лее се. Когато в живота едната страна се подобрява, а другата се разваля, ти си на крив път. Същият закон е и тук. Сега това е метод. Можете да не ме разберете. Някога, като говоря, някои ме разбират много криво. Аз ни най-малко не засягам вашите убеждения, това, което вие знаете. Дошъл някой да ми разправя

за онзи свят, какво е видял, какво е сънувал. Мен сънища и видения не ме интересуват. Не ме занимават сънища и видения. Защо? И този живот не ме занимава. Казвам, не ми говорете за онзи свят, понеже не го разбирате. Аз живея там. Ти си ходил снощи само на разходка, а пък аз живея там. Ти си ходил само до границата. Грамадна разлика има между това, което разправяш, и това, което аз зная. Ти разправяш как си видял ангелите. Такива ангели, каквито ги описваш, там няма. Този човек ще ми разправя за актьорите на сцената. Онзи си играе ролята там. Това не е нещо реално. Онзи е на сцената. Той ще ми разправя за сцени от онзи свят. Това не е животът на онзи свят. В онзи свят като срещнете съществата, в техните думи има живот, живот дишат думите им. Не е в дрехите им, но в погледа им е тяхната сила и красота. Те са облечени със светлина. Приятно ти е да видиш едно от тия същества. Достатъчно е само да зърнеш едно същество от другия свят, за да помниш с години. Като видиш един ангел, през целия си живот няма да го забравиш. Може да си видял нещо ангелско, това е отражение само. Ангелите въобще рядко слизат на земята. Когато някой ангел е пратен за работа, той не може да слезе много ниско. Има и други ангели и ангелчета, и служебни духове. Има десет категории духове. Напредналият дух, ангелът, остава горе, а другите по-ниски от него, слизат долу. Те представят една верига, спусната в кладенеца. Онова въже, което е горе, и това, което е долу в кладенеца, се различават. Горното е чисто, а долното е оцапано.

Аз ви приведох примера с правоверния, за да ви предпазя от такива братя, които идват и продават само яйца, а кокошките не продават. За мене онези, които продават яйца и които продават кокошки, са все едно, без разлика. Аз ви привеждам примера, за да видите, че и вълкът може да каже същото. Той може да каже: „На основание на Свещеното писание, дето е казано, че „ако не пиете

кръвта Ми и на ядете плътта Ми, нямате живот в себе си“, и понеже Бог живее в овцата, то аз мога да ям овцата, за да влезе Божият живот в мене.“ Логически е това, но то е по буквата. Христос казва: „Думите, които Аз ви говоря, са живот, а плътта нищо не ползва.“

Сега да дойдем до хубавата страна. Вие искате някога Господ да ви слуша, нали така. Искате да бъде Той разположен добре към вас. Бог всякога може да бъде добре разположен към вас. Когато искате Господ да бъде добре разположен към вас, идете при някоя вдовица, при някой беден и направете една малка услуга. Тогава и Господ ще бъде добре разположен към вас. Ако вие мислите, че можете да влезете в Царството Божие, без да правите услуги на другите хора, това не е животът на невидимия свят. Малките услуги. Правете малки услуги, не големи. Бъдете точни в малкото. Това няма да ви отнеме време. Малките неща ще ви отнемат четири-пет минути най-много. Вие може да пожертвате на ден по тридесет, четиридесет, петдесет минути за услуги. Някой казва, че нямал време да направи едно добро. Всеки има тридесет минути на разположение за доброто. И най-бедният разполага с тридесет минути. Всеки ден влагайте по тридесет минути капитал във вашия живот, за да успявате. Тридесет минути. Никаква друга работа не върши за себе си тогаз. В тези тридесет минути не мисли за себе си, не мисли и за домашните си. Мисли само за Господа и за Неговата работа. Мисли, но на свят мисли. Казваш, какво ли ще излезе от това мислене? Ще излезе много повече, отколкото очакваш.

Сега аз ви давам една задача. За цяла седмица ще вложите по тридесет минути на ден. В тридесет минути колко петорки има? Шест. Значи, че всеки ден ще правите по шест услуги, по пет минути на всяка. Седем деня, по шест услуги на ден. За седем деня, това са четиридесет и две услуги. Да не дойдете да правите тези услуги на мене. Правете тези услуги на тези, които се нуждаят от

тях. Не само на вашите приятели правете услуги, но и на по-далечните от тях. Правете една малка услуга, от която да му е приятно, че правите услугите, без да ви ги искат. Но да бъде такава услуга, от която да се нуждаят тия, на които ги правите. Това е задачата, която ви давам: половин час да посветите на Господа. Ако сте вкъщи, половин час ще напуснете работата си. Ще разпределите времето си от сутринта до вечерта така, че да може да направите задачата си. Ако някои от вас са заняти сутринта, можете да посветите половин час на обед или вечер. Например вие сте чиновник, ще посветите половин час, след като излезете от работа. Онези, които имат служба, излизат от работа в шест часа вечерта. Ще тръгнете из София и ще видите кой има нужда да му помогнете. Ако видите някой хамалин, който е уморен, ще се приближите при него и ще поискате да му поносите товара пет минути, докато той си почине. Или ако някой хамалин не може да вдигне товара на гърба си, ще му помогнете, ще настаните товара му добре и ще си заминете. Ако пък срещнете някоя стара баба, която едва носи кошница с провизии, ще вземете кошницата в ръката си и ще я поносите пет минути. После може да помогнете на някое малко дете, което едва носи нещо. Ще кажете: с такива малки работи ние не се занимаваме. Тогава идете при някой генерал, който е закъсал в нещо, и му помогнете. Посетете някой учител или професор, който е закъсал. Ако пък не искате да направите това, ако искате някоя духовна работа, идете да посетите някой закъсал свещеник или владика. После влезте в някой дом, дето живеят млади мъж и жена, които са закъсали в отношенията си и им кажете: „Много ми е приятно, че сте се оженили, радвам се. Нали знаете, че в живота стават разни неща. В живота има ред несгоди, но прощавайте си.“ Кажете им: „Ние ще ви оставим нашето благословение. Ще се оправят работите ви, само не се карайте.“ Като излезете от този дом, мъжът ще каже:

„Господ е пратил този човек.“ И веднага двамата ще се прегърнат и ще се примирят. Като се върнете, Духът ще ви каже: „Много добре сте направили.“ Всички благословения на шестте души, на които сте направили услугата, ще дойдат върху вас. Те ще изпратят своето благословение върху вас. Тогава ще имате и Божието благословение.

“Божият Дух носи всичките блага на живота.” (три пъти)

Всеки да изпълни задачата си, както я разбира. Който не я разбира, да направи, както аз казвам. Но всеки от вас да бъде свободен.

6 ч. 30 мин.

24 лекция на Общия окултен клас
4 март 1936 г., сряда, 5 ч. сутринта
София, Изгрев

Небето чисто, звездно.
Времето тихо и меко.

СЕГАШНИЯТ МОМЕНТ

"Добрата молитва"

Взехте ли си билет за пътуване? Има състояния, които приличат на сладкиши, на малки закуски. Те са само за една почивка, но не допринасят нищо за човека. Например дай сто хиляди лева на един обикновен човек, на един талантлив и на един гениален човек. Те как ще постъпят с тези пари? От толкова години вие имате едно богатство - тази Библия. Чели сте я, но какво сте придобили? Колко се е писало, колко се е говорило за нея. Да кажем, че вие свършвате университет и след като свършите, какво можете да постигнете? Можете да станете учители, професори, можете да станете доктор. Да допуснем, че станеш лекар. След като си излекувал хиляда души, какво си придобил от това лекуване? Излекувал си само хиляда души. Всеки човек ти е платил по хиляда лева, стават значи един милион лева. Лекуването е било солидно. То не е една визита за сто лева. Аз говоря за големите лекари, а не за обикновените лекари. Даже за такива лекари е малко една визита от сто лева, но и за една визита се плаща и двеста, триста, петстотин и повече лева.

Вие седите и мислите за онзи свят, за рая. И както мислите, ето какво е вашето положение. Искам да ви кажа каква е мисълта ви. Вие сами си препятствате на мисълта. Нека да вземем сега един млад син, който седи при баща си. Добре му е при бащата. Той си работи, но в него се зароди идеята да отиде в странство, да се повдигне. Той иска да предприеме нещо ново. Какво ще бъде положението му, ако отиде в странство? Ще го посрещнат ли,

както го посрещат в дома му? Сега и вие мислите така за рая. Че вие излязохте от рая и дойдохте в света, за да спечелите нещо, и сега искате да се върнете назад. Каква ви е придобивката? Нали знаете, че в един кладенец като пуснете две кофи, ще извадите пълната кофа. Не ни трябва празната кофа. Искате да отидете на онзи свят. Ако си пълна кофа, ще отидеш. Ако си празна кофа, няма да отидеш. Там не се нуждаят от празни кофи. Това е за разсъждение. Това не се отнася лично до вас. Вие сега можете да кажете: ние празни кофи ли сме? Пълна кофа си, но може да се изпразниш. Ето какво подразбирам аз. Вие сега сте щастливи, имате мир. Утре гледаш, съвсем сте изпразнени, имате песимистично настроение. Онова, което си имал, си го изгубил. Не си доволен от живота. Питам: пълна кофа ли сте, или празна? Това е само за разяснение. Не е въпрос само до празната кофа, но имате в себе си друга една идея, която ви спъва. Вие играете на лотария. Вие сте взели един билет и гледате номера му. Номерът е 1234. Питам сега, този билет 1234 може ли да печели? Този билет не може нищо да спечели. Защо? Ако ти седиш в дома си, между братята си, можеш ли да печелиш? Не можеш да печелиш. Ако искаш да печелиш, ти, както си в дома, не можеш да печелиш. Нито ти, нито брат ти, нито баща ти, могат да печелят в дома си. Щом почнете да печелите, ще стане едно различие. Тогава един от братята ви ще забогатее, а друг ще осиромашее. И тогава съществуващите отношения ще се развалят. В дома не може да има печалба. После, в дома не може да има ядене и пиене. Какво ще ядете? Вие един друг не можете да се ядете. И ти никога не можеш да изядеш един човек, когото обичаш. Ти ще предпочетеш да умреш от глад, отколкото да отрежеш месо от него и да ядеш. Сега това е за онези от вас, които можете да мислите. Има някои от вас, които са още деца. И не е потребно да мислите като възрастния. Младият не трябва да мисли нито като

възрастния, нито като стария. Старият не трябва да мисли като младия. За какво трябва да мисли старият сега? За старините си ли? Право ли е да мисли за старините си? За какво трябва да мисли младият? За младините си ли? Старият не трябва да мисли за старините си, и младият не трябва да мисли за младините си.

Сега да ви дам един ребус. Дадат ви една ябълка здрава и друга гнила. Какво трябва да правите? Гнилата ще посеете, а здравата ще изядете. Защото това, което е гнило, то трябва да се посее. Външността на плода гние, а семето му казва: посей ме. Това, което гние, то не се яде. То се посява. И когато в живота си имате големи неприятности, вие трябва да работите. А пък вие тогава именно си почивате. Не е време за почивка във време на страдания. Ще работиш. Че това е вярно. Онзи болният човек само може да си почива. Турят го на легло да си почива. Какво ще почива? Той ще се обърне на едната страна, обърне се на другата страна, свие единия си крак, свие и другия си крак, свие си ръцете, охка и прочее. Казват: да турим този болен да почива. Когато някой иска да почива, затваря се да се моли, както калугерите се молят. Че какво ще се моли един развълнуван човек? Аз бих ви препоръчал, щом сте развълнувани, не се затваряйте в стаите си, но вземете мотиката изкопайте, търкайте дрехите си, а пък ти си седнал и казваш: „Моля Ти се, Господи, виж моето нещастие.“ Когато нямаш никакви страдания, седни на стола си и повикай приятелите си на угощение. А пък щом си на парила*, тогава вземи чука, мотиката, перото, коритото и на работа. Това е едно ново разбиране. Хубавото време, когато трябва да почиваме, ние го иждивяваме на работа, а времето, когато трябва да се работи, ние го иждивяваме в почивка. Обърнали сме живота и нямаме резултат. Отиват двама души, двама християни в

* На парила - на работа, на изпитание.

света. Единият развива в себе си своите дарби да познава къде Бог е скрил в земята богатствата. А пък другият изучава къде има богати хора. Кой от двамата ще спечели повече, онзи, който познава земята ли, или онзи, който познава хората? Как ще мислите? Можете да направите опит. На земята човек е користолюбив. Един богат човек ще иждиви много време, за да изкара от земята пари, богатство. Ти отиваш като онзи американски проповедник. Той отива при един американски земеделец и цяло лято му проповядва. Онзи му казвал: „Много си добър, много добре проповядваш.“ И като си заминавал, дал му половин долар. Проповедникът го погледнал учудено. Земеделецът казал: „Това е за устата ти. Ти никаква работа не работи, а само си отваря и затваря устата. И аз приказвах, но на мене никой нищо не плати. Не ми се плаща за говоренето. А пък ти искаш да ти платят.“ Погрешно е това, че ние учим това, което не знаем. Проповядваме любовта, която не сме опитали. Учим за някакво знание, което не сме приложили. Не че човек не трябва да учи, но за да имаме едно истинско постижение в този път, по който вървим сега, ние не можем да го имаме, но всякога ще имаме един отрицателен резултат. Вие можете да направите един опит: даже на вашите възлюблени деца, дъщери и синове, разделете парите си и им ги дайте. Останете вие без пет пари и ще видите как те ще постъпят с вас. Вие ще мислите, че ще имате тяхното уважение и почитание. Не, ще изгубите всякакво уважение и почитание. Вие мислите, че като се запознаете едни с други, ще имате уважение. Не, като се запознаете едни с други, ще изгубите уважението си. Сега всички се запознавате. Като се запознаваме, всеки най-първо изучава отрицателните черти на характерите. Той най-първо ви гледа отдалеч, че сте богат човек, че имате знания и ви уважава. Но щом дойде близо и види слабите ви страни, казва: вятър го вее на сива кобила. Това е една почва. Питам сега: при тези разбирания, какво

знание можете да дадете, с което светът може да се оправи? Тези мои думи вие ще ги разберете обезсърчително. Обезсърчително е, когато човек изучава окултната наука. Казва се в окултните науки, че носът на човека трябва да бъде дълъг, за да е умен. Ухото му трябва да бъде добре построено, и то не да е малко, но голямо. И веждите му трябва да бъдат такива или онакива. Така е донякъде. Но това е относително. Но тези, които са изучавали физиогномията, не са изучавали кога една линия, един нос, трябва да бъде дълъг, за да има своята стойност. Аз съм забелязал много носове, които са направени от желязо, други са направени от мед, трети от калай, много носове са направени от пръст, от глина, някои са направени от камфора, някои от захар, а малко носове има, които са направени от злато. Това е един символ. Казват: дълъг нос има някой. Но от желязо ли? Железният нос може да се налага. Медният нос ще те отрови. Калаеният нос ще те калайдиса. А пък носът, направен от камфора, ще те излекува, когато имаш хрема. Камфората действа лечебно. Сега носът не може да бъде железен, но един нос може да съдържа качествата на желязото, може да съдържа качествата на медта, качествата на оловото, качествата на сребротo, на златото или на много други елементи. Зависи какво е качеството на носа, какво е устройството на носа, каква е нервната система, какви са нервите, които те носят, какви са и енергиите, които функционират. Защото носът е един орган и зависи каква енергия функционира в него. Каквото минава през ума ти, това ще мине и през носа ти. И каквото мине през носа ти, това ще мине и през ума ти. Например, ако ти помиришеш едно хубаво благоуханно цвете, то в ума ти ще дойде една светла мисъл. Ако пък помиришеш някое лошо цвете, то в ума ти ще се създаде един неприятен образ, и в мисълта си няма да имаш нищо светло, никаква светла мисъл.

Та казвам сега: спрели ли сте се вие да мислите в себе

си кои са отличителните черти, с които вие се познавате? Сега ще ви говоря какво разбирам аз под отличителна черта. Аз наричам отличителна черта тази, която при всички условия не се изменя. Това е човекът. Вие трябва да имате една черта, която при каквито и условия да ви турят, не се мени. Това е отличителната черта на човека. Това, което се мени, на него не разчитай. И то е хубаво, но е преходно. Някои казват: този живот е изменчив. Аз гледам другояче. От научно гледище това, което се мени, не е лошо. Защото в промените на нещата са условията. Ако на земята нямаше никакви промени, както и на небето, то щяхме да бъдем в ужасно положение. Благодарение, че всичко на земята се мени, в промените на земния живот е щастието на хората. Във външната страна трябва да има промени, за да дойде щастието. Но самият човек трябва да има една черта, по която той да се познава. Някога човек не може да се познае. Казваш: човек трябва да се познае. Вие ще се намерите в положението на един съдия, за когото се разправя в един анекдот. Аз ще приведа този анекдот. Скарали се двама души и се дали под съд. Единият казва за другия. „Господин съдия, той се осмели да ми каже: ти си магаре.“ „А ти какво му каза?“ „Аз му казах: ти си магаре.“ Съдията пита другия: „Ти какво му каза?“ „Аз му казах: ти си магаре. После той ми каза: ти си магаре.“ Съдията казал: „Тогава аз съм обиденият, защото и двамата казвате, че аз съм магаре.“ Какво се постига сега? Той ми каза: ти си магаре, а пък аз му казвам: не, ти си магаре. Питам, такива разсъждения какво допринасят сега? Съдията слуша. Някога съдиите са много невъзмутими. Аз не съм ги слушал. Само са ми разправяли. Някоя от страните говори пред съдията много нецензурни думи. Съдията казва: „Хубаво да го кажеш.“ Невъзмутим е той. И казва: „Запишете си това.“ И секретарят записва точно каквото е казал човекът. Този съдия седи невъзмутим. Питам, колцина от вас, като ви кажат такива думи, вие не

се възмущавате? В това отношение трябва да разглеждате живота. Бог ви е поставил в живота, за да ви изпита. Светът е училище. Бог ви изпитва търпението, милосърдието, постоянството, верността, надеждата, знанието ви, всичко изпитва, каквото сте усвоили. И така е устроено, че всякога има условия да ви изпитва какви сте. Там, дето не подозираш, Той ще те опита, какво мислиш. Ти казваш: „Каква нужда има Господ да опитва работите?“ Аз правя следната аналогия. Когато минаваме по един мост, какво правим? Най-първо изследваме дали мостът е здрав. Господ иска да дойде. Ти казваш на Господа: „Да ме туриш на работа.“ Той иска да опита най-първо, като те тури на тази работа, дали ще я свършиш. И дълго време ще те опитва. И не само ще те опитва, но като види слабите ти страни, ще ги изправи. И тогава ще те тури на работа. И ако някой път не ти е дадено това, което искаш, то е защото много работи ти липсват. Разправяше ми един мой познат следното: „Чуден човек съм. Като дойдат някои хора при мене, иде ми да им шибна една плесница. А пък като дойде някой при мене, искам да го разцелувам, да го прегърна. Например, ако дойде някоя жена, искам да я ритна. Като дойде друга жена при мене, приятно ми е.“ Казва ми той: „Как обясняваш това нещо?“ Казвам му: „Онази, която искаш да я ритнеш, и тя иска да те ритне. Я пък онази, която искаш да прегърнеш, и тя иска да те прегърне.“ Той казва: „Но защо не ме прегърне?“ Сега вие криво ще ме разберете и ще кажете: за такова говори ли се? А аз ще ви питам: за такова мисли ли се? Не само за каквото се говори е важно, но и мисълта е важна. Аз отивам по-далеч и казвам: не трябва да се мисли това, а щом се мисли, то трябва да се говори. Понеже щом се мисли, то назад не може да се върне. Ти трябва да го кажеш. То трябва да излезе от устата ти навън, за да се освободиш. Ако искаш животът ти да е мирен, ти не трябва да допускаш каква и да е мисъл. Ако една

добра мисъл я допущаш, тя ще има добри последствия. Ако допуснеш добрата мисъл, тя ще се реализира. И ако допуснеш лошата мисъл, и тя ще се реализира. Такива са основните закони. За никого няма изключение. Следователно ние съжаляваме, че сме казали една обидна дума. По-далеч трябва да отидем. Трябва да съжаляваме и за това, което е помислено, защото това, което е помислено, то е и почувствано и най-после ще се каже. И така ще се реализира. От всинца ви се изисква съзнание да бъдете господари на мисълта си, да няма нужда който да ви наставлява, да ви казва: защо направи тази погрешка? Не трябва да се съдим. Христос казва: „Не съдете, за да не бъдете съдени.“ Съдете се сами. И нека всеки съди себе си, оставете другите. Защото само онзи има право да съди, който не прави никакви погрешки. Никога не съди. Виждаш, че някой брат прави погрешки. Ти го повикай и му кажи: „Аз искам да ти кажа следното. В моя живот, едно време и аз живях като тебе, мислех и постъпвах като тебе, но много пати главата ми. Ако и ти постъпваш така, и ти ще изпиташ същото. Внимавай само.“ Той ще мине, ти не можеш да го върнеш. Пътят, по който е тръгнал този човек, не можеш да го върнеш назад от този път. Ще му кажеш само: „Внимавай само да не хлътнеш.“ Той ще мине по този път, и трябва да мине.

Сега мнозина от вас имате неща, които не сте постигнали. Например някои от вас не пишат красиво, нали? Някои от вас не пишете свързано. Някои пък, като пишете, не туряте запетаите намясто. Мнозина пък изяждат букви. Мнозина от вас не поставяте глаголите, местоименията, прилагателните, съюзите, съществителните, дето трябва. Когато човек почне на мисли и да говори, има закон, който обуславя мисълта, говора, изобщо целия живот. Не може да говори човек, каквото иска. Той може да говори, каквото иска, но последствията ще бъдат съответни. И ако ви кажа да напишете едно обидно писмо на някого, без да

се обиди той, възможно ли е това за обикновения човек? Сега ще ви дам една задача: напишете едно обидно писмо, без да се обиди онзи, който ще го чете и до когото се отнася. Не любовно писмо, но обидно писмо напишете. О-БИДНО. Какво означава това? Вие казвате, че някой умрял. Какво значи това? У-МИРА. Умира, мира, мира, умира - значи отива в мира, в света. Защо именно като се тури едно „у“, ще покаже, че този човек умрял? Всеки човек не мисли като нас, ние го считаме за нас умрял. Той не ни е полезен. Умрял човек е онзи, който не може да ни бъде полезен. Злото куче е за предпочитане пред умрялото. Злото куче е за предпочитане пред умрелия лъв, който не показва никакъв живот. Когато човек престане да мисли както трябва, да чувства както трябва и да постъпва както трябва, той е мъртъв. Що е смъртта? Когато човек престане да мисли, да чувства и да постъпва правилно, той е мъртъв. Това е смъртта. Нали някой път вие чувствате вашата слабост? Налегне ви някаква тъга, мрак, тъмнота, не искате да се молите. В човека има нещо, което не иска да се моли. Разгневи се, не иска да се моли. Той се гневи на Бога и не иска да се моли. И на светиите се гневи, и на баща си се гневи и не иска да се моли. Кому се гневиш сега? Твоят сегашен баща едно време ти е бил син, и ти си го възпитал така. Той е станал баща сега и ти си се обърнал на негов син. Каквото си го научил, когато ти е бил син, той сега, като баща, ти предава твоето учение. Баща ти те налага. Щом баща ти те налага, ти ще си кажеш: „И аз съм го налагал едно време така.“ Или ако баща ти те милва, ще кажеш: „И аз съм постъпвал спрямо него добре, затова сега той е разположен към мене.“ В баща си ти ще видиш себе си. Когато някой човек постъпва добре с вас, това показва, че вие сте постъпвали добре с него. Когато постъпват зле с вас, и вие сте постъпвали зле с него. Има изключения обаче. Но общото правило е такова. Какво трябва да се

прави? Постъпвай добре в сегашния момент, та в бъдеще да ти бъде добре. А когато някой постъпва с тебе сега така или инак, кажи му: „Прави, каквото знаеш.“ Колцина от вас имате следната доблест: ожени се някоя млада мома и съгрешила някъде. Нейният възлюблен ѝ зашлевил две плесници. И след това тя му целуне ръката. Знаете ли какви щяха да бъдат последствията от това? Тя не си обръща гърба да каже, че не иска да го види вече. Тя му целува ръката. Как бихте постъпили вие в такъв случай? Има ли някой от вас, който да е целунал ръката на мъжа си, когато той ѝ залепи една плесница? Има ли една сестра да е постъпила така? Има ли някой брат, чиято жена да му е зашлевила две плесници, а той да целуне ръката ѝ? Вие сте окултни ученици. Защо не сте направили това? Кои бяха съображенията ви за това? Сега какво може да се направи? Аз съм за реалното. Не какво мога да направя за бъдеще, но какво мога да направя сега, сегашния момент. За мене петте лева, които могат да ми се дадат сега, струват повече, отколкото десетте хиляди лева в бъдеще. Сега, сега. Значи тази жена е разбрала закона. Като ѝ зашие с дясната ръка една плесница, той ѝ казва: „Това е Божият закон, който трябва да се изпълнява.“ Ти трябва да бъдеш човек намясто, съвестен, справедлив, трябва да имаш отличен живот, милосърдие, да обичаш хубавото и красивото и трябва да водиш сметките си много добре. Да бъдеш човек намясто, това означава палецът на ръката. Да бъдеш съвестен, това е езикът на показалеца. Да бъдеш справедлив, това е езикът на средния пръст. Да обичаш красивото и хубавото, да си милосърден, това е безименният пръст. А да водиш сметките си добре, това е езикът на малкия пръст. С другата плесница той ѝ предава същото нещо. По този начин той проповядва. Двете плесници, това е написаното писмо. По-хубаво писмо не съм виждал от двете плесници. Сега някой от вас може ли да целуне ръка на онзи, който му удари две плесници?

Такъв няма нито един. Обаче всеки от вас е ударил някога две плесници, но не са ви разбрали. Много съжалявам, че не са ви разбрали. Има ли някоя сестра от вас, която да е ударила на мъжа си две плесници в младините си поне? Ами някой брат? С това, което казвам, не ви засягам. Знанието, което имате, дръжте за себе си. Аз не засягам старите роли, които сте играли. За мене сегашното е важно. Аз се интересувам от новите роли, които ще играете. Как сте играли, не ме интересува. Можете да ми покажете вашите венци, как са ви посрещали. Хубаво, миналото е отлично. Може да сте играли някъде сполучливо, някъде несполучливо. Положителното и отрицателното се допълват, но важна е онази роля, която сега трябва да играете. Например, ако ви се представи избор, каква роля бихте искали да играете в драмата на живота? Всякога трябва да изберете една роля, която друг не е избрал. И тогава ще се намерите в трудно положение.

Едно време Господ искал да уреди света и затова изпратил един ангел да носи на хората Божиите благословения. Ангелът, като наближил към земята, видял една царска дъщеря, която била толкова красива, че той се зачудил, че може да има на земята такава красота. Той искал да знае кои са причините за това. На небето, за да станат съществата така красиви, той разбирал, но на земята как може едно същество да стане толкова красиво? На небето ангелът нямал изкушения. Той се вгледал в красивата царска дъщеря и не забелязал как започнали да падат благословенията на земята и хората ги разграбили. Той трябвало да раздаде тези благословения на способните, а сега като нападали на земята, кой каквото сварил, взел. Накрая дошъл един човек, който нищо не бил взел. Той попитал: „Има ли и за мене едно от тия благословения?“ Ангелът отговорил, че само вярата останала. Това благословение е за небето, а всичко друго, което било на земята, е вече разграбено. Понякога някои идват при мене и казват: „Няма ли нещо

за нас?“ Казвам, само едно е останало - вярата. Този ангел останал на земята дълго време, за да изправи погрешката си. Ако вие сте изпратени да занесете Божиите благословения и като се захласнете, всички благословения изпадат на земята, дето хората ги разграбват, при това положение вие наполовина сте извършили работата си.

Вие трябва да разглеждате живота не от това положение, в което сте сега. Защото, какво сте сега, вие не знаете. И ако не се познавате, вие ще се намерите в трудното положение на онзи българин, когото поканили да отиде на баня. Като се опасявал, че като влезе между голи хора, ще се изгуби, турил на ръката си една мартеница. Като влязъл в банята, видял, че всички имат на ръката си по една мартеница. Всички, които влезли в банята, си турили по една мартеница, за да не се изгубят. Гледа, че има мартеница на ръката си, но вижда, че и другите имат такава. Той се намерил в чудо. Казал си тогава: „Това аз ли съм, или не съм?“ Кое е вярното? Той мислил, че другите хора няма да имат мартеница, но и те имали.

Да имаш една черта, която никой друг да я няма. Това е човекът. В себе си ще имаш една черта, която само ти ще я носиш. Аз няма да ви кажа коя е тази черта. Тя не е любовта. Любовта е нещо общо. Не е и знанието. Знанието е общо. Не е и свободата. Не е и красотата. Кое е тогава? Аз ще ви оставя да мислите върху нея. Помислете. Това, което намислите, да не го мисли друг някой. Защото, щом се съберат няколко души и мислят за едно и също нещо, то не е онова, което търсиш.

Сега към предмета. Онова, което е заложено у вас, него трябва да развиете. Какво можете да направите от себе си, това е важното в сегашния момент. Без разлика. Някои казват: аз съм на четиридесет, четиридесет и пет, петдесет години. За мене обаче, годините не важат. Дали сте на пет години, на двайсет, трийсет, шейсет или сто и двайсет години, това не е важно за мене. Защо именно на

сто и двайсет години хората умират вече? Щом ти си баща и твоят пръв син се ожени, ти вече си мъртъв. И хората сега умират преждевременно. Някоя дъщеря двайсетгодишна се оженва и тогава бащата и майката умират. Сега всички вие искате да ожените дъщерите си. Но трябва да умрете. Или някой път вие искате да предадете своите добродетели на другите хора. И тогава пак ще умрете. Щом искаш другите хора да станат добри като тебе, ти ще умреш. Ти можеш да живееш дотогава, докато хората около тебе са лоши. Щом станат добри като тебе, ти ще умреш. Че вие сте тук, понеже не се споразумявате. У вас ежби, колкото искате. Не че сте лоши, защото ако бяхте лоши... но всинца сте много добри, и от голяма добрина страдате. Вие сте станали по-добри, отколкото сте. Ако доброто разрешаваше живота, тогава защо Бог допусна злото в света? Злото съществува, за да бъде небето щастливо. Онези същества долу живеят, и в небето съществата живеят. Два живота има. Адът, това са корените на живота, а пък раят - това са клонищата на живота. И в ада не е така, както го разправят. Това са пресилени малко работи. Лошото положение на ада е нещо индивидуално. Всеки, който е влязъл в ада, като не разбира смисъла на този живот, той се измъчва. Той си създава едно мъчение, което не е по неговите сили. Това е друг въпрос. Злото е произлязло от поляризирането, от разединението на полюси. Когато човек се е отделил на положително и отрицателно, тогава се е явило злото в света. В света на любовта зло не може да съществува, понеже там няма това разединение. Но понеже тук хората са разделени, то зло може да съществува между господар и слуга, между мъж и жена и пр. И във вас съществува злото, понеже човек едновременно е поляризиран: лявата му страна е женска, а дясната - мъжка. Следователно злото е вътре в човека. И постоянно мъжът и жената в него се карат. Караници има. Какви ли не караници. И при това, като не

можете вие да се спогодите, да примирите вашите мисли, вие търсите някое друго същество отвън да внесе ред и порядък, но ще внесе още по-голям безпорядък. Ако Адам беше почакал малко, още осем хиляди години, за създаването на Ева и ако беше се създала на Адама в наше време една жена, то щеше да бъде по-добре. Но Адам побърза и Господ му създаде жена. И какво стана? Всички излязоха вън от рая. Животът, който имаме сега, е резултат. Аз не се интересувам от резултатите. Този резултат се дължи на една мисъл, която е съществувала някога. Нашият сегашен живот е резултат на една мисъл, а пък нашият бъдещ живот ще зависи от това, какво ние разбираме сегашния момент. Сега, каквото и да казваме, по-добре да оставим този въпрос, понеже е много дълбок. Който се е заел да разреши въпроса за злото, той става лош. Затова заемете се да разрешите въпроса за доброто, за да станете добри. Ако се заемете да решавате въпроса за злото, ще станете зли. Ако се заемете да решите въпроса за правдата, ще станете праведен. Ако се заемете да решите въпроса за любовта, ще дойде любовта в тебе. Щом мислиш по въпроса, от какво се е родила омразата, ще дойде омразата в тебе. Започнеш ли да изучаваш истината, истината ще дойде в тебе. Започнеш ли да изучаваш лъжата, лъжата ще дойде в тебе. Сега новия метод го няма още. Всички стари учения са стари методи. Това, което се е проповядвало на изток, учението на йогите, то е старо учение. Една наука, която е опитала всички свои методи, но има нещо, което още не е постигнала. Например проповядват, че човек трябва да познава огъня, понеже огънят има влияние върху астралното тяло. Това е една стара теория. Кой не познава огъня? Всяка страст се дължи на огъня. Щом имаш страст в себе си, настанала е зима, и ти си наклал огъня си и се печеш на него. Обичаш някого, зимно време е. Мразиш някого, лятно време е. В зимата ти влизаш там, дето ти е топло. Ако лятно време стане топло вкъщи,

ще излезеш навън. А пък зимно време, ако стане студено навън, ти влизаш вкъщи. Сега, аз не искам да вземем това като противоречие. Ама какво е казал Христос? Вие изучавали ли сте това, което Христос е казал? Изучавали ли сте Неговата дълбока мисъл? Това, което е писано в Библията, е много малко. В Евангелието имаме само една малка подкваса и вие често трябва да варите вашето мляко, да правите опити, да туряте от тази подкваса. Сега като сте чели Евангелието, намерили ли сте другите откъслеци, които не са писани? Има някои стихове тук, внесени от някоя голяма беседа, която Христос е държал в три-четири часа, и от тази дълга беседа е взет и поместен само един малък пасаж. И вие можете ли да възпроизведете всичките пасажи на тази реч? Христос е обещал. Той е казал: „Аз ще ви изпратя Духа Си и като дойде, Той ще ви напомни всичко.“ Значи Той ще възпроизведе всичко, каквото Христос е казал. И още други работи ще ви научи. Значи още работи ще ви турят. Онова, което Христос е казал, още не е приложено. Следователно то не е старо, а пък е старо това, което е приложено, и няма резултат. Че християнството още не е приложено. Другите работи са приложени. В християнството са влезли разбиранията на старите езически школи и е станала цяла каша. Например въпросът за спасяването на човека е едно старо учение. Как трябва да се спаси човек? А пък мисълта на Христа седи в това, че спасението става, само когато човек обича Бога. Нищо повече. В любовта е спасението. И всички пророци са говорили, че човек трябва да познава Бога, но те са разбирали въпроса буквално. Какво е да познаеш Бога? Казано е: „Това е животът вечен, да позная Тебе, Единаго Истиннаго Бога, Господа Исуса Христа, Когото си изпратил.“ Любовта е път за познаване на Бога. Щом Го познаем, това е живот вечен. Тогава ще имаме резултат. Тогава ще имаме живот, онзи постоянен живот, който не се изменя. Като придобием живота, това е едно

удостоверение, че ние сме намерили истинския път на живота. В този път искам младите да си останат млади, старите да си останат стари, слугите да си останат слуги, господарите да си останат господари. Не е въпросът за външната форма на нещата. Даже вие трябва да познавате и всичките изкуства. Това всеки ден трябва да става. Всеки ден да бъдеш и дете, и възрастен, и стар, и господар, и слуга, и лекар, и професор, и прочее, какво ли не да бъдеш, и вечерта пак да си такъв, какъвто си бил в началото. Сутринта като излезеш, ще станеш всичко. Че де е вашето познание? Ако аз бях жена и имах мъж, щях да вляза вътре в него и щях да го науча как се обхожда с жените. Аз ще доведа близо една красива жена и ще му кажа: „Я целуни тази жена. Я я прегърни. Хубаво ще я целунеш, хубаво ще я милваш.“ Ще го уча отвътре. И после ще го опитам отвън. Ще изляза вън от него и ще му кажа: „Я покажи своята опитност.“ И като почне да ми мънка и да ме лъже, тогава ще вляза вътре и ще го шибам с камшик и ще го налагам. Като изляза от него, той ще каже: „Много страдах.“ И тогава ще му кажа: „Не лъжи, като дойде някоя жена, обичай я. Лошо не ѝ прави. Тя трябва да е благодарна от тебе.“ Че вие сте чудни. Когато Господ доведе тази жена при Адама, той каза: „Моето детенце.“ Той я прегърна. Тази жена беше дъщеря на Адама. Но да не ви се види странна тази работа. Понеже тялото на Ева беше взето от реброто на Адама, той каза: „Тя е плът от плътта ми и кост от костта ми.“

Но той видя само външната дреха на Ева. Той се заблуди в това. Бог не взе Ева от ребрата на Адама. Той направи от ребрата на Адама само нейната дреха, и тури друго в нея. А пък Адам каза: „Тя е като мене.“ Не, той се излъгал, като казал за Ева: „Тя е плът от плътта ми и кост от костта ми и каквото аз правя, това и тя прави. Въпросът е разрешен.“ Не, тя не направи това, което Адам направи. Бог не заповяда на Ева да не яде от дървото. Бог

каза на Адама това. А Адам каза на Ева: „Няма да ядеш от този плод. Аз ти казвам това.“ И тя отиде и каза: „Баща ми каза това.“ После, като се върна, тя убеди Адама да яде. Тя после му се присмя. Аз бих ви привел една приказка по това, но иска много време, сега се разсъмва вече. Ще оставя приказката за друг път. *(“Ако може, сега да се разправи приказката.”)* Аз се радвам, че сте недоволни, понеже всички сте все светии, и няма кой да ви почита. Вие сте недоволни, че нямате поклонници. Радвам се, че нямате поклонници, понеже, ако дойдат поклонниците, ще влезете в изкушение. Светията е поставен на голямо изкушение. И светицата е поставена на голямо изкушение. Ако дойдат при светията поклоннички, млади моми, той ще се изкуси. Също така, ако дойдат при светицата млади момци, и то не един, а няколко, и тя ще се изкуси. Разсъждавам по човешки. Човек не може да избере. Ето къде ще бъде погрешката. Щом човек прави едно различие между един и друг, той вече е съгрешил, направил погрешка. Харесва му се един - това е погрешно. Щом помислиш, че един е по-добър, а друг - по-лош, ти си направил погрешка. Щом ти мислиш, че един е по-добър, ти си вече съблазнен, ти го държиш по-дълбоко в себе си. Всички хора са еднакво добри, но всички не са проявени еднакво. Щом мислиш, че един е по-добър от друг, тогава ти едного ще възлюбиш, а другиго ще намразиш. И тогава ти си се отклонил. Че Христос казва: „Любете враговете си.“ Дойде някой грешен, ти и него трябва да обичаш. Как трябва да го обичаш? Ако е жаден, дай му една чаша вода. Ако е гладен, дай му едно парче хляб. Ако иска да чете, дай му една брошура. Ако няма обуща, дай му някои хубави обуща. Ако няма шапка, дай му. Ако няма риза, дай му. Ако няма подслон, дай му такъв за една вечер. Но само за една вечер. Няма защо да го осигуряваш за една година. Ще му кажеш, че му даваш само за една вечер. Като дойде на другия ден, пак ще му кажеш: за една вечер. А

не да му кажеш: „И можеш да седиш цяла година.“ Нито един от вас не трябва да безпокоите хората постоянно. Някой постоянно седи в тебе и хлопа. Той седи в ума ти като гостенин и не те оставя да работиш. Един цар, като дойде на гости в друга държава, ще седи три-четири деня и после пак ще се върне в своята държава.

Сега научете се да бъдете свободни. И като пазите вашата свобода, пазете свободата и на другите хора. Че вие сте братя и сестри помежду си и ако не пазите вашата свобода, и другите не могат да пазят свободата си. Никой не може да ви наложи свободата си.

Добре, кое остана неразбрано досега? От всичко казано, какво искате да знаете сега? *(“Приказката.”)* Вашата работа знаете ли каква е сега? Отива един в дома на едного, чиято дъщеря го пита: „Ти женен ли си? Деца имаш ли? Момчета ли имаш, или момичета?“ Кой от какво се интересува? Момичето се интересува дали има момчета, а момъкът се интересува дали има момичета. Ако дойде някой при тебе и те пита: „Ти женен ли си? Деца имаш ли?“, какво мисли той? И бащата, и майката, и дъщерята, и синът, всички мислят по един и същ начин. Само че бащата иска да намери някоя мома, да се освободи от сина си. Той казва: „Да го оженим, че да се освободим от него.“ Той пита: „Ти имаш ли дъщеря? Хайде да ги оженим, да се освободим от тях, да не ни правят главоболие.“ А пък младата мома иска да мине за благодетелка и казва: „Хайде, вместо твоят син да те безпокои, нека го взема аз да го възпитавам, аз да го уча. Аз съм учителка, възпитателка.“ Та сега, каква роля искате да играете: на сина или на дъщерята или на бащата и майката? Искате да се освободите ли, или искате да освобождавате? Като разсъждавате по този начин, вие ще се подмладите. Казано е от пророците: „Онези, които чакат Господа, тяхната сила ще се обнови.“ По този начин като разсъждавате, силата в нас ще ни обнови. Обновяване трябва. Не подмладяване,

а обнова. Всеки ден трябва да се внесе по нещо ново. Но човек трябва да разреши този въпрос. Като дойдат гостите ви, как ги посрещате вие? Ти вярваш ли в Бога, в Господа Исуса Христа? И ако дойде някой странник, жената какво трябва да го пита? Тя ще го пита: „Женен ли си, или не?“ Ако пък мъжът го пита: „Ти женен ли си, имаш ли жена?“, какви ще бъдат впечатленията на този странник? Когато жената го пита, той ще я погледне и ще я сравни с жена си. А когато мъжът го пита дали е женен, той ще сравни себе си с него. Тогава домакинът казва: „Ти можеш ли да ме запознаеш с твоята жена?“ Той има право да иска това. „Както ти се запозна с моята, така и аз желая да се запозная с твоята.“ Това е вече в реда на нещата. Щом аз съм пътник и се запозная със семейството, с жената на домакина, то и онзи има право да се запознае с жена ми. И странникът ще каже: „Втори път ще пратя жена си.“ Ако дойде жената като гостенка вкъщи, какво ще стане? Ако дойде мъж гостенин, домакинът ще го пита: „Ти женен ли си?“ И ако дойде жената гостенка, домакинята ще я пита: „Ти женена ли си?“ Какви ще бъдат последствията? Жената като пита, тя я сравнява със себе си. Какво трябва да направите, като дойде при вас един странник, какво трябва да го питате? Вие знаете сега. Трябва едно правилно разбиране на Божиите пътища. Вие сте в едно училище на земята. Това е необходимо, защото всякога ние грешим, понеже не разбираме Божиите пътища. Всички хора, които могат да ни принесат добро или зло в живота, са необходими, защото и в злото, и в доброто, можеш да се приближиш в Божия път, а можеш и да се отклониш от Божия път. А и в злото, и в доброто можеш да се приближиш към Бога. Доброто, което те упътва към Бога, е добро. И злото, което те упътва към Бога, то е доброто зло. Но ти ще имаш два различни резултата. При доброто, което те упътва към Бога, и при злото, което те упътва към Бога, резултатите ще бъдат различни. Доброто ще те

прати при Бога на любовта, а злото няма да те прати при любовта. В това е различието. И злото ще те упъти към Бога, ти няма да имаш това високо разбиране, каквото ще имаш при доброто. Най-първо злото ще ти стане подложка, върху която доброто ще може да се изгражда. *("Сега, ако може, да се разкаже приказката.")* За приказката на Ева ще ви изпратя Адама да ви я разправи. Втори път ще доведа него, той да ви говори. За чуждата жена аз не мога да говоря. За чуждата дъщеря аз не мога да говоря. Ако втори път ме видите да идвам с някого, ще ви говоря за приказката. Ако не, ще чакате.

Сега коя е съществената мисъл на днешната лекция? Бъдете доволни сега от това, което ви е дадено. Но не да бъдете доволни, по този начин доволни, че да не искате, но това доволство да бъде като основа за нещо ново. Бъдете доволни, че върху онова, което ви е дадено, могат да се градят нови неща и не съжалявайте за нищо в живота си. Човек, който съжалява, не разбира живота. Има защо да съжалявате. Някой път можете да съжалявате, но това съжаление не е ваше. Друг някой съжалява, и вие с него заедно съжалявате. Но онзи, който е разбрал живота, трябва да благодари за това, което е разбрал. Това е за учениците. А за света е друго. Това учение не е за света. В света хората ще скърбят, ще разправят своите скърби. Те са прави. Но онзи, който иска да намери правия път, той в себе си трябва да го намери, а не отвън. То е реалното. Ако се ползвам от онова, което аз опитвам и при доброто, и при злото, аз съм разбрал живота. Значи и от двете се ползвам.

"Отче наш"

6 ч. 27 мин.

25 лекция на Общия окултен клас

11 март 1936 г., сряда, 5 ч. сутринта
София, Изгрев

Небето чисто, звездно.
Времето тихо и меко.

РАДИАЦИИ

"Добрата молитва"

Написахте ли вашите теми? Темата беше да напишете по едно обидно писмо някому, без да се обиди той. Вие криво тълкувате. Какво значи да обидиш? Обида значи нещо да бъде. „Биде". Англичанинът казва: Be man*. Трябва знание. Трябва да се учите. Вашето знание е набран много материал, но не е систематизиран, разхвърлян е, много работи имате, но защо са, и вие не знаете. В някои съвременни модерни къщи домакинята какви ли не накити има. Разни шишета, може би десет-двайсет шишенца, после кутии с прах, после четки. Не е работата за смях. Но това е като войник, който си има нож, пушка, патрондаш. Или както някой земеделец си има рало. Те са прибори за работа. Това, което знаете, трябва добре да го знаете, за да можете да го правите. Казвате: той е добър човек. Това е знание. Какво нещо е доброто? Аз разсъждавам: в какво седи едно престъпление? Това е един философски въпрос: да се разгледа, да се обясни в какво седи престъплението. Имате една каса, в която е турено злато, известна сума. Ти можеш да искаш пари. Ако дойде слугата и отвори касата, и ти даде пари без господаря, то той прави нещо, което законът забранява. Ако и господарят е там, при касата, тогаз е нормално. Който и друг да е там, ако го няма господарят, се счита за престъпление. Който и да отвори тая каса без господаря, то е престъпление, не е нормал-

---

* Be man - бъди човек *(английски)*.

но състояние. Тая каса какво означава? Аз разсъждавам: човешкото тяло е една каса. Ти искаш да говориш, но ако говориш без позволение на господаря, ти си виновен. Значи може да дойде някой и да ти отвори устата и да изкара нещо от тебе навън. И господарят дойде и търси парите вътре в касата. Има едни малки четириъгълни касички турени. Това е за изяснение.

Ти си една каса, и ако думите излизат от тебе навън без позволение на господаря, ти си направил престъпление. Ти казваш: аз имам право да говоря. Имаш право да говориш. Онзи, който ти е дал право да говориш, не е казал така да разпиляваш. Всички тук се отличавате с голямо разточителство. Отвори той устата си и пръска навсякъде. Сега например при този дъжд, който имаме, ти си извадил пръскалката и пак поливаш. Разумно ли е това? Ако три-четири седмици е било сухо време и поливаш, тогаз е намясто. Вие искате аз да ви говоря и моето говорене да съвпада точно с това, което вие вършите. Всякога, когато една моя мисъл попадне на вашата мисъл, вие казвате: тъкмо това ми трябваше. Моята мисъл да съвпадне с твоята мисъл, това е второстепенно. Или вашата мисъл да съвпадне с моята мисъл, това е второстепенно. И вие се нагаждате с всеки човек, какво да му говорите. Това не е право още. Дойде един разбойник и казва на господаря: „Отвори касата или ако не, аз ще те убия.“ Той със страх отвори касата и казва: „Накараха ме.“ Оправдателно ли е? Не е оправдателно. От страх отвори касата и даде на разбойника. Ще кажете: „Какво трябва да направи тогава човек?“ Там е въпросът. Сега вие в такъв случай се намерите в особено положение. Веднага се стряскате и казвате: „Какво трябва да се прави тогаз?“ Това е начин за разсъждение. Трябва ви нов начин за разбиране. Всички нещастия, които сега са в света, показват, че у всички хора има едно вътрешно неразбиране. Ония закони, които Бог е положил в света, вие не сте ги научили.

(Учителят чертае на черната дъска.) Ето това е точката **A**. Ние ще направим тая точка да е видима. Имате линията **B**. Имате квадрата **C**. Имате окръжността **D**.

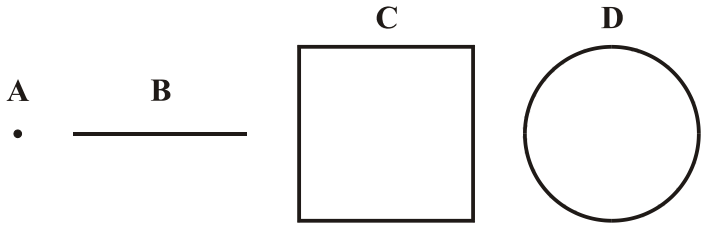

Доста работи са това. Сложна работа. Някой път вие казвате, че човек трябва да има линия на поведение. Или линия на лицето. Какво означава линия? Това е светът на постъпките. Това е едноизмерният свят. Точката, линията, това е елемент на едноизмерния свят. Човек борави тогаз само с точки. Самата линия е елемент на квадрата. Квадратът е елемент на двуизмерния свят. Окръжността е елемент на триизмерния свят.

Добре, какви са свойствата на едноизмерния свят? Той се отличава със своята дължина. По какво се отличава двуизмерният свят? Със своята широчина. По какво се отличава триизмерният свят? Със своята дебелина, със своя обем. По какво се отличава четириизмерният свят? Със своята радиация, да радиира, да изпуща лъчи от себе си. Или чрез разширение на нещата. То е четириизмерният свят или светът на по-напредналите същества, които живеят в една рядка материя. Тия положения трябва да ги свържем. Вие тук боравите с едноизмерния, двуизмерния, триизмерния и четириизмерния свят. Това е четириизмерният свят. Ако някой мисли, че това е разбрана работа - не е. То не е разбрана работа. То още е неразбрана работа.

Пишете думата „любов“. Любовта е много неразбрана работа. Всички говорят за любовта, но най-неразбраното нещо е любовта. Неразбрана работа е. Не че не знаеш, но

нямаш нищо определено за любовта, понеже твоята любов се мени. Ти нямаш една мярка, с която да измерваш любовта. Любовта е нещо много неустойчиво. Тя е като светлината - блесне и изчезне. Не можеш да ѝ дадеш един стол да седне. На стол не сяда. Като дойде, не можеш да я поканиш на гости. Вода не пие, хляб не яде. Как ще се запознаеш с нея? Тя не се и разговаря. Мине някой път и ако ти си невнимателен, бутне те на земята и си върви. Ти казваш: „Какво ме бутна?“ Тя мине втори път, вдигне те и си върви. Някой път те вдига нагоре и си заминава. Ти вече имаш различно разбиране за любовта. Ти казваш: „И бута ме, и вдига ме любовта.“ Любовта е, която кара хората да страдат. Не че тя иска да страдат, но като те тури в едно положение и като не го разбираш, ти страдаш. Сега въпросът не е за любовта

Въпросът е за тия светове, в които живеем. Едноизмерният свят има отношение към нашите постъпки, следователно всяка една постъпка е едноизмерна. Двуизмерният свят има отношение към нашите чувства, следователно чувствата ни са двуизмерни. Триизмерният свят има отношение към нашите мисли. Нашите мисли са триизмерни. А пък разумността е четириизмерна. Там е радиирането.

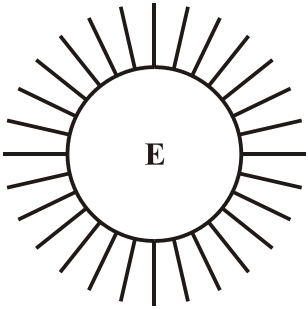

Разширява се мисълта на някой човек. Или това, което казваме, Безсмъртното. Това е един свят, който не можем да определим. Той е свят на разширение. Едноизмерният свят не може да се разширява. За да се разшири, той трябва да се измени. За да се разшири, той трябва да стане двуизмерен. И двуизмерният, ако иска да се разшири, трябва да стане триизмерен. И триизмерният, ако иска да се разшири, трябва да стане четириизмерен. Вие имате обикновени схващания. Вие сте на някоя гостилница

и мислите, че гостилничарят не е наготвил добре. Плащате двайсет и пет лева за яденето и казвате: „Не искам да ходя там да ям.“ Когато ти разправям за тия измерения, в ума ти седи гостилничарят със своите тенджери. Ти мислиш, че не е сготвил той добре. Остави ти гостилничаря. Аз ти говоря за нещо Божествено, а пък жена ти не се е отнесла добре с тебе и ти мислиш за това. Че как ще се отнесе с тебе. Значи отнела е касата, без да е позволено. Или е турила в касата нещо, което не е ценно, или е извадила нещо, което е ценно и ти се сърдиш.

Един се сърди, че някой е казал обидна дума. Какво нещо е обидна дума? Дума, за която плащат повече, без да има цена. Всички обидни думи са неща, които [нямат] цена, и ги продават като скъпоценни камъни. А пък добрата дума е скъпоценен камък. За мен обидната дума е един обикновен камък, който пет пари не струва. А пък една хубава дума е един скъпоценен камък. Ценните работи вече към кой свят спадат? Те спадат към висшия свят.

Та казвам, трябва да знаете как да боравите с точката, с линията, с плоскостта, с кръговете и трябва да знаете как да боравите с радиацията, лъчеизпускането. Всеки един от вас трябва да знае закона на лъчеизпускането. Нещата да стават. Като влезеш в един свят на лъчеизпускането, ти вече имаш нещо определено. Човек, който не се е научил да изпуска нещо, той нищо не знае още. Свободата седи в това, да изпущаш. Но как да изпущаш? Всичко онова, което изпущаш от себе си, трябва да бъде ценно. Щом изпущаш неценни работи, ти си още в нисшите светове. Всичко онова, което излиза от тебе, трябва да бъде ценно. То е изпущане. Следователно и нагоре, и настрани, във всички посоки. И кой каквото намери, ще бъде винаги ценно.

Ти ще минеш тогаз за един светия, за един гений, за един любимец на Бога. И Писанието казва: „Чисти бъдете.“ Разсъждава някой и казва: чистота. Но каква чистота?

Той взема своите сравнения от физическото поле: чисти стаи, чисти дрехи, чист въздух и пр. Но това е още външна чистота. Това не е още чистота. Чистите работи са ценни, които радиират от себе си. Всяко едно тяло, което радиира, е чисто. А пък радиират само живите същества. Това, което има живот в себе си, то изпуща радиации. Мъртвите неща нямат радиации, нямат лъчеизпускане от себе си. И следователно, за да и бъдете здрави, всеки един човек за да бъде здрав, за да бъде весел, за да бъде силен на физическото поле, трябва да има лъчеизпускане от себе си. Как? Това не е нещо физическо, на което мога да ви науча.

Сега елементите: линията как ще я превърнеш? Тая линия какво означава вече? Аз съм написал на дъската тук сега цяло едно писмо. Толкоз съдържателно е то. То съдържа всичко в себе си. Който се е научил, като дойде, той може да го чете, и никога няма да направи една погрешка. А пък който не се е научил, ще му даде тълкуване по един начин, по друг начин и пр. Обаче тълкуванията не трябва да са произволни.

На този закон се обосновават всички окултни науки. *(На това писмо.)* Дали един човек постъпва добре, аз го меря с прави линии. Дали неговите чувства са благородни и добри, аз го меря с плоскостта. Дали неговите мисли са прави, аз го меря с кръга. И дали той е човек на Бога, аз го меря с радиациите. Бъдете святи, казва Писанието. Какво нещо е свят? То е лъчеизпускане. Ти трябва да се разширяваш, да изпущаш, че на всички хора, които са около тебе, да им стане светло. Тъмнината, която е около тях, да се замести със светлина, и те да виждат. Щом отидеш между хората, и те виждат, ти изпущаш нещо ценно. Как става? С лъчеизпускането. Влезете някъде, дето всички хора са смутени. Изгубили си пътя. Те са двадесет души в гората. Попаднали в някоя гора и няма път, и не могат да излязат. Опасна работа е това. Най-после идва

един човек, който знае пътя и им казва: „Аз ще ви кажа откъде да излезете.“ Ще им покаже пътя и всички хора стават весели, нямат смущение. Защо? Той радиира нещо от себе си, има знание. Мнозина искате да имате знания. Преди няколко деня иде една млада сестра от света. Тя по-рано била евангелистка, после станала православна по верую, по разбиране. Аз наричам евангелистите, протестантите, православните, това е мода според мен. Например облече се някой с черни дрехи. После с бели дрехи, после със сини, червени. Или си турил някои модерни копринени дрехи. Това е мода. Но защо искаш копринени дрехи или защо искаш вълнени дрехи, а пък не даваш цена на памучните? Хората не обичат памучните дрехи. Защо? Защото памукът много го обвива, усуква. Трябва сега предметно учение. *(Учителят изважда кърпата си и я усуква.)* Памукът много го усуква. Ние не обичаме усукани работи. Вие не обичате памучните дрехи, понеже ако ги носите, тя ще ви увие, ще ви усуче. Но памукът си има своята добра страна. Памукът е добър проводник на топлината. Като дойде топлината, дава ѝ път. Минава тя и си заминава. После и проветряването става много хубаво. Ако вземете вълната, копринатa, те са много аристократи. Вълната казва на топлината: „Като влезеш вътре, няма да излезеш навън.“ И с копринатa е същото. Вълната, копринатa, като дойде топлината, ще питат господарката и тогаз ще види какво да направи. А пък памукът не пита господарката. Пуща всичко без позволение на господарката. И отвън навътре, и отвътре навън. Негови разбирания са те. Няма такова разбиране като вълната. Следователно, ако искаш един слуга, който не те ощетява, трябва да направиш дрехите си от вълна, а пък ако искаш добре да се проветряваш, трябва да направиш дрехите си от памук. Както виждате, досега ние имахме копринени или вълнени дрехи, а пък сега турихме памука и той пуща навън и навътре. Но трябва да знаете при какви условия да турите памука на

работа и при какви условия вълната на работа. Това са сега символи.

Сега при този начин на разсъждение казвате: „Ние трябва да знаем нещо за Христа.“ Хубаво, Христос имаше постъпки. Ти не можеш да познаеш Христа, ако нямаш Неговата линия на постъпки. У Христа имаше чувство. Христос заради любовта, за тия чувства, Той прие да носи греховете на хората. А пък ти искаш да следваш Христа, но греховете на хората никак не искаш да ги носиш. После, в Христа имаше мисъл. Той мислеше да намери един път, да помогне на тия хора. А пък ти за хората не мислиш, и от сутрин до вечер ти мислиш за себе си. Ти казваш: „Аз искам да се запозная с Христа.“ Че как ще се запознаеш? И Христос като ти дойде на гости, най-първо ще Му приказваш за себе си, за децата си, за жена си, и ще му кажеш: „Господи. Малко беден съм. Не можеш ли да ми отпуснеш малко кредит?“ Има една погрешка в схващането. Кредитът отдавна е отпуснат, но този кредит не е използван. Вие седите и казвате: „Ние не сме добри хора.“ Какво означава това? Всякога, когато казвате, че не сте добри хора, аз казвам, че кредитът, който е отпуснат от невидимия свят, не е използван. Имате една нива, която не е работена. Това е един кредит, който не е използван. Имате един ум, който не е обработен. Имате едно сърце, което не е обработено. Имате една воля, която не е обработена. Понеже сте влезли в един живот с особени разбирания, като речете да работите, не работите както трябва. Ще вземете малко мотиката и отгоре ще блъснете малко и ще кажете: „Другите да копаят.“ Тая работа не става така. Ти сам ще изореш нивата си. Ти сам ще копаеш градината си. Върху твоя ум и сърце сам ще работиш. И ако оставиш други хора да влязат и да боравят с твоето сърце и ум, те може да работят, но те ще работят, както те знаят, и после ще съжаляваш. Ти в сърцето си пущай само Божествения Дух да дойде да ти помага. Ако

разбираш. Начин за разбиране е това. А пък сега сърцето ви на кой наемател не е дадено. И неразположението, което имате, от какво зависи? Много наематели имате там. Турили сте вътре в четири-пететажното здание наематели - на първия етаж, на втория и пр. И не плащат. И целия ден говориш за наемателите, че не са ви платили, че те са безчестни. И постоянно се сърдите. Ти си умен човек. Ще туряш наематели, които плащат. Защо да не ги познаваш? Щом си турил наематели, които не ти плащат, това показва, че не си умен човек. И щом наемателят ти е лош, това показва, че и ти не си добър човек. Щом някой говори нещо лошо за тебе, това показва, че не си от много умните хора.

Сега аз разсъждавам така: дойде в мен една лоша мисъл. Тя е един наемател в третия етаж. Дойде едно лошо желание в сърцето ми. Това е наемател във втория етаж. Дойде една лоша постъпка. Тя е един наемател в първия етаж. Наредиха се горе. Казвам тогаз: „Чакайте. Четвъртия етаж още не съм го дал.“ В четвъртия етаж няма да стъпи нито един от хората на първия, втория и третия етаж. Намирам аз един отличен наемател и го турям в четвъртия етаж, и той, като влезе вътре, се разправя с тях. Можете да си представите как се разправя.

В този чертеж първият, вторият и третият етаж са тук, а четвъртият етаж е центърът. Като влязат лошите наематели, които не плащат, ние сгорещяваме този център и става им топло. Не искат да излязат. Нагорещим ги ние тук, и първият, вторият и третият етаж казват, че не могат да търпят и излизат навън и ще освободят етажите. Този в центъра, в четвъртия етаж, ще ги нагорещи. Следователно причинният свят е мястото, дето се поправят

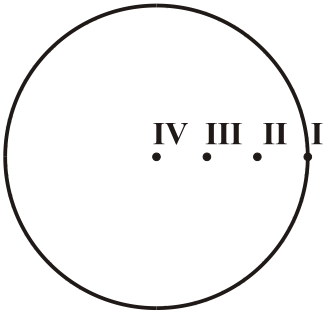

всички погрешки. И когато аз говоря за любовта, подразбирам четвъртия етаж в човека. Там, дето любовта влезе, нагорещява всичко и ония, които са недостойни, тя ги кара доброволно да си излязат навън, да оставят етажите свободни и да си вървят, дето искат. Какво разбрахте вие сега? Това е фигуративно.

Ще имате едно убеждение в себе си, което убеждение да не се разклаща. При всичките външни условия, които могат да ви сполетят, вашето убеждение да не се измени. Понеже, ако се измени, то не е реално. Реалността е нещо, което не може да се измени. В света съществуват две реалности. В съвременната наука съществуват реалност и относителна реалност. Относителната реалност е сянка на реалността. Не че сянката не е нещо реално. Реално е, но тя винаги произтича от реалността. Реалността е, която създава относителната реалност. Та във всички вас има неща, които са относителни. Тия относителни неща произтичат от самата реалност. Мисълта си има своята относителна реалност. Чувството си има своята относителна реалност. Постъпките си имат своята относителна реалност. Има нещо съществено в постъпките и има нещо несъществено. Разликата е само в частичката „не“. Сянка е значи. Но тая сянка можеш да я ползваш. Една сянка лятно време можеш да я използваш, ще седнеш да си починеш под сянката на едно дърво, но зимно време да седнеш под сянката на едно дърво, няма си мястото. Питам сега: вие пиете вода. Защо пиете вода? Че пиете, пиете. Ти казваш: „Жаден съм.“ Но защо си жаден? Жаждата - това е закон за оправяне на света на чувствата. Гладът, това е едно мерило за оправяне на постъпките. Дишането, това е закон, за да оправиш мисловия си свят, за да оправиш мислите си.

Когато имаш жажда, от жаждата си ще съдиш дали е естествена твоята жажда, или неестествена. И ако е неестествена твоята жажда, то има някое чувство, което е

неестествено. Ако гладът ти е неестествен, то има нещо, което ти е неестествено във физическия свят. И ако в дишането ти има нещо неестествено, ако не дишаш свободно, ако не ти е приятно дишането, то има нещо, което препятства на твоите мисли. Това са диагнози. Всеки един трябва да изучава. Вие нямате ясна представа за нещата. Вие мислите, че като отидете в онзи свят, ще се уредят работите. Как ще отидете в онзи свят? Вие имате много крива представа за онзи свят. Вие искате да отидете в онзи свят с физическото си тяло, да видите Христа отвън. Че Христос го има и тук. *(Учителят показва двата портрета в салона.)* И тук, и там не е нарисуван, както трябва. Христос не е такъв, какъвто хората Го знаят. И Той се е променил. Христос, като отиде при лошите хора, става грозен. Като иде при красивите хора, става красив. Като отиде при меките хора, става мек. Като отиде при твърдите хора, става твърд. Навсякъде, каквито са хората, такъв става. Вие ще паднете в една погрешка. Не че Христос става такъв. Когато светлината дойде до вълка, у него се зароди желание да изяде агнето. Когато светлината дойде до лъва, у него ще има желание да изклинчи, да тръгне нанякъде.

Сега вие сте като рентиерите. Вие имате идеята на рентиерите. Вие разглеждате живота от съвсем друго становище. Това положение трябва да го оставите. Всички желаете да няма нищо, което да ви безпокои, да ви е уреден животът. Да бъде уреден животът на всекиго едного от вас не е мъчна работа, но трябва да знаеш как да постъпваш. Трябва да имаш линия на поведение. После трябва да имаш разширение на чувствата - да обичаш. Да обичаш, това е закон на плоскостта. Чувствата са в един свят, който е плосък. А мисълта е в един свят на сферата, един свят сферообразен. Но това са думи най-непонятни. Виждаме, понеже светът е сферообразен, то и човешката глава е сферообразна, понеже умственият свят има

най-малко съпротивления, с много малки разноски там можеш да свършиш една работа. Светът на чувствата е по-труден, а пък във физическия свят - при постъпките, се изисква много голямо знание, понеже материята е груба. Сега аз ви навеждам на тия мисли, на този начин на разсъждение, понеже всички противоречия произтичат от това. Вие имате едно верую, вярвате. Какво вярвате сега? Че Христос дойде на земята да спаси човечеството. Каква е вашата идея? Как го спасява? Кога майката спасява едно дете? Когато го роди здраво и постоянно отхранва това дете, дава му възпитание, то тая майка го е спасила и го е турила в живота. Но ако майката го роди мъртво или го роди живо, но не го отхрани добре, то тая майка се е наела да го роди, но не се е научила да го отхрани и възпита. Сегашните майки не знаят как да възпитават децата си. Щом станат на шест-седем години, ще ги прати на училище. Ако остане на майката и на бащата да им дадат възпитание, то децата ще останат невежи. Птиците защо не прогресират? Понеже имат малко знание и го унаследяват. А пък хората придобиват знание.

Човек, когато не знае как да живее, остарява. И аз мога да ви обясня нещата от това гледище. Когато лицето на човека се набръчква и погрознява, то си има своите причини. Ако вземете дълъг конец и го обтегнете от едната страна и другата страна, то какво ще стане? Мислите ли, че тая жица ще остане права? Не. Тя ще бъде винаги огъната малко. Ако турите на този конец в средата една малка топка, то ще имате едно малко огъване на този конец. Какво показва това? Този конец казва, че по законите, по които ние живеем, трябва да повикаме и други светове на помощ. Щом конецът се огъне, той вика на помощ умствения свят. А пък ти искаш да седи той в плоскостта. Тогаз викаш на помощ правата линия, чувствата викаш, любовта викаш. Но една любов, която е права линия, една любов, която е плоска, една любов, която е

кръгообразна, там са наемателите още. Те не плащат. До третия етаж е така. В четвъртия етаж е причинният свят, това Разумното, Божественото. Не онова Абсолютното Божествено, но то е светът, който ражда нещата. Аз говоря за четвъртия етаж - причинния свят. Той е вече атмосферата на любовта. Той е, който урежда нещата. Докато не дойдете до четвъртия свят, до разумното, не могат да се уредят работите. Науката отива към там. Разумният свят е четвъртият свят. Разумният свят взема предвид всички положения на живота. Ти ще започнеш от точката, линията, плоскостта, кръга и ще дойдеш до радиирането, до лъчеизпускането. Ще направиш една маневра в себе си. Например една такава маневра: ти си беден човек и искаш да си оправиш работите. Няма да седнеш да мислиш за своята сиромашия, но ще направиш такава маневра: ще си мислиш, че си богат човек, че имаш говеда, овци, камили, къщи по целия свят, златото просто така тече в касата ти. Ще почнеш да мислиш, че от тебе излиза злато като извор и навсякъде даваш. Пущаш, пущаш и ще си държиш една статистика, че днес си помогнал на сто души, утре на двеста души, на триста души, на няколко милиона, помагаш на целия свят. Ще кажеш: това е въображение. Това, което мислиш, то ще стане. Знаете ли какво нещо е силата на човешката мисъл? Няма нещо, което човек да е помислил и да не е станало. И няма човек, който да е помислил нещо и да не е станало. Това е реалното. Ти можеш да станеш учен човек. То е вече станало. Някой на твое място отдавна е станал учен. Ти искаш да напишеш една книга. И някой човек отдавна е написал тая книга. И ти можеш да я напишеш. Някой мисли да стане учен. И преди тебе някой е станал такъв. Или искаш да биеш някого. Някой вече го е набил. Ти искаш да откраднеш. Някой вече е откраднал. Ти искаш да бъдеш красив. Някой вече е красив. Искаш да бъдеш силен. Някой е вече силен. Ти искаш да хвъркаш, някой

вече хвърка. Аз не мога, но патицата хвърчи. Аз искам да пробия земята. Че слънчевите лъчи отдавна са пробили земята. Има същества, които отдавна са пробили земята. Има цели тунели, направени от тях. Обаче за нас ще бъде земята реално пробита, когато ние пробием. Нашия мозък трябва да го пробием, в мозъка трябва да направим много тунели. Мозъкът представлява нашата земя и той трябва да се организира. Не че ние ще го организираме. Има известна работа, която ни е дадена. Бог ще ти даде храна, светлина, всичко това, но ти сам ще отвориш очите си и ще възприемеш светлината. Ти ще учиш сам. Като възприемеш светлината, няма да възприемаш, което искаш. Господ най-първо ви учи да не сте разточителни. Турил ви е малки прозорци, не ви е турил големи прозорци. Вие искате къщи с по четири-пет прозорци. Мерили ли сте колко са големи вашите прозорци? Дали са до три и половина сантиметра и около един-два сантиметра на широчина. Това са вашите прозорци и през тия прозорци влиза толкоз светлина, че осветлява всичко. И през този прозорец ти всичко виждаш. И после слушалките ти са едни малки дупчици. Господ иска и малко да слушаш. Малко да слушаш и много да разбираш. Той не прави големи дупки, да влезе много, но малко да влезе, обаче каквото влезе, да го разбереш. А пък ти можеш да имаш желание много да влезе и много да разбереш. Не, малко, но разбрано. А пък многото вътре само ще те безпокои. Малко знание ти трябва, но разбрано. Малко движение на ухото ти вътре, но разбрано движение.

И тогаз виждате, че ръката ти е плоска. Защо? Защото тя е носителка на чувствата.

Каквото и да каже някой, вие, без да проверите, казвате: „Така и така казва той.“ Вие оставете този метод. Вие сте неразположени духом някой път, нещо сте недоволни от света, не искате да живеете, казвате, че Господ направил света така и така. Казвате, че всички хора са лоши.

Не само вие, но и всички хора имат това неразположение някой път, някои в голям размер, някои в малък.

Можеш да си туриш ръцете така. *(Учителят поставя двете ръце една срещу друга, дланите една срещу друга, допрени.)* Или някой път ги поставяте така. *(Учителят поставя ръцете една върху друга, с гръбната страна навън, лявата ръка върху дясната, ръцете са сложени върху гърдите.)* Някои сестри дойдат и си турят двете ръце на корема и се поклонят и после подават ръка, за да целунат ръката ми. Вие с това искате да кажете: „Ще внимаваш за моето благоутробие. Да бъдеш внимателен за всички мои нужди, за това, което ми трябва за физическия свят. Да не ме урониш нещо. Тук във физическия свят всичко да имам, че тогаз приятелство.“ Щом не е уредена работата на физическото поле, той не признава другото. Или някой път дойде някой, седне на стола и си прехвърли краката един върху друг и говори. Аз вече го зная. Щом си прехвърли краката, то е написано вече. Или някой седи и се почесва отзад на главата с тая и оная ръка. Това са движения, които говорят. Тук са прекръстосани тия светове, образуват се прави линии или квадрати, или кръгове, или радиирани линии.

И щом дойде един човек, той веднага трябва да си даде акредитивните писма. Всеки гостенин, който дойде у вас, той е един посланик изпратен. Нека си даде своите акредитивни писма. Няма какво да ми разправя той. Да представи писмата си, официалните документи. Той ще ми разправя, че е благороден. Думите си да си ги държи, какъв е бил. Ще извади своите акредитивни писма от стомаха си, ще извади своите акредитивни писма от сърцето си, ще извади своите акредитивни писма от ума си. А за другия свят аз си имам съобщение. Имам съобщение от четвъртия свят. Това съобщение оттам е дошло, преди той да е дошъл. Четвъртото акредитивно писмо го имам. И те ми пишат така: „Наскоро ще дойде един наш посла-

ник. Бъдете внимателни с него. Той е един човек много непостоянен, обича да пооткрадва, да полъгва, да кръшка. И гледайте да го повъзпитате малко нещо.“ Дойде друг. И за него ми казват отгоре: „Иде един наш посланик. Отличен човек е той. Можеш да имаш пълно доверие в него.“ Като дойде този първият, шмекерът, той казва: „Аз съм пратен от еди-къде си.“ Казвам му: „Дай си писмата.“ Той казва: „Че нямам писма.“ Той няма писма.

Мислите ли, че у вас няма някой пътник, че няма някой чужд посланик, когато сте недоволен от Бога, от невидимия свят? В какво има човек да се сърди на Бога, я ми кажете. Че си нямал пари. Че кой е виноват за това? Колко пари ти трябват? Или че не си бил здрав. Кой е виноват за това? Ти казваш: „Ами окръжаващата среда е такава.“ Всички тия факти ги приемам така, както са, но кой е виноват за това? Аз наскоро четох един разказ: един млад граф в Европа се запознал с една госпожица от богато семейство. Едновременно се запознал той с четиридесет такива госпожици. И всичките той ги залъгвал, четиридесеттях. И на всичките пишел писма, че е готов за всяка една от тях да се ожени. И всичките тия четиридесет кандидатки усетили как той ги лъже. Събрали се те. И всяка една от тях носела писмата. Той писал на всички. Една му дава рандеву в един парк. И всички отиват там и го ограждат, и му дават един хубав поздрав със своите омбрели*. Кой сега е виноват? Той не е виноват, че се е запознал с четиридесет моми. Де му е вината? Кой ги лъже? Аз намирам примера недостатъчен. Те се събират. Колективно го бият. Хубаво, какво ще добият четиридесетте моми, като са го били? Де е лъжата? Че кой не обича кокошките? Тия моми са по една кокошка. Трябваха му четиридесет кокошки. Този граф се е запознал с тях, понеже е бил закъсал и трябват му пари, за да се учи. От

---

* Омбрела - лятно дамско чадърче *(остар. от английски)*.

тая от любов изтегли една сумица, от оная изтегля и пр. Те са четиридесет банки, от които тегли кредит. Де е сега неестественото? Не е въпросът, че постъпката е лоша, но да се определи в какво отношение е лоша постъпката. Отварянето на касата е естествено, само когато господарят каже да се отвори и се отвори в негово присъствие. И аз говоря, когато Господарят е там, и аз отварям своята каса, своя ум и своето сърце. А пък когато Го няма Господаря, казват ми: „Защо мълчиш? Кажи ми една дума.“ Мълча. Казват ми: „Какво мълчиш?“ Мълча. Казва той: „Диване е той.“ Питам сега, аз ли съм умният, или той е умният?

Сега въпросът не е заради мен. Аз искам вие да бъдете умни. Всички вие трябва да бъдете умни, понеже, ако не сте умни, работата няма да върви. Това е всичкото. В една кола всяко едно колело трябва да се движи добре. И четирите колела трябва да се движат добре. И осите трябва да са добре намазани. И всяко едно нещо трябва да си е на мястото и добре трябва да изпълнява работата си. Ако едно колело се движи хубаво, и другото не се движи хубаво, какво ще стане? Вие сте колелата на Божествената каруца. Какво значи колело? В мисловия свят вие сте служители на Бога. В мисловия свят вие сте колела на Бога. Вие сте седалище, на което хората седят. Под това аз разбирам света на чувствата. Той е плосък. Като определям границите на нивата, подразбирам едноизмерния свят. Граници има. Едноизмерният свят представлява граница на чувствения свят. А чувственият свят е граница на умствения свят. А пък умственият свят е граница на причинния свят. И ако границите са по правило определени, то отношенията на съществата, които живеят в тези светове, са правилни. Следователно границите на вашия физически свят, границите на вашия сърдечен свят, на вашия умствен свят, всички тия граници трябва да са правилни. Вашият причинен свят - той е уреден. Всички тия граници трябва

да са правилни.

Сега от онова, което сте чели, което са ви разправяли, какво разбирате например за поведението на Христа? Някои са ми разправяли, че са виждали Христа. Виждали са сянката на Христа. Относителния Христос са виждали. Има един реален Христос, има и един относителен Христос. Какво не са ми разправяли за Христа? Някъде са Го виждали, облечен с една шопска дреха, с шопски потури. Това не е Христос. Някъде са Го виждали с една класическа дреха, дълга римска тога. И това не е Христос. Художниците как Го рисуват? Този портрет тук право ли е нарисуван? *(Учителят показва портретите в салона.)* Това е човек там, но вие сте свикнали и казвате: „Каква хубава мантия има, какво хубаво положение има.“ Мислите ли, че този прилича на реалния Христос? *(Учителят показва по портрета.)* Сянка е това. Всички казват, че е отлична картина. Това е сянка на нещата. Вие имате известни схващания. То е сянка. Казваш: „Сърцето ми гори.“ То е сянка. Какво ти гори сърцето. Казваш: „Сърцето ми е топло.“ Под горене какво разбирате? Радиира вашето сърце. Казват: „огън, агни*“. Агни йога е една стара наука. Агни йога какво е? Наука за огъня. Иска да каже, че той всичко разрешава. Не, огънят всичко не разрешава. Ти можеш да си изгориш ръката. Можеш да се опърлиш от огъня. Огънят може да ти причини голяма беля. Зад огъня има нещо друго. Трябва цяла една философия. Агни йога е наука за огъня, но зад огъня седи нещо друго. Огънят е само една проекция, едно отражение на закона на любовта. Следователно той е едно отражение на закона на любовта. Ако вие усилите топлината на вашите чувства, ще причините едно нервно разстройство на вашия мозък. И много хора заболяват от какво? Аз виждам и правя своите изследвания. Щом се повиши температурата

---

* Агни - огън *(санскрит)*.

на мозъка, може и на една стотна част от градуса, то това се отразява върху човека. Каква е нормалната топлина? *(“Тридесет и шест и половина градуса.”)* Ако тая топлина в мозъка се повиши само с една десета от градуса, или стане 37 градуса, тя вече не е нормална. Природата никак не търпи отклонения. При всяко повишение или понижение на температурата, винаги се изменя цялото състояние на човека. И щом се усили тая температура, вие се усещате във вашите чувства крайно неразположен. Някой път вие мразите, не обичате някого. Хладнокръвен сте. Намалила се е температурата ви. Някой път с всички искате да станете приятели и близки, искате всички да прегърнете. Повишена е температурата ви. Искате да прегърнете всекиго, когото видите. Това е анормално състояние. Това не е нито будизъм, нито християнство. Младите са експанзивни, а старите - философи. Нито младият е в естествено състояние, нито старият. Сега не ви говоря това за някого лично от вас. Не мислете това. Някои го взимат отгоре си. Вие казвате: „Какво трябва да се прави тогаз?“ Там е сега въпросът. Трябва да се дойде до разумния живот. Трябва да знае човек как да постъпва. Бог изисква всички негови деца да бъдат разумни, да разбират и физическия свят, и духовния свят. Духовния свят аз го наричам свят на чувствата. А пък умственият свят е свят на мисълта. Бог изисква всички вие да бъдете разумни. Разумни в постъпките си, разумни в чувствата си, в мислите си, понеже това са елементи, които за самия тебе са полезни. Аз говоря за една разумност, която е вътре. Аз говоря за една разумност, на която аз да се радвам. Не какво говорят хората. Аз да съзнавам, че изпълнявам волята Божия, и това да ме радва. Не какво говорят хората. Това не е меродавно. Ако хората са добре разположени, то е добро, но и ако добре или зле са разположени, това не са меродавни мерки. Това е относително. Но важно е онова разположение, когато аз съзнавам, че върша волята Божия - това е

меродавно. Това знание е меродавно. Не искам хората да го знаят. И това съзнание ще ви даде вътрешна сила. Аз желая да имате съзнание, че вършите волята Божия и да сте доволни, и никак да не съжалявате, че сте направили нещо. Да не говорите: „Аз не трябваше да направя това добро.“ Че Бог е дал всички блага на света. Той какво трябва да каже тогаз? Бог, като погледне на човека, Той вижда, че този човек ще се намери в трудно положение и му казва: „Не върши това, ще пострадаш.“ Той не слуша и пострадва. Защо страдаш? Защото не вършиш доброто. Защо страдаш? Защото не мислиш доброто. Защо страдаш? Защото не постъпваш добре. Ти казваш: „Аз постъпвам добре.“ Не както хората искат, но да постъпваш така, както Бог постъпва спрямо тебе. За мен е меродавно това: аз да постъпвам така, както Бог постъпва спрямо мене. Това е образец. И да чувствам така, както Бог чувства. Не в голям размер, но в малък размер. Да мисля, да чувствам и да постъпвам така, както Бог мисли, чувства и постъпва. Щом имам това, то всичко тогаз мога да постигна в света. Какво искате да постигнете например? Искате да бъдете красиви. Отлично нещо е красотата. Ще турите линиите. За да бъде лицето ви красиво, трябва линиите на едноизмерния свят да са намясто, плоскостите на двуизмерния свят да са намясто, и сферите, разширението на умствения свят да са на мястото си. Три вида линии има.

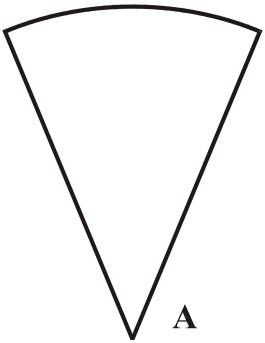

Да кажем, че тук имате точката **А**. Това означава умствения свят. Имате вече резултатите на разумния свят. Радиирането произтича от един елемент на разумния свят. Радиуси има само разумният свят, радиални линии, които излизат от един център. Това, което излиза от един общ център, то е светът, който разрешава всички мъчнотии. Някой път нещата могат да се

вливат към един общ център. Ако се вливат нещата, то е едно нещо. А пък ако излизат от един център свободно - защото в причинния свят всички неща свободно излизат от центъра - то е израз чисто на чисто Божествения свят. И човек, който е влязъл в причинния свят, той е вече щастлив. Той има едно щастие. Той оценява постъпките на всички хора и им дава много добра оценка. Той не влиза в стълкновение с никого. И дето влезе той, става приятел с всеки човек и му показва как да оправи мъчнотиите си. Той му казва: така и така. Някой идва при мене и ми казва: „Учителю, кажи на еди-кого си.“ Казвам му: „Ти си дошъл и на тебе ще кажа най-първо. От тебе започвам сега.“ Ти казваш: „Той така и така ми каза.“ „От тебе започвам. Ти искаш ли да бъдеш като него?“ „Не.“ След малко другият идва при мен. И той казва: „Така и така.“ И с него започвам така: „Ти искаш ли да бъдеш като него?“ И всеки иска да ме вземе на страната си, да разбера, че той е прав. А пък аз виждам, че не са. Аз съм виждал, идват ясновидци при мене. Искат да ми кажат, че много знаят. Много малко знаят ясновидците. Ясновидството разбирам да вижда нещата, в дадения случай да ги вижда така, както се проектират в Божествения свят. Да виждаш дали този образ е прав, или не. В България в моите изследвания само един ясновидец видях, и то жена. Бутнах на едно място главата ѝ, в един Божествен център. У другите не видях този Божествен център събуден. Само една млада мома видях ясновидка, и то на едно място е развит центърът. Казах ѝ: „Ако цялата ти глава беше такава, ти щеше да бъдеш гениална глава.“ И аз като бутнах това място, от това място излезе светлина, и то мека и приятна. Тая светлина показваше развита справедливост и едно Божествено разбиране на нещата. Нали имате звънци? Като бутнете звънеца, нали звъни?

Преди няколко вечери бях на гости у един наш приятел. Дадоха знак да дойде автомобил да ни вземе. Според

стария ред трябваше да отидем на пазаря за автомобил и щеше да се мине половин час. Той бутна едно копче и поиска номера. И поръча автомобила. И казаха: на еди-коя си улица, на еди-кой си номер да дойде автомобил. И след пет-десет минути дойде автомобилът. В Божествения свят е така. И веднага идва. Но ако не знаеш как да бутнеш, не стават работите. Трябва да помните добре номера, числата.

Какво разбрахте сега? Преля ли водата? Ако е преляла, не е добре. Ако водата прелива, в тръбата има нещо, задръстена е. Водата радиира. Водата трябва да влезе в своето място. Та казвам, на вас канализацията ви е станала доста стара, чувствам, че тръбите са доста стари и са подпушени с пясък. Мои изследвания са това. Понеже има нови тръби, изпратени от управлението на невидимия свят, ще ги вземете и ще турите нова канализация, нищо повече. А пък старите, като ги извадите, можете да ги употребите за друго. Но непременно да си уредите канализацията. После ще дойде една комисия и ако намери, че не сте направили новите канализации, няма да получите нужната бележка. То е като един изпит. Когато един учител изпитва ученик и той не си знае урока, учителят му туря само един кол. А пък аз не желая да ви турят колища, единица.

Ще турям дванадесетобалната система. Да ви турят по 12: 1 и 2.

“Отче наш”

6 ч. 30 мин.

26 лекция на Общия окултен клас
18 март 1936 г., сряда, 5 ч. сутринта
София, Изгрев

Небето облачно.
Времето тихо и хладно.

ТРИТЕ УСТОЯ

"Добрата молитва"

Кои бяха положенията на миналата лекция? *("Причинният свят е атмосферата, в която любовта живее.")* Тия работи разбрахте ли ги? Можете ли да ги приложите? Да не станете като онзи свещеник в старо време, който ходил на една задушница и като му донесли една камара от хляб, отишъл зад нея и казал: „Виждате ли ме?" „Виждаме ви само килимявката." „Идущата година никак да не ме виждате."

Та да се увеличи вашето разбиране. Та вашата килимявка може ли да се изгуби? Аз взимам добрата страна на примера. Когато има малко хляб, килимявката се вижда. Колкото повече се вижда, толкова по-голяма беднотия има.

Има една опасност от едно повърхностно разбиране на нещата. Някой път ние мислим, че като вярваме в Бога, достатъчно е. Казваме: „В Бога вярвам аз." Има неща, които трябва да се приложат. С виждане ти нищо не можеш да разбереш от тях. Например водата ако не я приемеш, не можеш да утолиш жаждата си с нищо. Можеш да кажеш: жаждата и без вода може да се утоли. Водата е, която може да утоли твоята жажда. Това е в единия случай. Но пиенето на много вода има пък друга една противоположност. Препиване има, и преяждане има. Мярка трябва. Каква е мярката да знае човек колко да пие? Има мярка. Природата си има мярка. Та онова, което знаете, то е хубаво при условията, при които живеете,

но понеже животът не е нещо установено, то хората са в едно подвижно положение, те са чергари, не са установени. В градовете са направени къщи, но са чергари, днес са на едно място, утре са на друго място. Така е било и с млекопитаещите. Те на едно място не могат да стоят. Десет хиляди, двайсет хиляди, сто хиляди животни на едно място не могат да стоят. Ще отъпчат мястото. Постоянно трябва да се движат от едно място на друго. Та човек в своето развитие прилича на чергарско животно. И ако не се движи, ако живее на едно място, то мястото се отъпква и става нездравословно за неговото развитие. Това може да се вижда малко непонятно. Ще кажат някои: „Как да го разберем?“ Има един начин за разбиране. Можете да попитате гладния: „Как мога да зная, че съм наситен вече?“ Имаме няколко вида мерки. Сега ние започваме от простите мерки и отиваме към сложните. Не трябва да имате само едно просто любопитство. Можете да слушате една лекция или една песен. Не само в изпяването на песента или в изслушването на една лекция. Имате едно шише. Как ще проверите, че шишето е пълно? Ако отпушиш шишето и го обърнеш, и нищо не излиза, то е празно, и ако излиза нещо, то е пълно. Като го обърнеш с устата надолу и го изпразниш, то е празно. И как след това ще познаеш, че се е напълнило шишето? Като почне да прелива, то е пълно. И докато не прелива, то е празно. За един човек е определено колко количество храна може да приеме. Стомахът дохожда до едно състояние, че нито една хапка повече не можеш да туриш. Има някои хора, които престъпват този закон и ако туриш повече в стомаха си, той ще се намери в особено състояние. Този закон е верен не само по отношение на физическия свят. Той е верен и по отношение на чувствата на човека, по отношение на чувствения свят. Ако ти в сърцето си туриш едно желание повече, отколкото то може да носи, ти ще имаш едно противоречие. И ако туриш в ума си една ми-

сăл повече, отколкото умът ти може да носи, ти веднага ще се намериш в същото противоречие. Някой път хората се занимават с установения живот, както го наричат хората. Няма установен живот. Например старият и младият имат един особен живот. Младият не остава в младостта си. Постоянно се изменя, расте. Изменя се начинът на неговото движение. Изменя се начинът на неговото чувстване, изменя се начинът на неговата мисъл. В детинство той мисли едно, в пълна възраст мисли друго, а пък на старини - пак друго. Изменя се положението му. Кое е онова, което състарява човека? Аз твърдя, че човешкото е причина за състаряването на човека. А причина за подмладяването е Божественото. Ако искаш да станеш млад, стани Божествен. Ако искаш да станеш стар, стани човек, не човек, но започни да носиш човешкото в себе си. Или другояче казано, другата мярка е: ако искаш да осиромашееш, харчи повече, отколкото придобиваш. Ако искаш да забогатееш, харчи по-малко, отколкото придобиваш. Щом харчиш повече, ще остареш. Някой път казваш: „Трябва да се харчи повече.“ Ще осиромашееш. Но казваш: „Ще взема пари отнякъде назаем.“ Още повече ще закъсаш. Щом вземеш пари назаем, то ти си остарял вече. Работата е свършена. Щом взимаш пари назаем, ти ще се научиш на доста големи хитрини. Тогаз онзи, който дава пари в заем, и онзи, който взема парите, ще почнат да се надхитряват. И хората, които взимат пари назаем, са придобили толкоз голяма честност, че трябва трима души гаранти да подпишат една полица, та да му дадат пари. Каква честност! В нашия век ние сме станали толкоз културни, че трима души трябва да дойдат и препоръчат някого, за да се докаже, че е честен. И ако няма тримата души да те препоръчат, не можеш да получиш. Но тримата души, които казват, че сте честен, често ги турят да платят това, което сте взели назаем. Хващат и им казват: „Понеже ти каза, че той е честен, то за възнаграждение ще платиш

за него.“ Е добре, какво подразбират хората под думата честност? Честността, това е най-високото състояние на човешкия живот. Човек, като човек, по-благородно чувство от честността няма. Като човек, най-възвишеното нещо в човешкия живот е честността, да бъде човек честен. За онзи, който разбира речта, както аз представих горе работата, тук има една малка ирония. Щом трима гаранти са необходими за тебе, ти минаваш за един човек, който не е честен. Отиваш при едного, който иска гаранти и му искаш сто лева назаем. Той, като те погледне, не иска да ти даде, защото не те счита за честен и ще каже: „Нямам.“ И ще се принуди да лъже. Ако е сигурен сто на сто, ще ти даде. Той не иска да ти каже: „Няма да ги върнеш“ и е принуден да те излъже, като каже: „Нямам.“

Ако стане земетресение и се съборят къщите, вие започвате да мислите за какви ли грехове хората страдат. Хубаво, да кажем, че се качвате на един влак, който се кара от един инженер-машинист, но той се е понапил малко, невнимателен е и не кара с тая бързина, която е определена и която релсите могат да издържат. Но той пусне влака тъй свободно, че машината изскочи от релсите и пътниците пострадат. Кой е причината? Машинистът. Може да са причина онези, които са построили пътя, или пък машинистът. Две причини има. Ти искаш да се качиш на един влак сега. Как ще познаеш дали машинистът кара добре и дали пътят е добър? Малко работата е сложна. Животното познава. Слонът е тежък. Един слон, като си тури крака на един мост, той още като си тури крака, ще познае дали той е здрав, или не. Там където слонът не минава, не минавай, отдръпни се. Щом слонът минава, мостът е здрав. Как ще разгадаете вие? Как ще обясните? Има си причини физиологически, има причини чувствени, а има причини и от мисловия свят, с които слонът в дадения случай си служи. Та казвам, и вие можете да знаете, като се качвате на влака. Някой отива на гарата, и казва:

„Днес няма да пътувам. Не съм разположен днес.“ И се връща дома. Казват му: „Защо си толкоз суеверен?“ После пишат вестниците, че този влак излязъл от релсите. Значи у човека има едно чувство, което определя дали влакът ще излезе от релсите, или не. Например поставете вие в един кошер една изкуствена пита направена и пчелите, като влязат, веднага познават, че не са направили питите както трябва добре и започват да ги изтъняват. Как ги познават? Те нямат инструменти. Ако някой е инженер, той ще тури известни уреди, за да види дебелината каква е, а пък тая пчела няма никакъв уред, но тя веднага познава и поправя своите килийки. После вземете патката, която минава за толкоз интелигентна. Когато някой човек не е умен, казват, че има пачи ум. Но и патките са доста умни. Една патка, като ѝ дадете царевица, глътне я веднага, а пък ако ѝ дадете кафе или боб, още като го бутне с човката, хвърля го, не го взема. Отде да знае? От човката знае. Едното взема, а пък другото не взема. После, патката има съобразителност. Една патка води десетина патета. Не за малките патици, но за големите, за гъските говоря. Като минават патенцата, от реката наоколо излиза един голям плъх и хваща едното пате. А пък един паток го хваща горе за гърба и го носи. Плъхът държи патето в устата си, а пък патокът носи в устата си плъха и отива към реката. И като дойде при реката, патокът натиска плъха във водата. Плъхът пуска патето, но патокът не пуска плъха, туря го във водата и го вади, туря го и го вади, и няколко пъти го потопява във водата. Най-после, плъхът се обезсили съвършено и патокът го пуща, изхвърля го навън. Доста съобразителен е патокът и практичен. Трябва да потопи плъха вътре във водата и да го държи там по една-две минути. Сега вие ще кажете: „Отде да зная това и това?“ Ако един паток знае как да постъпи, ако един слон знае как да постъпи, то чудно е, че хора религиозни, които много знаят, не знаят как да постъпят. Когато човек не знае и

когато са развити у него личните чувства, то той, за да не покаже, че е слаборазвит, той ще покаже, че много знае. То е човешкото. Тогаз личните чувства са много развити. Или като каже, че е много набожен, то пак личните чувства се проявяват. Показва се, че или много знае, или че е много силен, или че е много богат, или че всичко може да направи. Личните чувства са тук. Тук действа човешкият елемент. Докато говориш, че всичко можеш да направиш, ти се движиш в човешкия свят. Въпрос е колко можеш да направиш. Едного го заболява корем. Идва един и го лекува. Това е действителен пример. Не мислете, че го скроявам. Един пример, който аз го зная. Станал е във варненско. Онзи, който идва, казва, че трябва да му се турят вендузи. Турят за вендуза едно голямо гърне. Турят в него кълчища и го поставят на корема. Като турят тая вендуза, целият стомах влиза в гърнето. Не може да диша човекът, вика и казва: „Умирам.“ И не могат да изтеглят гърнето. Един по-умен удря гърнето и го строшава. Питам сега: това ли е лекарството, вендузи, големи колкото гърне? То си има малки вендузи, малки специални чашки. Как ги турят, не зная. Вие го знаете по-добре. За голямото гърне знам как го турили, с кълчища го турили, но малките как ги турят, вие знаете. Някъде и вендузите работят за влизане на кръвта в известни области, дето тя отсъства. Там, дето има болка, има отсъствие на кръв. Например имате някъде една установена болка, в крака или ръката. Това показва, че там има по-малко кръв, отколкото трябва, и в следствие на това се заражда едно специфично състояние, което наричат болка. И ако погледнете това място, дето има по-малко кръв, винаги неговата краска се различава. Ако разгледате човешкото тяло, ще видите, че краската навсякъде не е еднаква. Някъде има посиняване. Насиняването показва, че състоянието на капилярните съдове не е естествено. А пък всичкото благосъстояние на човека зависи от хубавото състояние

на капилярните съдове. Та вярата в Бога трябва да има друго отношение: за да вярваш в Бога, трябва и тялото ти да вярва, и сърцето ти трябва да вярва, и умът ти, и душата ти, и духът ти трябва да вярват в Бога. И тогаз да сте потопени и да живеете в Него. Не можеш да вярваш във въздуха, ако не си потопен във въздуха. Не можеш да вярваш в светлината, ако не си потопен в светлината, тая светлина свободно да влиза. Тогаз светлината извършва добре това, което трябва да извърши. Ти трябва да си потопен и в мисловния свят, ти трябва да си потопен и в духовния свят. Потопен трябва да бъде човек. Ако човек не е потопен, не може да живее. Има някои неща, в които човек ако е потопен, не може да живее. Рибите, които не са потопени във водата, умират. Човек е излязъл от това състояние. Човек, ако не пие вода, пак може да умре. Човек е излязъл от това състояние, да е потопен във водата. Човек няма нужда от толкоз много вода, колкото рибите. Рибите имат нужда цялото им тяло да е потопено във водата. Млекопитаещите са излезли на въздуха. У тях се приготовляват специфичните условия за умствения свят. Затова млекопитаещите са във въздуха, за да могат клетките да приготвят ония материали, с които да се строи човешкият мозък. Значи млекопитаещите са пионери за градене на човешката глава. У рибите главата е по-малка. Рибният мозък е много по-слаб. Условията на рибите са такива, че рибите не са заставени много да мислят, много благоприятни са условията във водата по отношение на храната, всичката храна е наблизо. Това са ред сравнения, които по някой път се правят за изяснение.

Някой казва: „Мен не ми трябва много знание. Поп няма да ставам.“ Че поповете знаят много малко. По-невежи хора от поповете няма. По-невежи хора от богословите няма. По-невежи хора от законоведците няма. По-невежи хора от лекарите няма. Какво е това знание на лекарите да лекуват? Лекуват един човек и го уморят. Проповядва,

проповядва някой човек, и нищо. Там, дето има много богословски училища, там има най-големи безбожници. Много знаят. Знаят как е създаден светът. Учените хора вече с хиляди години го учат, и не го знаят, а пък богословците от Библията казват, че светът е създаден в шест деня от Бога. Не стойте в това заблуждение. Мойсей писал това. Той писал по човешки, че светът е бил създаден в шест дни от Бога. Понеже в шест деня Бог създал света, затова Той е Всесилен, казват. Ако в шест деня е създаден светът, нямам нищо против това. Аз не държа за колко деня Господ е създал света. За мен е важно дали е вярно, че Бог за шест деня човешки е създал света. Аз нямам нищо против това. Онзи настоява на това, за да се видела силата Божия. Но ако не е така, защо да приписваме на Бога работи, които не е направил - да улесняваме работите. Някой проповядва за петте хляба, че Христос нахранил с пет хляба пет хиляди души, и казва: „Това не са били обикновени хлябове, но хлябове като могили.“ Един го слушал и подсвирнал. Казал му онзи: „Защо свириш?“ „Дядо, аз не се чудя за хлябовете, че са били големи, но каква ли е била тази голяма пещ, че да побере такива големи хлябове.“

Някои ясновидци казват: „Онзи свят е чудо. Ония ангели, хе-хе. И облечени хубаво, и ножовете турили така.“ Гледам го, този човек го скроил по човешки. И кракът му не е стъпвал в света на ангелите, и ги описва. То са човешки дубари. Никакви ангели не е видял. Казва: „Снощи видях Христа.“ Как Го видя? „Като някой шоп облечен, с такива гащи.“ И видял Бога Отец той, с дълга брада. Тогаз всички вие, които имате бради, все сте Саваотовци. Не, не. Пазете се от неща, които са неверни. Аз не съм за критика, но ония неща, в които вярвам, да са приблизително близо до истината. Няма по-хубаво нещо от истината. Представяй винаги вярно нещата. На мен са описвали някой път така: „Видях една мома като ангел.

Но тя... красота. Много красива.“ Казах: „Аз много се интересувам от красотата. Можете ли да ми покажете тая мома.“ „Може.“ Аз не зная къде е видял той красотата. Една мома обикновена, с най-обикновени черти, с валчесто лице, ония линии ги няма, малко червено лице, тънки вежди, спретната малко, но красота като на ангел я няма. Аз досега съм имам само един случай да видя красива мома. Толкоз съм ходил, в Америка съм бил, навсякъде, във варненско видях една мома, която е прочута мома, тя отговаря на красотата. Тя е чудо на света. Има красиви линии. Пластичност, изразителност, интелигентност, доброта. Отговаря на всички условия. Има си известни условия, по които се отличава красотата. Трябва да има една съразмерност между челото и брадата. Ако брадата е широка и челото широко, то тая мома не е красива. Аз не бих желал да имам разправия с една мома, която има широки челюсти. Не бих желал да имам разправия с една мома, която има брада много заострена. Това са сега мои съображения. Но ви казвам, не бих желал да имам разправия с такава мома, не бих желал такава мома да взема пари назаем от мен. Една мома, която има широка брада, ще постъпи в такъв случай по един начин, а една мома, която има тясна брада, ще постъпи по друг начин. Красивият човек пари назаем не взема. Ако му дадат, взема, но той да проси - не. Човек, който те заставя да направиш добро, той не е добър. Човек, който те заставя да му намериш пари, той не е добър. Това е моя оценка. За мен не е добър. Може да не ви се хареса това, но той не е добър. Той ще каже: „Ти ми помогни, а пък утре аз ще ти помогна.“ Ще ти помогне. Това са навици от миналото, от които всички трябва да се освободите. Стари навици са те. Понеже ти искаш да се повдигнеш в света, да си подобриш положението, искаш да станеш богат. Но за да станеш богат, ти ще направиш мнозина хора нещастни. Някои хора, за да станат учени, правят какво ли

не. Ще правят инжекции, ще правят опити с вивисекция, за да спасяват света от някоя язва. Нямам нищо против вивисекцията, но колко животни отиват. По едно време деряха агнетата живи, живо агне ще го разрежат, да му видят сърцето. Но студентите се повдигнаха. Има други начини, по които може да се види сърцето как функционира. Сега, чрез тия невидими лъчи може да се види как функционира човешкото сърце. По-рано, за да се види как работи сърцето, са си служили с вивисекцията.

Най-първо започнете с едно учение, което се отнася до вас. Най-първо се опитайте, доколкото можете да търпите. Един обикновен пример: искаш да знаеш дали си търпелив. Някой мисли, че е търпелив. Ще ме извините. Аз само един човек съм срещал търпелив в моите изследвания. Търпеливият човек си има своите признаци и в трите свята. Това е нещо, което трябва да го придобиете. То не е само въпрос на човешката воля. Направете си един опит, за да видите дали сте търпеливи. Търпеливият човек трябва да бъде безстрашен, трябва да бъде смел. Ако не е безстрашен, той не може да бъде търпелив. Второ, този човек трябва да бъде много умен. Ако не е умен, досетлив, той не може да бъде търпелив. И най-после, този търпеливият човек трябва да бъде чрезмерно чувствителен. Някои казват, че не трябва да чувстваме. Не. Търпеливите хора са крайно чувствителни. Търпеливият човек усеща нещата, той предвижда нещата. Той усеща след двадесет години какво ще стане. И следователно той избягва ония условия, при които може да се постави. И затова е търпелив той. Ти не можеш да го изненадаш с нещо. Той е ясновидец в тоя смисъл. Казват, че човек трябва да придобие ясновидство. Не. Всички сте ясновидци, само че не си служите така, както трябва с него. Не притъпявайте вашите чувства. Аз съм правил своите наблюдения на варненския бряг. Ходил съм зимно време да гледам, за да видя дали усещат животните. Някой път виждат животните, някой

път те четат по човешкото лице. На една птица можеш да предаваш своята мисъл. Седя аз на брега и гледам навътре в морето цяло ято от малки патици. Наблюдавам ги, правя своите опити, на тия патици проектирам една мисъл. Те не ме виждат. Аз ги наблюдавам от известно разстояние. Проектирам им една мисъл, че на брега има много ядене. Но и аз участвам като патица. Аз съм заинтересован, казвам: „Много голямо ядене има на брега.“ Гледам, всичките идват към там, хвъркат към там. И проектирам друга мисъл, казвам: „Скоро да бягате, че голяма опасност иде.“ И всички патици отиват към морето. И правя първи, втори, трети опит и виждам, че възприемат моята мисъл. Как възприемат?

Ако една патица възприема моята мисъл, то и аз мога по същия начин. Ако Бог е вложил тая дарба в една патица, то казвам, че и в мене има същата дарба, същото нещо. Често аз съм правил опити. Влизал съм в някои села. Не ми се разправя с кучета. Спра се на някоя улица, нямам разположение да мина през тая улица. Защо? Не го знам, нямам разположение. В тая улица има едно лошо куче, ще си имам работа. Има друга улица отгоре. И по нея не ми се минава. А пък към третата улица имам вече разположение. Там няма лошо куче. И като патицата схващам. Това лошо куче го схващам. Цялата местност наоколо на половин километър това лошо куче е напълнило със своята кучешка мисъл. Разбирайте.

Някой път казвате: „Аз зная.“ Аз опитах един ясновидец. Аз да ви кажа какъв опит направих. Той само се хвалеше, че много знае, че вижда много работи. Казах на едного: „Ще напишеш едно писмо. Едно писмо ще му изпратиш, че изпращаш нему една сума. Ще му направиш една малка дубара, но никакви пари няма да пратиш. Ще го подиграеш малко и да видим дали ще познае той кой му е пратил писмото.“ Онзи казва: „Аз зная кой е писал писмото.“ Аз нищо не казвам. Обаче той не намери кой

е написал писмото. Той си мисли съвсем някой друг. Ти, ако си един психометър, ще туриш плика на челото и тогаз ще се отвори пред тебе един свят и ти ще видиш кой човек е писал. Той казва: „Аз знам кой е писал писмото.“ Но лицето, което посочва, не е онова, което е писало. И колко заблуждения има такива. Не искам да ви обезсърчавам. Всеки един от вас може да има ясновидство, да бъде ясновидец. Аз да ви дам един начин за ясновидство. Той е следният: искате да се опитате. Можете да си направите най-малко сто опита, за да видите колко сте ясновидец. Вие сте ясновидец като онзи персийски ходжа, когото жена му направила гадател. На случайностите не даваме голямо доверие.

Ти съсредоточаваш ума си и искаш да посетиш един свой приятел. Всички можете да направите опит. Той живее на еди-коя си улица. Може да живее на половин километър разстояние. Спри се. Ти имаш едно желание. Ти казваш: „Аз хващам неговата мисъл. Той ме вика.“ А пък никой не те вика. Някое съвсем друго лице вика другиго и ти си схванал. Аз съм виждал как се заблуждават някой път момите и момците. Има четири-пет моми, наредени по права линия. Момъкът, като ги види, той има предвид една от тях и се поусмихне, и всяка, като види това, казва си: „Поусмихна ми се.“ И понеже момите са на права линия, то всяка мома казва: „Представи си, този ме срещна и ми се усмихна.“ Както момата се заблуждава от момъка, тъй и момъкът се заблуждава. Наредени са четири-пет момци и момата се усмихне, но те не знаят на кого се усмихнала тя. Като се усмихне някой, виж има ли някой друг. Ако има, тогаз не знаеш на кого се усмихнал. Ако си сам, тогаз сто на сто можеш да вярваш донякъде, че на теб се е усмихнал, но и тогаз може да има изключение. Знаете ли този човек на кого се е усмихнал? Той като те види, те направи на един свой приятел, усмихне се насреща ти и после вземе сериозно лице. Казва му: „Защо

ми се усмихна?“ „Погледнах те и помислих, че си един мой приятел, и после видях,че не си.“ И при усмихването има друго нещо, което регулира нещата: не може да ти се усмихне един човек, който не те познава от миналото, не може да ти се усмихне някой, с когото нямаш кръвни или духовни връзки. Трябва да имаш кръвни връзки, трябва да имаш духовни връзки, трябва да имаш идейни връзки. И ако имаш тия три неща: кръвни връзки, духовни връзки - това са чувствени връзки в духовния свят, и мислови връзки - те са в умствения свят, ако имаш тия три връзки, този човек ще ти се усмихне. Непременно той ще те поздрави. Защото усмивката е един поздрав, израз на познанство. Онзи, който ти се усмихва, той те познава. Това е усмивка. Усмивката е най-хубавият поздрав, който може да има.

Та казвам, бих желал всички да виждате. И не така, както сега. Вие всички сте ясновидци. Ако аз туря горе на масата сто английски лири, всички ще ги видите и даже ще дойдете и ще ги преброите. Значи това зрение, което сме добили, физическото зрение, ние сме го придобили с голямата любов, която сме имали към външния свят, към предметите. Ако у нас се усили любовта към духовния свят, човек става духовен. За да се развие духовното зрение, трябва да се развие у човека чувстването. А пък трябва да се развие умът, за да се развие умственото зрение, или както го казват, съзнанието. Съзнание има на физическото поле, което се обуславя от нашето зрение. Съзнание има в духовния свят, което се обуславя от чувствата на човека. И съзнание има в мисловния свят, което се обуславя от мислите на човека. Това не е никаква привилегия. Вие трябва да бъдете духовни, за да се развие у вас вашето духовно съзнание, и ако ви бъде този свят известен, вие можете да се избавите от много неприятности, които можете да срещнете. В духовния свят има толкоз вероятности да се разболеете. Много болести на земята се

дължат на физически причини, на храната, водата, въздуха, на малки микроби и пр., но много болести се дължат и на чувствата, изостанали от преди хиляди години. Тия мумии, които разкриват в Египет - много англичани платиха там с живота си. Ако един човек е вложил в един предмет едно чувство, може и преди хиляди години, ти можеш да пострадаш от този предмет. Ако буташ един гроб, ти можеш да пострадаш, ако е направено там едно заклинание. Ако минеш по една улица, дето е направено заклинание, и не вземеш мерки, можеш да пострадаш, ако бутнеш. Някой ще каже: „Как може да бъде. Чудна работа.“ Ако на физическото поле човек тури една бомба някъде и когато минаваш и бутнеш, няма ли да пострадаш? Ще се пукне бомбата. Как ще се отървеш? Едно лошо чувство е бомба. Една лоша човешка мисъл е бомба и може да експлодира. Дали ще пострадаш зависи от това, дали сте на близко, или далечно разстояние. Като ви говоря сега тия работи, не трябва да влезе у вас другият бръмбар: за опасностите, които съществуват. И затова всички Учители препоръчват на ония, които влизат в духовния свят, да имат Учител, който да им показва кои чувства да барат, да възприемат и кои чувства да не барат, да не възприемат, кои мисли да възприемат и кои не. Можеш да ги възприемеш, но ще платиш, за някои мисли ще платиш. Има мисли и чувства, с които по никой начин не трябва да се занимаваш. С такова непослушание можете да пострадате, хиляди години и да са минали. Дават едно поверие за рая, за онова дърво на познание на доброто и злото. Господ казал на Адама: „Предупреждавам те от това дърво да не ядеш, и в който ден ядеш, ще изгубиш свободата си, ще изгубиш всичко, каквото си придобил и ще умреш, и ще станеш един от последните, и после трябва да те избавят.“ Вие казвате: „Каквото Господ казва, човек трябва да го изпълни.“ Изпълни ли Адам това, което му казал Бог, че не трябва да яде? Сега прегрешението на мъжа е

еднасложно, а пък прегрешението на жената е двусложно. Как е там в Библията, както сте чели в Библията, как е? Бог на Адама ли даде заповед, или на Ева? *(“На Адама, Битие, втора глава.”)*

Пазете се: аз не искам да говоря това, което вие мислите. Вие седите и казвате: „Учителят говори точно това, което аз мисля.“ Ако говоря това, което вие мислите, това не е право, нито ако вие говорите това, което аз мисля, е правият път. Трябва да се говори онова, Божественото. Не така, както аз мисля, и не както вие мислите, но както Бог мисли. Дали моята мисъл е съгласна с вашата мисъл, това не е толкоз важно. Че ако десет души се събират и мислят да ме оберат, съгласни са в мисълта си, това права мисъл ли е? И двайсет души могат да се събират и могат да мислят да ме оберат. И двайсет души могат да мислят да ми направят добро. Различават се. Казвам, та ни наймалко не е меродавно колко души мислят. Всяка мисъл, която нарушава равновесието на вашия умствен свят, не е права. И всяко чувство, което нарушава равновесието на вашия духовен свят, не е право. И всяка постъпка, която нарушава равновесието на вашия физически свят, не е права. За някого казват, че е лош. Аз не се произнасям така. Аз разглеждам у човека какво е неговото равновесие, какво е равновесието на неговия ум, сърце и воля и тогаз се произнасям. Имам мярка. Щом има равновесие в ума си, той е умен човек. Щом има равновесие в сърцето си, той е добър човек. Щом има равновесие в своята воля, той е добър човек на физическото поле. Те са мерки, с които трябва да се мери. И в себе си трябва да имате мерки. Вие губите своето равновесие. Някой казва: „Извинете, не можах да се сдържа.“ „Защо не можа да се сдържиш?“ „Защото нямам равновесие.“ Вие сега мислите: „Каквото Господ одари човека.“ Че на всинца ви Господ е дал дарби вътре, и колко от тези дарби сте използвали?

Например снощи се даваше един концерт и тук някои

го слушаха по радиото. Колцина от вас слушахте концерта? Имаше ли някой от вас на снощния концерт на италианеца? *("Слушахме го по радиото.")* Радиото ни най-малко не може да представи какъв е концертът. *(И Учителят е слушал този концерт по радиото от Изгрева.)* Тонът с десет пъти беше намален от онзи тон, с който италианецът свиреше на публиката. Аз бих турил на радиото бележка единица. Все едно, че по радиото слушаш обикновена цигулка, когато свири, а пък ако слушаш цигулката на мястото, тонът има известна мекота, която по радиото не може да се предаде. И аз снощи, като слушах по радиото, трябваше да пречиствам тона и едновременно слушах и тук, и там, и правех разлика. И казвам: каква грамадна разлика има между радиото и това, което схващаме непосредствено.

Сега дошъл тука един голям хиромантист. Някои са ходили при него. Един, който ходил, ми разправи това: учудило го, че онзи му казал много неща. Три години следвал в Индия и знаел много добре хиромантия, не като нашите хиромантисти. Всичко му разправил за майка му, за него и пр. Всичко му разправил по знаците на ръката, но имало някои неща, които не могъл да познае. Казвам му: „Кога ходи при него?" „След обед." Казах му: „Иди при него преди обед, защото при всеки гадател не върви мисълта след обед. Иди преди обед и да си първият при него." Някой път не върви мисълта. Някой път и вие сте гадатели. Някои от вас гадаете: хваща ръката и се поусмихне, уж че знае нещо, а пък нищо не знае. Това не е наука. Така и аз зная. Аз зная да гадая на всичко: на боб, на всичко зная. Има специфични малки линии. Това е една подробност, която показва степента на развитието на ума и на човешкото сърце. Най-първо, аз като разглеждам една ръка, не ме интересуват подробностите, те са второстепенни работи. Най-първо гледам има ли една основна мярка на сърцето, на ума, на волята и на живота му. След това има други линии, които са турени паралелно. Например

свири някой. Той като свири, аз мога да начертая една музикална линия, която изразява неговото свирене. Тук имате начертана една музикална линия.

И аз мога да ви изсвиря тая линия на цигулката. Или вие можете да изпеете песента „Духът Божи“. Тая песен си има известни линии. Мога да ви дам линии за това. Дойде в музиката едно грандиозно чувство. То е една изпъкнала линия. Дойде едно тъжно чувство. Тогаз линията е вдлъбната. Или дойде някое съвсем голямо противоречие: то са пречупени линии. После има и прави линии. Когато се свирят известни музикални пиеси, има хора, които ще ги нарисуват с линии, с краски. Ако някой музикант ми изсвири една легенда за някоя мома, то аз мога да нарисувам момата: ще нарисувам очите ѝ, сини или черни, после ще ѝ нарисувам определено чело и цялото ѝ тяло, ако музиката е правилна, ще нарисувам.

Та казвам, когато ние мислим, това е музика. Когато ние чувстваме, това е музика. Когато ние действаме, това е музика. Има нещо в нас, което пее и свири. Има двама хора: когато единият спи, другият работи. Физическият и духовният човек са двама. Това, което ние имаме, то се дължи на духовния човек, който не е спал. Има нещо у нас, което спи, което се докача, което не е разумно, а пък има друго нещо, което казва: „Не бързай, не бързай. Мълчи, не казвай нищо.“ Ти по някой път казваш: „Дотегна ми да живея“, а пък онзи в тебе ти казва: „Ще се уредят работите.“ Ти го слушай. Вие ще го наречете Дух. Оставете вашите разбирания. Има в човека нещо, чието съзнание е винаги будно и ако вървите по неговите стъпки, ще имате естествени мъчнотии, няма да бъде без мъчнотии, но всичко ще се превърне на добро. Писанието казва: „Всичко, което се случва на ония, които любят Бога, ще им се превърне на добро.“ Това подразбира, че сте свърза-

ни с това същество, с този ангел, който се интересува от вашия живот. Вие казвате: „Как се интересува?“ Между многото работи, които той има, нему му е приятно да се занимава с теб. И по някой път ангелите, когато искат да имат развлечение, пращат ги на земята. Като дойде тук, обикне някоя душа и се занимава с нея и работи върху нея. И когато човек се намира в мъчнотии и ако го слуша, ще се оправят работите му. И ако не го слушате, ще загазите. Всеки един от вас има по един такъв ангел, който може да му оправи работите. И ако очаквате на него, ще се оправят работите ви. Сега ще ви кажа как ще се оправят работите ви, ще ви кажа правило как ще ги оправи. Сега думата беше по-горе за търпението. Кажи някому: „Я ме уболи.“ Викай някоя сестра, на която чувствата са развити и ѝ кажи: „Я ме уболи.“ И викай една сестра, у която умът е развит и ѝ кажи: „Я ме уболи с игла.“ И във време на убождането се остави свободен да възприемеш, остави се в едно възприемателно състояние, и да познаеш на първата каква е нейната воля, дали волята ѝ е установена, дали волята ѝ има мярка, или не. И втората, която има развити чувства, да познаете дали тя има мярка, или не. Щом кажеш: „Много забоде иглата“, то онзи, който те убол, ако е на физическото поле, той е неуравновесен във волята си. Ако минава за духовен, той е неуравновесен в чувствата. Ако е в умствения свят, той не е уравновесен в ума. Щом те уболе и ти е приятно, значи той е уравновесен. Има някои хора, които като те ухапят, ти е приятно. Има някои хора, които могат да ти кажат някоя дума много остра, но ти е приятно, че ти е казал, а пък някой достатъчно меко ти говори, и се обидиш. Първият човек е установен, той няма задна мисъл, той казва: „Слушай, ти ходиш в кръчмата, ядеш, пиеш, и този път не е хубав.“ А пък другият с политика, с това-онова ще си послужи, ще ти се усмихне и ще ти каже нещо, и ти ще се докачиш и ще кажеш: „Този човек какво се меси в моя живот? Той

ли е моят господар, та да ми каже, че не трябва да пия. Нямаш право. Как така?“ Много жени има, които постоянно се оплакват, че мъжете им не са могли да ги търпят. Когато един мъж не може да търпи жена си, причините са: жената няма устой в ума си, няма устой в сърцето си, няма устой във волята си. И ако съм един мъж и нямам устой, аз няма да мога да я търпя. Ако мъжът няма устой, ще ѝ каже: „Аз нямам устой и ти нямаш устой, и ще загазим. Махни се.“ И онзи мъж, който има устой в ума си, в сърцето си и във волята си, обичат го жените. И жената, която има устой, обичат я. Не мислете, че обичта е нещо произволно. Срещна аз някой човек, който има устой: той има нещо хубаво в себе си. Приятно ми е, като го срещна. Той ми придава нещо. А пък срещна някой човек, който няма устой. Той не ти е приятен.

Ти ще вярваш в ангела, който Бог ти е турил. И като станеш сутринта, помисли за неговия ум. Той е един светъл ангел. Светъл ум имат ангелите. Те са много благородни в ума. И какво сърце имат ангелите, на доброта. И волята им каква е благородна. И като станеш сутринта, помисли за своя ангел. Вие, като станете сутринта, колко души от вас мислите за вашия ангел? После мислете за Бога, за Христа. Аз съм слушал проповедници как мислят за Христа и се чудя как е произлязло тяхното верую. Че Христос имаше устой, велик устой, умствен устой, устой в Своите чувства и устой в Своята воля. Целта Му не беше да се прослави в света, имаше една велика мисъл в ума Му, да раздаде едно благо на цялото човечество, с едно чувство да подобри положението на човечеството, с една воля да услужи на когото и да е, който има нужда и който може да използва. Вие си представяте сега страдащия Христос. Че кой е страдащият Христос? Страдащият Христос е, когато Той ти показва пътя, и ти не искаш да Го следваш. Той те погледне и казва: „Знаеш ли какви ще бъдат резултатите от това? Знаеш ли какви ще бъдат резулта-

тите на този път, по който си тръгнал? Знаеш ли какви ще бъдат резултатите на този духовния път, по който си тръгнал?“ Има неща, които трябва да знаете. Не можеш да помогнеш на един човек, който няма вяра в тебе. Помнете това. Никога хората не могат да имат отношение към мене, ако не вярват. И никога не можете да помогнете на един човек, в когото не вярвате. Аз съм правил много опити. Аз съм срещал хора много лоши. Ако туря вяра в тях, те са много разположени. Правил съм и други опити. Срещна хора добри. Като туря мисълта си, че не вярвам в тях, те стават лоши, държат се малко особено. Не че този човек е лош, но от мен зависи. Казвам, този човек е добър, но той се държи студено, понеже моята мисъл не е права. Аз нямам вяра, нямам устой. Аз имам за него съвсем низко разбиране, съвсем долно мнение. Имал съм няколко случая: като събудиш в него онова Божественото, той те погледне и ще каже: „Слава Богу, че намерих един човек, който има вяра в мен.“ Аз като правих своите изследвания, за да се избавя от любопитството на някои хора, съм постъпвал така. Някой ми казва: „Я ми кажете моите недъзи.“ Казвам му: „Ти знаеш своите недъзи, грешки, престъпления повече, отколкото аз. За тях не ме питайте. Аз съм дошъл да правя своите изследвания, за да намеря нещо добро у вас, и като намеря доброто, ще ви го кажа, а пък какво лошо имате, там ще мълча като риба. Там не съм авторитет.“ И на вас препоръчвам същото правило: изучавайте най-първо доброто, което е в човека и после вие лесно ще намерите ония отклонения. Лошото в човека е път, по който човек се е отклонил от доброто. Много мъчно е човек да разсъждава правилно.

От това, което дотук съм ви говорил днес, какво резюме можете да направите, какво заключение можете да извадите? Никакво заключение почти. Има поговорка: „Много думи на воденицата.“

Запомнете правилото: не си търпелив, ако нямаш ус-

той в ума си. Да не те смущават външните отношения във физическия свят. Да знаеш, че всичко в света е разумно. Ти казваш: „Как ще прекарам живота си?“ Много добре ще го прекараш. Във физическия свят много добре ще го прекараш. В духовния свят много добре ще го прекараш. В умствения свят много добре е го прекараш. Устой ако имаме, много добре ще прекараме. Защо е така? Защото Бог е направил така света. Понеже Бог има всичките устои в Себе Си и понеже аз живея в един свят на устои, и понеже аз вярвам в Бога, но то не е сляпа вяра, не е празна вяра, не е само вяра в думи, но вярвам в устоите на Бога, вярвам в Неговата любов, мъдрост и истина, не може да се случи друго нещо с мене. Ти ще кажеш: „Каша е светът.“ Нищо не значи за мене това. Кашата си е каша. Като има много кал, и птица ставам, турям си крила, и като изсъхне пътят, пак слизам долу. Като вляза във водата, плавам. Ще си направите един аероплан. И аз си правя аеропланите много лесно. За половин час турям едно малко чердже. Но черджето много заблуждава. Вие правили ли сте опит? Вие казвате, че сте много силен. Вие искате да се концентрирате, искате някой път да прилагате източните методи. Най-първо трябва да се научите на закона да се освобождавате от влиянието на земята. Мисълта ви да бъде толкоз силна, че като мислите за Небето, за духовния свят, както седиш в стаята си, поне на четири пръста да се повдигнеш от земята, че краката ти да не се опират на пода. Докато ти поне с един пръст не се вдигнеш, то концентрацията ти е обикновена. И даже ако се вдигнеш на един милиметър, то е вече концентриране. Правили ли сте опити? Има ли някой от вас, който се е вдигнал на един милиметър. Моите сведения са, аз зная сто и едно на сто, че нито един от вас на един милиметър не се е вдигнал. И ако някой иска, нека да ме опровергае. Бих желал да опровергаете. Аз съм ясновидец и вечерта ви наблюдавам, колко се вдигате. Всяка вечер

ви меря краката, дали са вдигнати. Не ви съдя. Някой път аз се смея и казвам: „По-добре, защото ако рекат да се вдигнат, ще заминат от света, ще отидат преждевременно в другия свят.“ Но все така имате един прогрес.

Спрете се на основните неща в лекцията. Другото е закуска.

Устой в мисълта. Не се смущавайте за бъдещето.

Устой в чувствата. Не се тревожете за настоящето.

Устой във волята. Не се тревожете за миналото.

Не се тревожете за миналото, не се тревожете за настоящето и не се тревожете за бъдещето. Бъдещето е в умствения свят, настоящето е в духовния свят, а пък миналото е физическият свят. Не се тревожете нито за миналото, нито за настоящето, нито за бъдещето.

Гледайте с ония светлите мисли, Божествените мисли. Хванете Божествената мисъл. Хванете мисълта, с която ангелите живеят и с нея живейте.

Сега ще спрем дотук. Ще продължим малко идущия път лекцията.

“Бог е Дух и Божият Дух носи свободата.” (три пъти)

6 ч. 25 мин.

27 лекция на Общия окултен клас
25 март 1936 г., сряда, 5 ч. сутринта
София, Изгрев

Небето чисто, звездно.
Времето тихо и меко.

ДЕЙСТВИЕТО НА МУЗИКАТА

"Отче наш"

Ще прочета само един стих от десета глава от Евангелието на Иоана: „Крадецът дохожда само да открадне, да заколи и да погуби, Аз дойдох, за да имат живот, и да го имат изобилно." *(десети стих)*

Крадецът, това е всяка лъжлива мисъл. Крадецът, това е всяко лъжливо чувство. Крадецът, това е всяка лъжлива постъпка. Това е вътрешната страна.

Ти от просо не можеш да направиш един хляб, както от пшеницата. Има неща, които са невъзможни. Има два вида мисли: зависи от естеството на материала, от който са направени. Има едни мисли, които по самото естество на материала, от който са направени, са разрушителни, експлозивни. Това всички трябва да го знаете. Няма да ви обясня научно, но понеже не сте готови още, имате един навик от миналото. Вие сте като деца и искате много лесно нещата. Вие вярвате, че един човек, който ви обича, всичко може да направи заради вас. Наполовина е вярно това. Бог всичко може да направи заради нас с онова, което е съгласно с Неговата воля. Но ако мислите да прокарате една ваша мисъл, това е абсолютно невъзможно. Нашата мисъл ние можем да прокараме в нашия свят, но в Божествения свят - по никой начин. И всеки един, който иска да бъде благоугоден на Бога, той трябва да носи Неговите мисли. Едно сравнение: най-големите светии, най-големите гении на човечеството, най-хубавото, което

те могат да измислят, е по-долу от Божието най-глупавото. Последното седи много по-високо, отколкото човешкото. Аз бих предпочел глупавата Божествена мисъл, отколкото идеалното човешко. Някой казва: „Аз намислих това.“ Не се лъжете какво си намислил. Нищо не си намислил. Или начертаеш нещо. Нищо не си начертал. Или си нарисувал една картина. Нищо не си нарисувал, понеже всичко това в природата е много по-хубаво, отколкото това, което си направил. Или в говора, или в поезията, или в музиката е същото - много работи има да се учат. Та когато човек не разбира нещата, идва до едно отегчително състояние. Набира се млечна киселина. Когато човек седи и иска да станат нещата по неговата воля, той се намира в най-големи противоречия. Ти тури Божията воля отпред и върви отзад. Накъдето те води Господ, по стъпките Му върви. Върви по същия път, по който са вървели тия преди тебе. Преди тебе са минали хиляди, милиони същества, за да се усъвършенстват. Ти идваш до едно място и казваш: „Моите разбирания са такива.“ Ти казваш: „Аз не мисля, както другите хора.“ Хубаво, как мислиш тогаз? Има три вида мисли: животински, човешки и Божествени. Всички хора все еднакво мислят. Че всички хора не ядат ли една и съща храна? Вие казвате, че сте вегетарианци. Въпрос е, ако разгледате това по същина. Казвате, че сте месоядци. Въпрос е. Нито сте вегетарианци, нито сте месоядци, понеже месото е станало от трева, а пък тревата е станала от месото. Един по-нисш живот е тревата, а един по-висш живот е месото. Сегашните учени хора искат да кажат, че не трябва да се яде месо. Аз имам съвсем друго доказателство. Според мене това е научно. Ти не можеш да ядеш от своето месо. И човек предпочита да умре, отколкото да яде месото си. И в историята няма случай човек да е ял месото си. Човек може да отреже и да яде месото на другите хора, но да отреже месо от себе си - не. И ако човек съзнае, че всичко в света представлява един орга-

низъм, той няма защо да яде своето месо. По някой път вие злословите другите хора. То е същият закон, понеже не съзнавате, че няма човек в света, който да злослови себе си. И ако по някой път вие злословите себе си, то не сте вие, а някое същество, което е чуждо на вас. То ви злослови. Нали сте слушали някой път някоя дума много нечиста. И след като ви кажат тая дума, вие, без да искате, повтаряте в себе си тая дума. Махаш с ръката си, но тя се повтаря в тебе, като че ти си го казваш. После друго - ние мислим Бога като един човек и приближаваме се при Него и ще плачем, и ще Му се молим. Казвам, това е много човешко схващане. Бог няма нужда от плач, няма нужда от въздишки. Въздишката е един съвсем друг физиологичен процес. Въздишката е процес, за да възстановиш правилното дишане. Щом си дишал плитко, чрез въздишката дишаш дълбоко. Щом плачеш, то плачът е един процес, за да се очистиш. Ако плачеш, за да се очистиш - добре. Но ако плачеш и с плача мислиш да умилостивиш Бога да ти прости греховете, ти се лъжеш. Ти си миеш прозорците и мислиш с това да умилостивиш Господа. Молитвата е един процес, един начин да се учиш на Божествения език, но това не е начин, за да умилостивиш Господа. Тя е начин да се научиш да говориш на Божествения език. А пък ти бръщолевиш. Той ще те поправи веднъж, дваж и пр. Всички тия наречия на земята са опит да говорим на Божествения език. И хората казват, че чувстват Божественото, но нито един от вас не може да произнесе нито една Божествена дума. Как ще я произнесете тая дума, кажете ми? Ако произнесеш една Божествена дума, тя има три свойства: ако произнесеш една Божествена дума върху едно семе, ако кажеш на Божествен език думата „живот“, то веднага семето ще израсне, за къс период ще цъфне, ще завърже и ще даде плод и няма да се мине половин час, плодът ще бъде готов и ти ще откъснеш плода. А пък ти на човешки език казваш думата „живот“, колкото

искаш, трябва да се минат пет-шест години, за да израсне растението. Някои растения израстват по-бързо. Например динята четири, пет, шест месеца след посяването дава вече дини. А пък в Божественото е къс периодът. Колко дни ще минат? Всеки един ден в Божественото, това е една цяла епоха. С Божествения език нещата стават в същото време, а пък в човешкото трябва да мине дълъг период, хиляди епохи. Всеки ден е една епоха. Седем деня - това са седем епохи. В един месец имате двадесет и осем епохи, 4 x 7 = 28.

Някой път има една голяма опасност в повтарянето. Повтарянето е майка на знанието, но повторението е майка и на упоритостта, на своенравието и най-голямото безобразие. Ако повтаряш на един човек: „бъди добър, бъди добър“, в някои случаи ще получиш точно обратното. Този човек ще каже: „Не искам да бъда добър. Лош искам да бъда.“ И ако му кажеш: „бъди лош, бъди лош“, той ще стане добър. На лошия човек, който върви по лошия път, кажи му: „Стани още по-лош“, и ще стане добър. Ако на лошия му кажеш да стане добър, той ще стане още по-лош. Това е един психологически закон. Вие някой път мислите в себе си. Имате ваши мисли, които са лоши. Кажи: „Станете още по-лоши.“ Страдаш от някоя болест, кажи: „Да дойде още по-лошо.“ Аз имам само един пример: разправяше ми един православен свещеник, просветен човек, една своя опитност. Той ми каза: „Налетяха ме толкоз много нещастия, и семейни, и по службата и прочее, навсякъде, че се намерих в чудо. Молих се на Господа това да отмахне, онова да отмахне, но още по-лошо. Колкото повече се молих, повече нещастия идваха. Стараех се да бъда добре с хората, още по-лошо ставаше. И казах си най-после: „Хак ти е*. Нека да стане по-лошо. Твоята попска глава няма да узрее.“ Като почнах така да

---

* Хак ти е - заслужено си изпащаш, така ти се пада *(от турски)*.

казвам, работите ми почнаха да се оправят.“

Сега не ви казвам, че вие можете да приложите това. Това е една опитност. Вие не можете да го приложите.

Че ако вие не можете да носите една малка несгода в живота, тогаз в какво седи вашето геройство? Че Бог, Който създаде света, всичко по Неговата воля ли става? Много неща има, които не са по Неговата воля. Не само на земята, но и ангелите по някой път не са по Неговата воля, после и животните, и прочее. Всичко това Той го търпи. Казваш: „Какво ще прави?“ Той си знае. Той си има план. Той знае как да изправи работите. И като погледне Господ на хората, и види, че няма кой да ги спаси, и чака оттук да дойде спасението на хората, и оттам да дойде, и отникъде не идва, нито от архангелите, нито от светиите, нито от ангелите и най-сетне казва: „Тая работа никой няма да я свърши.“ И Той си помисля по кой начин да спаси човечеството, и туря си плана в действие. Някой път казвате: „Оставете на Господа работите, Той да ги оправи.“ Но как ще ги оставите? Аз съм гледал, вие правите такава погрешка: аз съм гледал някой път идва някоя гостенка в някоя къща и в тая гостенка се зароди желание да наточи баница. Домакинята даде брашно, сол и пр. Тя дава всичко. Гостенката меси, точи, точи, а пък домакинята си дава мнението и казва по кой начин е точила. Гостенката прави баницата, а пък домакинята си дава мнението. И тя седи при нея и ѝ казва как тя прави. Та когато Господ работи, вие си давате мнението и казвате: „Не може ли така да стане?“ Вие казвате: „Каквото Той крои, не може ли малко така да стане? Мисля, че малко по-добре ще бъде така.“ Седите някой път и казвате: „Господ да ми даде малко повече знания.“ Че вие всички страдате от вашето знание. Вие имате повече знание, отколкото ви трябва. Че вие знаете погрешките на всички ваши съседи. Това е знание. Изпуснете езика си и казвате, каквото знаете. В България има такива редактори

на вестници, които знаят някои работи и като напишат някои работи, ти погледнеш, че редактора го натупали, пукнали му главата. Питат го: „Защо?“ „От знание. Защото написах тая статия. Биха ме заради статията.“ Сега да напуснем тези работи. Какво трябва да се прави сега? По стария начин вие сте пели. Старите турски песни вие сте ги пели. Старите санскритски песни вие сте ги пели. Старите еврейски песни вие сте ги пели. Старите персийски песни вие сте ги пели. Старите вавилонски песни вие сте ги пели. Старите египетски песни сте ги пели. Какво ли не сте пели. Много хубаво, но това пеене вече не върви. Сега новото пеене. Казват: „Едно време.“ Зная какво са мислили египтяните. Египтяните бяха толкоз умни, толкоз посветени, че се кланяха на бикове. А пък в Индия, която препоръчват, че имала толкоз знания, знанието там е било такова, че те се кланяха на идоли. Толкоз просветени бяха индусите, толкоз знания имаха, че техните философи допуснаха да се кланят на телци. Вие казвате: „Старата истина.“ Старата истина е да се кланяш на бик, да се кланяш на крава, да се кланяш на златно теле. Стара истина е да се уповаваш на себе си, да си уредиш работите, да си поживееш така, както разбираш. Това е старата истина. Сега казват, че ние, съвременните, не живеем, както едно време. Този същият свещеник ми разправяше и казваше: „Чудна работа. Каквото и да ми разправяш, можеш да ми говориш философии, Христос е проповядвал самоотричане и прочее, но не може без парички. Какво ще се правя без парички? Чета го Евангелието, чета го, но някой път отивам според Христовото учение, искам да чета, но като гледам, че не ми дават на излизане, има един дявол вътре, мъчно му стане. А пък като ми дадат, чета още една молитва отгоре. Като погреба някое умряло, отивам уж да го опея, и като не ми дадат, стане ми мъчно, а като ми дадат, стане ми приятно. Кръстя дете. Като ми дадат нещо, стане ми приятно, а като не ми дадат нищо, стане

ми неприятно. Венчавам някоя булка. Като не ми дадат пари, неприятно ми е, а като ми дадат, весел ставам. Без парички не може. Ти какво ще кажеш?“ И православни, и евангелисти, все парички искат. Казвам му: „Как мислиш ти?“ Той ми казва: „Без пари може ли? По-хубаво се чете, когато има парички. И без пари може да се чете, но има една малка мъчнотия.“

Аз сега вземам това и прилагам, превеждам: някой път вие се подвизавате. Кое е без пари? Подвизавате се и няма някой да ви похвали, че много добре правите. Като ви се каже: много добре правите, това са паричките. А пък никой не те похвали - това е без пари. И веднага почваш да мърмориш, че хората не те оценяват, без пари е. Всички все с пари служат. Една похвала е парички. Казват му: „Ти си много напреднал. Ти имаш отлични разбирания.“ Някой път ти говориш, и никой нищо не ти казва. Някой поп чете, и не искат да му дадат и казват: „И аз мога да чета като поп. Какво е направил? Не е орал. Не е жънал. Вземе книгата, прочете нещо, и пет-шест лева. Може ли така? Не е орал като мене с ралото.“ Пита ме тогаз: „Не може ли без пари?“ Не може без пари. Дали ще бъде пари, похвали, поощрение, все трябва да бъде малко „пари“, все трябва да има нещо. Най-малко трябва да има около тебе един, който все да ти каже една насърчителна дума. Човек сам за себе си не може да живее.

Сега другата страна: в сегашния обществен строй това, което даваш на един бакалин, монетата, трябва да бъде чисто златна, а не някоя фалшива монета или някоя банкнота. И думите, които казваш на един човек, като го насърчаваш, да бъдат от злато. Ако му казваш нещо, само да се каже, че си му казал и казваш: „Да му намажем колата, хайде да му кажем една насърчителна дума“, това е фалшивата монета. Опитай злато ли даваш. Един човек, като ти е направил нещо, като ти е казал нещо, ти купуваш от него. Той си продава своята стока, ти купуваш.

А вие, като му направите нещо, вие продавате стоката. Като направите добро, вие продавате доброто. Искате да бъдете добри. Защо? Или защо не искаш да бъдеш лош? Защото лошото оронва нашия престиж, не донася нищо, а пък доброто донася нещо, има си смисъл. Аз не говоря за онова Абсолютното добро в неговата същина, но доброто, което служи в човека като една разменна монета, като един вътрешен устрем, който влиза в човека и излиза от него. Ти имаш цена чрез това, което имаш. И колкото повече добро имаш в себе си, ти ще си по-благоприятен на хората. Човек, който има добро в себе си, той е здрав, човек, който е добър, той има светли мисли, той е богат с мисли, той е богат с чувства, той е богат с добри постъпки. А пък добрите мисли, добрите чувства и добрите постъпки хората ги ценят. Всеки иска да срещне един човек с една отлична мисъл. Например срещнете един музикант, знае да свири човекът, изважда си цигулката и свири. Или един певец с една светла мисъл. Щом той усети, че искате да чуете, той е готов да ви услужи, веднага ви пее. Вие ще му кажете: „Много ти благодаря.“ Той не иска пари. Ще му кажеш: „Донесе ми една отлична наслада със своето пеене. Отлично пяхте. Въодушевих се.“ Че то е един подтик. Ще го насърчиш. А пък ти му казваш полуравнодушно: „Хубаво пееш.“

Сега аз да попея. *(Учителят си изважда цигулката.)* Освободете се от стария си багаж. Има известни стари мисли, които трябва да напуснете. Например ти си стар аристократ и имаш понятие, че не трябва да се смееш, че трябва тежко да се носиш - всичко това. Ходиш десет-петнайсет години така и ти дотегне този аристократизъм, все с тежест навсякъде. Хората, като те гледат, казват: „Стар аристократ е този.“ Пред теб се носят добре, но като си заминеш, казват така. Аз гледам, и между вас същото се повтаря. Някой брат, който се носи гордо, аз го слушам. Иска да се препоръча, че много знае, че е набожен. Също-

то нещо. И бих желал да не сте много религиозни. Но и желая да не сте много светски, защото и светският живот е религиозен живот. И там има религия. Каква религия, какво изпълнение, какви заповеди, какви повеления! Ще отидеш на някое дине*, какви ръкавици трябва да туриш, какъв фрак, каква връзка. После, дрехи от какъв плат, не може така, с обикновени дрехи. А пък тук идат с обикновени дрехи. Ако приложим светското правило, не знаем колко ще останат. И ако бихме приложили правилата на учениците, всички да имате форма, не зная тогаз колко души от вас бихте останали в класа. *(Учителят нагласява цигулката.)* Има едно обикновено пеене. Изучавайте. Ако се вслушате в себе си, ще имате една опитност. Има едно пеене на човешките чувства. Не да пееш, че да се въодушевиш, но то винаги предшества. Музиката някой път е израз на това, което човек чувства в своето съзнание.

Трябва да знаете, че като пеете, добивате сила. Пеенето е сила. Всеки един тон в себе си, ако правилно го вземете, той носи грамадна сила. Ако ги вземете правилно, тоновете носят голямо богатство. И ония хора, които не пеят, постоянно обедняват. Например може да се лекува човек с музиката. Някой болен може да се лекува. Да кажем, че някой човек е скърбен. Има песен на скръбта, песни, които отнемат скръбта. Има песни, които лекуват безверието. Има песни, които лекуват обезнадеждаването. Има песни, които лекуват злото. Има песни, които лекуват омразата. Няма някое състояние на човека, което да не се лекува с музика. Но не тая музика. Тя е много механическа. Ако се свири обикновено на цигулка, то е много механически. За да изкарам тон от цигулката, трябва да изкарам нещо от себе си и да го внеса в цигулката. Ако ти не внесеш двойника си в цигулката, ти не можеш да изкараш един духовен тон. Вие казвате, че не можете да

* Дине - вечеря *(френски)*.

пеете. Не можете да пеете, понеже не се упражнявате. Да кажем, че се упражняваш и вземеш тона „до“. Да дойдеш до едно положение, че да нямаш нужда от камертон. Да дойдеш до оная естествената музика и тогаз няма да се нуждаеш от камертон. И даже достатъчно е, като си музикант, да си пипнеш третия пръст *(безименния - Аполоновия - пръст)*. Този пръст е камертон. *(Учителят с пръстите на лявата ръка пипа върха на Аполоновия пръст.)* Има камертон железен, а пък и друг камертон има - свирка. Сега песента е:

Истината крепи свободата.
Животът крепи здравето.
Любовта крепи радостта.
Светлината крепи знанието.

Има няколко начина за изпяване. Ние сега ще изпеем по втория начин. Първия начин предполагам, че го знаете. Ще вземем от „сол“. *(Учителят пее и свири думите: “Истината крепи свободата.” Учителят пее тези думи силно, после ги пее съвсем тихо.)* Кое е по-ефектно? Вземете най-силно, колкото можете и след това вземете тихо. Изпейте сега вие, да видим какво сте запомнили. *(Всички пеят няколко пъти думите: “Истината крепи свободата.” Учителят пее и свири.)*

Истината крепи свободата. *(три пъти)*
На нея аз дължа всичко в този живот.
Само така аз познавам живота,
който ми е даден от Бога.
Истината в нас крепи живота.
Истината в нашата душа крепи свободата.
Тя е път за Божията любов. *(два пъти)*

Отначало ще пеете с правила, а после - без прави-

ла.

Вие всички имате един навик, че някой път казвате: „Дали ще мога да пея?“ Пейте, макар и погрешки да направите. Погрешка може да има в дадения случай, но тя, погрешката, е относителна. Но не туряйте противоречива мисъл. Щом турите противоречива мисъл в ума си, веднага ще вземете други тонове. Отначало ще пеете, както децата заучават, но после ще пеете малко по-свободно. Защо не можете да пеете? Защото имате различни възгледи за истината. Истината дава свобода. Имаш ли истината, ще имаш свобода. Имаш ли истината, ти ще мислиш свободно, ще пееш свободно, ще чувстваш свободно, ще постъпваш свободно. Ти не си ограничен. При истината ти си свободен. Не че няма правила. Всъщност най-хубавите правила са там. Но външни ограничения няма. Не се стесняваш. *(Учителят пее с нисък глас протяжно.)* Това е на физическото поле. Да изпеем сега в духовния свят. *(Учителят пее същото с малко по-висок тон.)* „Истината крепи свободата.“ Това е духовното, а пък умственото не можете да го вземете. Там тонът е толкоз висок, че трябва да си служите с четири и половина октави. Четири октави - за в бъдеще, сега - една половин октава. *(Учителят пее.)* „И... А... О... Е... У...“ „И“ е движение, „е“ е размножаване, „а“ е търпение бремето да носи, „о“ е условията за живота, „у“ - това е да хукаш* злото. Вземете тогаз отначало с „А“. *(Всички пеят: А... Е... И... О... У...)* Трябва да турите идеята. Във всеки тон е скрита една Божествена идея. Като пеете в окултната школа, вие трябва да знаете, че във всеки един тон присъства Божественото благо. Като пеете, вие се вслушвайте вътре в тоновете, за да дойде Божествената благодат. Във всичките религии си служат с музиката. Тя е истинският начин, по който Божиите блага идат в света. Ти трябва да имаш една светла ми-

---

* Хукам - хокам, карам се *(диал.)*.

сън. То е музика. Ти трябва да имаш едно светло чувство. Това е музика. Ти трябва да имаш добри постъпки. Това е музика. Да знаеш да мислиш - това е музика. Щом се съмняваш, това не е вече. Дето и да ходиш, тананикай си вътре, пей си вътре, в сърцето си пей, в ума си пей. Писанието казва: „Пейте и възпявайте Господа в сърцето си.“ Неразположен си - попей си малко. Не е необходимо да бъдеш някой голям певец. Всички сте певци, само че някои сте възпитани певци, а някои още не сте излизали на сцената и от страх не можете да пеете. В една година аз всекиго един от вас бих го направил певец, но при условие: най-първо, за да ви направя един певец, ще ви кажа, че сте осъдени на смъртно наказание и след това, в една година отгоре, ако не се научите да пеете, ще приложат присъдата. За една година ще пеете артистично, умът ви ще бъде съсредоточен и ще пеете и оттатък ще минете. За нищо друго няма да мислите. А пък сега казвате: „Защо да пея? Дали ще мога да пея?“ Ако си осъден на смърт, ще се научите да пеете, като ви кажат, че ще ви помилват, ако се научите да пеете.

Пейте, упражнявайте се, вашия глас, който Бог ви е дал, не го оставяйте занемарен, понеже в невидимия свят държат сметка по колко пъти пеете на ден и на годината. Има една книга и се пише колко пъти сте пели на годината. И като отидете на небето, ще ви кажат колко пъти сте пели и ще ви кажат, че погрешките ви произтичат от това, че не сте пели достатъчно. Защото някой път искаш да направиш нещо лошо и ще си кажеш с песен следното: *(Учителят пее следните думи)*

Аз вече няма да се гневя.
Аз вече няма да казвам лоша дума.
Това вече реших.
Отсега нататък добро ще правя.
Хе, хе.

После лошо мислят хората за вас, да кажем. Тогава ще пееш следните думи: *(Учителят пее)*

Някой път моите ближни зле говорят за мен.
Но те не ме познават.
Един ден, когато ме познаят,
светия ще ме направят.

Това е пеене, свободно пеене. Хората зле мислят за тебе, но като те познаят, светия си. Всеки един човек е кандидат за светия. Аз не вземам думата „светия“ в обикновения смисъл. Пейте хубаво. Вие се учете от малките деца да пеете. Има малки деца, които, като пеят от сърце, искат и другите да ги научат да пеят като тях. Ако слушате някой певец, той казва: „Вие само ще ме слушате. Вие не можете да постигнете това, което аз мога.“ А пък малкото дете, което пее, то после казва: „Хайде, дядо, и ти изпей.“ И онзи се мъчи и той да пее като детето. Детето иска и дядо му да пее, а пък големият певец казва: „Слушайте, не искам никой от вас да пее.“ Слушайте малките деца или детинското във вас. Или: не бъдете преждевременно стари. Вие казвате: „Остаряхме вече.“ Хубаво, вие казвате, че от грижи остарявате. Хубаво, дърветата от какво остаряват? Животните, и те остаряват. От какво остаряват? Кучетата остаряват, защото не пеят. И ако започнете да пеете, можете да проверите. Ако човек почне да пее, все ще се подмлади най-малко с десет години. Съвършено не можете да се подмладите, но все таки с десет години ще се подмладите. Ще вложите хубавите мисли, хубавите чувства. Защото вие не можете да пеете, ако нямате една светла мисъл, едно светло чувство. Турете тая идея: пейте, за да възстановите своето здраве, пейте, за да възстановите своите сили, своя вътрешен живот. Това е. Ние няма да станем артисти, на сцената да пеем, но всинца можете да пеете, за да възстановите своето здраве.

“Божията Любов носи пълния живот.” (три пъти)

6 ч. 12 мин.

28 лекция на Общия окултен клас
1 април 1936 г., сряда, 5 ч. сутринта
София, Изгрев

Небето облачно. Вали слаб дъжд.
Времето тихо и меко.

БОЖЕСТВЕНОТО ОГЛЕДАЛО. ТРИТЕ ОБЛАСТИ

"Добрата молитва"

Ще прочета няколко стиха от Евангелието на Иоана, понеже Иоан е ученик на любовта. Евангелието на Иоана е Евангелие на любовта. Той държи вътрешната страна на въпроса. Ще започна от втория стих на пета глава (от втори до тринадесети стих). Някой път да се говори за миналото прилича на работата на сегашните учени, които възстановиха формите на предпотопните животни, които са изчезнали, като намерят някоя тяхна кост. По костите почват да възстановяват формите на някои животни, каквито са били. Те изчезнали преди много хиляди години. Възстановяването формата на предпотопните животни какво допринася на хората? На учените хора допринася нещо, понеже ги научава да мислят. От това знание, което добиват, каква полза може да се извлече?

Сега в четените стихове имате примера за къпалнята в Иерусалим. В тая овча къпалня, ако искате, можете да отидете сега, като отидете на хаджилък. Но в тая форма тая къпалня не съществува, но по въображение ще си построиш картината. Казва се, че там имало много болни, много народ и колко проповеди не са се говорили върху това. И казва Христос на болния: „Вдигни одъра си и ходи." И после се доказва по кой начин стана това. Как може така, казал му: „Вдигни си одъра и ходи." И той си вдигнал, човекът, одъра и тръгнал, оздравял. Други пос-

ле психологически искат да докажат как може да стане това лекуване, възможно ли е това със законите на природата, без никакви лекарства, само с думи казани. Някои казват: „Може, как не. Със силата Божия всичко може. Със силата Божия всичко е станало в света, всичко, което съществува.“ Не само е станало, но и сега става. И сега всичко се подкрепя със силата Божия, а не само тогаз. Това, което сега става, със силата Божия става. Някои казват, че човек всичко може, само като помисли. Ако всичко става с мисълта, като помисли човек, тогаз - много лесна работата. Тогаз по-лесна работа няма от тая. Животът тогаз е оправен. Ти си вариш боб, и нямаш пари за сол, и ще помислиш, и бобът ще се осоли. Нямаш дрехи за Великден, да помислиш, и парите ще дойдат в джоба ти. Нямаш хляб, ще помислиш, и хлябът ще дойде. Така е при буквалния смисъл на разбиране. Казват, че с Бога всичко може да стане, само да повярваш. Като помислиш, и повярваш.

Сега оная жена, която разправи в неделя своето изцеление, има една опитност, духовна опитност. Това е едно елементарно състояние. Гледам, когато тя говореше, някои от братята се просълзиха от нейната опитност. Но те не подозират едно нещо: тя е един извор, но един извор, който не се е напълно очистил. Тя е една канализация, в която водата е тръгнала, но когато водата минавала, приела е нещо от ония споителни елементи на тръбите, има нещо примес във водата. Аз я слушах и още в самото начало видях къде е погрешката ѝ. Някои от вас се увлякохте. Тя се излекувала, но силата ѝ не е пораснала. Тя се излекувала от слепотата си, но изпращат я да излекува други, но тя не може да ги излекува. Следователно дават ѝ малко пари да си купи брашно и да си направи хляб за себе си, но няма пари за другите. Ония, които слушат, вадят заключение: Духът е проговорил чрез нея. Но още в самото начало Духът ѝ казва, и тя не вярва. Казва ѝ Духът втори

път, тя пак не вярва. Казва ѝ трети път, четвърти път, пети път, и тя не вярва. И сега като е тръгнала, с камшик даже я подтикват и още има едно неверие тя в себе си. Тя не го съзнава това. Това е едно състояние, което всеки от вас може да го има.

Някои казват: „Логически трябва да се обясняват нещата.“ Че ако логиката може да оправи света, тогаз няма човек, който по-добре да говори логически от мене. Аз мога да ви говоря логически така, както никога не сте слушали. И пак не се оправя светът. И логически да говориш, и да вярваш, ти трябва да разбираш в какво да вярваш и как да вярваш.

Всеки може да рисува и всеки може да пее. Аз ви говоря някой път за пеенето. Има една музика, която е мярка. Тая музика, която сега хората имат, тя е нещо малко от Великото, Божественото, от Божествената музика. Аз говоря за великата Божествена музика, с която ангелите са запознати. Какво е ангелската музика? Какво ще ви разправям за нея? Вие трябва да имате един ангелски ум, едно ангелско сърце и една ангелска воля, за да разберете. По човешки музиката трябва да ви я представя така, както хората я разбират, а пък и всички хора не разбират еднакво музиката. Един музикант, който е свършил музикална академия, и този, който сега се учи, каква грамадна разлика има между тях. И аз може да пея, и друг може да пее, но между едното пеене и другото има разлика. И в разбирането им има разлика. Някой казва: „Ти ще научиш гамата.“ Хубаво, лесна работа е това. Ще научиш гамата. След като напишеш музикалната гама, ще започнеш с „до“, „ре“, „ми“, „фа“, „сол“, „ла“, „си“, „до“. Ти казваш: „Я вземи тона „до“.“ Какво означава тонът „до“? Музикант е някой, свършил е, а не знае какво означава тонът „до“ или какво означава долно „ре“. Какво отношение има тонът „ре“ вътре в природата? Всяко отношение, което съществува, има отношение в природата.

Червеният лъч има известно отношение, портокаленият лъч има известно отношение. Музиката е построена по законите на светлината. Червеният лъч, като го вземеш, той е музикален, внася живот, ти си готов да се биеш, да се разправяш. Червеният лъч като те лекува, няма да се наведеш така, където ходиш; ако си военен, ще туриш нож и ще проявиш геройство. Другите ще запитат: „Защо червеният лъч прави това?“ Питам тогаз този, който пита: „Защо искаш да знаеш? Питам и аз: защо ти туряш сол в боба си? Без сол не може ли?“ „Може, но със сол е малко по-приятно.“ Но колко сол трябва да му туриш? Там е всичкото изкуство. Можеш да туриш, както в един разказ за свекървата, снахата и зълвата, които варили боб. Дошла свекървата, най-старата, най-умната, объркала боба, турила сол и си заминала. Дошла снахата и казала: „Майка ми не е могла да тури сол.“ И тя турила. Дошла най-после зълвата и казала: „Майката и снахата не са турили.“ И тя забъркала и турила сол. И идва най-после бащата и казва: „Кой го готви този боб?“ Трите го готвили. И трите го солили. Питам сега: в сегашното възпитание, когато солят няколко души учители в гимназията, четири-пет и повече души учители преподават, и всеки тури сол, питам, какво ще стане? Не е лошо турянето на солта. Ако снахата беше умна и ако вкусът ѝ за солта беше порядъчно развит, тя щеше да каже: „Много добре е насолила боба свекърва ми.“ И тя не щеше да бута да тури сол. Та сега всичката опасност е: у всинца ви има желание, всеки иска да тури малко сол в бобеното гърне. Ако не туриш, лошо е, ако туриш, пак е лошо. Сега това са разсъждения.

Вие сега живеете, и не знаете защо живеете. И как сте устроени не знаете. Имате известни мисли, известни разположения, някакви чувства, някаква си любов, някаква вяра, някакъв си бъдещ живот, някаква си наука: геология, ботаника, зоология, астрономия, социология, какви ли не науки. Ти вярваш, имаш някаква си вяра. Хубаво, на как-

во се базираш, каква е основата? Казваш: „Аз вярвам. В мене нещо ми проговори.“ Само че и аз, който слушам, и в мене нещо проговори. Казваш: „У него Духът говори.“ Ако е за Духа, у всички живи хора все Духът говори. Ние сега разсъждаваме чисто по човешки. Тая жена носеше един ключ, но ключът не беше здрав, малко счупен беше. С един счупен ключ тя си отворила. Това е по човешки. Тя искаше да каже, че с един счупен ключ, а не със здрав ключ отворила. Чудо е това. Тя казва: „Болна отидох на бойното поле и воювах. Ако бях здрава, какво щях да направя!“ Болен човек не може да воюва. Сега, като засягам този въпрос, вие ще извадите заключение, ще кажете: „Ние толкоз години служим, и не научихме нищо.“ Вие всички знаете повече, отколкото ви трябва. Вие сте толкоз учени, че сега трябва да ви уча да се изпразвате. И вашите корита са така пълни, че както не сте ги чистили от хиляди години, има толкоз кал по дъното, че отдолу трябва да намерите отдушници, че да изпразните коритото от водата, да остане коритото без вода и да изчистите това корито, и после веднага пак да го запушите и да го напълните с вода. Насъбрано знание, впечатления, наслоения от деди и прадеди - това са отживели работи. Имате хляб, месен отдавна, преди десет деня сте го месили, и имате хляб, който сега сте месили. Кой хляб е за предпочитане, мекият или мухлясалият? Днешният. Онзи преди десет деня е мухлясал, ако не е бил хубаво изпечен.

Някой ми казва: „Я ми кажи някоя стара истина.“ Що е стара истина? Стар хляб, който е изсъхнал. Някои хора говорят за старата истина. Това са стари разбирания за Бога - как хората са разбирали и вярвали в Бога преди две хиляди години. Щом има стара истина, то има и млада истина. Старата истина е стара баба. А сегашната истина е млада мома. Вие говорите за истината. Казваш: „Кажи ми самата истина.“ Какво разбираш под това? Казваш: „Кажи ми истината, не ме лъжи.“ Какво нещо е лъжата?

Лъжата е следното: влязъл съм в къщата ви и след моето излизане ти потърсиш кесията с парите, в нея има сто турски жълтици. Изгубена е кесията. И веднага казваш: „Преди няколко деня тия пари бяха там. След като излезе, ги няма. Я ми кажи, пипал ли си кесията? Какво ще ми кажеш?“ Аз се намирам тогаз в чудо. Ако имате знание, няма какво да ме питате, ще знаете дали съм взел, или не. Ако не знаете, ще ме питате. Казваш: „Кажи ми истината.“ Аз сега седя и какво да ви кажа? Ако ви кажа, че съм взел кесията, ще ви кажа истината от ваше гледище. Ако ви кажа: аз взех кесията, това вече според вас значи истина. А пък ако ви кажа: не съм я взел, това значи според вас, че съм казал лъжа, тогаз от ваше гледище значи аз съм казал лъжа. Значи вие искате такава истина да кажа: че аз съм взел кесията. Но това е един факт. Това не е истина. Фактите се смесват с истината.

Истината представлява едно особено състояние на човешката душа. Тя представлява един възвишен велик Божествен свят. Ти щом помислиш за истината, само като бутнеш ключа, ще светнат лампите и ще видиш всичко. Истината е един уреден свят. Ти в истината не можеш да бъдеш гладен, не можеш да бъдеш невежа, не можеш да бъдеш болен, не можеш да бъдеш грешен. В истината всичките работи, които имаш, ще бъдат уредени. Така аз разбирам истината. Да вярваш в истината значи всичко да се уреди. Истината, това е да вярваш в Бога. Истината и Бог, това е едно и също нещо. Истината, това е външната страна на Бога. А пък Бог е само по себе си нещо по-дълбоко от това, което е изявено. Истината според мене е онова, което урежда нещата в моя чувствен свят и в моя умствен свят, и във физическия живот, всичко да е уредено - това значи истината. Ще кажеш: „Има и друго разбиране.“ Кое е другото разбиране?

Имаме музика. По какво се отличава хубавата музика? Представете си, че влизаш в една къща и всички хора са

тъжни, посърнали, замислени, каквото и да им говориш. И най-после, седнеш, няма какво да им говориш, запееш им, и всички тия хора станат весели, започнат да те слушат. Ще дойдат енергии, ти с твоето пеене си вече произвел в къщата им нещо си, известен преврат е станал. Тия хора не са скръбни вече, а са обнадеждени. Някой ще каже: „И по друг начин може да се пее.“ Нямам нищо против, можеш да пееш, както искаш, стига да станат весели скръбните, стига болните да оздравеят, стига сиромашията да не мъчи хората, стига невежеството да не мъчи хората. Музиката е като светлината. Тя ще достави много работи. Но музиката всички работи няма да достави. Светлината само доставя условията, при които човек може да работи.

Сега да се повърнем. Кое е онова, върху което трябва да базирате вашия живот? Има нещо, на което трябва да разчитате - онова, с което сте създадени отвътре. Кучетата Бог не ги създаде. Бог не създаде растенията, животните. Той каза само дума и те станаха. С думи ги създаде. И съвременния човек Бог не го е направил. Съвременния човек човек го е направил.

Гледам две птички: едната е с качулка, а другата е без качулка. Едната е понашарена, по-хубава, а пък другата е малко по-просто облечена. Събрани са двете. Разправят си. Гледам, едната дойде, взе една сламка и я тури на едно място. Другата дойде и тури една сламка. И направиха едно търкало като гнездо. И едната снесе едно яйце, после второ, трето и четири, пет, шест яйца и двете почнаха да ги мътят. Женската седи, помъти. Като се умори и огладнее, мъжката я замести и онази отиде за храна. И като излюпят децата и ги отгледат, тръгнат всички. Учените хора казват, че това е инстинкт. Хубаво, как става тая работа? Откъде иде в съзнанието на тая малка птичка, че ѝ трябват такива малки сламки? Казват, че Господ ще промисли всичко. Как ще промисли Господ? Не че ще промисли Господ, но Той вече е промислил.

И какви ли не веруюта има. Вие мислите някой път, че като е религиозен човек, той е свободен от отрицателни качества. Когато човек стане религиозен, зараждат се у него много отрицателни качества. И когато човек стане учен, зараждат се у него много отрицателни качества. Зараждат се у тях много добродетели и много отрицателни качества. По-добри хора от учените няма, но и по-лоши от тях няма. По-добри хора от религиозните хора няма, но и по-лоши от тях няма. По-будали от простите хора няма. „Буд-Аллах“, това значи човек на Бога, това значи Христос на Бога. „Будала“ значи Божи Христос, човек на Бога, Който иде. Всеки от вас, който прави волята Божия, е будала. Сега какво са направили хората от тая дума? Казват: „Той е будала.“ Казват: „Ти си будала.“ „Как, аз ли съм будала?“ - казва онзи. Някому проповядват, че той трябва да бъде християнин, че трябва да вярва в Бога. Той не се възмущава от това, но когато му кажат, че той е будала, се възмущава. Казва: „Не съм будала аз.“ „А какъв си?“ Ние не сме будали, ние сме хора на трезвата мисъл. Какво значи трезва мисъл? Какво значи трезвен? Който не е пиян. Значи всички, които не са трезвени, са пияни. Трезвен човек е човекът, който не пие. Онзи, който се е напил със своите чувствания, се е разтевекелил*, понапил се е малко и се е въодушевил, и срещне някого, целуне го, срещне втори, целуне го - този човек трезвен ли е? Той е будала. И всеки ще каже: „Будала е той. Той няма понятие за човешкия живот.“ Но да дойдем до предмета си сега. Това ще ни отвлече.

Казвате: „Какво трябва да се прави?“ Човек трябва да изучава себе си. Искаш да пееш. Трябва да знаеш дали от тебе произтича в дадения случай желанието да пееш, или отвън иде това. Преди повече от петнадесет години идва при мене един млад момък. Това беше във Варна. Той ми

---

* Разтевекелил - разпуснал, охарчил *(от турски)*.

казва: „Наумил съм си да отида да следвам по музика.“ Казах му: „Откога ти дойде тая идея?“ „По музика. Там е моето призвание. Въодушевих се, като слушах хубавата музика.“ Аз гледам, от моето научно гледище от него всичко става, и търговец, и техник, но музикант - не, а той иска по музика. Казах му: „Ти само ще се научиш да стържеш на цигулка, но не си хаби времето. Можеш да се научиш да свириш, но да станеш първокласен артист - не. Но можеш да станеш обикновен учител.“ Той ми каза: „Преди четири години дадоха един концерт и слушах един музикант виртуоз.“ Казах му: „Тая мисъл е чужда. Ти ще си изгубиш времето, и нищо няма да направиш. Мене ако слушаш, не ходи да следваш по музика.“ Той ми каза: „Ти убиваш моята идея.“ Казах му: „Ти нямаш никаква идея по музика. Какво ще я убивам. Ти ми носиш една изкуствена кокошка. Една изкуствена кокошка може ли да се убие?“ Едно нещо аз не вярвам: една Божествена идея, която е вложена в тебе, никой не може да я убие. Ако човешкото чувство можеше да се убие, ако човешкият ум можеше да се разруши, то работата щеше да се свърши. Но не може. Една Божествена идея може да се възприеме донякъде, но да убие някой в тебе доброто или да убие някой в тебе този импулс, който имаш, то е невъзможно. Казват: „Убиха в мене музиката.“ Нищо не са убили. Ти си като желязо нагорещено. Като те извадят от огнището, ти ще изстинеш. Трябва да мислиш право. Сега всинца не можете да мислите еднакво. Защо? Защото не сте еднакво развити. Сега можете да учите, колкото искате. Някои от вас, и да искат да направят работите, няма да можете, понеже ви трябват най-малко още сто години, за да си доставите известна пръст и кал, от които да си създадете вашите нови идеи. Някои ще кажат: „Аз сега искам.“ Има някои неща, които сега можете да ги направите. Да кажем, че някои от вас сте се оженили, домакини сте. Кажете ми сега, какво трябва да направите? Ти си се оженил и си

въобразяваш, имаш две деца и ти искаш да станеш една отлична певица. Много мъчно е. Ти, ако искаше да станеш знаменита певица, не трябваше да се жениш. И като станеш певица и станеш на четиридесет и пет години, ожени се тогаз. Постигнала си вече. А не се жени, че тогаз да станеш певица. Ти искаш да служиш на Бога. Оженил си се, имаш деца, жена, и искаш да служиш на Бога. Какво ще служиш на Бога. Аз съм виждал много мъже, които ревнуват жените си от Христа. Казват: „Откак повярва моята жена в това Евангелие, не ме обича моята жена, заряза къщата си, влюбила се в Христа. Преди две хиляди години живял някой човек и в него се влюбила. Защо се ожених тогаз за нея?“ Това са неговите разсъждения. Това е едно криво разбиране. Човек, който вярва в Христа, ни най-малко това не показва, че той не трябва да обича другите хора. Има едно криво разбиране в живота. Аз сега засягам един въпрос, който е щекотлив*. Женитбата е едно учреждение за работа. Тя е една постоянна работа от памтивека, от самото му създаване. Той е най-старият институт. Най-старата наука е хирургията. Като извадил Господ реброто на Адама, в света започна хирургията. А пък още по-стара наука е психологията, понеже Бог като казал Слово, всичко станало. Това пак е наука. Когато се създаде жената, тогаз се създаде хирургията. Сега човек, и той е станал хирург. Когато Бог е правил хирургическа операция, привел е човека в дълбок сън и когато му взел ребро, човек не е знаел какво му е взел. Мойсей казва, че едно ребро му взел. Две ребра му взел. От две ребра е създал жената. И там е лошото, че жената е създадена от две ребра, според кабалистичните закони. От един чифт ребра. Колко ребра има сега човек? *(“Дванадесет чифта.”)* Жената е тринадесетото ребро, а пък тринадесетото число е фатално. Какво трябва да се прави? Вие как

---

* Щекотлив - деликатен *(от руски)*.

се справяте с числото 13? Числото 13 е мъжко число. То е число, което руши. То не е меко число. Числото 13 създаде жената, мекото число, за да укроти това число. Това число е силно. То е силен огън. Когато топиш калай, не е необходима силна топлина три хиляди градуса. Той се стопява при сто градуса.

Казват, че някой път човек е груб. Не. Това е мъжкото число. Мъжките числа, те са числа на мисълта, която трябва да се организира. Всички онези неща в природата, които са се организирали, са мъжки числа. Едно мъжко число е неорганизирано. То е силно. Едно мъжко число е като една бомба, която е пълна с взривни вещества. А пък ще е взривно вещество? Едно взривно вещество, което е завземало едно пространство един квадратен километър, всичко това сгъстено, компресирано, сбито е събрано в една малка бомба. То е неорганизирано. Като го запалите, то веднага има желание да завземе пак същото голямо пространство и експлодира. Експлозията е стремежът на материята да завземе първоначалното състояние, което е завземала. И когато вие някой път се разгневите, искате свобода, притеснени сте и имате стремежа да добиете първоначалната свобода. Ако се пръснете, вие ще добиете вашата свобода, но формата, с която си добил своята свобода, е негодна вече. И може би сто години ще се минат, докато си възстановите формата. Тая експлозивност можете да я турите да изтече навън като парата, или пък материята можете да я организирате във вас и да започнете да мислите. Например да кажем, че вие сте във възбудено състояние и ако не разбирате законите на това състояние, ще дойдете до едно състояние да направите експлозия. И много лесно може да стане експлозия. Сега гледам, някои хора се карат. Единият казва: „Я ме остави, че ще направя някоя беля.“ Другият като каже още една дума, като каже тая дума, и тая бомба ще се пръсне. Сила има в думите. Силата на думите действа при тая неорга-

низирана материя. Някой казва: „Голям простак си ти.“ Какво значи „простак“? Славянска дума ли е тя? Какво мислите? „Простакус.“ Седиш ти, и като не разбираш тая дума, нейните вибрации, ако ти я каже един, който не те обича, ти ще кажеш: „Как така?“ Ти ще се възбудиш, понеже той е неразположен и той ти е предал същото неразположение. Ако някой човек е неразположен, то неговото неразположение се предава. Ако някоя мома ти каже, че ти си простак, ти ще съжаляваш и ще си кажеш: „Защо съм такъв голям простак? Дано тя да ми прости.“ Тя не иска той да бъде простак. Оная мома, която ти е казала, че ти си простак, тя е имала съвсем особено разположение. Ако ти каже една дума, онзи, който не те обича, и онзи, който те обича, тия думи ще произведат съвсем различни ефекти. Като ти каже лош човек, че ти трябва да бъдеш добър, той си мисли, че това е невъзможно за тебе, и ти си казваш, че е невъзможно. И щом някой добър човек ти каже, че трябва да бъдеш добър човек, ти веднага ще повярваш, понеже той ще ти предаде своето настроение. Казвам, ще изучавате себе си. Всички хора не са еднакво умни. Те са „одарени“. Одарени: ще оставим буквата „о“, всички са дарени. Турчинът казва „дар“. „Дар“ на турски значи тесен. „Дар-дере“ значи тясно дере. Всички хора са дарени, имат заложби в себе си. Всяко едно дарение подлежи на развитие, както едно семе. Трябва да намериш почва, за да го посееш. И в сегашния живот вие трябва да развивате онова, което е заложено вътре във вас. Всяка една способност, всяко едно чувство, което имате, трябва да го облагородявате. Всинца вие нямате религиозно чувство развито. У българите религиозното чувство го няма развито. У англичаните, у американците религиозното чувство е слабо развито. Изобщо англосаксонската раса не е много набожна. Религиозното чувство внася една голяма мекота или едно благородство. За да чувстваш болката на един човек, ти трябва да имаш Божествено чувство.

Това е Божествената любов. Ти не можеш да влезеш в положението на един човек, ти не можеш да почувстваш болката на един човек, несгодите му, ако нямаш това Божествено чувство. Някой път някой ти се оплаква, и ти нямаш този усет, за да схванеш ония трептения, които го занимават. Някой ти разправя някои учени работи, и ти не можеш да го разбереш. Неговият ум е другояче построен. Разсъдителните способности у него са много развити. Онзи, който добре разбира психология, той няма да говори на неразвития върху дълбоките работи. Ако един човек може да вдигне сто килограма и друг може да вдигне трийсет килограма, то първият няма какво да се сърди на втория, силата му е такава. Но онзи, който вдига трийсет килограма, след време може да вдигне сто килограма, има такава възможност.

Някой казва: „Трябва да бъдем набожни.“ Но какво се разбира под думата „набожност“? За да бъдете набожен, трябва да имате няколко качества: един отличен ум, едно отлично сърце, една отлична воля. И да бъдете човек, който никога не се колебае: казано - свършено. Той няма две неща в себе си. Ти си набожен, говориш за Бога. Бог е най-възвишената интелигентност, Бог каквото каже, прави го. Бог, като обещае нещо, назад не си взема думата. По някой път задържа за известно време, като вижда, че хората не са готови. Но онова, което Бог е турил в ума Си да даде на хората, ще го даде най-после. И каквото искате от Бога, Той ще ви го даде и понеже не сте готови, ще го изгуляете. Наскоро имаше един анекдот, вестникарски анекдот, за онзи, който спечелил един милион. Казаха, че милионерът не може да бъде разсилен вече. Аз правя следното сравнение. Един американец говедар получил наследство от шест милиона долара и дал едно угощение в Сан Франциско, поканил целия град да пиянства и след шест месеца похарчил шестте милиона и се върнал назад пак като говедар. Ако вие нямате разположение, и да ви

дадат шест милиона долара, след шест месеца можете да ги изхарчите. Какво можете направите? Пишат, че един милионер не може да бъде разсилен. Какъв може да бъде? Щом направиш някого религиозен, все едно, че му се паднал от лотариен билет един-два милиона лева. Преди да е бил религиозен той ти е услужвал, всичко може да направи, а след като го обърнеш, той ти пише: „Един милионер не може да бъде разсилен вече.“ Жена ти, преди да я направиш религиозна, всичко е правила за тебе. Щом тя стане религиозна, тя става друга. Някой идва при мене и ми казва: „Аз искам жена ми да стане религиозна.“ Казвам: „Млади сте.“ Нека да стане на четиридесет и пет години, и тогава да стане религиозна. Ето какво аз разбирам: има едно психологическо отклонение. Бащата някой път ще направи дрехи на детето, но тия дрехи съблазняват и извъртяват характера на детето. Момчето или момичето ще покаже дрехите си на другите, ще забрави баща си, няма да благодари на баща си, а ще се показва на другите. Като скъсва дрехите си, пак ще бъде при баща си. И бащата, като гледа дрехите на детето, някой път е недоволен, понеже детето след няколко деня, и оцапало дрехите. Като тури новите дрехи детето, бащата другояче гледа. Преди детето да е имало нови дрехи, бащата не е бил така взискателен спрямо детето, но сега казва: „Иванчо, къде си оцапал тия дрехи?“ И го понаплесква. Ако не бяха тия нови дрехи, бащата не щеше да го бие. Щом станеш религиозен, бият те. Преди да станеш религиозен, не са те били. Някои религиозни се оплакват, че щом станат религиозни, започват да страдат. Много естествено. Бащата казва: „Оцапал си дрехите. Така лесно не се печели, синко. Докато отделя тия пари за дрехите...“

Снощи дадох една педагогика на учителките, как да възпитават. Те казват: „Забранено е биенето.“ Трябва да знаеш как да го биеш. Ще дойдеш до Иванчо, искаш да го биеш. Ще го погледнеш и ще кажеш: „Колко си хубаво

момче.“ И пляс, пляс, отляво и отдясно. Ще го понацапаш с двете ръце. Ще го погладиш по този начин.

Да мислите право. Не обобщавайте нещата. Вие казвате: „Трябва да бъдем религиозни. Трябва да имаме истината и пр.“ Сега трябва едно дълбоко разбиране, разграничение на онова, което имате. Тая неорганизирана материя се намира при ушите на човека. Като теглите една хоризонтална линия от веждите настрани, тази част от човешкия мозък под тая линия е неорганизирана материя или мъжка материя, от която изтичат всички противоречия на живота. Всички тия особености и чувства в човека, които се намират в тая област, са неорганизирани, те са мощни и силни. Всички тия сили, които се намират в мозъка под тая линия са неорганизирани. Всички физически противоречия произтичат от тая, първата, линия, от тая, първата, област (1).

След това има второ противоречие - във втората област (2). Оттам произтичат социалните противоречия. А в третата област има известни религиозни противоречия (3). Всички религиозни противоречия произтичат от третата област. Всички социални противоречия - от втората област. А всички физически противоречия - от първата област. Кражбата е социално противоречие - произтича от втората област. Някой човек обича да пипа, да краде. Има деца, които вземат чуждото. У него няма разграничение, дали е негово, или чуждо. Как може човек да направи разграничение, ако е сам на земята? Щом е сам, то всичко е негово. Щом са двама, трима, то вече почва да има отношение. Не можеш да кажеш, че каквото има в света, всичко е твое. Христос е казал: „Всичко, което има Отец, е Мое, но и всичко, което Аз имам, и то е на Отца.“ Всичко, каквото даде градината ми: ябълки, круши и прочее, е мое и го туря в хамбаря.

Всичко, каквото Бог е дал, той го взема и не казва, че всичко, което той има, е на Бога. И щом дойде някой беден човек, му казва: „Иди да работиш.“ Не, всичко на света е мое, но каквото аз имам, е на Бога. Вие трябва да помните: от третата област можете да станете фанатик религиозен и да мислите, че другите хора не са като вас. Във втората област можете да си позволите неща, които не са добри, и в първата област стават убийствата, всички физически противоречия. Убийствата са от първата област. Когато някой ти говори и те ругае, това е третата област. Най-лекото наказание е с думи. Кажат ти: „Простак.“ Няма нищо. Понеже другояче ще дойде той и ще ти зашлеви плесници. И като дойде първата област, той ще те удари с топуз и от тебе нищо няма да остане. Сега, кое е по-хубаво: да ти каже „простак“ или да те удари с топуз? Аз предпочитам да ми каже „простак“. Аз бих му казал тогаз като млада мома: „Колко сладко говориш. Я ми кажи още веднъж „простак“.“ „Про-стак.“ „Стак“ на английски значи имане, куп. Простак значи, има набрани много търговски произведения. Като ти кажат простак, значи имаш много работи за продан, търговец си, продаваш навън. Започнете сега с нов метод. Досега сте употребявали първия метод: убиваш - ще те убият, биеш - ще те бият, одумваш - ще те одумват. Законът е този.

Има още една друга област, която влиза тук: тя е любовта. Като дойдеш при човека, ще мълчиш. Мълчанието е най-хубавото нещо. Казва онзи: „Една дума да каже поне. Не говори нищо.“ Че това е най-хубавото нещо. Някой дойде при тебе и не казва нищо. Нито пред тебе казва нещо, нито зад тебе. Тебе те смущава неговото мълчание. Сега сте дошли до третото - да мълчите. Аз съм привеждал един пример. Един цар имал мечи уши. И всичките бръснари, които отивали да го бръснат, след като обръсвали царя и му виждат ушите, заповядвал да ги екзекутират. Отишъл един млад бръснар и казал: „Млад съм. Няма

нищо да кажа. Остави ме. Понеже аз ти зная ушите, аз ще идвам винаги да те подстригвам.“ Той траял десет години. Никому не смеел да каже. И така се набрало нещо в него. И отишъл на полето, изкопал една дупка и казал в дупката: „Царят има мечи уши.“ На това място израснала свирчовина. Овчарят взел едно клонче и направил свирка и свирката казала: „Царят има мечи уши.“ Вече музикално излизали думите.

Разсъждавайте добре. Чувствайте добре. Например вие имате известни страдания. Те са външни неща. Някой път чувствате страданията на света. Някой път чувствате страданията на вашите близки. И много рядко чувствате вашите собствени страдания. Вие не можете да разберете света дотогаз, докато не почувствате вашите собствени страдания. Докато не почувствате вашите собствени мисли, докато не почувствате вашите собствени постъпки, вие света не можете да го разберете. Дотолкоз ще разберем другите хора, доколкото разберем нашите страдания. Има наши страдания и като ги разберем, тогаз ще разберем какви са страданията и несгодите на света. Има някои работи, които ние ги правим, и не са добри, и ние ги виждаме. Обаче има някои работи, които ние не ги правим, а ги съзнаваме вътре.

Повърнете се сега към вашите собствени мисли. Горе казаното може да се изрази и така: да мислиш, както Бог мисли. Да обичаш така, както Бог обича, и да постъпваш така, както Бог постъпва.

Сега второто положение: да мислиш така, както Христос мисли. Да чувстваш така, както Христос е чувствал и да постъпваш така, както Христос е постъпвал. Христос опита страданията върху Себе Си. На кръста Той опита страданията. Той видя страданията на другите и каза: „Чакай да видя какво ще чувствам при страданието.“ На кръста Той опита не страданията на другите, но Своите страдания. Заковаха Го с гвоздеи на кръста. И след това

хората се събират около Му, подиграват се. И Той видя, как страда, за да може да види, как другите хора страдат и чувстват нещата. Ако тебе веднъж те разпънат на кръст, като станеш цар, ще кажеш: „Никаква кръстна смърт. Отменям всички кръстни страдания.“ Който е минал през това, ще каже така, а пък който не е минал ще каже: „Това е закон.“

Сега вие искате да се отмахнат от света страданията, лошите условия. Че вие не сте опитали какви са лошите условия, при които живеете. Най-първо имате да работите с първата област: да се организират вашите груби енергии. Не е лошото, че ги имате. Трябва да се организира втората област: вашите естетични чувства - моралните ви чувства. Те са на коронната част на главата отгоре. И те трябва да се организират. Или най-малкото, те трябва да се подхранват добре.

Вие казвате: „Досега какво сме учили?“ Една дъщеря, която е израснала, майка ѝ я е отгледала, свършила е гимназия, университет, оженила се е и казва: „Аз за тия ли деца се родих?“ Станеш учител и казваш: „Аз за това ли се родих?“ Станеш военен и казваш: „Аз за това ли се родих?“ Станеш проповедник и казваш: „Аз за това ли се родих?“ За какво се ражда човек в света?

За какво се ражда огледалото? За себе си ли се ражда, или за другите? Огледалото се ражда за онзи, който иска да се огледа в него. И следователно, ако в това огледало може да се оглежда образът, то е добро огледало. Ако не става добре отражението, ако не се оглежда добре в него, това огледало не струва. Всички вие сте огледало в света, за да може да се отрази Божественият образ във вас. Това е моето заключение. Всеки човек е едно огледало, в което трябва да се отрази Божественият образ. И вие няма какво да създавате нещата. Нещата трябва да се отразяват във вас. Четеш Библията и каквото дойде в теб, го отразяваш. Ще отразяваш нещата. Ако ги отразявате - добре. Отраже-

ние трябва да станете на Божественото. И всички трябва да бъдете отражение на Божествения свят. Едно огледало не може да отрази целия свят. Вие сте милиони, милиарди огледала, и пак светът не може цял да се отрази. Това е предназначението ви. Вие казвате, какво ще спечелите. Ако хубаво отразите онова, което Бог е създал, Бог ще ви тури на хубаво място. Някой човек туря близо до сърцето си в джоба огледалото и го изважда, и се оглежда, поухили се и пак го тури там. После изважда нещо червеничко и си маже устните. Не е лошо. Това огледало го държи близо до сърцето си. Ако това огледало се развали, той го хвърля и търси някое друго огледало. Учителят трябва да бъде едно огледало за учениците и учениците трябва да бъдат едно огледало за учителя. Мъжът трябва да бъде едно огледало за жената и жената - за мъжа. Това го наричат в индийската философия майа*, но аз го наричам едно отражение на Божествения свят. И ако ние разбираме това, ще бъдем щастливи на земята, доколкото човек може да бъде щастлив на земята. Пълно щастие тук не може да има. Някой казва: „Аз искам да бъда светия.“ За да бъдеш светия, трябва да бъдеш едно вдлъбнато огледало. Ще събираш повече лъчи и по-голямо отражение ще дадеш навън. Светията отразява повече лъчи навън. Простите огледала за обикновените моми, простият човек е едно обикновено огледало. Светията е за по-културните моми. Обикновеният човек е за обикновените моми. Ще кажеш: „Каква религия е това?“ Вие мислите, че като отидете на небето, ще видите всички ангели замислени. В небето са най-веселите хора, каквито някога сте виждали. Там няма плач. Там са весели и радостни. Най-веселите хора са там. Небето е място за веселие, за свирене, за какво ли не. Най-хубавите песни са там, най-хубавите постелки, килими, най-хубавите градини, най-хубавите плодове. Всичко

---

* Майа - илюзия *(санскрит)*.

е чисто. Нищо нечисто не можеш да намериш там. Там има извори, най-хубавите неща. Вие ще кажете: „Ангелите имат крила.“ Има ангели с крила и без крила. Защото крилата на ангела те си ги турят и те си ги снемат. Крилата за ангела са така, както тук дрехите за младите моми. В неделя се обличат хубаво, с китки. Ангелите като дойдат на земята, си турят крила, и като се върнат, се обличат с прости дрехи. Тук вие виждате ангелите, кактос тия дрехи момите на хорото отиват. Какво е хорото? Хорото, това е животът. Ангелите идват тук, за да покажат пътя на хората, учат ги как да играят. Топлината играе, светлината играе, всичко в света тропа, играе. Не такова шопско тропане. Да знаеш как да тропаш. Не шопско тропане на място.

Има едно свирене и ако ви засвиря така, нито един няма да остане тук в салона. Аз не искам да го свиря. Има едно свирене и ако го засвиря, всички ще плачете. И то не е за вас, понеже всички сте плакали. Ако ви засвиря за игране, това не е за вас сега, понеже всички ще играете и ще вдигнете много прах - не е здравословно. Да ви засвиря да плачете - не. А пък тая вода, която имате набрана, тя е потребна за цветята, а не за празни работи. Затова съм решил сега да ви засвиря най-хубавото - с мълчание. Няма време за свирене. Не може да се свири добре, понеже е влажно отвънка. *(Учителят вади цигулката.)*

Каква беше мелодията от миналия път? *(Една сестра изпя думите “Истината крепи свободата.”)*

(Учителят изпя няколко пъти тия думи.) Думата „крепя“ означава: крепи отдолу, импулс отдолу, за да падне или за да се раздруса, да запази същото положение. Свободата - това е благото. Крепи - това е материалното. *(Учителят пее.)*

Истината крепи, крепи, крепи свободата.
Ако искаш свободен на бъдеш,
ти истината от сърце да обичаш.

Само с нея свободен можеш да бъдеш.
Свободен да бъдеш, да бъдеш, да бъдеш,
с истината да пребъдеш.

Някой път, за да се научи човек да свири, търпение няма. Да свири по малко, по-бавно и да допира леко, едвам лъка отгоре по струните и да взема отсечени тонове.

Един българин млад, комуто светът не отговаря на идеите му, хората не са като него, той изразява скръбта си в тая песен: *(Учителят свири на цигулката тъжната част от идилията.)*

Защо хората не са като мене?
Защо не разбират живота така?
Защо не го разбират.
Не разбират. Не разбират.
Моята дума е скръбна.
В тоя свят аз съм сам.
Няма никой да ме разбира.
О, Боже мой. Какво аз трябва да направя?
Сам съм на тая земя.
Няма никой да ме обича.
Майка ми отдавна е заминала.
Баща ми никак го няма.
Ни братя. Ни сестри.
Аз сам съм останал.

"Божията Любов носи пълния живот." (три пъти)

6 ч. 35 мин.

29 лекция на Общия окултен клас
8 април 1936 г., сряда, 5 ч. сутринта.
София, Изгрев

Небето облачно.
Времето тихо, влажно и меко.

МЕКОТА

"Добрата молитва"

Ще взема част от осма глава на Послание към Римляните, от дванадесети стих до края.

Има много спънки в сегашния живот. Едно време е имало спънки. И сега има спънки. В сегашния строй на нещата мъчно е. Дето отидеш, трябва да платиш. Отиваш при бакалина, без пари не върви. Отидеш при хлебаря, без пари не върви. Отидеш при шивача, също. Искаш да се качиш на железница, без пари не върви. Ще каже някой много пъти: мъчно е в живота да се живее, както е мъчно да се живее без пари. Не че е мъчно да се живее, но без пари не можеш да имаш удобствата, не можеш да имаш тези удобства, които искаш. Парите дават удобствата на живота. Нека да вземем християнството. Говорят за любовта Божия и пр. Хубаво е, но има един метод, как да се възпита човек да живее добре. Например един учител в училището иска да възпитава децата. Той трябва да наложи своя авторитет, трябва да бъде силен, трябва да бъде здрав, да не е болничав - да кашля. Ако е болничав, трябва да има знание да се излекува. Но за да бъде човек издръжлив в живота, трябва да има нещо елементарно, което аз наричам мекота. Вие го смятате за слабост. Казвате: „Той е мек човек." Но вие не сте изучавали какво нещо е мекотата. Всичко в света се добива чрез мекота. Мекотата има качествата на водата, но не е вода. Мекотата има качествата на въздуха, но не е въздух. Мекотата има качествата на светлината, но не е светлина. Мекотата има

качествата на земята, но не е земя. Мекотата има следното качество, конкретно говоря: от каквото високо място да паднеш на нея, тя има качеството на мекия памук и на вълната, но и памук не е, и вълна не е. Като паднеш на нея, няма да се убиеш и ще си кажеш: „Как така, че не ми се пръсна главата!“ Онзи, който има мекота, той всички неща, които идат отгоре му, ги понася, без да усеща страдания. Лесно се носят. Без мекота животът е тежък. Не че животът е тежък, но някои казват, че трябва да бъдем твърди, груби. Това е неразбиране.

Мекотата е във всички. Тя всичко отхвърля. Каквото дойде отрицателно, тя го отхвърля. Нека да разберем две неща. Казват: „Защо трябва да бъдат така нещата?“ Въздухът, за да бъде чист, трябва да бъде на планината. Зимно време планината всичко събира и лятно време всичко събира. И долината всичко събира. Каквото се топи на планината, отива в долината. Ако искаш чист въздух, ще го намериш на планината. А пък ако искаш плодове и охолен живот - в долината. Казваш: „Защо е така?“ На това аз ще ви оставя сами да си отговорите защо е така.

Долините събират, а пък планините разпръскват. Да кажем, че вие искате да се повдигнете в живота. Желанието ви е хубаво: да се повдигнете, да бъдете независими, както на планината. Отлично е, защото така ще разберете само едната страна на живота. Но ако останете само един висок връх в живота, вие ще влезете в едно противоречие със себе си. Следователно вие трябва да имате едно друго качество: трябва да бъдете долина, защото всички Божии благословения, които идат, да могат да се спират върху вас. Ако човек не може да задържи Божиите благословения, той не е долина. Ако всичко вижда ясно и всякога е чисто, той е един планински връх. Хубаво е. Но ако не може да задържи Божиите блага, той не е долина. Значи нищо не се оползотворява в него.

Следователно мекотата - това е долина, това е раят,

това е човешкият рай, изгубеният рай - мекотата се е изгубила. Не така, както описват рая. Те описват изгубения рай. Той не се е губил. Те казват, че е бил в Мала Азия. Че ако е бил в Мала Азия, как може да се изгуби? Значи изгубеният рай не е в Мала Азия. Изгубил се е той някъде. Казват, че човек трябва да бъде твърд. Щом е твърд, той е планина. Изобщо всички хора са твърди. Малко хора са меки. Мекотата са изгубили. Твърдостта не са изгубили. Планински върхове има навсякъде в света. Студ има навсякъде. На планината климатът е студен, а на долината климатът е мек, топъл.

Единственото място за живеене е мекотата. Това е раят. Аз ви говоря сега за изгубения рай - мекотата. Вие искате да влезете в рая, а пък в този рай всеки ден може да влезеш. А пък сега с тези разбирания, които сега имате, може би още няколко хиляди години ще минат. Някои чакат да умре и да отиде в рая. Като умреш, ще отидеш на някоя чукара, в никакъв рай няма да отидеш. Ще те духат ветровете. И българинът го казва: „И вятър го вее на бяла кобила.“ Сега другото противоречие. Често вие се спирате, слушал съм да казват: „Защо Господ направи света така?“ Казвам: проучи го. Ти не си го проучил, ти нямаш право да питаш, докато не си учен човек. Един човек, който нищо не разбира, трябва да мълчи като риба. А пък гледам някой, като заговори, повтаря едни и същи неща. Те са празни работи, като казваш, че трябва да има справедливост. Как ще бъдеш справедлив? Другите хора работят, а пък ти ще отидеш да нареждаш кой какво трябва да дава. Ти можеш да разделиш само това, което е твое. Някой път ние се месим в живота на другите хора. Месим се и в живота на техните мисли, искаме да ги научим как да мислят и после как да живеят. Че аз виждам: някой е дошъл при мене, говори за Царството Божие, а пък той няма мекота в себе си. Смущава го това и това. Например вас ви смущава, че хората не ви

отдават подобаещото уважение и почитание, което ви се пада. Питам, някой казва: „Ние сме много добри хора.“ Не е така. Кажи: „Не сме от лошите.“

Аз правя сега другото възражение: кой досега е отдал подобаещото уважение и почитание на овците? Кой досега е отдал подобаещото уважение и почитание на кравите, на конете, да не говорим за другите същества? Например хванеш детето на овцата, заколиш го и го изядеш. Овцата блее, а ти казваш: „Така е създал Господ света.“ Човек дойде и те хване на нивата да работиш. И ти плаща. Ти намери, че това е несправедливо. Да кажем, че някой път ти впрегнеш вашето теле. Не само това, вие сте несправедливи. Ядете повече, отколкото трябва. Че на тебе ти е добре, но на стомаха - да видим. Казваш: хайде да си похапнем. Но това, което желае да яде, не е това, което работи. Онова, което желае, е като княз. Ти казваш: „Ще ям.“ Но стане ти тежко на стомаха. Стомахът ти не иска да яде. Защо? Претоварил си го. Тръгнеш ти на път, но искаш да вървиш сто километра, а краката ти сто километра не могат да вървят. Петдесет-шестдесет километра като вървиш, пресичат се краката ти. Защо? Защото много бързаш. Казваш: „Бързам да си свърша работата.“ Тази бързина подобава, когато отиваш в рая. Но ти отиваш в затвора, по-полека върви. Да те подкарат в затвора, потривай се, колкото можеш. А пък ти си тръгнал с голяма бързина. Вие в рая не отивате още.

Най-първо гледайте да станете меки хора. Който и да е при вас, каквото и да ти направи, да се учуди, че каквото и да ви каже, думата му да отскочи. Защото мекотата има това свойство: всяко нещо, което не е хубаво, не е добро, то отскача, тя го отхвърля. А при мекотата остават най-хубавите работи в човека. И само при една мекота ние може да разсъждаваме и да разбираме Божиите пътища.

После турят друго: смирение. Смирението е друго качество, по-високо. Ако нямаш мекота, ти смирението

не може да научиш. Смирението съдържа други качества, още по-високи. Някой път някои сестри идват и ми казват: „Учителят учи това, което Христос не е казвал.“ Това е неразбрана работа. И Христос учеше едно време неща, които бяха тогава неразбрани. Че как ще разбереш идеята да се отречеш от себе си? Или идеята да възлюбиш врага си. И всички цитират, че трябва да любим врага. Той приятеля си, който е при него, не може да го люби, а пък врага си ще люби. Сега даже на Великден аз гледам до каква степен на развитие сте стигнали, напреднали братя и сестри. Хубаво, ако тези напреднали сестри не могат да го направят, тогава тези, които са по-малко напреднали, какво ще направят? Защото ти, който минаваш за честен, ако сгрешиш, тогава онзи, който няма твоята честност, тогава и той ще си позволи. У вас се е загнездила идеята глупавите от вас да ви станат учители и да ви покажат как да живеете.

Вие седите и казвате, че светът е несправедлив. И който, като дойде тук, все ме съветва и казва: „Някой закон трябва, не може тук тази разгащена работа.“ Трябва да се тури един закон. Казвам: за-кон. Казвам, пари за кон нямам. Кон не искам. Защото, ако е арабски ат, той иска слуги, трябва да го чешеш, трябва да му вземеш зоб, трябва да знаеш как да го поиш. Че законът е кон. Ако не го чешеш, не те слуша. Питам сега, като тръгнете за онзи свят, с кон ли ще отидете, или без кон. Най-първо сега ви гледам, като умре някой, като не може да язди на кон, ще го турят на каруца, някой път с два-три чифта коне, с черни дрехи коне. Като го повозят, ще го доведат до гроба и в гроба без кон го турят и му казват: „Отсега нататък без кон.“ Вие, като отидете в другия свят, със закон ли ще отидете, или без закон? Със закон до гроба. Последният закон е: ще ви изкопаят един гроб и пръст ще турят отгоре ти. Това е последният закон. И ще кажат: „Отсега нататък без закон, каквото искаш, без закон пра-

ви.“ Да направя мисълта си малко по-ясна, да я направя конкретна. Пита ме някой: „Докога ще ме обират хората? Имам пари.“ Казвам му: „Докато имаш пари. А пък като станеш сиромах, няма да те обират.“

Ако дяволът в този свят работи, той работи по единствената причина, че има закон. Понеже има закон за кражба, той ще те накара да крадеш. Понеже има закон и за лъжата, той ще те накара да лъжеш. Ако няма никакъв закон, той няма с какво да те лъже тогаз. Гледам и между вас, колко тесни възгледи имате за живота. Гледам в света, гледам и вас, които сте слушали толкоз години. Гледам онзи брат как умилно гледа онази сестра. Или някоя сестра гледа умилно някой брат. Някой гледа това и му става мъчно на сърцето и казва: „То може, може, но толкова умилно не е благоприлично, какво ще каже светът?“ Той е взел света за авторитет. Че и светът, и те чакат да ги погледнат. Погледнете умилно един стражар и той ще бъде добър. А пък погледнете го малко троснато и той ще бъде друг. Де е вашето престъпление? Старите сестри казват, че някой брат гледа умилно някоя сестра. Щом гледа нея умилно, и тебе ще гледа умилно. Тя казва: „Но аз съм стара.“ Че какво от това? Ти туряш една идея, че си стара. Че като е млада тази сестра, защо я гледа? Този брат, който гледа умилно, винаги има една нужда. Казва: „Аз съм жаден, можеш ли да ми дадеш малко вода? Жаден съм.“ Бедният хвърля умилен поглед на богатия. Какво лошо има от това? А пък богатият, който не се нуждае от нищо, е висок планински връх. Вие всички имате тертипа* на богатите. Надигнал се е той и казва: „Няма да ме тъпчат хората.“ Аз не мисля така. Ако тебе те пазят твоите лоши мисли, желания и постъпки, де е твоята свобода? Аз бих желал всички да гледате умилно. Някой казва: „Учителят погледна оногоз умилно, а пък

* Тертип - образец.

мене не ме погледна.“ Хубаво, де е престъплението в това, че някого съм погледнал умилно, а някого не съм погледнал? Това е ваше схващане. Вие имате едно криво гледище на света. Когато аз гледам умилно някого, то е сянка. Сянката показва, че някого съм погледнал умилно, а някого не. А пък някого турям на хладно, защото много се е разгорещил. Хареса ми една сестра с една своя философска мисъл. Един брат седи и ѝ казва, че много я обича. Тя казва: „Твоята любов има толкова много огън, че ако аз туря и моя огън, ще направим голяма пакост. Аз ще туря малко студ, за да не направим пакост на нашите ближни. Вие ще кажете: „Учителят нас ни осъжда, ни подиграва.“ Аз мога да ви подигравам само за вашите грехове. За мене да гледаш умилно не е погрешка, а добродетел. А пък да гледаш начумерено, това е актьорство, това е престъпление. Гледаш сериозно, уж не знаеш нещо. Утре ще умре някой микроб. Уж че е свършил добре. Нищо не е свършил. Дойде една сестра и казва, че имала ръководство на Духа. Много хубаво. Един брат казва: „Аз имам опитност, аз бях болен и оздравях.“ И онази сестра, тя имала ръководство на Духа и тя оздравя донякъде, но не напълно. В това ръководство на Духа, което има сестрата, липсва нещо. Тя, най-първо, не вярва напълно. Щом ти каже Духът Божи, ти трябва да повярваш напълно. А пък щом остане после да вярваш, както Тома, който не повярва, искаше да тури ръцете си върху раните.

Сега някои искат да знаят кой е Учителят. Всякога питат кой е баща му. Казвам: никакъв баща нямам. Без баща съм, без майка съм. Ако кажеш баща си и майка си, някъде ще кажат: „Баща ти обичал да попийва, обичал да прави други работи, а пък ти, като си негов син, и ти ще правиш като него.“ Казвам, вие искате да знаете нещата. Те отвън не се познават. Отвън не се познаваме кой какъв е. Човек се познава по онова, което съдържа в себе си. Искате да имате ръководството на Духа. Дайте си дума например

десет деня да не мислите лошо един за друг. Престанете да мислите лошо един за друг. Ако ще мислиш, помисли доброто. Например някой брат гледа умилно някоя сестра. Ти кажи: „Да ги благослови Господ.“ Един брат прегърнал една сестра. Кажи: „Да ги благослови Господ.“ Какво има от това, че един брат прегърнал една сестра? Целунал той две сестри. Писанието казва: „Целунете се със свято целувание.“ Тя казва: „Имам мъж.“ Щом имате мъж, какво търсите близо до този стария брат? Ако съзнавате по закон, че имате мъж, трябва да бъдете най-малко на сто метра от него. А пък ти го дразниш. Тази сестра толкова сладко говорила на този брат, че той я целунал. Той казва: „Няма друго какво да ѝ дам.“ Юда, и той целунал Христа. И Христос казва: „С целувка ли Ме предаваш?“ Юда казал: „Когото аз целуна, Той е.“ Това е друг въпрос. Ако с целувка предаваш, това не е целувка. Но ако изказваш своето уважение, своето почитание и любов, тогава вършиш Божия закон. Ако вършиш с целувката предателство, тогава те чака страдание с въже. Оставете този празен морал, който сега имате, и не ставайте съдии един на друг. Вие казвате: „Аз гледам как се любуват младите.“ Оставете младите. Не се занимавайте с тях. И като сте толкоз умни, старите, защо остаряхте? Като дойде един млад при мене, аз го опитвам и му казвам: „Върви си, прав си.“ Дойде старият, обвинява го. Казвам: „Прав си.“ На младия казвам: „Помоли се.“ И виждам, че Господ го слуша. Тогава му казвам: „Прав си.“ Дойде старият и му казвам: „Помоли се.“ И виждам, че го слуша Господ. Тогава му казвам: „Прав си.“ Но дойде младият или дойде старият. Казвам им: „Помолете се.“ И виждам, че не ги слуша Господ. Тогаз им казвам: „Криви сте.“ Важно е слуша ли те Господ. Не се основавайте на онова, което хората могат да направят заради вас. За мене умен човек е онзи, когото въздухът слуша, когото светлината слуша. За мене умен човек е онзи, когото водата слуша, когото земята слуша.

Трябва да изучаваме законите. На всяко нещо, което Бог е създал в света трябва да му дадем подобаващото уважение. За някого казват: „Този брат е сприхав.“ Престанете да се спирате върху сприхавостта на някой брат. Оставете го сприхавия кон. Той си е добър кон. Онзи кон е добър, но казвам, никой да не ме рита по задницата. Пчелата не я бутай. Ако я буташ, ще те нажили. Щом някого нажилят, той е отишъл близо до кошера. Щом е далеч от кошера, не могат да го жилят.

Дойде някой и казва: „Аз съм евангелист.“ Оставете се с вашия евангелизъм. Някой казва: „Но аз съм окултист.“ Оставете се с вашия окултизъм. Какво сте добили? Аз зная каква ще ви бъде съдбата. Аз да ви кажа: всеки, който няма мекота, е извън рая, нищо повече. И досега на мене ми правят забележка. Аз тук толкова години работя, правят въпрос някои колко седял някой при мене. Че то е моя работа. Някой седял два часа. Може да седи три часа. Но и на мене не ми трябва това. Някой седи при мене, и аз чета. Казвам му: „Слушам.“ А пък аз се занимавам с друго. Защото той ме занимава с еднообразни работи. После отивам настрани и му казвам: „Ти говори, аз те слушам.“ Три минути мога да отделя от своето време за когото и да е. Той може да седи повече от три минути, но аз си гледам работата, и пак го слушам. И като отида при някого, стоя три минути и той не може да ме слуша повече. Че огладнелият едва може да ми даде три минути. Този човек е огладнял, той чака. Той е гладен, три деня не е ял. Топлият опечен хляб е дошъл. Недей му ограничава свободата да яде. Дай му свобода да яде. Не се ограничавайте.

Че вие спирате вашите сърца за любовта. Вие спирате вашите умове за най-хубавите мисли, а мислите за обикновени работи. Вие как ще се повдигнете? Един брат не мога да го търпя. Десет-петнадесет години съм го търпял, той е нехранимайко. Никой не го е викал. Какви ли не

глупави работи не е говорил. Законът е строг.

Ако вършите волята Божия, вършете я както трябва. А пък с вашите стари възгледи никой не може да ви помогне. Христос е казал: „Ако не се отречете от всички ваши стари навици, стари мисли и пожелания, ако вие от всичко това не се отречете и ако от този вашия глупав живот не се отречете, който сега водите, не може да бъдете Мои ученици. Този старият живот нищо няма да ви допринесе. И елате да Ме последвате в новото.“ Ако приемете новото, ще обичате хората.

Вие сте пристрастен. Щом дойде някой красив брат, вие го обичате, щом е по-опърпан, не го обичате. Също така и братята, като видят някоя угледна сестра, червена, обичат я. А пък като е пожълтяла, разчорлена сестра, не я обичат. Че отде знаете какво има в сърцето си човек? Оставете всеки човек сам да се съди. Вие съдите и ви съдят, и тогава ще дойде идеята, че някои сестри искат да повдигнат някого. Как ще повдигнеш един брат, ако не си мек? Ти не можеш да повдигнеш другите, ако не си мек, ако нямаш любов, ако нямаш знание, мъдрост. Ти не може да ги повдигнеш, ако не си свободен, ако нямаш истината в себе си. Тогава не може да помогнеш нито на себе си, нито на другите.

Сега вие сте под влияние. В света има две категории духове, които ви направляват. Едните постоянно ви заблуждават. Тук една сестра, която постоянно казва: „Тя е такава и такава.“ Има критически дух. А пък тази сестра, тя не живее като другите, а пък критикува. В невидимия свят вие не може да припарите. Вие сте тежки. Човек трябва да бъде лек, за да отиде към Бога. Вие като Му се оплаквате от света, как ще отидете при Бога? Че греховете на всички тези хора от света са ваши грехове. Ако вие се поставите на известни изпитания, бихте ли могли да издържите? Ако вие се поставите на сиромашия и дойде глад на вас, как бихте се въздържали да открадне-

те? Колцина от вас биха издържали? Според мене силен човек е онзи, който издържа. Ако аз се поставя на едно изпитание, никога няма да остържа месото от моя крак да го ям. Ще умра, без да ям от себе си. Следователно моралът на човека е в следното: морален е онзи, който не яде никого, не подяжда никого. Справедлив човек е онзи, който не подяжда никого. Предпочита да умре, отколкото да направи престъпление.

И никаква окултна наука не може да се придобие без мекота. Основата на истинското знание е мекотата. Като кипнеш вътре, ще кажеш на онези свои братя, ще ги повикаш, ще им дадеш един добър обед и те ще се укротят. Угощавайте своите чувства, мислите, които се повдигат в тебе. Никой не мисли. Как тогава ще се помирите? Казвате, че Бог живее във всички хора. Ако един човек се е разгневил, мислите ли, че Бог в него се е разгневил? Тогава ти покажи мекота, покажи своята мекота. Защото, ако ти се разгневиш, какво ще стане? Онази сестра каза много хубаво: „Ти толкова голям огън имаш, че няма защо и аз да туря огън. Ако турим и двамата огън, ще запалим къщата.“ На този брат при неговия гняв ти покажи другата страна.

И сега, кой като ме срещне, все ми се оплаква, че не го познавали. Старите братя казват, че младите не зачитат старите. Това е тяхна слабост. И старите не зачитат младите. Старите казват: „Те нямат нашата опитност.“ Младите казват: „Те са изкуфели.“ Не, това не е.

Младият - на училище. Старият - на работа. Другото положение: младият да отива да слугува, а пък старият да отиде да се любува. Първият да ходи да се учи, а пък старият да работи. Това е Божественото разбиране. Защото ти ще бъдеш млад и ще остареш. Това са положения. Ще учиш и ще работиш. И ще слугуваш, и ще се любуваш. Че няма по-хубаво нещо от това да се любуваш. Старите сестри и братя казват: „Защо не дойде при нас, докато

бяхме по-млади?“ Младите, като не слушат сега, какво ще кажат? Те пък ми казват: „Сега ли се намери той?“ Нито тези, нито онези ме разбират. На когото и да е мога да махна бялата му брада. На когото и да е мога да му изменя лицето и да го подмладя. Едно подмладяване физическо, то е лесно. Има един начин. Ако ме слушате, можете да се подмладите. Младостта зависи от мекотата. Ако искате да се подмладите, аз ви казвам закона: подмладяването зависи от мекотата на вашите мисли, чувства и постъпки. Ако може да внесете мекота във вашите мисли, във вашите чувства, в съзнанието си да внесете мекота. То не се изисква голямо усилие. Да внесете мекота и във вашите постъпки и вие ще се подмладите. Писанието казва: „Онези, които чакат Господа, тяхната сила ще се обнови.“ За обновяването трябва да имаш мекота. Вие сте недоволни от Господа. Че тогаз вие съдите Господа. Каквото и да ви даде Господ, вие сте недоволни. Най-първо спрямо Бога имайте мекота. Каквото и да даде Господ, като дойдете да мислите за Него, кажете: „Божията любов, Божията мъдрост и Божията истина ръководят света. Искам да зная защо ни даде това Господ.“ Някой туря главата си на твоето рамо и заплаква. Когато един болен човек си тури главата на рамото ти, какво иска да каже? Има някои сълзи, които са много топли. Аз не говоря за тях. Но има някои сълзи, които носят благословение. И Христос плака. Няма някой човек, който да не е плакал. Ако искате да имате Божието благословение, ако искате да имате радост - не че нямате радост - ако искате да се ползвате от Божието ръководство и благословение, трябва да имате мекота.

Може ли да ми покажете на Изгрева някой брат или сестра с мекота? Тук на Изгрева няма. Онзи, който има мекота, не я съзнава. Онзи, който е тип на мекотата, той я има, без да я съзнава. Тя иде спонтанно.

Аз не говоря за мекотата да я добивате сега, но не

препятствайте на своята мекота. Не препятствайте на мекотата, която Бог е вложил във вас. Духът във вас въздиша и се мъчи да ви даде известно съзнание. Той се моли за тебе. Иска да ти даде известно разбиране. Ти мислиш, че всичко можеш да направиш. Без тази мекота нищо няма да направиш.

Меките хора изобщо живеят дълго време. Меките хора са щастливи хора. Мекият човек е много умен. Той влиза в положението на всички хора. Той е педагог. Не че иска да привлече вниманието на другите хора. Но той дава внимание на Божественото в себе си. Най-първо, ще бъдете меки спрямо себе си. После ще бъдете меки спрямо своя ближен и меки спрямо това, което Духът ви говори. Не се опълчвайте, както Йона, да се гневите, че не е станало всичко, както той иска. Аз ви проповядвам за мекотата. Не ви я налагам. Който може, да бъде мек. Не че трябва да я придобиете. Тя е във вас. Меки трябва да бъдете. Каквото дойде, да казвате, че е на мястото си. Мекотата има едно отлично свойство. При нея зреят Божествените плодове. Най-киселите плодове при мекотата ще узреят, а другояче са кисели и стипчиви. При мекотата ще добият една малка киселина и сладчина. А пък кисело и сладко нали е хубаво за разтуха, за разхлада. Това, което може да утеши човека, е мекотата. И Духът, когато влиза в човека, най-първо му проповядва мекота. Аз взимам една дума, която е обезсмислена. Взимам една проста дума и ѝ давам цена. Ще си кажеш: „Мек трябва да бъда, не справедлив.“ Справедливостта реже като нож. Доброто е външно, а пък мекотата е в чувствата, в постъпките да бъда аз мек. Това Господ иска от тебе. Направиш някоя постъпка, кажи си: „Аз трябва да бъде мек.“ И ако сте мек, Господ ще ви прости всичките грехове. И без да се молите, ако сте меки, Господ ще ви прости, а пък ако не сте меки и не се молите, няма да ви прости. [...] Смирението и всичките добродетели при мекотата ще дойдат. Но нямаш ли меко-

та, няма да дойдат. Мекотата е като една почва и всички плодни дървета ще дойдат да живеят там. Ако нямате мекота, ще бъдете като камениста почва. Ако имате мекота, ще имате вода, въздух, светлина и пр., всичко ще имате. А пък ако нямате мекота, всичко сте изгубили. Сега ви давам една дума, която да ви бъде като пробен камък. Не ви давам да ви бъде пробен камък любовта. За пробен камък ви давам мекотата. И с нея ще получите всичко. Като дойде някой, ще го видите колко е мек.

Та казвам, не искам да ви съдя ни най-малко. Защото, ако ви съдя, аз не съм мек. Аз ви говоря за мекотата, понеже искам да ви помогна. Аз съм опитал мекотата. И всякога съм хармонирал, че тя на всичко издържа. Там, дето любовта не издържа, мекотата издържа. Но коя любов не издържа? Има една любовна грижа. Вие сте сега в любовта на грижите. Обичаш някого, почваш да се грижиш за него. Ако не дойде, смущаваш се дали не е умрял. Майката, като обича сина си, казва: „Да не би да се е захласнал подир младите моми?“ Загрижи се за сина си и казва: „Отиде, лапна вече въдицата.“ Тази любов, в която се гълтат въдици, е любовта на земните грижи. Аз не говоря за нея. В мекотата няма никакви такива въдици. Но оставете това.

Мекотата е по-силна. Тя не прилича на тази любов, на любовните грижи. Като обичаш някого, остави го, нека да го обичат всички други сестри, да го целуват, да се радват, че мъж ти го е целунала и друга някоя сестра. Ако не го целуват, е лошо. И сестрата ако не я целунат, е лошо. Че кого обичат? Богатия. А щом не го обичат, значи е сиромах. Няма да ви падне ихтибара*. Понеже Господ ви е турил десет гумени обувки, то един като ви целуне, той е първата гумена обувка, но като дойде до десетата обувка, там всичките ангели ще ви целунат. Какво

---

* Ихтибар - добро име, почит, уважение *(от турски)*.

има от това, че някой брат или сестра са ви целунали? И мене са ме целували. И мухите са ме целували. И колко пъти са ме целували пчелите. Аз съм опитвал целувките на пчелата. Аз разсъждавам така: ако една пчела може да ме целуне, откъде накъде да е неморално да ме целуне една сестра? Откъде дойде този морал? И кои дяволи го напечатаха във вашия ум? Той е едно дяволско учение. Оставете го настрана. Каквото дяволът мисли, и то е право. И дяволът като ви целуне, кажете: „Няма нищо.“ Кажете: „Такава е волята Божия.“ Ухапе ви някое куче, то не е ли целувка?

За мекотата няма да говорите. Ще бъдете като риба. За какво говори Учителят? За мекотата. Меки да бъдем. А за любовта не. И за справедливостта не. Мекота в мисли, чувства и постъпки. Ако искате да прогресирате, това е пътят. А ако искате по друг начин да придобиете онези дарби и постижения, не ще можете. Ако искате да имате постижения, ще имате мекота. Целунал ви е някой. Изпратили са го. Опитва ви той. Може да има някоя слабост той. Няма нищо.

Когото обичате, при мекотата ще турите сто градуса, а пък когото не обичате, ще турите в мекотата хиляда градуса. И втори път няма да ви целуне. Ако той ви целуне по Бога, ще придобие едно чувство на младост, а пък ако ви целуне не както трябва, той ще има едно гнетене на духа си.

Мекотата се отплаща. Вземете тази мекота като един пробен Божествен камък и не се възмущавай. Това, което светът мисли, е за тяхна сметка. Чрез мекотата ние може да извършим волята Божия, понеже тези големи противоречия по никой друг начин не могат да се разрешат. Вие искате да бъдете богати. Колцина от вас може да бъдете богати? Чрез мекотата на вашите мисли, чувства и постъпки вие всякога може да си пробиете път. Някой ще каже: „Кой ви разправи тази работа?“ Никой не ми ги е

разправил. Още като иде някой брат, аз го опитвам има ли мекота, или не. Щом няма мекота, аз го зная вече.

Аз искам да зная. За мене съществува само един планински връх и една долина. То е долината на рая. Това е мекотата. И съществува един планински връх. За мене аз го имам като идеал. Този връх - това са свещените извори на живота, който се влива в тази долина на мекотата. Един връх има в света, висок, откъдето се вливат, се втичат свещените извори на живота. Един планински връх има. И някой път аз ходя по този планински връх, пия от водата му и пак се върна в долината. Там не може да се живее много. В долината се живее хубаво. В планината може да отиваш три-четири пъти в годината, но там не може да живееш. Има един свещен връх на изворите на живота, но тези свещени извори слизат в долината на мекотата и там Бог проявява Своята любов. И ако сте меки, вие там ще опитате какво нещо е Божията любов.

Влезте сега в Божията любов. Дайте си свобода. Вие се измъчвате един друг. В обществото тук има постоянно оплаквания, оплаквания. Когато ви говоря някои неща, вие казвате: „То Учителят не е опитал тези работи, той не е имал деца и не е раждал.“ И вие колко сте ги раждали, кажете ми. Земята ражда ли семената? Вие казвате: „Земята родила.“ Земята може ли да роди? Не, аз не се лъжа. Майките не раждат - тя добива. Ако някой ми каже: „Роден от Бога“, това разбирам, но да ми каже, че е роден, не. Роденото от плътта плът е, роденото от Духа Дух е. Роденият по мекота, това е от Бога. За да се родите по мекота, вие трябва да бъдете родени от Бога. Меки трябва да станете. Или по-добре казано: аз не искам да станете меки, но да придобиете мекотата, живейте в мекота. Мекотата никой не може да я разкъса. Тя е еластична. Тя ще се огъне и после пак ще вземе своето положение. Върви по пътя и като минава някой, той се оттегля и после пак взема своето положение. Човекът на мекотата е постоянен

човек. Той не е в стълкновение с никого.

Та казвам, живейте в мекота, без да сте меки. Аз не ви казвам да бъдете меки. Но живейте в мекотата, за да упражни тя влияние върху вашите мисли, чувства и постъпки. Нещо велико е мекотата. Мислете за нея. Аз досега съм ви говорил за любовта. Но щом ви говоря за любовта, вие ще изберете някоя сестра. Снощи дойде една млада сестра при мене. Тя ми каза, че слушала от мене следните думи: че Христос бил сега едно малко детенце на две години. Аз казах: „Колко криво сте изопачили моите думи.“ Не е Христос на две години сега. То са две хиляди години. Той има опитност, но в този Христос има една мекота. Като казвам две години, разбирам мекотата, широчина, който при всичките погрешки и недъзи на хората има мекота и казва на Бога: „Отче, тези хора ще се поправят, няма нищо.“ А пък тя мисли, че Христос е пак дете, и да го прегърне. Ако родите едно дете с мекота, то ще бъде намясто родено, а пък ако родите други деца без мекота, те ще бъдат недоносчета. Всяка една мисъл, чувство и постъпка, родени без мекота, нямат дълготраен живот. Сега ви стига толкова. Не ви съдя, но ви казвам как да се освободите от вашите страдания. Мене постоянно ме обвиняват, че мъча хората. Казвам, аз не ги мъча, но дяволът ги мъчи.

В този свят хората се изтезават един друг, религиозни хора се гонят. Някой казва, че се обърнал по-напред към Бога и затова е по-близо до Бога. Оставете това. Всеки човек, който е мек, е по-близо до Бога, а който не е мек, е далеч от Бога. Та аз сега ви освобождавам от хиляди неща, които ви терзаят. Някой казва: „Много лоши мисли ме нападнаха.“ Какви лоши мисли? Аз ги зная какви са лоши мислите. Някой път и мене ме нападат лоши мисли. Прощавам им, дам им едно угощение. Светът е пълен с такива духова. Дойдат духове бедняци. Като дойдат, проповядват за тези хора да се женят и по десет деца да раждат.

Не по десет, а по двайсет.

Трябва мекота. И по-лесно учение няма от нея. И по-мъчно учение няма от нея, като не я опитвате. Приложете мекотата. Ползвайте се от мекотата. Вие казвате: „От толкова години съм в братството.“ За вашия минал живот не мислете, не се безпокойте. Трябва да се подмладите чрез мекотата. Казано е: „Всички няма да умрем, но всички ще се изменим.“ Желая всички да се измените, като възприемете мекотата. Я направете опит. Всички приложете мекотата, както сте я разбрали. Не както съм говорил аз, но както вие сте разбрали мекотата. Свобода ви давам във всичко. С мекотата всичко може да направите. Направете опит за десет деня. Искате ли да направите един опит? Можете. Направете го според разбирането си. Приложете сега закона на мекотата, не да се насилвате. В мекотата няма насилие. В мекотата нещата стават естествено. Тя не тегли нещата. Водата сама слиза в долината, и растенията сами растат. В мекотата сами стават нещата. Това, което само спонтанно става, то е хубавото. То е мекотата. А пък когато се мъчиш, мъчиш и казваш, че не е станало, както ти си искал, то не е родено при мекота.

Давам ви един опит. Може да го направите и все ще имате известни постижения.

“Отче наш”

30 лекция на Общия окултен клас
15 април 1936 г., сряда, 5 ч. сутринта
София, Изгрев

Небето облачно.
Времето тихо и меко.

ПРЕЧИСТВАНЕ НА МИСЪЛТА

“Отче наш”

Прочетете трета глава от Малахия, като се върнете вкъщи.

Човек, като учи дълго време, трябва да си даде отчет за това, което е учил. Един преговор трябва. Не зная вие спирали ли сте се на този въпрос. Хората са свикнали насила да ги заставят да преговарят. Има някои работи, които в света лесно стават. Има лесни постижения и мъчни постижения. Мъчни постижения са, когато човек се качва нагоре.

Например вие сте учили за дробите. Проста работа е в аритметиката. Имате:

1/2, 2/3, 3/4, 4/5, 5/6, 6/7, 7/8, 8/9, 9/10.

Преведете сега. Дайте тълкувание, какво нещо е една дроб. Във физическо отношение ще кажете, то е една част, отделена от едно количество. Но какво друго значение може да дадете на една дроб? Тъй като дробите съществуват, много мъчно е да дадете обяснение. Ако ви кажа една органическа или една психическа дроб, как ще я обясните? Да допуснем сега дробта 4/5 от един килограм, колко е, ще сметнете? Четири пети от земята е пак една дроб. Четири пети от една крина, която е осем крини, какъв е съставът? Или на какво е подобен числителят в една дроб? Или на какво е подобен знаменателят на една дроб? Знаменателят е подобен на един банкерин, който дава, а числителят на

онзи, който взема. Това е дроб. Туриш единия, който дал, и другия, който взел, имате отношение. Банкеринът не му дал всичко, каквото има. Част от онова, което има, му дал. И вие имате една дроб, какво приложение може да ѝ дадете? Всички неща в света имат приложение. Без приложение няма постижение. Онзи войник, който има сабя, той ще я употреби някъде. Земеделецът, който има рало, и той ще го употреби някъде на работа. Художникът ще тури четката си на работа, онзи, който учи, и той също.

Да допуснем, че знаете един език. Защо на френски има два рода, а на български има три рода? Защо на френски луната е от женски род, а слънцето е от мъжки род, а на български слънцето е от среден род? Те са философски работи. Законите на речта го изискват така. Законът за яденето разбира да ям. Но има си начин, по който може да се яде. Когато природата заставила човека да яде, турила му трийсет и два зъба. И дотогава, докато има трийсет и два зъба, той яде правилно, стомахът му не е толкова развален. Обаче щом изчезнат зъбите, храносмилането не е правилно и започва да страда. Работата, която трябва да свършат зъбите, трябва да я върши стомахът, но не върви.

Но и в знанието има сънища. На мене някой ми разправя сънища, но като разправя, виждам. Виждам, че не е вярно. Той разправя, но такъв сън не може да бъде. Той описва един сън повече от будно състояние. Сънят никога не може да бъде по-ясен, отколкото в будно състояние. Той разправя някой сън, като че в будния живот. Това не може да бъде. Това не е вярно, не е в реда на нещата. И земният живот не може да бъде по-реален от духовния живот. То е невъзможно. По отношение реалното сънят, докато сте в сънно състояние, е реален, но сънищният живот не е така реален, както действителният, физическият живот. Питам сега, когато някой човек преувеличава своя сън, какво иска да каже? Сънувал той някакъв сън.

Мнозина са ми разправяли, че са видели някой ангел, че видели Исуса Христа, че видели Господа. Как го видели? Понятия са това.

Сега се спирам върху знанието. Всеки иска да знае. Хубаво е знанието. Знанието е една врата, през която човек трябва да мине. Една врата, която скоро време за човека се отваря. Не е отдавна, откак човек е започнал умствен живот. Отскоро започнал и затова тази врата е доста малка. А пък неговият чувствен живот започнал порано, затова вратата на чувствата са по-големи. Затова в чувствения живот работите лесно стават, а в умствения свят мъчно стават. В умствено отношение не е лесно да направиш нещо. В чувствения живот лесно става тази работа. По някой път, когато чувствата в нас вземат надмощие, вие мислите, че всичко може да стане. Може да стане, но както насън.

Да допуснем, че в живота си ние нямаме известни постижения. Някой иска да има постижения, да бъде щастлив. Ние трябва да започнем от физическия свят, да разбираме отношенията, които има физическият свят към нас и да обясним духовните. Ти на физическия свят не можеш да бъдеш щастлив, ако нямаш чист въздух. Не можеш да бъдеш щастлив, ако нямаш достатъчно светлина, ако нямаш достатъчно вода, храна, жилище, всички тия удобства, ако нямаш. Някой казва: физически живот. Ако ти физическия живот не разбираш, как ще разбереш духовния? Каква е разликата? Може физическият живот нищо да не струва, казва някой. По какво се отличава духовният живот? Как ще проявиш духовното, кажете ми. Как проявявате духовното. Духовното е много отвлечено. Ти напишеш: „Аз ви обичам.“ Напишеш с букви. Той чете. Любовта в туй написаното там ли е? То е една формула. Любовта е от пет елемента турена. Ти имаш някакво понятие за любовта, но тази любов каква е, ти сам не знаеш. Някой, като ми разправя за любовта, казва: „Аз да ти обясня любовта.“

Казвам, няма да обяснявам. Любовта са обяснявали и всякога остава необяснена. Какво ще обясниш? С обяснение любовта не става. Казва: „Знаеш колко той е силен.“ И туй не можеш да обясниш. Ти не знаеш колко човек е силен. „Зная колко човек е учен.“ Ти за да знаеш колко човек е учен, ти трябва да си минал през този процес, да имаш това знание. Искаш да опиташ колко знае английски. Че ти, ако не разбираш английски, как ще опиташ колко знае? Ти трябва да знаеш повече от него, за да го опиташ на френски или на английски, ти повече от него трябва да знаеш.

Интересно е, че хората, които влизат в духовния живот, стоят една-две години и започнат да намират погрешки на онези, които са живели двайсет години. Значи аз, който съм говорил двайсет години английски, той учил две години и ще ме коригира в произношението на английски език. Аз ви привождам това, да мислите. Сега има приложение. Трябва да имате един начин да работите върху себе си. Знаете ли, че вие всички сте под влиянието един на друг. И много пъти в съзнанието туй, което наричат, че ангел ви говорил, или че Бог ви говорил, това са човешки работи. Някой възвишен човек говорил, и ти по радиото схващаш и мислиш, че Бог ти говорил. Не, не Господ ви говорил, но един човек с особени разбирания. Казва: „Кажи ми нещо.“ Че по радиото чуваш от Лондон някой говорил. Една кутия, която не е разумна, чуваш през кутията един глас. Някой път в старо време жреците и свещениците така заблуждаваха простите. Те знаеха радиото и в Египет, и в Индия, говори някой по радиото, а народът мислеше, че Господ говори, отваряха и затваряха устата на някой идол, пък те турили радио на идола и говори. В много ваши глави са турени грамофони, говорят, вие мислите, че невидимият свят говори. Оставете се от тия заблуждения. Елате до същественото, да имате една Божествена мисъл. Казвате, че сте чели Библията. Библи-

ята, това са правила. И този пророк, и той е бил невежа. Иеремия казва: „Господи, застанал си на пътя ми като мечка.“ Учен човек уподобява Господа на мечка. „Застанал си на пътя ми като мечка.“ И другите цитират този стих. То е по човешки говорено, така не се разбира Господа. После пророк Давид казва: „Не мразя ли аз, каквото Ти мразиш.“ И другите цитират този стих. Че отде да знае как мрази Господ и каква е омразата на Бога? Той имал тия чувствания, които Бог имал. Че той, невежият човек на земята, знае какво Господ чувствал в Себе Си. То е непонятно онова, което Бог чувства. То е абсолютно непонятно. Ние нямаме нито Неговото знание, нито Неговата любов, че какво ще ми говори? Ние някой път искаме да се представим като приятели, като достове* на Бога. Ти каквото кажеш, тебе Господ те слуша. Ама то е хубаво, насърчително е да мисли човек така. Но това насърчение е като онзи, който ти обещава да ти даде пари, и никога не ти дава. Такива понятия не водят към разбиране.

Трябва едно пресяване, да имате достатъчно светлина да пресеете вашите чувства. Мнозина от вас сте тук и причините, които са ви заставили, ни най-малко не са Божествени, съвсем човешки съвпадения са ви заставили да следвате в туй училище. Вчера дошъл млад момък, който заболял от охтика. Виждам го, вече зная какво е състоянието. Едно състояние уж е губернаторско, лошо. И в духовно, и в умствено отношение такова състояние е много лошо. Казва: „Искам, Учителю, да се срещна с тебе.“ Казвам: „Нямам време.“ „Ама заради мене, аз съм от вашите братя, тук съм живял.“ Половина дроб е изяден. Иска да ходи в Чирпан, казва: „Ти ще ме спасиш.“ Как да го спася, с колко? Казва: „Трябват ми двеста лева, да ида в Чирпан.“ Хубаво, взех назаем сто лева, казах на един да даде още сто и петдесет, всичко двеста и петдесет. Той,

---

* Дост - приятел, другар *(от турски)*.

като дадохме парите, коленичи, да позная, че съм го спасил. Никакво спасение. Той ще умре. Сега ще разправя, че бил наш брат. Аз зная как дошла болестта. Той имал една философска мисъл, че той, като научи нещо, ще поправи света. Сега, като се намира на тясно: „Ваш брат“. Това не е братство. Братството е една връзка, в която Божественото присъства. Да знаем отношенията. Не човек да се мени като някой ветропоказател, но трябва да има известни убеждения. Сега този пример привождам за разсъждения. Виждам положението му и какво да кажа на този млад момък. Младият момък с един дроб може ли да се лекува, но казвам, тъй както върви, едно противоречие има в ума му. Гледам във вас, в умовете на всинца ви, има голямо противоречие. Вие по някой път за едно малко чувство, за едно малко неразбиране на нещата сте готови да направите, както в поговорката се казва: „За бълхата изгаря и целия юрган.“ Че ако сте тръгнали да търсите истината, какво ще ви спъват хората какво мислят. Не трябва да ви спъват. Защото спънки навсякъде може да се родят. Хората са спънки заради него и той е сам спънка заради себе си. Ако вие се спъвате с външния свят, ако външният свят влезе в абсолютно съгласие с вас, че хората да ви помогнат, вие ще влезете във вътрешна борба със себе си. Онзи враг ще влезе във вас и вие ще започнете със себе си да се борите. Но най-ужасната борба е вътрешната борба. След като завършите външната борба, ще дойдете до вътрешната и ако знаете как да воювате, ще излезете, ако не, ще бъдете като абисинците, които сега са бити от италианците. Абисинците мислеха, че са герои, без да са въоръжени, мислеха, че като по-рано ще бият италианците. Не се самозаблуждавайте, не носете характера на апостол Петър. Той беше много самонадеян. И той беше герой от първа степен, казва: „Господи, този нож видиш ли?“ И той беше военен. И той беше като сегашните хора, като дойдат на власт, казват: „Да се обесят, да се заколят всичките.“

Христос казва: „Вземете два ножа, те са достатъчни.“ И като взеха двата ножа, отидоха в Гетсиманската градина. Ръката на Петър трепереше и наместо да удари главата, удари ухото. Христос казва: „Така не се воюва, тури ножа в ножницата.“ Та с рязане ушите на хората работата няма да се свърши. Взе и като лекар залепи ухото, казва: „Нашата се видяла, че с оръжие няма да бъде.“ Мислите ли вие, че като апостол Петър, с вашите саби ще направите нещо? Ще отрежете ухото на някого. Ама много братя и сестри казват: „Аз, като хвана нещо, ще го прикова на земята. А, ще го прикова.“ Хвалил се един на жена си, че бил голям юнак, че убил две мечки в гората. Жена му иска да го опита, доста хитра била. Направила на едно въже нещо, подобно на мечка, и казва: „Слушай, ти си убил мечки, но ето техните роднини дошли, я да се справиш с тях.“ Тя тегли въжето, а той казва: „Кажи им, жена, че умрели бяха и двете, умрели бяха мечките.“

Едно пресяване трябва. Не искам да кажа, че вашите възгледи не са прави. Прави са, но във възгледите има толкова човешко, че един ден като дойдете на изпитания, туй човешкото не може да издържи. Вие ще работите и този материал, който събирате, с него ще трябва да построите един мост и за изпитването на този мост вие трябва първи да минете. Тези греди, които ще турите, няма да ви издържат. Затуй събирайте здрав материал. Не мислете, че други ще минат. В духовния свят кой каквото направи, той пръв минава по него. Та трябва едно пресяване на възгледите ви. Не да се усъмнявате, че нямате нищо. Някой може да се усъмни в какво да вярваме. Тогава има неща, в които може да вярвате. Колкото и да е малко, има нещо, на което вие може да разчитате. Но има нещо, на което вие можете относително да разчитате. Например мнозина от вас вярват, че може да спечелите на лотария. Мнозина сте си взели лотарийни билети. Мнозина ми казваха: „Аз очаквам вече.“ А на никого нищо не се паднало. Никому

голяма сума не се е паднала. Питам: каква е тази вяра. Например вяра е, три пъти като опитам, да стане това. Това е знание. Все смятаме и все криво смятаме. Казват: „Погреших веднъж, дваж, триж.“ Повече от три грешки не се позволяват. Кои числа са щастливи в света, които печелят? Ти най-първо вземеш билет в един ден, който е нещастен, ти вземеш билет в час, който е нещастен. Значи в този ден и в този час никаква сполука не можеш да имаш. Защо е така? То е зимно време. Денят, когато ще идеш да работиш навън, има двеста и петдесет градуса студ или лятно време е такава суша, че земята изсъхнала, какво ще идеш да ореш. Не можеш да ореш, ще чакаш дъжд да падне. Какво ще вършиш в тебе, зимно време е. И в живота има такива дни, голяма суша, има дни, когато има голям студ. Щастливи дни са, когато всичко е благоприятно, когато всичко може да направите. Е, питам сега, кой ви кара да купувате билети? Не искам да ви съдя, вие сте свободни, но казвам за изяснение. Не че като вземете билет е грях, не е грях. Но казвам, кой ви кара? Вие ще кажете: „Духът ми каза, Бог ми каза.“ Не искам да ви казвам да не вземете, но като вземете, гледайте да ви падне нещо, за да се уверите действително, че Духът ви казал. Щом вземеш, и нищо не сполучиш, Духът не ти е казал. Щом вземеш и ти се падне, има някой, който ти е казал. Ама какво ще кажеш, ще се изясняваш.

Пак ще ви приведа един пример. Преди десетина години иде един и ми казва: „Ти си учен човек, кажи ми кой билет ще спечели сто хиляди лева и аз ще дам петдесет хиляди за братството.“ Казвам: „Защо този билет, дето ние ще спечелим, да ти кажа, че ти да го вземеш и после ти да ни дадеш парите? Че ние ще вземем. Какво ще правиш с чужди пари помен?“ Не, не, на такава въдица ние не се хващаме. Един брат имаме ние в Патагония и откак е отишъл в Патагония, все взима билети и пише: „Учителю, помогни ми да ми се паднат пари, да дойда в България.“

И досега още не му са се паднали. Тя лотарията върви по един закон. И ако вие не разбирате този закон, всичките хора, които вземат билет, ще печелят. Някои хич да не си хабят времето. Понеже десет години, като си вземал три тиража в годината, триста лева, за десет години - три хиляди лева. Три хиляди лева с лихвите, това са четирипет хиляди лева. Десет години ще изгубиш времето, няма да вземеш нито пет пари, само ще изгубиш времето. Има една печалба, ще развиете вярата си. Онези, на които вярата е слаба, препоръчвам да си купят билети, за да си усилят вярата. Вие, които имате слаба вяра, да си купувате билети. То е печалба. Аз виждам хубавата страна. То е хубаво нещо, другояче ако не вземеш билет, няма да се усили вярата. Онези, които имат вяра, да дойдат до второто положение. Да имат знание, да знаят кой билет печели. Като го вземат, да знаят. Вие искате да направите добро. Вземете един билет, печели, раздайте парите. Втори път пак може да вземете, пак ще раздадете. Туй е сега знание. Сега някой казва, ще учите. После някой казва цял ли билет трябва да вземе, или половинка, или четвъртинка. Кои печелят? От моето гледище, ако аз бих желал да взема билет, аз ще взема да развия в себе си онова чувство, което има средство към металите. Човек има средство към металите и с магическата тояжка да намери пари, може да намериш, колкото искаш. Но и там не може да вземеш повече пари. Сега дойде един господин, на когото това чувство се развило, но той представлява работите много повече, отколкото са. Казва: „Аз вече виждам къде има злато.“ Вижда, че има пари. После като копали, парите отивали надолу. То е заблуждение. Те се местят действително парите и ти като заровиш пари, ти трябва да знаеш в какво направление се мести почвата. На годината два-три пръстта се мести. Три-четири години по три пръста - дванадесет пръста, на дванадесет пръста туй гърне няма да е на мястото, затуй много хора, като заровят парите,

като минат десетина години, не могат да намерят парите. Преместили се. Сега друг е въпросът когато парите се заравят вкъщи, понеже къщата се мести и парите отиват в една и съща посока. Но в почвата не е така. Цялата почва на Европа се движи, ние отиваме на юг, цялата почва се движи на юг и след сто, двеста хиляди години, може би след четиристотин, петстотин хиляди години Европа ще бъде тропически място. Сега тези са научни работи, които са верни. Човек може да ги провери.

Вярата в Бога е една реалност, която съществува. Съществува един свят, който ни огражда със своите мисли, със своите действия, със своя живот. Ние сме оградени от разумни същества и ние за тях представляваме обективен свят, те ни изучават. Предметно учение сме за тях. Хората на земята са предметно учение за ония напредналите същества. Или другояче казано: ние сме развлечение, забавление за тия същества. По някой път в големите работи, които правят, че искат някой път развлечение и идат да се занимават с хората. Развлечение е за тях. Или хората са развлечение за Бога. Бог при всичката Си работа, Той ни създал за развлечение. И за да бъдеш развлечение на Бога, ти трябва да бъдеш умен. И туй малкото същество има интелигентност. Ти като си своенравно същество, за Бога пак е интересно. Ето в какво седи излизането. Ако ти си една отлична здрава стомна вкъщи, в къщата на господаря ще имаш почетно място. Ако си пукната стомна, последно място. Ще те лепят със зифт*, с восък някак.

Сега един пример ще ви приведа. Една сестра дала часовника си на един часовникар на Изгрева. Той, като поправял часовника, турял книжки, с калай го лепил, с восък, и като го разгледал един първокласен часовникар майстор, казал, че съвсем трябва да се преработи. Този

---

* Зифт - черна смола, получена при дестилация на земно масло, асфалт *(турски)*.

брат правил часовника с калай, но не върви. Един часовник, като влезе в ръцете на такъв часовникар, всеки месец трябва да го носиш да го поправя и в година дванайсет пъти трябва да го носиш. Толкова знае. И във вашето знание, което имате, има една опасност. В окултната наука с разбирането на християнството не върви. Например вие казвате: „Трябва да ме слушаш каквото ти кажа.“ Хубаво. Но Бог слуша, а ние послушваме. Ние още не сме научени. Слуша ме Господ. Казва: „Послушай.“ Слушането е за Бога, а послушанието е за нас. Бог, на Когото вниманието е отлично, следи онези необходими нужди, които душите имат. Тия необходими неща Той ги дал на хората. Има второстепенни работи, които ние сме създали, те не влизат в Божия план. Ти искаш нови обуща за Великден. То влиза в плана на баща ти. Ако се молиш на Господ, тази молитва ще влезе в ума на баща ти, той казва: „Дето ще ходиш да смущаваш Господа с твоите чепичета, аз ти купувам, че да не Го безпокоиш.“ Казва: „Не прави ли Господ всичко в света?“ Ако Господ правеше всичко в света, всичко щеше да бъде уредено. Понеже Той не прави всичко в света, затова има неща, които не са уредени, които Той не е направил. Казва се: „Да бъде волята Ти, както горе на небето, така и долу на земята.“ Горе на небето волята Божия става, но тук на земята волята Божия още не става. Сега ние се стремим да изпълним волята Божия и тук на земята, както е горе на небето. Казвам, тия погрешки са наследствени. Докато вие не се освободите от тях, вие не можете да прогресирате. Аз съм виждал много християни, дойдат до едно място и спрат. Той казва, че чел Библията десет пъти. И двайсет пъти може да я прочетеш, важно е какво си научил. Един свещен опит трябва да имаш. Учените хора имат, изнамират газове, изнамират средства, намират злато, превръщат елементите, знание има човекът. Или някой лекар изнамерил някое лекарство, знае как да лекува една болест. Хората чрез дълъг опит са намерили

начин на лекуване.

Казвам, в какво трябва да седи вашето съзнание сега? Аз не искам да остане мисълта, че нищо не знаете сега. Знаете, но онова, което знаете, не сте го проверили. Някои неща има да проверявате. Някои неща са интуитивни, но някои неща вие ги предполагате. Някой път вие предполагате, че някой човек е добър. А той не е. Някога предполагате, че някой човек е лош, а той не е. Защо предполагате, че е добър. Вас ви се струва, че той е добър. Някой предмет, позлатен отгоре, вас ви се струва, че е злато. Някой отгоре нацапан и вас ви се струва, че не е златен, пък като направите опит, виждате, че е златен. Най-първо до известна степен трябва да освободите Божественото от известна човешка амалгама. Има известни чувства, които стават една амалгама върху Божествените неща. И тогава ние падаме в заблуждения. Например вземете закона за любовта. Искате да ви обичат. Че да ви обича един човек, вие трябва да вършите нещо заради него. Един човек, от когото вземате пари назаем, трябва да плащате лихва. Един учител, който ви учи, трябва да плащате. Казвате: „Даром.“ Христос казва: „Даром сте взели, даром давайте.“ Дар ви дал. Но вие не разбирате философията. Дарът е един особен закон на любовта. Даром давайте, Христос иска да каже: „Вървете по закона на любовта.“ Нищо повече. Нещо, което по любов е дошло в тебе, по любов ще го дадеш. Туй, което по любов дошло, няма да го дадеш без любов. Че казва: „Не давайте свещените неща на хора, което не са достойни, които не вървят по закона на любовта.“ Не им давайте любовни работи. Умрелите не се нуждаят от любов. Умрелите се нуждаят от погребение. Живите се нуждаят от любов. Кои се нуждаят от любов? Живите. Мъртвите се нуждаят от погребение. Погребението пак е едно добро за умрелите. Понеже ти ако не ги погребеш, ще ги погребат други.

Да дойдем до онова същественото. Има съществени

неща за разбиране. Същественият живот е Божественият живот. Да се осмисли нашият живот на земята, не да се осмисли нашият живот за бъдеще, как ще живеем при ангелите, но да се осмисли сегашният живот какъв смисъл има? Ние работим една работа и ще образуваме едно звено. Сегашният живот трябва да го използваме, какъв трябва да бъде сегашният живот, а не бъдещият живот. Защото непременно за бъдещия живот този живот ще стане като основа. Ако тази основа не е такава, каквато трябва, то и бъдещите ти постижения няма да бъдат.

Казвам, в любовта, която имаме към Бога, научете се, най-първо: три мерки има в света. Една мярка абсолютна - Бог трябва да бъде една мярка за вас. Ако нея не можете да имате за мярка, тогава вземете любовта към ближния и най-после, ако и там сте слаб, вземете третата мярка - всичките хора имат любов към себе си. Но човек и себе си да обича е много мъчна работа. Да се обичаш така както трябва, е мъчна работа. Ами че и на себе си много пъти няма да дадеш, има в човека нещо, на което ако му дадеш, както то иска, няма да излезеш на добър край. Иска винце то. По някой път искаш да ядеш хубаво ядене. Но в какво седи хубавото ядене? Ако имаш любов към себе си, ти ще искаш туй същественото каква храна иска. Ако нямаш любов, ти няма да знаеш да разбираш от каква храна се нуждаеш. Ако нямаш любов към ближния, ти не можеш да му помогнеш. Ако нямаш любов към Бога, ти не можеш да Му служиш. Ти не можеш нито на себе си, нито на ближния, нито на Бога да служиш. Любовта към Бога е различна от любовта към ближния. Любовта към ближния е различна от любовта към себе си. Нашата вътрешна любов трябва постепенно да се коригира от Божествената любов. Единственото нещо, което може да коригира любовта ни, то е това Божественото, всеки трябва да повярва в себе си. Щом искаш да коригираш твоята любов, непременно трябва да има съгласие между човеш-

кия ум и човешкото сърце. Между ума и сърцето ако няма съгласие, ако твоите чувствания не са на еднаква степен, не са съгласувани с твоите действия и с твоя ум, ти не можеш да разбираш своята любов към себе си. Помнете, че всяка една мисъл има два противоположни полюса. Ти ако не разбираш закона на човешката мисъл, ако на един човек изпратиш една мисъл по-силна, по-яка и неговата нервна система и неговият мозък не могат да издържат, не могат да я възприемат, тогава ще се зароди едно състояние, той ще каже: „Туй нещо не е заради мене.“ Или някой път можеш да изпратиш известно противоречиво чувство. Някой се влюбил в някого. Влюбването е хубаво нещо. Чувствата, които изпраща, те не съответстват, те са по-интензивни, отколкото този човек може да издържи. Този човек, който се влюбил първи, върви по пеша* му: накъдето ти вървиш, каквото си направил, накъдето си се обърнал, къде си плюл, той всичко знае. Като дойде вкъщи, ще повдигне юргана да види, чаршафа да види, ще види каква шапка носиш, какви гащи носиш. Туй няма нищо общо с любовта. Това е изопачаване. И тогава в другия се ражда отвръщане, казва: „Не искам да видя този човек.“ Ти, когато обичаш един човек, ще бъдеш сляп, няма да се интересуваш от неговите гащи, няма да се интересуваш от неговата шапка, всичко туй ще оставиш настрана, той да се интересува. Ако те обича, той ще се облече хубаво, ако не те обича, няма да се облече хубаво. Един човек ще познаете дали ви обича, или не по следното:ако ви обича, като му пратите едно писмо, ще изчисти, ще измаже къщата, пък ако не ви обича, след като сте му писали писмо, ще го намерите вкъщи неглиже. Този човек не разбира любовта. На физическото поле хората трябва да бъдат чисти, косата чиста, спретнати дрехите, може да има сто ямѝ**

---

* Пеш - предната пола на дълга дреха *(турски)*.
** Яма - кръпка *(турски)*.

зашити, но чисти. И на обущата може да има десет ями, но чисти, закърпени, всичко да е намясто. Ако има някоя дупка, да е зашита, да има ред и порядък. Безпорядъкът там е изключен. Казвам сега това, което ви смущава, големите изпитания, които идат в човечеството, не са нищо друго, освен от невидимия свят искат да коригират хората. Затова Бог турил цели народи, цяла култура е турена на изпитание. Големи изпитания са турени, те ще дойдат. Вие сега мислите, че [Христос] ще дойде. Той Христос ще дойде, но преди да дойде Христос, ще има пъшкане и след пъшканицата ще дойде Христос. Апостолите мислеха, че Царството Божие ще дойде във времето на Христа. Не че Царството Божие няма да дойде, но докато не се изпълняват времената, които турил в разпореждане, Царството Божие няма да дойде преждевременно. То ще дойде точно навреме. Кога ще бъде това, не е за вас да знаете. Онова, върху което Бог е поставил властта, не е за вас да знаете. Ще дойде Царството Божие, когато всичките хора бъдат готови. Но лично за вас може да дойде и днес. Ако вие се съгласите и изпълните волята Божия вън от човешката мисъл, не да съобщавате какво сте решили да правите. В себе си направете вътрешна реформа, за да може да издържите на всичките противоречия, които съществуват. Всякога ще забележите, ако решите да направите една реформа в себе си, ще усетите едно голямо противоречие. Ако направите един опит да обикнете някого, ще видите какво противоречие ще имате. Нека един мъж или жена да обикне някого отвън, ще види какво противоречие ще имате в дома. Против бащата ще застане жена му, синовете му, дъщерите му. Ако е жена, против нея ще станат, ако е един свещеник и той реши така - и против него, ако е цар - и против него. То е общо. Те са прави от своето гледище. Де е погрешката? Следователно любовта трябва да става в най-голяма тайна. Тази любов, която е експанзивна, тя докарва най-голямото нещастие. Никой да не

знае, че обичаш, никой да не знае къде са парите, понеже няма да има желание да краде. Понеже, щом знае, че ти обичаш някого, ще започне да човърка каква е любовта: човешка ли е, Божествена, или ангелска. Ти ще изгубиш времето. Любовта имаше един термометър, който измерва напрежението на любовта, тя изследва според интензивността на твоята топлина. В човешката любов има три степени. Любов, която превръща хората на пепел, изгаря ги, друга, която ги разтопява, и друга, която донякъде ги приготвя да разберат Божията любов. Там, дето човешката любов започва с пепелта, Божията любов започва с живота. Следователно първата степен на Божествената любов, това е животът. Щом ти живееш, то е първата степен, има връзка с пепелта. Човешката пепел за тор става. И тогава човешката любов, човешката пепел ще туриш при корените на Божествената любов. Тази любов тази пепел ще превърне в плодове. Та злото в света, то е пепелта на човешката любов. Сега иде в света Божествената любов, която тази пепел, туй зло ще превърне в ония живите плодове. И Писанието казва: „Всичко, каквото се случва в света, Бог ще го превърне да работи за добро.“

Най-първо повярвайте. Писанието казва: „Опитайте себе си.“ Не да се критикувате. Критиката не е наука. То е друг въпрос, ако искате да се учите да опитате степента на вашите чувства, степента на вашата мисъл, да опитате вашата издръжливост, при разните условия, които дойдат да видите как се сменят състоянията ви, да видите силата на едно общество, силата на един организъм. Аз ви говоря за любовта, понеже здравето на човека зависи от нея. Дълготрайността, дългият живот зависят от неговата любов. Друг път няма. Дългият живот на децата зависи от майката и бащата - ако е интензивна любовта, ако са съгласни, дълго ще живеят и децата им. Ако любовта на бащата и на майката е по-слаба, децата ще живеят по-кратко. Понеже ние като отиваме при Бога, ще се продължи нашият живот.

И Божията любов носи всичкото щастие в света. Ако не е така, тогава защо ни е Божията любов? Ние искаме да видим Господа, и Бог е нещо съществено. Трябва да намерим щастието, трябва да намерим смисъла на живота, да намерим онази вътрешна сила, с която да се освободим от онова потисничество, онова робство, в което се намираме. И богати, и сиромаси имат такова потисничество. В Америка статистиката показва, че на милионери дъщерите се убиват и пишат така: „Ние не намираме смисъл в живота.“ Сиромасите по-рядко се самоубиват, те искат да живеят. Богатият всичко има, не иска да живее. Та казвам, ако ние искаме да живеем, дошли сте до положението, дето казва Христос: „Ако ме любите, ще опазите Моя закон, докрай ще го опазите.“ Значи във всичкия ваш живот вие ще опазите този закон. Човек не трябва да се поддава на никакви слабости. Може да дойдат в него, но той да има желание да изправи тия слабости. Каквато погрешка да направи, да не се спира върху погрешката, умът да бъде буден в съзнанието, да изправи погрешката. Погрешките ще дойдат, мислови погрешки, чувствени погрешки, но съзнанието да бъде будно да ги изправи. Човек може да се спъне с външната страна на живота, да каже: „Аз не съм чист.“ Аз не искам да се занимавам с човешката нечистота, ако ще ти покажа вода, къде да се умиеш. „Ама много съм нечист.“ Иди се умий, нищо повече.

Сега светлата мисъл, която трябва да остане: пазете се от неверни работи, пазете се от бялата лъжа. От черната лъжа вие се пазите вече. Но засега ви препоръчвам да се пазите от белите лъжи, които спъват човешкия прогрес. Спънки са те. Знаеш какво нещо е бялата лъжа. „Как си?“ „Добре ми е.“ А той трепери. Той се свил, посинял, пожълтял, казва: „Много ми е добре, радостен съм.“ Той няма никаква радост. Радостния човек, като пипнеш ръката, изтича нещо. Ония добрите хора, имат особено изтичане, свобода имат в духа. Не искайте да угаждате

на хората, нито на себе си, понеже няма по-мъчна работа да угаждаш на себе си или да угаждаш на другите. То е най-мъчното. Бог, Който е всемъдър, Той не може да угоди на хората, че вие. Вие докато не се научите да обичате Бога, невъзможно е. Бог тепърва изучава характера. Благата, всичките методи Той знае, прилага един метод, втори, трети, четвърти и най-после хората като направят всичките погрешки, за да ги избави, прощава. И с наказание не става. Той ги наказвал, наказвал, и с наказание нищо не става. Най-после в Христа виждаме - апостол Павел казва: „Че Бог беше в Христа и примиряваше света със Себе Си, като не вменяваше греховете.“ Той казва на онази жена: „Иди и не съгрешавай вече.“ Прощава ѝ. Старото го забрави. Казвам и на вас: да се примирите с Бога, ама възприемете Божията любов и не очаквайте от любовта това, което очаквате от хората. Вие очаквате от Господа да обърне внимание към вас. Бог има еднакво отношение към всичките хора, но към добрите хора има специфично отношение. Той знае, че те са по-способни и на тях им дава повече, понеже повече може да сторят. Онзи, когото Бог обича, му дава повече възможност да работи не за себе си. Никой от вас не трябва да работи за себе си, ако разбира. Не да забравите себе си, аз не искам да забравите себе си, но не работете за себе си, понеже, ако забогатеете, трябва да внасяте вашето съкровище в банката. Ако оставите във вас вашето богатство, може да го оберат. Христос казва: „Не събирайте съкровища тук на земята, внасяйте ги в Божествената банка, внасяйте припечеленото в Божествената банка.“

Трябва да пресеете мислите си. Не се спъвайте от любовта, която имате един към друг. Не се спъвайте от вашата любов. Но мислете, че човешката любов е проводник, едно условие, и ако нямаше туй условие на човешката любов, ти не можеш да имаш постижение и в Божествената любов. В каквато форма да се прояви човешката любов, не

я съдете. Дойдете ли до закона на любовта, помнете едно правило, не водете война с любовта. Никога не се позволява да водите война с любовта. Не воювайте. В любовта човек или трябва да бяга, или трябва да се предаде. Едно от двете. Дойдеш ли до любовта, или ще се подчиниш, или трябва да бягаш. Едно от двете трябва да избереш. Вие криво разбирате какво е бягане. Аз, казва той, ще се престоря, че не искам да зная. Тя любовта е един Божествен принцип, ти не се бори с любовта. Тя, любовта, не иска да те направи роб, но любовта не иска да те направи и светия. Ако ти си роден от любов, ти ще носиш нещо повече от светия. Любовта е едно вътрешно проявление. Туй, което дава любовта, е много повече. Това, което Бог е вложил в мене, е много. Казваш: „Искам да бъда свят." Не, ти трябва да постъпиш по законите на любовта. Онзи, който носи любовта в душата си, той носи повече, отколкото постиженията на един светия. Постиженията на един светия не могат да се сравнят с постиженията на любовта, не могат да се сравнят с постиженията на ангелите. Апостол Павел казва: „Ако имам знание, а любов нямам, нищо не съм. Всичко, каквото има човек, не може да се сравни с онова, което любовта носи." Но и знанието без любов е непостижимо. Да не мислите, че който има любов, той може без знание. Не, любовта изисква знание, но знание без любов е непостижимо. Любовта изисква знанието като едно украшение, любовта изисква силата като едно украшение. Всичко човек трябва да знае. Не трябва да бъдете слаби. Не трябва да бъдете и глупави. То ни най-малко няма да придаде на вашата любов, то ще бъде като отклонение на любовта. Казвам, сега имате любов да придобиете знание и после взаимно да се учите един от друг. Гледам, имат някои особени разбирания. Както и да е, не можем да изправим хората. Всеки човек си има особени разбирания. Ако речем да го изправим, не можем да го изправим човека. Аз ви говоря принципиално, дотол-

коз, доколкото може да възприемете, дотолкоз, доколкото може да направите отвътре. Не отвън да ви дават някои правила. Може да имате много правила, утре ще се намерите в трудно положение.

Да обичаш онзи, който те обича, е лесна работа, но да обичаш онзи, който не те обича, е мъчна работа. Да обичаш онзи, който има пари, е лесна работа, но да обичаш онзи, който няма пари, е мъчно. Да обичаш онзи, който е здрав, е лесна работа, но да обичаш болния, който всичко очаква от тебе, е мъчна работа. Любовта е потребна сега. Дето боледувате, дето имате кашлица, всички работи се дължат на вашето неспазване закона на любовта. Дето остаряват хората се дължи на същото. Сега думата „старост“ аз не разбирам туй, което е променя. В нас има нещо, което се изменя. Вие разбирате старостта да мяза на една дреха. Старостта ни най-малко не показва слабост. Някой път се говори, че старите хора са идеал на младите. Сега някои от вас ще кажат, че вие сте остарели. Аз бих желал всички да остареем в това отношение. И в небето има само двадесет и четири старци. Че като се завърши цялата еволюция на човечеството, хората ще създадат само един стар човек, всички други ще бъдат млади. От цялата човешка еволюция едва ще намерите материал да създадете един стар човек. Той може да бъде идеал всички около него да бъдат млади. Старият е център. По-стар от Бог няма в света и по-млад от него няма. Най-старият в света е Бог. Старият, трябва да разбирате смисъла на думата. И най-младия, когото Бог създал, с него създал света; туй, което сега се проявява, то е младостта. Знаете, тази младост има предвид това Великото същество в света, в което Бог се изявява в Своята пълнота. Старият човек е емблема на пълнотата, която човек има в себе си. Искам сега да бъдете млади, за старост и дума да не става.

“Божият Дух носи всичките блага на живота.”

31 лекция на Общия окултен клас
22 април 1936 г., сряда, 5 ч. сутринта
София, Изгрев

ОСНОВНАТА МЯРКА

"Добрата молитва"

Коя беше основната мисъл на миналата лекция? *("Да освободим ума и чувствата от човешките наслойки и да освободим Божественото в нас.")*

Как ще стане това. Казва: „Искам да си съградя къща и да живея в нея. Но как ще я съградя?" Съграждането е важна работа. Като се съгради, може да се живее. Сега едно от най-простите правила ще намерите в растителното царство. Много правила има, но житното зърно, докато не му туриш един пръст почва отгоре, то не расте. Защото, щом му туриш известно препятствие, веднага в него се събужда желание да расте. Значи на човека трябва да се тури едно малко препятствие. И най-малкото препятствие, което човек среща в живота си, то е малката пръст, турена отгоре. Ако той вярва в това, ще започне един вътрешен импулс. Но именно това е най-мъчното, да повярва човек, че мъчнотиите служат като един импулс. Всяка една мъчнотия, която човек среща в живота си, той счита за едно голямо препятствие, което дава един вътрешен импулс. Трябва да се спре човешката енергия. Сега вземете един лекар, за да ви излекува, той ще даде известно лекарство. Лекарството само по себе си какво ще допринесе? Има лекарства, които реагират върху човешкия организъм, правят известно съединение. Но някой път на един човек може да му се даде лекарство, което не съдържа тия елементи, но само ако вярва, пак може да оздравее. На някой човек може да му кажеш само: ти ще оздравееш, и той

оздравява. Ако кажеш някому: ти ще се разболееш, и той се разболява. Ако кажеш някому: ти ще оживееш, и той оживява. Ако кажеш някому: ти ще умреш, и той умира. Някой сега може да каже: „Как става това?“

Представете си някой цар казва: „Ти ще умреш.“ Той казва: „Да те обесят.“ Някой е затворен, той казва: „Ти ще бъдеш свободен.“ Царят казва: „Пуснете го, освободете го.“ Зависи някой път кой казва. Ако царят казва: ще живееш, и така става. Това е само за изяснение. Ако той каже: ще те пуснат от затвора, и действително ще те пуснат. Ако каже: ще умреш, и това ще стане. Питам, в дадения случай какво трябва да прави човек? За да не умре човек, какво трябва да прави. Имаме една голяма философия. Много проста работа е. Сега има много неща, които хората говорят в приложението. Някой път хората говорят: „Не вървете против течението.“ Така е някъде, но някъде ще те заставят да вървиш против течението. Какъв ще бъде резултатът, ако вървиш против едно течение или ако вървиш с течението, каква е разликата? Ако работиш при благоприятни условия, ще иждивиш по-малко енергия, ако работиш при неблагоприятни условия ще иждивиш повече енергия при движението. Щом се харчи повече енергия, има препятствия на пътя, щом се харчи повече енергия, ти си заставен да вървиш против течението. Какво трябва да правиш тогава? Енергията трябва да се харчи. Ако двойно харчиш, тройно, четворно, десет пъти ако харчиш енергия. Енергията трябва да се харчи, защото законът е така: всякога харчиш двойно повече енергия, ако вървиш против течението. Ако вървиш заедно с течението, ще спечелиш. Кое е по-хубаво, с течението ли да вървиш, или против течението? Да допуснем, че човек отвън си е объркал пътя, против течението върви. Но когато човек влезе в едно противоречие, че със себе си не може да се справи. Най-първо ние се оплакваме, че с окръжаващите хора не можем да се справим. Не може

човек да се справи с природата: че времето е студено или че е горещо, или ветровито. Един земеделец не може да се справи с почвата. Тия противоречия са отвън. Но когато противоречията дойдат в човека, тогава де е природата? Тогава ще учите закона на туристите. Допуснете, че вие се качвате в една планинска местност, почвата е гладка или зимно време заледено е така, че се пързаля, направиш една крачка напред, четири назад. Какво трябва да правиш? Ще имаш обуща с гвоздеи, че като туриш краката, да се забият. После ще имаш гега и с нея ще копаеш дупки, полека, внимателно ще стъпваш. Няма да вървиш как да е. При най-малкото подхлъзване може да идеш там, дето не трябва. Представете си, някой казва: „Господ ме пази." Отива друг, който, като тебе не вярва, казва: „Той Господ няма какво да ме пази, аз ще се пазя." Ти не взимаш предвид нещо, не внимаваш и очакваш Господ да те пази в планината. Ти ще си пукнеш на двайсет места главата. Онзи, който никак не вярва, е внимателен, никак не си пука главата. Сега ще се зародят две различни вярвания. Казва, с вяра тази работа става, другият мисли, че с вяра не става, но с пазене. Кой е на правата страна? Който вярва и не взема предпазителни мерки на правата страна ли е? Много религиозни хора не могат да разберат. Има светски хора, които работят и стават богати. Религиозният човек, той само седи и се моли, и мисли, като се молил, защо не е станал богат. Че с молитва богатство добива ли се? Да обясня. Има една мисъл необяснена. Казва: „Защо Господ да не ми помогне?" Ето къде остава въпросът неразрешен. Да допуснем, че ти искаш хляб, казва: „Гладен съм, гладен съм." Оставя хляб на масата и си заминава. Ти седиш и казваш: „Какво мога да направя с този хляб?" Ти започнеш да мислиш за колко време може да ти стигне този хляб. Казваш: „За днес, за утре." Целия ден мислиш, размишляваш, за колко време ще ти стигне, не го ядеш. Казваш: „Ако изям този хляб, какво ще стане?" Ще го

изядеш, работата е свършена. Ще седнеш да ядеш. Ще кажеш другата философия: „Един хляб като изям, какво ще стане?“ В дадения случай ти ще се избавиш от една мъчнотия, от глада. Яж хляба, пък утре какво ще стане, то е друг въпрос. Някои от вас казват: „Аз не съм добър човек.“ „Не съм добър човек“, изтълкувайте го какво подразбира. „Аз не съм добър човек“ - аз съм гладен, аз съм жаден, аз съм невежа, аз съм сприхав, аз съм това, аз съм онова. Сприхав си. Защо си сприхав? Турете го в естественото положение. Ти си сприхав, искаш да свършиш нещо, но бързаш да го свършиш. Събрал си, събрал си, че после бързаш да го свършиш. Българите имат една поговорка, че на кокошката като ѝ припари, като наближи да снесе яйцето, тогава търси полог. Тя трябва да намери малко по-рано, да дойде там. Някой път не остава време, че го снесе на пътя. Както юрдечките, както е във водата, снесе го яйцето, че гледаш водата носи едно яйце. Може да се приведат примери. Та в приложението на примерите има придобиване на живота.

Вие например още не знаете кои са причините за лошия живот. Най-елементарните противоречия, най-елементарните спънки кои са? Искаш да живееш, не можеш да живееш. Искаш по някой път да ти върви. Заричаш се, че няма да говориш, а пък във всеки говор ти - меродия. Ами че учените хора говорят колко е далеч слънцето, какво мнение ще дадеш? Не си учен по туй, какво мнение ще дадеш, колко е далеч слънцето? Ти можеш да кажеш, слънцето когато изгрява, е по-далеч от земята, а пък на обед е по-близо. Ще приведете някои анекдоти. Англичаните казват: някой умник мисли, че е разрешил въпроса. Султанът питал един турски философ, от земята до слънцето колко има. После го питал от земята до месечината колко е. После от този свят до оня свят колко далеч е. Иде философът и носи голямо кълбо, и казва: „Месечината е далеч от земята, колкото е дълъг конецът на това

кълбо. Ако не вярваш, хвани единия край, ти нагоре, аз надолу, провери. Аз сам бях и навих това кълбо, толкова е далеч. Колкото прежда съдържа това кълбо, толкова е далеч месечината от земята. Аз ходих, проверих. Ти, ако не вярваш, вземи единия край, може да провериш. От слънцето до земята колко е далеч? Понеже слънцето, след като се скрие, след дванайсет часа пак иде, то толкова е далеч от слънцето. А колко е далеч от оня свят, казва, виж, там е далеч, понеже баща ми четиридесет години как е заминал, и още не се е върнал."

Ама това не е философия. Това не е наука. Тъй всички говорите. Това не е наука. И по някой път в някоя беседа ще приведат пример, че някой светия как живял, че двайсет години се подвизавал и станал светия. Тази е неразбрана работа. Двайсет години живял, но ти нищо не знаеш за неговия живот, как се подвизавал, как живял, какви мъчнотии имал, как преодолял. Този човек има знание.

Казвам сега, за всяко едно постижение си има начин. Има такова изкуство, както когато сега фотографът намества апарата. Твоята работа е да фотографираш човека. А пък другото изкуство, сам трябва да бъдеш художник. Има цигулари, като тури грамофона, латерната, като въртиш ръчката, свириш. Лесният живот е това. Вземеш цигулката, вземеш китарата, седнеш на пианото, работата не е така лесна, както когато завъртиш ръчката. Лесно не става. Та по някой път и в религиозно отношение вие на латерни свирите. Това и децата могат да направят. Ще кажеш на едно дете: „Хвани ръчката." Работа трябва сега. Вие се приготовлявате да влезете в един свят, където не ще ви търпят, ако направите най-малката погрешка. Ако влезете в невидимия свят, вие едва ли ще седите един ден. За да влезете в един съвременен университет, в университета свободно се преподава, но да влезете ученик в класовете на гимназията, кои са необходимите неща? Може да облечете ученика с най-хубавите дрехи, но не са дрехите,

които го препоръчват. Изисква се ценз, диплома трябва. Казваш, хубаво облечен си, хубаво вчесан, но тези са второстепенни работи. Детето трябва да бъде подготвено за онзи материал, който трябва да се изучава в класа в дадения случай.

Сега казват, че имало оня свят. Как знаеш, че има оня свят? Има един вид доказателство, дето са достъпни за всичките. Как знаем, че има светлина? Какви са доказателствата? Никакви доказателства няма. Ще ми докаже някой, че има светлина. Аз не се нуждая да ми доказват, че има светлина. Някой ще каже: „Докажи, че има живот.“ Аз не се нуждая, да ми доказват, че има живот. Няма какво да ми доказват какво нещо е приятното ядене. И това нещо не е потребно да се доказва, аз го зная. Някой ще ми доказва, че има спане. И туй не искам да ми доказват. И без да знаеш, спиш, и без да искаш, спиш. Всеки ден по четири, пет, шест, осем часа спя. Какво ще ми доказват? Какво ще ми доказват, че става промяна в мозъка. Че може да става някаква промяна, става. Но казвам, аз не се нуждая от тия работи. От какво се нуждае човек тогава? От какво се нуждае художникът? Да има здрави очи да наблюдава, после да има хубава ръка. След това има второстепенни работи, нему трябват бои, трябват четки. Щом дойдеш до боите, трябва да изучаваш изкуството. Нали вие сте виждали какво правят художниците? Те си имат една кутия, имат си бои, имат четка. Погледнеш, размиват боите, вземе една боя, размие я, после види, че забърква работата, после пак размива, пак туря, забърка нещо. Човек прави един опит, втори, трети, четвърти. Някой от вас, като гледа, казва: „Лесна работа е да бараш бои.“ То не е лесна, да намериш онази пропорция. С теглилка ако речеш да го теглиш, нали имате такава книга за готвене, там определят колко грама сол, колко зехтин, зарзават - всичко с теглилка. Ако речеш тия бои да ги теглиш, като рисуваш, не е удобно. Човек едновременно

с ръката и с окото тегли размерите.

Най-първо ще се освободите от една идея, от една лъжлива идея. Ще се освободите от идеята, че всичко знаеш. Ще туриш идеята, че нищо не знаеш. Ще оставиш импулса в себе си, че искаш да учиш. Ако туриш в себе си „аз зная това“, в тебе няма импулс. Аз зная това. Хубаво, представете си, вие имате „Цвете мило, цвете красно“, свири го вашият син. Като го чуеш, казваш: „Зная го, свири го наш Стоянчо.“ Но не трябва да се свири „Цвете мило, цвете красно“ по един и същ начин. Никога в музикалния свят една песен не можеш да свириш по един и същ начин два пъти. Не може да я преповториш, да я свириш по същия начин, не можеш. Тук може да пеете, да повтаряте. В музикалния свят „Цвете мило, цвете красно“ или „Бог е Любов“, или „В начало бе Словото“, всеки път ще има една промяна, една вариация на песента. Като пееш, ще туриш нещо ново. Невъзможно е да повториш нещо по един и същ начин, понеже всичко е в движение. Не можеш да направиш едно добро по един и същи начин два пъти, невъзможно е. В какво седи сега добрият живот? Ние казваме: да постъпваме по един и същ начин. Какво разбирате да се постъпва по един и същ начин. По един и същ начин не подразбира, че всякога да ядеш хляб. Някой казва: „Само бял хляб ям.“ Да допуснем, че доброто го схваща като бял хляб. Седиш ден, два, бял хляб няма. Втория ден няма, петия ден няма. Давам ти чер хляб. Казваш: „Не съм навикнал, бял хляб няма ли?“ Чер хляб има. Доказвам, че черният хляб е по-хранителен. „Не, не, бял хляб.“ Няма го, чер дошъл на мястото. Какво ще правиш? Аз сега започвам да философствам, казвам: „Белият хляб е ден, черният хляб е нощ. Заминал белият хляб, днес ще ядеш чер хляб. „Ама аз не съм навикнал.“ Ще навикнеш. Заблуждение е, че качеството на хляба не седи в неговата външна белота. Ако съградите една къща и я препоръчате за добра, туй още не значи, че е добра. Ако къщата е

боядисана с бяла боя, не значи, че къщата е добра. Ако къщата те затисне, какво става с тази белота? „Ама той е много добър човек.“ Ако този добрият човек те обере тогава? Казва: „Бял е, ама много лош е.“ Другият казва: „Черната земя дава най-хубавото жито.“ Злото не седи в черното и доброто не седи в бялото. Това са символи. Облякъл се той с черна дреха, понеже баща му умрял. Черният цвят е отворена дупка, белият цвят е затворена дупка. Черният цвят е отворена врата, белият цвят е затворена врата. Черният цвят показва, че влизаш в училището, белият цвят показва, че си вън от училището. Как ще го разбереш? „Объркаx се.“ Ще се объркате. По някой път вие се забърквате, свикнали сте да ходите без свещ. Погрешките, които имате, не ги виждате. Няма светлина, вие вървите, никой никаква забележка не ви прави. Вие казвате: „Чакай да тръгна с голямата свещ.“

Ние имаме един наш приятел, купил една свещ, знаеш от колко свещи. Та в тази свещ са събрани хиляда и петстотин свещи и дошъл вчера да ми показва силата. Като запали денем, в стаята светна като слънце. Казвам, достатъчни са тия, отвън които имаме, тия хиляда и петстотин свещи показват всичките лекета, които имаш. Това са обяснения.

Та природата всеки ден дава нещо ново. Вие казвате: новото. Кое е новото сега? Имаш една мисъл, която те мъчи. Новото е тази мисъл да я заместиш, тази мисъл да я понасилиш, понеже днес всеки ден и министрите се сменят в живота. Днес вашето министерство има министерска криза, ще се сменят всичките. Всичките министри ще ги пенсиониращ, ще туриш нови. Всеки ден има ново министерство, нови начини на възпитание. Какво ще правиш ти с тия старите чиновници? Ще уволниш, нови ще туриш. Кои чиновници ще уволниш? Ще уволниш чиновниците на мързела. Каква е разликата между мързелив човек и ленив човек? Понеже и мързеливите, и ленивите ще уволниш.

Ще уволниш и немарливите. Кои са немарливи? Според вас немарлив човек, ленив човек, кой бихте предпочели? Мързеливия или ленивия? Обленява се някой. Мързеливият е нещо голямо, търговец е той. А пък ленивият малко хайлузлук* има. И него ще уволните. Хайлузлук как ще преведете? *("Разпасан.")* Нали употребявате тази дума, тя не е българска.

Под религиозен човек какво разбирате? Ще кажете човек, който вярва в Бога. То не значи, човек, който вярва в Бога, е религиозен. Човек, когато дойде до вътрешното определение на думата, какво значи думата „любов"? Хайде да ви кажа. Туй, за което въздишате. Тук, в неделя, когато беше англичанинът, питаха го за любовта и той каза: „По-опасно нещо от любовта няма." Че ме питат: „Вярно ли е?" Казвам, вярно е. В любовта има едно нещо, че всичките хора ги разтопява. И богати, и сиромаси, като ги тури в кюпа**, разтопява ги. Казва: „Ужасна сила е, всичко разтопява." Всичките хора разтопява, всички се примамват в любовта. Като си недоволен от любовта, тури те в кюпа. Плачеш, тури те в кюпа. Като излезеш от нейния кюп, станеш весел. Вие мислите, че като влезете в любовта - мекичка, нежна майка. Не, не, тя не обича никакъв спор, никакво противоречие. Любовта не обича никакво оплакване, че си невежа, че си сиромах, че си грешник - тури те в кюпа. Майка си - в кюпа, баща - в кюпа. Всичките ги натъпка и като ги разтопи, няма ги никакви. Къде са недоволниците? Няма ги. Има само разтопени хора. Вие казвате: „Обезличих се в живота." В кюпа сте. Какво ще правиш, като те хване любовта и те тури по този начин? По някой път вие седите и казвате, че имате навици от хиляди години и казвате: „Защо Господ не ме слуша? Аз съм се молил." Чорбаджия. Господ като те чуе - в кюпа

---

* Хайлузлук - безделие, мързел *(турски)*.

** Кюп - делва.

вътре, нищо повече. То е само една външна страна.

Любовта е една сила, която тепърва трябва да се проучва. Когато дойдеш до любовта, ще пазиш да не кажеш нещо. При най-малката погрешка в кюпа ще седиш. При най-малката погрешка, права или крива. Какво трябва да говориш при любовта? Какво ще кажете на любовта, я ми кажете? Разправяш кой е баща ти, какъв чорбаджия - хайде в кюпа. Майка ми беше много лоша - в кюпа. Какво ще кажеш на любовта? Каквото кажеш - в кюпа влизаш. Аз съм много невежа - в кюпа. Аз съм много учен - в кюпа. Тогава, като идеш при любовта, какво трябва да кажеш? Аз ще ви дам да мислите. С какво ще заставиш ти любовта да не тури в кюпа? Ако мълчиш, пак в кюпа ще влезеш. Ако говориш - в кюпа, ако не говориш - пак в кюпа. Има един начин, дето няма да влезеш в кюпа. Как да излезеш от кюпа на любовта? Вие по някой път излизате от кюпа на любовта. Вие по някой начин излизате от кюпа на любовта. Като мълчите, вие всички сте в кюпа. Тъй като мълчите, всички сте в кюпа сега.

Имам един пример, който веднъж се случи. Гледам едно куче, доста оправено, носи една кост. То беше от добра порода. Казва: „Уредих си работите.“ Дигнало опашка, върви и търси да намери място да я гризе. Едно голямо куче се завтече към малкото и то като го видя, сложи костта на земята и започна да го гледа, казва: „За тебе аз нося тази кост.“ И започна да гали голямото куче, обикаля около него. То седи и разглежда и казва на голямото: „За тебе е тази кост.“ Веднага изменя политиката. Не хуква да бяга, но като види, че любовта иде, сложи костта, нищо повече. Ще премахнеш всяко противоречие в ума си. Ще забравиш, че си богат, че си учен, че всичко е за тебе. Ще кажеш: „На твое разположение съм, тури ме, където искаш. Готов съм да правиш с мене, каквото намериш за добре.“ Веднага в теб ще се яви едно състояние, каквото прави, дето и да те прави, в ума ти да не остане никакво

недоволство. Или ще мислиш, че спрямо теб е несправедлива, ако остане недоволство - веднага в кюпа. Ако мислиш, че тебе те е обездарила - пак в кюпа. Ако кажеш: „На нейно разположение съм.“ Каквото направи, мислиш, че е хубаво. В кюпа или вън от кюпа, където да те тури, на нейно разположение да си, да направи с тебе, каквото иска. Кажеш: „Аз съм готов да приема твоята съдба.“ Тогава любовта ще направи нещо, което никога не си виждал. Това е философия. И ако нямате тази философия в живота, много постижения не може да имате. Всякога ще имате противоречия. Защо идат противоречията? Господ, Който мислил, Който направил цялата вечност, Който направил света, не могъл да премахне противоречията. На ваш език казано, да премахваш противоречията, това значи да нямаш противоречия. Противоречия няма, тях ние сами си ги създаваме. Ние мислим, че има противоречия. Един е красив, друг е грозен. Защо е красив? Защото е завършена картина. Грозният е незавършена картина. Един е богат - той е завършена картина. Другият - сиромах - той е незавършена картина. Единият е учен - той е завършена картина. Другият е невежа - той е незавършена картина. Вие казвате, че той е невежа. Той след време ще стане учен. Правилни понятия за живота нямате. Някой е здрав - завършена картина е. Някой е болен - незавършена картина е. Болният човек има работа върху себе си. На болния човек на гости много му идат. Защо е болен? От голям труд да готви на този, да готви на онзи. Няма болни хора, вие ги наричате болни. Болният много гости има. Богатият по-малко гости има. Той не му мисли, той си уредил работите. По какво се отличават сега сиромасите от богатите хора? Някой ден, когато вие сте разположен, някой път има окултни ученици, има християни, мислят, като се помолят - работата ще върви. Някой път се спреш. Как ще оправите тия състояния? По какво се отличава богатият от бедния? Богатият човек седи на стола, не става,

той не иска да ти направи услуга. Богатият, като седи той, ще ти покаже стола, казва: „Заповядай, седнете на този стол.“ Той не става. Сиромахът седи на един стол и той, като те види, ще стане, каже: „Заповядайте.“ Защо богатият не става? Казва: „Аз не се нуждая от тебе.“ Каквото му кажеш, казва: „Аз го зная.“ Сиромахът казва: „Това е рибица, ще падне нещо от него.“ Той е учтив, но има едно користолюбие зад тази учтивост. Вие видите някой, който не е окултен ученик и имате желание да го привлечете. Искате да го обърнете. Научете се. Слушах веднъж един американски проповедник - такива, странстващи проповедници ги наричат, особени са те - той казва: „Аз не вярвам в едно обръщане.“ Човек, като обърне един човек, трябва да обърне и кесията му. Който не може да обърне кесията на един човек, той не го обърнал. Като обърнеш ума, като обърнеш сърцето, да обърнеш и кесията му. Или по какво ще познаете един човек? Казвате: „Една сестра не е като мене, аз седя малко по-горе. Тя не е толкоз просветена, колкото аз. Как, по какво именно познавате просвещаването? Аз за себе си как го обяснявам.

По някой път аз нося една бубулечица, имам бубулечица в джоба. Като ходя на концерт, нося в джоба си от тия твърдокрилите и като свири пианистът или цигуларят, наблюдавам бубулечицата. Колкото повече се мърда бубулечицата, толкова по-хубаво свири. Казва: какво гледаш? Бубулечицата. И тя е авторитет. Като вземе първия лък цигуларят, гледам мърда ли бубулечицата. Като не се мърда, вече зная как свири. После, като свърши концертът, туря бубулечицата в джоба. Имам критика. Някой ще каже, че той свири. Аз гледам моята бубулечица какво прави. И когато отивам да слушам някоя певица, пак нося бубулечицата и я турям в гърлото. Ако започне да се мърда, като започне да пее, тя пее хубаво. Това е да ви изясня донякъде, светлина да ви дам. Когато една певица пее и в мене се заражда желание да пея, тогава моята бубуле-

чица се мърда. Ако само слушам и в мене не се заражда желание да пея, тя не е добра певица. Щом започне да се мърда моята бубулечица, усили се тази мъртвата бубулечица, тя е добра певица.

Този англичанин, кореспондент, той е реврънт*, проповедник бил. Една сестра, като го гледала, казва: „Нищо не го трогва. Той, като седи и като му пеят, и като му свирят, и той се мъчи да пее. Гледам, бубулечицата започва да се мърда. Аз гледам този англичанин, мърда се бубулечицата. Казва: „Хубаво пеят.“ Повдига го. Аз виждам, неговата бубулечица се мърда. И той иска да пее, да вземе участие. То е доброто пеене.“ Всяко нещо, което нас пробужда и ни дава подтик, известен малък импулс, то е доброто, туй, което дава импулс в живота, то е доброто. Радвайте се на най-малкия импулс. Радвайте се на най-малката мисъл. Или другояче преведено. Радвайте се на най-малката мисъл, колкото и микроскопическа и да е. Радвайте се на бубулечицата, която мърда. Външните условия са благоприятни. Радвайте се на вашите чувства, колкото и малки да са. Вашата бубулечица се мърда. Радвайте се на това. Радвайте се на вашите постъпки. Бубулечицата е един резултат.

Сега изучавайте времето. Един ден, да станете метеоролози, ви трябват три неща: трябва да имате барометър, да ви показва налягането на въздуха; трябва хигрометър, да ви показва разширението на влагата или количеството на влагата, която влиза в атмосферата; и един термометър, да ви показва количеството на топлината, която се е образувала в дадения случай. За да познаете дали времето е хубаво, трябва да знаете какво е количеството на влагата и какво усилие прави природата върху туй. Може, да, но има една голяма потънкост. И затова има бубулечица. Аз тази бубулечица навсякъде я нося. Някой път, като не разбирам,

---

* Реврънт - преподобен *(англ.)*.

той ми пее, и онзи барометър и хигрометър показват, но ако моята бубулечица започне да мърда, вече зная. Ако при голямото налягане на барометъра бубулечицата започне да се мърда, аз вече зная какво ще стане. Запример някой път вие усещате едно лошо разположение. Някой път вашето лошо разположение се дължи на барометрическото налягане върху тялото, имате по-голямо налягане, отколкото ви трябва. Някой път може вашето неразположение да се обуславя от външните условия, от голямото количество на влагата, повече, отколкото ви трябва. Или имате повече топлина, отколкото ви трябва. Има неестествена топлина, която не е потребна. Тогава, ако имате по-голямо налягане, имате повече влага, имате повече топлина, какво трябва да правите? Ще даваш. Кранове има, ще отваряш крановете, да изтече влагата навън. Нали в тия машини, когато налягането в котела стане голямо, има пищялка, която се отваря да излезе излишната пара. Ако не се отвори, може да се пръсне котелът. И топлината не трябва да бъде по-голяма, защото има известна топлина, толкова силна, че може да стопи желязото, от което са направени тия тръби. Вие сте влезли в едно училище, и мислите, че тази работа е така лесна. Вашата нервна система, вашите интелектуални съдове са толкова издръжливи, но вие трябва да бъдете много внимателни, за да не осакатите вашата нервна система с вашата топлина. Вие и с влагата може да се осакатите. Влагата, която имате, или както вие го наричате влагата в човека, това са желанията в него. Имаш много желания - това е влагата. Хубаво, имаш налягане. Неблагоприятни условия имаш отвън, как ще ги преведете? Ти седиш някъде в събранието и са ти казали лоша дума. Върнеш се и мислиш: „Защо да ми кажат лоша дума?“ Ако повтаряте вашите неприятности в живота, какво ще добиете? Питате някой път защо някои работи ви се случват. Този въпрос всякога ще остане неизяснен. Никой няма да ви даде никакво обяснение, защо нещата

стават. Изядете кокошката. Как ще обясните защо изядохте кокошката? Защото трябваше да бъде изядена. Дали е право? И като ядеш е право, и като не ядеш, е право. В какво седи разликата? Ако вълкът изяде една овца навреме, тя е светица. Ако овцата опасе тревата навреме, тя е светица. Ако вълкът изяде овцата не навреме и ако овцата опасе тревата не навреме, и двамата са грешници. Как ще го разберете? Обяснения ще искате сега.

2 x 2 = 4

Защо е 4? Казвате, че при умножението работите се умножават, а при събирането какво става? При умножението се умножават, а при събирането се увеличават. Каква е разликата между умножение и увеличение? Вие, старите сестри, какво ще кажете? Как ще определите каква е разликата между умножение и увеличение, между събиране и умножението? Две сестри вървят подир мене и едната казва: „Колко съм весела.“ Другата казва: „Не само весели трябва да бъдем, но трябва да живеем.“ И едната не знае, и другата не знае. Едната е весела, и тя не знае защо е весела. Другата казва, че трябва да живеем, но и тя не знае защо трябва да живеем. Моята бубулечица тъй казва.

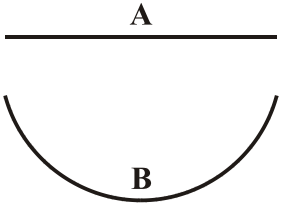

Кажете ми тия линии какви са? **А** е умножение, **В** е увеличение. Правата линия е умножение, кривата е увеличение. Умножават се греховете на човек и увеличават се греховете на човека. Умножават се добродетелите на човек и увеличават се добродетелите на човека. Увеличава се човек, израства, увеличава се тялото. Децата, като растат, увеличават се. Ами когато дърветата растат, пущат клони, какво става с тях? А когато дават плодове, какво е? Едновременно имате два процеса: умножение и увеличение. Събиране и умножение са два процеса. Съби-

рането се употребява в природата. Събирането може да го употребите още при процеса на увеличаването, а умножението - при размножаването на нещата. А при увеличението, когато работите стават по-големи, е процесът на събирането. Вие може да употребите събирането, когато искате да съградите живота, вие не може да употребите умножението. Тогава вие ще турите събирането. Събирате мъж и жена на едно място да живеят, умножение или събиране е? Събиране. Животът започва със събиране. Когато започнат да се раждат децата - умножение. Следователно, когато жените хората, вършите събиране, а когато раждате деца - умножение. Сега веднага ще влезе една мисъл, която не трябва. Вие сега ще вземете предвид страданието на майката, когато ражда. Оставете този въпрос. Когато туриш едно семе в земята, че тя ражда, страда ли тя. То е специфично разбиране. Вие туряте неща в ума, които не съществуват. Раждането е процес, който тепърва вие трябва да проучите. Да се роди човек или да става добър, имаме съвсем такива понятия, които не водят към целта.

Сега вие може да ме слушате, за да станете учени. Не, аз искам в дадения случай вие да ядете. Аз не се интересувам от вашето учение. Мен какво ме интересува, да се учите. Вашите знания нищо не струват. Нито моята ученост вас може да ви ползва. Но ако се учите, вие се ползвате. Защото и учителят, който преподава, и той се учи. Всички се учат. Учени хора в света няма. Учен човек е, който се учи. Който не се учи, не е учен човек. За мен желанието да се учи в дадения случай е учение. Не което аз предполагам сега. Аз не зная, че един човек е учен. „Много знае.“ Какво знае? Неговото знание за мене е непонятно. Нямам опитност в неговото знание. Той знае захарта, казва: „Зная какво нещо е захар. Аз имам понятие. Аз имам философия.“ Но знанието, което той има, и аз може да го зная, и аз може да го науча отгоре за една минута. Туй знание може и аз да го науча за една минута. Казва: „Ти

нищо не знаеш.“ Да, така е, нищо не зная. Дай ми една бучка захар. Но в една минута аз зная толкоз, колкото той знае. Същинските знания в природата, те са придобивка. Но трябва да имаш едно разположение. Ако ти в дадения случай имаш разположение, ти ще имаш туй знание. Туй знание ще се увеличи за тебе. Друг е въпросът.

Животът седи в събирането и в умножението. Казвам, във всинца ви трябва да има - аз го наричам свещен импулс на живота. Като станеш сутрин, да благодариш на Бога, че си станал. За нищо, за никого не мисли. Считай, че всичко е добро. Ама вятър имало, буря имало. Че отвън петлите пеят. Считай, че всичко е наред. Казва: „Тия кучета ме безпокоят, много лаят тия кучета.“ Кучетата казват: „Огладняхме, господарю, цяла нощ работихме.“ Затова обикалят. Хвърли месо на тия кучета, отвън които лаят, и всичките ще млъкнат. Дойде някой брат, моли се, моли се. Защо се моли? Казва: „Ти си много добър човек, ти вярваш в Господа.“ Изваждам, давам му десет английски стерлинги, благодари. Вече не говори, заминава си. За да се освободя от неговия говор, да престане да говори. Казва: „Пари нямаш ли, да ми дадеш?“ Че се молил на Господа, всички тия работи.

В новото учение оставете всичко онова, което сега разбирате, да си почине. Нищо повече. За да се подмлади човек, трябва да се освободи от всичко старо. Защо някъде си направил добро, защо някъде не си направил, някъде си се усмихнал, някъде не си се усмихнал. В нас има пристрастие. Видиш някого, обичаш го, усмихнеш се. Видиш друг, не го обичаш, намръщиш се. Оставете тия работи. Какво ще кажете сега? Онзи, когото не обичаш, казваш: „Много те обичам, че те срещам.“ Не ме обичаш, но пак съм приятен. Говориш някой път лоши работи заради мене, но кусурът няма да те хване. Всеки има право да каже и зло, и добро. Законът е такъв. В моята банка и в Божествената банка като вложиш доброто, този капитал е за тебе.

И като вложиш капитала на злото, и той е заради тебе. Единият капитал е събиране, другият капитал е изваждане. В злото винаги ще извадиш, в доброто винаги ще внасяш нещо. Доброто е внасяне, злото е изнасяне. Туй, което внася придобивка в живота, е доброто. Туй, което изнася живота от нас, то е злото. То взема силата, знанието, отслабва, злото е това, което главата ти побелява, краката отслабва. Станеш красив, всяко нещо, което придава на човека, то е добро. Вие толкоз се молите, започвате да отслабвате. Някои сестри преди двайсет и девет години вървяха бодро, сега ги гледам, като аристократки, вървят бавно. Казват: „Тази е нашата светица." Оставете тия работи. Светията е един човек, който върви, като че ли тича. Той, светията, върви като светлината, не можеш да го видиш. Ще го намериш там, дето не го търсиш. Това, което виждаш да върви, то не е светия. Светията бързо върви. Както ви виждам, мнозина аристократи сте станали. Казва, едно време много работеше, то са стари навици. Вие мислите, че колкото остарявате, ставате по-добри. Не зная. Другояче аз мисля. Колкото човек се подмладява, по-добър става, колкото остарява, по-лош става. Като започнете да се чувствате зле, остарели сте. Като започнете да се чувствате добре - млади сте. Та да чувствате в себе си импулса на подмладяването. Казва: „Лош човек съм." Остарял си. Чувствате, че сте добър. Млад сте. Процес е туй. Значи казвате: „Ама как окултната наука внася онова подмладяване?" Оставете всичките човешки възгледи, оставете онова Божественото във вас. Божественото ти ще придобиеш в една минута отгоре, при човешкото ти трябват векове. Туй, което по Божествен начин ще го предадеш в една минута, по човешки ти трябва цял век да го дадеш. Това е разликата. Време трябва. Вие ще възразите: „От старо дърво обръч не става." Става, и затова сте дошли от тия старите дървета обръчи да станат. Казва: „Така съм се научил." Има научване, има и отучване. Не се обвързвайте

с най-малките възгледи. Краката ви да бъдат свободни - то значи доброто в човека. Ръцете ви да бъдат свободни - то значи правдата в човека. Ако вземете и най-тънкия копринен конец и се обиколите хиляда пъти, ще ви спъне. Ако в ума ви навлязат известни мисли, ще ви спънат. Дръжте една идея в ума си: че всичко онова, което Бог е създал, е добро. Считайте, че животът, който Бог е дал, е добър. Вие не го разбирате. Считайте, че и най-лошите условия, които имате, са добри. И най-лошите условия, при които може да се намерите, съдържат неизброимо богатство, вие не знаете как да го използвате. Вие така мислите: „Как ще ми докажеш?“ Няма какво да се доказват тези работи. Мислете, туй отпосле ще намерите.

Тогава къде е събирането в човека? В неговата уста. Затворената уста е събирането.

Това е неговата брада. Когато брадата се увеличава, какво показва? Когато брадата се увеличава, влиза нещо вътре. Когато устата е затворена, това е събиране, седи на едно място. Този капитал трябва да се извади, да се увеличи. Отваряш вратата, става по-голяма, то е движение. Вече имате процес. Вие изучавайте живота в процес. Туй показва, че този човек е ядлив, той има благоутробие, мускули, хамбарите са пълни, не е човек скържав, всичко си има. Аз така го разбирам. Ако устата е една тънка линия, съвсем загазил е той. Когато хората загазват, бърните им стават тънки, те са загазили. Ако брадата стане широка, пак са загазили.

Та казвам, естественото положение е две неща да помните: бъди доволен от онова, което в дадения момент Бог ти дава и от условията, които днес имаш, колкото и да са лоши. Защото тия условия няма да седят дълго време. Господ не обича да тури един товар, Той няма да те остави да ходиш с него. Може да те накара триста хиляди

километра, но когато Бог накарал светлината триста хиляди километра, извървяла ги за една секунда. След туй казва: „Стой.“ След като изходи триста хиляди километра, туря товара, снема се на една секунда почивка. Във всяка секунда триста хиляди километра и после има една малка почивка, един отлив в светлината. Онзи, който има развито съзнание, ще види едно усилване на светлината и едно отслабване. Някой път, ако турите ръката на сърцето, ще забележите едно усилване на пулса и едно отслабване. При усилването има влизане на живот, когато сърцето бие.

Сега другите правила са хубави, което сте научили, е хубаво. Старите методи на възпитание, фалангата вие я знаете какво е. После учениците хванаха за краката, че учителят го бие по задницата. Третият начин беше пръчката. Сегашният метод е плесницата. Сега сме дошли до плесницата. Фалангата мина, гърбицата мина, пръчката мина, сега остава плесницата. Един ден и плесница няма да има. Сега във вашето съзнание ликвидирайте и с плесницата. Ама сега още не може. Когато дойдеш да погалиш някой човек, не е ли пляскане? Когато целунеш някого, не е ли пляскане? Че целувката е пляскане. Помилваш някого - пляскане е това. Хванеш за ръцете, погладиш, пляскане е. Казва: „Как? То е метод за възпитание, без пляскане не може.“ Помнете, без пляскане не може. Ако те плесне някой, без пляскане не може. Най-хубавото сега е пляскането. Едно време беше фалангата. Краката да му мислят. Краката бяха виновати. После задницата. Като възпитаваха краката, казват: „Къде е злото?“ Дойде задницата. Възпитаха и задницата, дойдоха тогава ръцете. Сега краката са възпитани, седалището е възпитано, ръцете са възпитани, сега възпитават лицето. То като се възпита, засега не е довъзпитано. Възпитание трябва. Като ни биха по краката, добри станахме. Като ни биха по задницата, какви станахме? Научихме се на добрата обхода. Един ми разправяше: „Лошо е да бият човека по задницата. Аз бях

много лош човек. Като ме биха, сега като видя някого, стане ми обичен. Като намисля да правя нещо, мисля за задницата си. Като ме биха, остана нещо незаличимо. Лошо е, да не дава Господ. Като започнаха да ме бият, бях в съзнание и по едно време загубих съзнание. До едно време помнех, после забравих. Но втори път не искам да ме бият в участъка. Оттам насетне добих едно качество, добих мекота. И ме биха за нищо и никакво. Знаеш ли тази работа?“ Не зная. „Как, ще кажеш? Налегнаха ме и ме не набиха, наложиха ме докрай.“

“Божията Любов носи пълния живот.”

32 лекция на Общия окултен клас
29 април 1936 г., сряда, 5 ч. сутринта
София, Изгрев

ТАЙНИ И ОТКРОВЕНИЯ

Трябва да имате една ясна представа за света. Казвам: една ясна представа, за да не се заблуждавате. Тъй както изучавате сега света, има мисъл, чувство и движение. Три са. Мисълта дава форма, направление на нещата, чувството - съдържанието, а движението - това е облеклото, без което не може. Но облеклото в природата играе важна роля.

Гледам упражненията. Трябва да се коригират. Тъй както правите упражненията, вие губите голяма част от енергията, която можете да придобиете. Вие едва ли използвате една десета от енергията, която ви се [дава]. Всичко се прахосва. Защото в тия движения има движения на растения, има движения на животните, има движения и на човека. Те са така свързани и преплетени в живота. Казвам ви. Казвам, в гимнастиките трябва да се възстанови първоначалното движение.

Има един външен свят човешки, има и един вътрешен свят човешки. Има един външен свят Божествен, има и един вътрешен свят Божествен. Казва: „Слушай вътрешното.“ Но и във вътрешното човешко има заблуждение. Колкото във външния човешки свят има заблуждения, толкова и във вътрешния човешки свят има заблуждения. Аз уподобявам външния човешки свят на позлатен, отвън е позлатен. Когато дойдат големите страдания, изтрива се позлатеното. Божественото и отвън е златно, и отвътре е златно. По това се отличава. Казвате: „Вътрешното.“ Кое човешкото? Човешкото без разлика, и външното е, както вътрешното. Ако е вътрешен човешки свят, е право, но и външният Божествен свят ако е, пак е право.

Та казвам, в движението трябва да различавате. В съвременната графология по почерка се познава характерът на човека, какъв е човек, алчен ли е, или страхлив, има ли слабости, добродетели? Според както пише човек, такъв е. Като измени човек своите мисли и чувствания, изменя се и почеркът на човека.

Ако вие наблюдавате, когато играете гимнастика, същият закон: ще видите кому какво липсва. Трябва да правите упражненията и трябва да имате едно съзнание, че то е за ваша полза. Например някой тури ръцете напред *(отпуснато ръцете напред)*, то е животинско състояние. Състояние да благославяш. Ако в себе си укротяваш животното, тури ръцете си така, но ако искаш да възпиташ човека, така не може. Няма мярка. После пръстите на ръцете няма да бъдат разперени, но затворени. Ръката да бъде вдигната на 45 градуса и да е съсредоточена нашата мисъл. Когато се упражнявате, вие не трябва да мислите кой как прави упражненията, но вие как ги правите. Вашата мисъл трябва да влиза и в ръката, и в краката, навсякъде трябва да участва. Мисълта и чувствата да участват навсякъде. Сега, при някои от упражненията вие се обръщате наляво или надясно, или на юг и север, на изток или на запад. Към север - това е положително, към юг - това е отрицателно. Значи, за да имам едно действие, за да бъде едно движение правилно, трябва да има една положителна и една отрицателна страна. В едното движение възприемате повече електричество, а в другото движение възприемате повече магнетизъм. В областта на магнетизма има мекота, той носи мекота. Електричеството носи повече твърдост. Ако човек иска да бъде твърде устойчив и постоянен, да не бъде страхлив, трябва да има повече електричество. Ако иска да бъде мек, да устоява на обсадата, която някой прави, той трябва да има магнетизъм. Когато обсаждат, жилав трябва да бъде. Всяко движение, което правите в походката, когато ходите отвън в упраж-

нения та, трябва да правите корекция. Вие вървите и се навеждате. Навеждането показва, че имате два центъра: единият - земята, а другият - слънцето. Щом се навеждаш, показва, че си в съюз със земята, центърът на земята е взел надмощие, ти образуваш крива линия. Работата не върви добре. Ти ще се изправиш добре. Мъдрецът трябва да се изправи. Ти като заминеш за другия свят, няма да заминеш като животно, ще се изправиш, ще държиш двата центъра. Когато ядеш, мислиш за земята, отдето дошла храната. Не мисли откъде дошла храната, мисли за онзи, който ти изпратил храната. Мисли за онзи, който ти дал храната. Та по някой път вие мислите, че нещата може тъй да станат. Казвате: „Той светът ще се оправи." Как ще се оправи светът. Един ангел може да дойде да ти даде известни наставления, как да се упражняваш, но ако не го слушаш, ти нищо не може да се ползваш.

Та и в упражненията трябва да има един вътрешен ритъм, за да бъдат полезни и за да бъдат здравословни. И сега са здравословни, но голяма част отива неизползвана. И у вас се роди едно объркано състояние и после казвате: „Нас не ни трябва, ние научихме тия упражнения." Има неща, които, докато си на земята, все ще ги правиш. Ти не може да престанеш да дишаш. Щом престанеш да дишаш, свършено е. Щом престанеш да ядеш, свършено е. Щом престанеш да мислиш, свършено е. Щом престанеш да чувстваш, свършено е. Следователно тия упражнения, които ние ги имаме, те са външен израз. Човек трябва да види доколко неговата мисъл е права, доколко неговите чувства са прави и доколко неговата воля е права. Като правите упражненията, може по този начин да изправите много ваши недъзи. Наследствени черти може да изправите. Наследствените черти внасят винаги една тъмнота. Когато вие се намирате в едно неразположено състояние, мрачно ви е така, казваш: „Мене не ме очаква нещо хубаво." Един чувствителен човек казва: „Не ме очаква нещо

добро.“ Той чувства, понеже в природата дошла мъгла. Казва: „Защо дошла тази мъгла?“ Трябва да пита себе си защо дошла мъглата. То е все същият въпрос. Той казва: „Защо дошла мъглата?“ Ти защо си дошъл? Мъглата, и тя иде да диша тук. Във всяка водна капка живеят разумни същества, които идват тук да дишат, прана* да дишат. Малките капки са техните тела. Те идат тук, играят си, излизат, влизат във вас. Те влизат във вашите дробове, излизат, вие даже не подозирате това. Както вие, когато ходите, прескачате от камък на камък, така и онези капки във въздуха излизат и влизат. Но в това влизане и излизане те взимат нещо от човека и като намерят нещо нечисто, изнасят го навън. Те обичат да чистят.

Новата философия в съвременните религии казва: „Господ всичко ще уреди, Той всичко ще направи.“ Как ще направи Господ? Ти ще направиш едно движение правилно. Ако ти отиваш при майка си, какво лице трябва да направиш, кажете ми сега? Ще си стиснеш ли устните, ръцете, когато отиваш при майка си? Ти, като отиваш при майка си, ще си оставиш ръцете свободни, движенията ти ще бъдат свободни - това е естественото положение на твоята мисъл и твоите чувства. При баща си когато отиваш - същото. Когато отиваш при ония хора, които обичаш, движенията ти ще бъдат едни, а когато отиваш при онези, които не обичаш, движенията ти ще бъдат други. Да кажем, отиваш при хората, от които тебе те е страх. Ще имаш вече движението на страха. Вие наблюдавали ли сте по какво се отличава страхливият човек? Или забележете тия птичките. Едно врабче, като седне, как едновременно гледа за своята [храна], но се спасява от някаква опасност. Едновременно наблюдава да няма някаква опасност и наблюдава храната. Той постоянно ходи, обръща се на земята. И човек, при такова състояние на страх, ако той

---

* Прана - жизнено дихание *(санскрит)*.

се страхува, и той има подобни движения. Без страх не може. Ако много се страхува, губи. Страхът си има свое движение. Винаги, когато човек се уплаши, кръвта влиза навътре във вътрешните съсъди* на неговия организъм. Капилярните съдове не функционират правилно. Например, от страх за да се избавиш, ти трябва да имаш вяра, трябва да имаш надежда, трябва да имаш любов. Само любовта е в състояние да те избави от страха. Писанието казва: „Страхливите не може да наследят Царството Божие.“ Кои ще го наследят? Които имат любовта. Не е страхът, който трябва да дава тон на любовта. Ти обичаш, ама те е страх. Това не е любов. Там, дето любовта се регулира от страха, не е любов. Любов, която регулира страха, е любов. Вие искате да направите нещо, но ви е страх. Вие ще ми кажете: „Какво ще кажат хората, дяволът какво ще каже?“ Като дойде любовта, дяволът го е страх от любовта. Той при всички положения е много смел, но когато дойде любовта, треперят му гащите.

Тогава ще ви приведа следния пример за изяснение. Един проповедник ходил в Западна Америка да събира пари за мисионерска работа. В тази местност имало един разбойник, който разбрал, че имал събрана голяма сума. Решил да го обере и го чакал в един тесен проход, дето да го убие и да му вземе парите. Проповедникът дошъл до едно място, тъжно му е, мъчно му е. Слиза от коня, помолил се, пак се качил, върви. По едно време гледа, един държи пушка и нищо не му казва. Той не могъл да си обясни какво е това. След две години го викат да изповяда един умиращ, който му казва: „Познаваш ли ме кой съм? Аз те познавам. Аз съм онзи разбойник, който те очаквах, да те убия. Не зная какво правеше, като слезе от коня, но като мина, имаше с тебе един въоръжен, той ме уплаши, че не те претрепах.“ Тя, любовта е най-въоръже-

* Съсъд - съд.

ната сила. Като мине, от главата до петите е въоръжена. Когато нейният нож се забие, не пада, дето удари, помита всичко. Като дойде любовта, като дигне ножа, всички се разбягват, капитулират. Вие мислите, че любовта е за деца. За любовта трябва човек да бъде герой. На най-големия герой пак трябва да има любов. И той се бие за някого. Някой отива да се бие за отечеството. Ако няма любов, той ще хукне да бяга. От любов към отечеството отива да се бие. Или за отечеството, или за жена, или за нива, но трябва да има един обект да обича, за да се състезава. Ако няма този обект, той не може да се състезава.

И в упражненията ако нямате обект, вие всякога ще ги правите криво. Туй е общо казано. Някои от упражненията трябва да се покажат и да се коригират. Ако така продължавате да ги правите, те ще изгубят своето значение и сила след време. Те са сега коригирани, и вие сте им дали една нова форма и са станали джуджета. Те са замязали на китайските дами. Знаете ли какви са китайските дами? В тях има мода, че в железни калъпи си турят краката, за да останат малки, че те едва ходят. Питали един китаец защо техните жени си стягат краката. Той казва: „За да не ходят много, за да не хойкат нашите жени.“ Китайската мъдрост е това. То не е умно. Оставете един човек отвътре да тури калъп. Турете една мисъл калъп, да стане не такова изопачаване на краката. Наблюдавайте, между всяка една мисъл си има известни форми, в които се развива. Тя си има начин на движение. Правилните мисли и правилните чувства имат особени движения. Наблюдавайте, когато ви е приятно и когато сте паднали духом, какви са движенията ви. Щом човек се обезсърчи, той образува буквата **S**, наведе си главата. Щом се насърчи, вдигне главата си нагоре, държи едно отвесно положение между слънцето и земята. Тия движения стават правилни.

Та в туй отношение гледайте ония спънки, които ви се явяват. Има един външен свят, който създава мъчноти-

ите на хората. Природата осмисля. Да кажем, когато вали дъжд, тази влага, която иде от небето, дъждът, който пада, размъща реките. Той отгоре иде и често, като пада на земята, влече кал и размъща реките. Та и Божественото някой път и Божиите блага, като идат отгоре, те трябва да се филтрират. Божественото не е окаляно, причините са външни, окалянето произтича от човешкото естество. Отвън човешкият свят се каля, и отвътре човек от своето неразбиране човек се каля. Тогава, за да се очистиш, ще влезеш във външния Божествен свят или във вътрешния Божествен свят. Щом влезеш там, всичко се филтрира. Дотогава, докато се смущаваш, ти си в човешкия свят. Като престанеш да се смущаваш, ти си в Божествения свят. Докато имаш вяра, ти си в Божествения живот. Слабата вяра е в човешкото. В каквото положение и да си, треперят ти гащите, трепери ти роклята. Имаш вяра, в Божествения свят си. Готов си да пожертваш всичко, ти си в Божествения свят. Докато не си готов да жертваш, но си скържав, ти си в човешкия свят. Започне да мисли: „Какво ще стане с мене, ако остарея?“ В човешкия свят е. Престанеш да мислиш за обективното, в Божествения свят си. Та най-първо трябва да знаете в кой свят сте.

Някои питат, казват: „Кажете ни какво ни очаква.“ Ако си в човешкия свят, ще те грухат, ако си в Божествения свят ще бъдеш насадено дърво при реката, в една градина заобиколено, ще дадеш плод навреме. Ще те пазят. Ако си в Божествения свят, ще имаш и край, и начало, ще имаш и братя, и сестри. Ако си в човешкия свят, ще бъдеш като едно сираче, от всички гонено като някой заек. Дето седнеш, дето отидеш, навсякъде ще те гони хрътка. Спиш ли, навсякъде ще те намери хрътката.

Та това са различия, които трябва да имате предвид. Всички хора казват: „Така сме родени.“ Той трябва да разбира Божествения свят, трябва да разбира човешкия свят. Те се преплитат и двата свята.

Сега упражненията трябва да бъдат спретнати. Като правиш упражненията, да не виждаш никого, за никого да не мислиш. Като правиш упражненията, да знаеш, че трябва да ги правиш хубаво. Аз съм привеждал един пример за концентриране. Едного осъдили на смъртно наказание. Тогава държавният глава на тази държава решил, че само по един начин може да му прости: да му турят едно гърне с мляко на главата, да мине през целия град и да се върне, без да изскочи една капка вън от гърнето. „Ако можеш да го направиш, ще ти простя“ - му казали. Турили гърнето на главата, минал през града и се върнал, без да излее една капка от гърнето. Питали го: „Кого видя в града?“ „Никого не видях.“ Ти, като вървиш и виждаш всички наоколо ти, няма да разрешиш задачата. Никого не трябва да виждаш. Когато искаш да разрешиш нещо сериозно, някой важен въпрос, концентрирай вниманието си. Внимателни трябва да бъдете на всяка стъпка, на всяко сътресение. И тогава ще се създаде една нова вълна. По този начин упражненията ще имат друг резултат. Например хубаво е, когато направите едно упражнение, една-две минути да си отпуснете ръцете, мускулите да се ослабят, ако ви вдигнат ръката, да падне отпусната. Мускулите трябва да се ослабят. Човек така може да си почине. И като седнете, по някой път трябва да правите почивки, да си отпуснете краката. По някой път ви хваща дрямка и вие заспите. То е почивателно състояние, човек си почива. Като заспи човек, не е стегнат, отпусне се като малко дете. Че на упражненията като дойдете, най-първо се отпуснете, че като дойде мисълта, да бъде правилна, защото с всяко упражнение ще влезеш или в човешкия, или в Божествения свят. Ако влезеш в човешкия свят, кал ще намериш повече. Ако влезеш в Божествения, няма да намериш кал, ще излезе мекота оттам.

Та сега ще се учите. Упражненията са преддверие, влизане в Божествения свят. Един начин е то. В миналото

се изисквало двайсет-трийсет години, за да влезеш. Сега, като ви даде лесния, ще оценявате - мислите, че след време може да влезеш. За да влезе човек в Божествения свят, трябва да мисли право. Каква е правата мисъл, кажете ми сега. Човек, който мисли, как са му очите? Мислите ли, че онзи, който мисли право, очите му са като на един бухал. Бухалът има вечерно време отворени очи. Големи са очите му, защото в тъмнината той гледа на някоя птичка, затова са големи очите му. Но мислите ли, че някой път може да примигва на някой клон, да я изяде? Отворени са очите за плячка. Големи са очите му. Може да се лъжете. Котката, която лови мишките, съвсем затваря очите си. Тя затваря очите като философ, казва: „Мене не ме занимават мишките. Философски работи мисля.“ Отгоре проверява котката. Казва: не мяза на бухала. Онзи ще видиш из въздуха, току мърда някъде, котката следи всяко движение на мишката и знае постъпките. Пък мишката много любопитна, много интелигентна. Казва: „Какво същество бамбашка, толкова спокойна, като статуя седи.“ Мишката мисли да се качи на гърба на котката. Досега нито една мишка не се е качила на гърба на котката.

Упражненията играят важна рол* в подмладяването на човека. Ако правите добре упражненията, много от бръчките, които имате, ще изчезнат от лицето. За да направите правилно едно движение, трябва да мислите, трябва в туй движение да вложите някакво чувство. Да кажем, направите едно движение, направите един опит. Вземете най-хубавото житно зърно, да го посеете. Може да го хвърлите грубо, да го посеете в земята. Другия начин: ще го хванеш полека, внимателно, ще намериш мястото, ще го туриш полека, ще го заровиш отгоре. То е едно правилно движение. Ако посеете едно житено зърно или едно ябълчно семе, или една круша по единия или по другия начин, ще видите

* Рол - роля *(руски)*.

голямата разлика, която съществува между блъснатото, грубо посятото и онова, посято с всичко внимание.

Това е лично, няма какво да се разправяте, но трябва да правите опит в движението. Да се заинтересувате да проучвате гимнастическите упражнения. Вие казвате: „Ние сме стари, няма какво да се учим на гимнастиките.“ Има много мускули във вас, които не са се раздвижили. Често хората умират от атрофиране на мускулите. Има мускули, които не сте раздвижили. Много хора умират от нераздвижване на мускулите. Всеки мускул, всеки нерв трябва да го раздвижите. Всичко изисква движение. По някой път болестите идват, защото не сте правили движения. Що е болестта? Аз да ви определя. Всяка болест е признак на една Божия велика тайна, която иска да ви се разкрие. Що е радостта - радостта носи откровение. Ако си разбрал, всяка скръб носи тайни. Следователно в скърбите ще учиш Божиите тайни, в радостите ще учиш Божиите откровения. То е философията на живота. А пък движението от скърбите и от радостите се изменя. Когато човек изучава Божиите тайни, движенията са едни, когато изучава Божиите откровения, движенията са други. Щом скърбите, може лесно да премахнете вашата скръб. Мъчно ли е да се премахне една скръб? Не е мъчно да се премахне, стига да знаеш как. Представете си, че някой ви откраднал хиляда лева. Казвате: „Отидоха ми парите.“ Какво ще правите? Умислите се. Дойде един ваш приятел, казва: „Какво си се умислил?“ „Хиляда лева ми откраднаха.“ Изважда, дава ви хиляда и петстотин лева. Питам, трябва ли да скърбите? Вие ще кажете: „Да бяха и моите хиляда лева.“ Там грешите. Не мислете за изгубеното. Ако не ви бяха откраднали парите, вашият приятел не би дошъл при вас и не би се открила тайната на неговото сърце, че той е разположен към вас да ви услужи. Във всяка скръб, която преживявате на земята, невидимият свят иска да открие една тайна на вашия ум и на вашето сърце. Тогава питате:

„Защо са скърбите?“ За да изучавате тайните на Божието царство. Но всякога тайни няма да учите. Някой път ще учите откровения. Онези, които постоянно да се занимават с тайни работи, животът им става нещастен. Тогава от сутрин до вечер ще изучавате Божиите откровения, от обед до вечер ще изучавате Божиите тайни.

Сега изводът: на някои от упражненията трябва да се прави основна корекция, да се покажат как трябва да се правят, какви трябва да бъдат упражненията. Които искат да се упражняват, пък които не искат, са свободни. Да имате едно знание, да знаете законите на упражненията. Всяко нещо трябва да се види. Вие например, някой път ви гледам, вие се обръщате като някой истукан. После ръката да се движи в една крива линия, не направо. Всяко движение е пластично. В резките движения се губи повече енергия, те имат съвсем друг характер, а пък ръцете и краката, те са два противоположни полюса. Ръцете и краката играят важна рол. Човек, който не знае как да управлява ръцете и краката, малко постижения може да има. Между двата полюса, ръцете и краката, е поставена главата. Тя е центърът. Ако движите правилно ръцете, вие ще се справите разумно с човешкия свят. Ако знаете как да движите правилно краката, ще се справите с животинския свят. Ако знаете как да упражнявате мускулите на гръбнака и другите мускули навсякъде, тогава ще знаете как да се справите с растителното царство, да черпите сокове оттам. Това е не само за насърчение, но да знаете как да упражнявате. Сега нали има масажисти, които масажират хората. Но колко от тия масажисти работят според законите? Ни най-малко. Гледам, онези, които разтриват, не знаят как да разтриват. Как ще разтриеш човека, надолу или нагоре? Откъде ще започнеш? Ако човек е бил алчен и иска да живее само за себе си, навън ще го разтриваш. Ако е страхлив, навътре ще го разтриваш. Та всичките хора еднакво не се разтриват. Когато искаш

да придобиеш нещо, навътре ще го разтриваш. Ако искаш да се освободиш от нещо, навън ще разтриваш. Онези, които масажират, взимат нещо, изхвърлят го от себе си навън. Когато искаш да ти предадат нещо, навътре. Туй движение на обливане е главното движение. Мисълта и чувствата да влизат вътре, то е най-красивото движение. Отгоре да дойде Божието благословение. Човек трябва да го прави свещено. Като го прави, да знае, че го гледат от невидимия свят, искат да видят как го прави. Като четеш едно писмо, гледаш не само съдържанието, но гледаш как е писано писмото. Приятно е да гледаш хубаво написано писмо. Сега вярвам, че вие имате атавистически да се борите с много недъзи. Вие казвате: „Дотегна ми нещо, не може да се поправи.“ За някакво друго съществуване, друг път като дойдете на земята го оставите. За другото съществуване има друга работа. Работата за туй съществуване трябва да я свършите. Ако свършите вашите дългове за друго съществуване, те се увеличават толкова, че няма да можете да ги изплатите.

Та да има едно свежо поколение. Защото има четири вида упражнения. Две положителни движения има в човека. Ако се развиват човешките чувства, главата расте назад. Ако се развива мисълта, главата расте напред. Ако се развива морална стабилност, любов към Бога, главата расте нагоре. Ако човек се привързва към земята, расте надолу. Човек, както виждате, се развил надолу, защото много обича земята. Всеки лош човек е голям. Сега енергиите от вътрешния свят трябва да се пренесат. Той е дотам, додето се вдигат ръцете. Това е царството на Божествения свят. Дотам, додето достигат краката, то е царството на животинския свят. Ако искаш да знаеш колко можеш да постигнеш, вдигни си ръцете нагоре, и то е твоето постижение. Вдигни си ръцете нагоре и ги дръж, вземи часовника и гледай колко време можеш да ги държиш. Като вземат да ти отмаляват, това е духовната ти сила. Много

мъчно е. Ако мисълта е силна, заставят кръвта да отива нагоре и да храни ръцете. Ако мисълта е слаба, кръвта не може да функционира нагоре. Ако човек при сегашното положение би си държал ръката нагоре, тя би изсъхнала. Затова ръцете са надолу. Понеже и без мисъл много може да се хранят.

Това е сега нов материал, върху който вие не сте мислили. На вас ви прави впечатление като една мода. Видиш мода в живеенето, казваш: „Пари се изискват.“ Понеже сте дошли до едно положение, друг път за постиженията, когато дойдете, непременно трябва да мислите и да чувствате, и да постъпвате правилно. Движенията на един светия на веждите, на очите, на лицето, на устата, всички те самостоятелни движения са. Движенията на ръцете са пластични, нищо не го смущава. Светът да се разколебава, той е тих и спокоен. Той знае, че тази работа не е така опасна. Разправят, че вечерно време, ако минавате през огън, може да ви е страх, че можеш да изгориш. Вечерно време може да минаваш през огъня и ако се уплашиш, веднага по закона на внушението, може да има нещо.

Един свещеник ми разправяше една опитност. Явява се неговият ръководител насън - това е истински пример - и му казва: „Ти знаеш, че едното ти око гледа към земята.“ Бутнал го по челото: „Едното ти око гледа нагоре, а другото гледа към земята. Правото не е там.“ Като става сутринта, там дето го е бутнал по челото, било черна точка. Един месец седяло на челото. Той казва: „Гледах го в огледалото.“ Питали го: „Кой те удари?“ Той мълчи. Той казва: „Кой знае, ударил съм се някъде.“ Питат го: „Как се удари?“ „Бутнал съм го.“ Човешката мисъл какво влияние упражнява? Всичките ваши лъжливи мисли, вие преживявате и сами се разрушавате. Няма какво да се плашите. Например вас ви е страх от смъртта, нали така? Кой сега, като се е страхувал, се е избавил от смъртта? Нали вие се плашите от сиромашията? Кой досега се е избавил от

сиромашията? Или ви е страх от глада. И за сиромаха, и за богатия ще дойде гладът, ще ви намери. Това са фази, това са състояния. Онзи светия знае преходните състояния на глада. От глада може да мине в друго състояние. Знае как да минава от едно състояние в друго. Обикновеният човек не знае, мъчно е наистина. Защото човек, който знае законите, може да хипнотизира един човек и да му внуши да не яде. Казва: „Гладен ще умреш.“ Внуши му мисълта: „Няма да ядеш.“ Той дойде до яденето, не му се яде. Пък яденето, то е Словото Божие. Има и друго ядене. Човек се храни със Словото Божие. Той трябва да има не само физическо ядене, но и духовно ядене, тогава трябва да се упражнява. Ще отвори книгата, и там има движение. Като ядеш, като отвориш книгата, как четеш? Пак ще направиш известни упражнения. Ще вземеш тяжката, пак правиш упражнения. Книгата сама по себе си няма да се отвори. После туряш някаква мисъл в главата си, навеждаш книгата, пак ще я гледаш. Ред движения ще направиш, докато дойде до една правилна мисъл. Затуй на физическото поле е необходимо да имате много хубави движения, който ви гледа, да му е приятно. Като четеш, като ходиш, че да се зароди желание у него да направи същото. Някой път си недоволен, че някои неща не ги разбираш. Не разбираш, затвориш книгата, след малко пак отвориш. Не се смущавай, че не разбираш работите. То е въпрос на светлината вътре. Нещата стават разбрани, когато имаш Божествена светлина. Нещата стават неразбрани, когато няма тази Божествена светлина. Неразбирането произтича от факта, че любовта отсъства. Обикновената любов е, която разсейва хората. Щом дойде любовта, ще има светлина, Божествената любов винаги носи светлина. Че Божествената любов носи живот. Щом дойде Божествената любов, сърцето работи, волята работи. Щом дойде човешката любов, има разсеяност, каша става. Мислиш, мислиш, нищо не излиза.

Та ще дойде гимнастиките да ги правим не по човешки, но по Божествено. Някои движения влизат в Божествения свят, някой път - в човешкия свят. Някои, като правите упражнения, казвате: „Стига толкова. Стига толкова сме се въртели насам-натам.“ Човек, щом стигне до крайния предел на човешките движения, ще престане да има тази форма. Дотогава, докато не може да направи тия движения, той ще бъде роб на условията. Една риба, която иска да излезе от лошите условия на водата, непременно трябва да превърне своите хриле на дробове и трябва постепенно да си направи криле. След това ще може да живее в новата среда. Та трябва дълго време да мислите, докато се образува един навик, едно желание за новата среда. Тази работа насила не става. Трябва да правите упражнение. То и с приказване не става. Всякога трябва да имате вътрешно желание. Любов трябва да имате. И със закон работата не става. Със закон за човешките упражнения, може. Но за Божествения свят законът е правилната мисъл, правилните чувства. Тогава може да се каже: законът на любовта е да имаш любов.

Сега ако ви попитам, какво резюме бихте направили дотук, на основните мисли? Колко основни мисли има?

Вие казвате: „Защо търсите Учителя отвън, търси го отвътре.“ Право е за Божествения свят. То е в Божествения свят вън или вътре, то е в Божествения свят. Някой казва: „Мене не ми трябва човешкото.“ То е право, ако си в Божествения свят. Човешкият свят е служител на Божествения. То е преддверие. Без него не може. То е обвивка, не може без него. Потребен е той. Ако търсите истината в Божествения свят, ще я намерите. Ако търсите истината в човешкия свят, тя е само отражение. Божественият свят се отличава от човешкия, че той е отвън и отвътре злато - противоречия няма в Божествения свят. В Божествения свят царят и работникът няма разлика. Царят е цар, работникът е работник, заедно вървят и се радват, че царят

е цар, а другият се радва, че е работник. Няма различие, както е на земята. Както в дома големия батьо носи малкото братче на гърба си. Големият се радва, че може да носи малкия на гърба си. Малкият пък се радва, че има такъв як батьо да го носи. Та като го срещнеш някъде, големият се хвали с малкия брат, а пък малкото братче се хвали с големия батьо: „Като моя няма такъв, да носи. Пехливанин е.“ Дотогава, докато правите различие, в човешкия свят сте. Като престанете да правите различие, влизате в Божествения свят. Сега вие имате желание да бъдете много големи хора. Един ден и то ще дойде. Желание не е лошо. Но в големия свят ще вършиш повече работа. Там се изисква да служиш повече на Бога. Има по-голямо служене, когато си голям. Малък си, по-малко служене. Голям си, повече ще служиш. Малък си, по-малко ще служиш. Малко знаеш, малко си отговорен. Много знаеш, много си отговорен. Малко знаеш, направиш погрешка, малко ще те бият. Много знаеш, направиш погрешка, много ще те бият. Навсякъде справедливост има.

Та като тръгнете да се отличавате по походката, като вървите, да ви е приятно.

Да чувствате, че ходите хубаво. Аз много пъти съм гледал хората колко са неспокойни. Седи една сестра, зад нея друга. Казва: „Не ме бутай. По-добре напусни този стол, стани. Щом не можеш да седиш в една среда, дай си мястото, да седнат другите.“ Стани прав. Щом и това не можеш, излез на опашката. Но да бъдеш спокоен. Не си нарушавай мира. Този човек не разбира като тебе. Мъчно е да се разбереш. Някой човек има по-гъсти влияния, материята е гъста, че като седнеш, влиянията не си хармонират. Та трябва да имате интуиция. Като влезеш, трябва да се оставиш на интуицията. Като се водиш по Божествения свят, той ще ти покаже да седнеш най-първо. Ще ти каже: там на еди-кой си стол. Ще наредят такива хора около тебе, с които си хармонираш. Влезе друг, и

той ще се нареди. Сега по човешки всеки иска предното място. Един ленив ученик, и на най-първия стол е ленив, способният и на задния да седне, пак е способен. Където и да е, да си намериш мястото. Не е лошо желанието на човека да бъде пръв. Но пръв по разбиране, пръв по мисъл, пръв по чувство, пръв по движение, че като правиш нещо, пръв да го направиш. Казва: „Аз не искам да бъда пръв.“ Да чувстваш, че онова, което правиш, на света го правиш. И хубаво е за самия човек.

Тия работи ще ги вземете и ще се стараете да направите едно вътрешно преобразуване. Гледам тук някои сестри да ги изкараме да научат упражнението. Има братя и сестри, които трябва да се поправят. Те вървят, обикалят като чекрък, много механически. Ако се оставите по внушението на Божествения свят, вие ще намерите правилното движение. Но много мъчно е, когато човек не е под влиянието на Божествения свят, тогава не ти стига умът. В Божествения свят движението става правилно.

Тази сутрин, като вървяхте нагоре към Витоша, ако ви се тури сто килограма злато на вас, кой може да го изнесе. Цялото нещастие седи там, ама половината да изнесем и после другата половина. Не, цялото да го изнесете. Тук няма нито един, който може да го изнесе. В дадения случай, което разбираш, то е Божественото, което можеш да приложиш. Една малка мисъл, която разбираш, то е богатството. Например вие давате царевица някому, оберете царевицата, изхвърлите [...] на царевицата. Но умният човек ги използва за лекарство, а пък тези листа, с които е обвита, от тях можеш да си направиш хубава рогозка. Отлична дреха може да се направи, много здравословна дреха. Сега от стъкло може да се направят хубави дрехи. Как може? От стъкло хората правят, че от царевица ли да не може да направят. Хубаво е.

Сега във всинца ви трябва да има желание човешкото във вас да го подчините на Божественото. Ще му кажеш:

„Слушай, учи се.“ Като се намериш в трудно положение, слушай и учи се. „Ама остарях.“ Няма какво да си остарял. Стари са умните хора. Никакъв цар не си ти. Ще работиш. Онзи иска да се излъже. Отсега не искаш да се учиш. Вие казвате: „Старият влязъл да оправи младия.“ Човешко честолюбие. Човек е пълен с честолюбие. По някой път не иска да се наведе, мисли, че прав трябва да седи като кол. Да кажем, някой честолюбив човек казва: „Не обичам да се покланям.“ Като се намери на зор, да видиш как се кланя, то е въпрос. Един цар, като има войска, не се кланя. Но като остане без войска, как се кланя.

Във всинца ви трябва да има желание да се оправи светът. Трябва да направим в света всичко. Трябва да започнем да мислим право. Да направим хората да мислят право. Всичките хора са свързани. Казвате: „В небето вече се изпълнява волята Божия.“ Невидимият свят постоянно работи върху земята, да приготви света да изпълнявате волята Божия в света. Каквото кажат, да послушат Бога. Сега ние като послушаме Бога, светът ще се оправи. Чрез писане на закони светът не може да се оправи. Като решим да вършим волята Божия, светът ще се оправи. Във всеки дом всичко лесно да става и няма да има противоречия.

Станете сега. *(Всички станахме.)*

33 лекция на Общия окултен клас
6 май 1936 г., сряда, 10 ч. 7 мин.

До стената на бивака на Витоша
след гимнастическите упражнения.

ВЯРА БЕЗГРАНИЧНА И ЛЮБОВ БЕЗГРАНИЧНА

"Добрата молитва"

Ще прочета първа глава от Евангелието на Иоана.

"В началото бе Словото"

Трябва разбиране. Разбирането е едно отражение. И простият си служи със светлината, и ученият си служи със светлината, както и онзи, чието съзнание е развито. Но между всички тях има голяма разлика. Простият вижда нещата на повърхността, той не може да вникне в дълбочината на нещата. Запример често се казва: „Имай вяра." Но на какво обосноваваш ти своята вяра, дали имаш вяра? Не можеш да имаш права вяра без любов. Вярата трябва да бъде обоснована на нещо. Без любов вярата не може да се прояви. И ако някой казва, че има любов, а не може да прояви вярата си, той не говори истината. Вярата, това е външната страна на любовта. Някой казва: „Гола вяра." Щом вярата ти е гола, тя е без любов. Някой казва: „В какво да вярвам?" Ще вярваш в любовта.

Сега, това са две положения, които трябва да бъдат ясни. Животът не може да се прояви без любов и без вяра. Казвам, това, което може да даде утеха на човека, това е вярата. Да вярваш. „В какво да вярвам?" Ще вярваш в Бога. „И после?" Ще вярваш в Духа. Няма да търсиш Бога, както търсиш някой човек навсякъде. И после, ако за любовта не можеш да направиш всички жертви, ти нямаш вяра, ти не разбираш какво нещо е любовта. Човек, който

е дошъл до вярата и до любовта, той е богат човек, той не е скържав. А какво имаш да се смущаваш, ако имаш всичко, кажете ми? Казвам, има неща, които сега трябва да се разрешат. Вие някой път се спъвате върху някои въпроси, върху маловажни работи. Например спирате се върху въпроса кой е чист, на кого мислите са чисти и на кого не са чисти, кой ви обича и кой не ви обича. Това са въпроси важни. Кой ще ви убеждава сега дали имате любов, или не? Вие ще кажете: „Как мислите, дали аз обичам? Как мислите вие, дали аз имам вяра?“ Това са второстепенни работи. И когато Христос е казал, че ако имате вяра колкото синапово зърно, можете да кажете на една планина да се премести и тя ще се премести. Ти си сиромах, нямаш нито пет пари в джеба си. И ако имаш вяра, каквото искаш, ще дойде. Само че казвате: „Кой ще извърши това?“ Че кой заставя светлината да иде от слънцето? Кой я изпраща, кажете ми? И кой изпраща тези слънчеви лъчи, да идват във вашите очи? И кой е онзи, който изпраща мир във вашата душа? Вие не сте мислили върху това. Вие виждали ли сте го? Не сте го виждали. Сега ще кажете, че това, което човек не вижда, то не е реално. То е степен на съзнанието. Пробуждане трябва у човека. Та казвам сега: „При сегашните условия, както сега е сложен животът, има други неща, които отвличат вниманието от важното. И те са важни, но важният въпрос за всинца ви е, че без любов вие не можете да турите основа на живота си. И ако в тази любов вярата спонтанно не изпъква в душата ви, и ако във всяка мъчнотия, тази, която се ражда във вашата душа, тази любов не може да се справи, вие не сте на правата страна.

Сега аз не искам да ви говоря върху въпроси, които могат да смущават вашето съзнание. Например вие се раждате в света и мислите да уредите живота си. Как ще го уредите? Ще го уредите според знанието, което имате. Най-първо вие имате една вяра, но колкото остарявате,

вие изгубвате вашата вяра. И най-после дохождате и казвате: „Я има онзи свят, я няма.“ Вие сте млади и мислите, че всичко можете да направите, но остарявате и казвате: „Мислех така, но то не било точно така.“ Така, както вие разбирате старостта, тя е старост без любов. Тази старост е без вяра, вие сте във въздуха, висите някъде. Това е, както едно обещание, както когато някой казва: „Аз ще направя еди-какво си заради вас.“ Обещават хората много работи, но в края на краищата работите не стават така. Божествените работи са извън времето и пространството. Това, което постоянно става у вас, то е Божественото, а не това, което може би в идната година ще стане или след един ден, но в дадения момент. Ти имаш тъмнина в себе си, но щом повярваш, веднага Божествената светлина иде и ти ставаш богат. Та казвам, ние говорим за първите християни. Кои бяха първите християни? Ако първите християни живяха едно време, сегашните от кои са? От последните. Кое е по-добре да бъде човек, от първите ли да бъде, или от последните? По-добре е да бъде от първите. Последните - това са огризките на нещата. Някой е сготвил, идва някой, но понеже е от последните, останали са само последните огризки. Това вече не е ядене. Някой казва: „Важно е първото в света.“ Но без онова вътрешно разбиране на нещата не може да даде нищо, с него нищо не се постига. Разбирането на любовта, която се изявява чрез вярата - това е истинското знание, с което човек всичко може да постигне. Има неща, които човек може да постигне и ще ги изгуби. Аз считам постигнати неща тия, които съставят една тъкан. Ако ти остаряваш, ти нищо не си придобил. Ако ти в младини придобиваш знания, а в старини изгубваш това знание, ти нищо не си придобил. Ако си забогатял и оставиш на децата богатство, ти нищо не си придобил. Това са заблуждения. И ти, и децата ти се заблуждавате. Това е външното разбиране. Тогава казва Христос: „Един е вашият Отец.“ Докато ти

мислиш, че имаш баща, майка, братя и сестри, че някои ти са по-близки, а някои по-далечни, това е обикновено разбиране. Ти трябва да считаш, че имаш само един баща. И ако ти за този баща не си готов да пожертваш всичко, ти не си го разбрал. Питам сега: кой е онзи, който ви обича? Той не може всичко да направи заради вас. Нищо повече. Светии имало едно време, но и те имали в себе си мъчнотии. Човек сам си разрешава известни въпроси. Къде стоят мъчнотиите в човека? В неговото недоверие. Той няма вяра. Някой казва: „Ти обичаш ли ме, или не?“ Казвам: „Ти вярваш ли в мене? Покажи ми твоята любов от вярата си, и аз ще ти покажа моята любов.“ Сега това е вътрешната страна. Иначе, както вие схващате живота, той не е реален. Един човек, който може да ви обещае нещо и да не го изпълни, не уповавайте на такъв човек. Казва той: „Дайте ми малко време.“ Никакво време. Кажи и свърши - нищо повече. Дойде някой, иска от тебе помощ. Този, който проси, той не познава Божия закон. Той казва: „Помогни ми за Господа.“ Това са обикновени работи. Онзи, който ще дойде да опита твоята любов, той ще дойде по друг начин. Тогава как ще го познаете вие? Способният ученик разбира учителя си. Нищо повече. И способният учител знае как да предаде урока си. Това, което е неразбрано, което създава междини, произвежда съмнения и човек казва: „Дали той вярва в Господа, дали вярва в Христа?“ Ако дойдем до положение да делим Христа, да питаме Кой е Христос, ние сме на кривата страна. Изявленията на Бога не могат да станат без Христа. Вярата на човека е изявление, а същината, това е любовта, която постоянно действа отвътре.

Сега, да дойдем до практическата страна. Разрешението на въпроса седи в любовта и вярата. Ти казваш: „Как ще прекараме живота си?“ Можеш да прекараш живота си като някой вол, можеш да прекараш живота си като някой кърт, и какво ли не. Но един начин има за прекар-

ване на живота: да разбереш живота не като кърт, нито като вол, но да разбереш живота както трябва. В какво седи любовта? Като срещнеш един човек, който те обича, светът пред теб ще се отвори. Христос казва, че Той е вратата. Онзи човек, който може да отвори за вас вратата на любовта, кой и да е, той носи вярата. Или аз наричам това разтваряне на вашето съзнание. Понеже всеки слънчев лъч, който пада върху някое семенце, който повдига семенцето, той е, който помага. Та всички вие имате нужда от Божествено проявление. Затова трябва да вярвате. Аз наричам тази вяра не сляпа вяра, а жива вяра. Друг въпрос се заражда сега. Вие ще кажете: „Ние от кои сме?“ Няма нужда да знаете от кои сте. В дадения случай ти може да бъдеш един запален въглен или един изгасен въглен. Нищо повече. Нали понякога виждате нарисувана една свещ, която гори. Това е едно заблуждение. На картина е само. Ти казваш: „Много хубаво е нарисувана свещта.“ Ако във вашето съзнание съществува, и вие уповавате на тази картина, че е много хубаво нарисувана, вие сте на кривата страна. Не че това не е хубаво, но това е едно отражение, а същината, реалността, тя е на друго място. Сега, като казвам, че реалността е на друго място, какви ли не идеи ще се родят у вас: какво нещо е реалността, какво нещо е онзи свят. Онзи свят е свят на любовта. Онзи свят е свят не на слепите хора, които виждат нещата отблизо, а на хората, които виждат отдалеч. Сега има много въпроси, които спъват хората. Те са странични работи във вашето съзнание и от тях трябва да се освободите. Говорят за кармата. Докато имате карма, вие още не сте дошли до любовта. Докато имате карма, вие още не сте дошли до истинската вяра.

Когато аз говоря за вярата, подразбирам вяра в любовта. Аз изключвам кармата. Няма какво да говорите повече за кармата. Колко години ви трябват, за да се освободите от вашата карма? Ако хвърлите земята върху слънцето, тя

в един миг ще се разтопи. Ако остане да топите земята, хиляди и милиони години може да я топите. Ако земята падне на слънцето, мигновено ще се разреши въпросът. И законът е такъв: ако във вашето съзнание има известни въпроси, които вие не можете да разрешите, това показва, че сте далеч от слънцето. Ти казваш: „След време то ще дойде, еволюцията ще дойде.“ Дяволите са измислили еволюцията. Те са политици. Ти казваш: „Еволюцията ще дойде и ние ще успеем.“ Бог е вложил в любовта всички свои качества и всяко нещо иде на своето време и се проявява. То е Божественото. Това не значи, че всеки ден ще придобиваш Божественото. То е вложено в тебе, ти ще се радваш на Божественото. Ти ще се радваш на проявеното в тебе. Тъй седи въпросът. Казвате: „Как ще познаем ние Христа?“ Питам, как Го познаха едно време и как ще Го познаят сега? Едно време и сега, безразлично е. Щом делите Христа, вие не сте Го познали - нищо повече. Щом мислите, че сте по-далеч или по-близо до него, това е човешко разбиране. Много страдания ще се родят. Вие започвате да четете една книга, която съдържа хиляда страници. Вие още не знаете на коя страница ще намерите най-важното. В какво седи важното? Важното е ядката. Това е любовта вътре. Любовта е възкресението. За да дойде любовта, ти трябва да възкръснеш. Когато се казва, че това е възможно, а онова е невъзможно, че трябват условия, това показва, възкресението още не е дошло. На болните хора много неща трябват. Трябва някой да ги вдига от леглото, но това още не е истинският живот. Любовта няма нужда от прислужници. Когато любовта дойде в душата ти, ти ще бъдеш един от онези, на които душата трепери да служи, да прояви Божията любов. Когато любовта дойде, ти ще бъдеш един от въодушевените, с голяма вяра, че можете да помагате. Всичко е възможно. Това е положението сега. Такова трябва да бъде вашето съзнание сега. Някой казва: „Ние не сме просветени

още.“ В какво седи просветата на човека? Тя седи в онова вътрешно разбиране на Божествения Дух. Бог няма да дойде да спори с тебе. Като дойде в тебе Бог, ти веднага трябва да разбираш дали Господ ти говори, или не. Има един закон: щом в душата ти съществува известно разединение или имаш раздвояване, имаш две мисли, Бог не се проявява. Там е човешкото разбиране. При Божественото проявление на човешката душа не остава нито сянка от съмнение в душата на човека. Ти казваш: „Ами дяволът може да ме излъже.“ Щом дяволът може да те излъже, това е първото безлюбие. Щом дяволът може да те излъже, това е първото безверие.

Та казвам, сега ще започнем с онзи живот, отдето иде възкресението. Няма да ви убеждавам дали това е възможно, или не. Болен си - ще опиташ вярата си. Сиромах си - ще опиташ вярата си. Слаб си - ще опиташ вярата си. Във всички положения ще опиташ реалното. Не какво светът мисли. Това е друг въпрос. От памтивека съществува неразбиране между хората, разни системи. И след хиляди години пак ще бъде същото. Това е друг въпрос. Светът няма да се оправи по този начин. Изобилие се иска, като дойде чистият въздух, той оправя всички неща. Като остане да дава по-малко, тогава имаме човешкия порядък на нещата.

Та казвам, новото разбиране на нещата и на живота седи в това не да се родиш и да остареш, не да се родиш и да умреш. В това вие имате вече сегашния порядък на нещата. Той спада към друга категория. Обаче, за което аз ви говоря, вие непосредствено трябва да го разберете. В какво седи непосредственото разбиране? Непосредственото разбиране няма доказателства. То едновременно само се доказва. Някой казва: „Трябва да го докажат.“ Има неща, които не се доказват. Това са опити. Съществува един жив опит. То е реалността на живота. Да имаш този опит, а не временни опити. Има опити, които хвърлят светлина

върху човешката душа. Когато Христос казва: „Аз съм пътят, истината и животът“, Той подразбира именно това начало, в което Бог се проявява.

Та казвам сега, ако ви не сте готови да пожертвате всичко, вие не сте разбрали вярата. Жертвата е външно изявление на вярата. Ако човек не е готов да жертва всичко, не така, обикновеното жертване, което вие разбирате, трябва да знаете, че не сте разбрали вярата. Ние подразбираме жертвата на Христа. Христос за кого се пожертва? Изгуби ли Христос нещо, след като се пожертва? Ние сега мислим, че ако пожертваме нещо, ние ще изгубим. Това е криво разбиране. Жертвата, това е естественото положение на вярата. Та казвам сега, в прочетената глава се казва: „В началото бе Словото.“ Сега какво ви спъва да вярвате, кажете ми. Вие казвате: „Ние вярваме.“ Но по какво се отличава вярата? Или по какво се отличава любовта? По този начин на разсъждение вие ще кажете: „Това са степени на съзнанието.“ Трябва да се освободите от временните безпокойствия. Ние сами трябва да се освободим. Има един начин за освобождение от временните безпокойствия в света. И ние ако не се освободим от временните безпокойства, ние не можем да опитаме Божиите велики закони, чрез които Той се проявява, ние не можем да опитаме Божиите блага. Как ще опитате любовта? Често хората опитват любовта и я изгубват. И казват тогава: „Беше едно време, но сега виждаме, че е празна работа.“ Не че е празна работа, но ослепелият човек казва: „Едно време аз виждах, сега не виждам.“ „Едно време аз обичах, а сега не обичам.“ Ако едно време си обичал, а сега не обичаш, къде е погрешката? Ти не си разбрал Божията любов. Човек, който ослепява, той е вън от любовта. И човек, който изгубва вярата си, той е пак извън любовта. Та казвам, често вие изпадате в мъчнотии. Как ще се прояви вашата чистота? Къде е критерият за вашите разбирания за чистотата? По сегашния порядък на неща-

та аз мога да представя въпроса така: имате един баща, нали? Той има няколко дъщери. Тези дъщери се считат за привилегировани, но ако дойдат други няколко дъщери, млади моми, около него, какво ще мислят дъщерите за баща си? Ще имат ли добри разбирания? Или ако при един женен мъж дойдат няколко млади моми, моми или жени, неговата жена ще счита това за нечисто. Аз считам целия свят за нечист. Всички хора ще кажат, че са чисти. Не, сегашният свят е свят на греха, нищо повече. Сега ще кажете: „Еди-кой си брат има много игриви очи. Очите му малко шовъркват*.“ Ако очите на този човек шовъркат, той не разбира този път. Не, брат е онзи, в когото ти не може да се съмняваш. Човек е онзи, който ви обича и у когото не можеш да се съмняваш. Сестра е онази, у която ти не може да се съмняваш. В дадения случай същността е вътре в нещата. Един малък пример: някои си братя някъде в провинцията купуват си имот за събрания. След като търсили, намерили най-после едно доста хубаво място, което и купуват. Разделят се. Някои казват: „Питахте ли Учителя да купите този имот?“ При първия опит, който Ева направила, пита ли Господа? И Адам питал ли Господа? Не го питаха нищо. Не е въпрос дали са го питали. Право ли е това, което правите? Нищо повече. Сега ще се събират няколко души да купуват имот. Ако аз съм на мястото на всеки един от тях, няма да търся двама или трима братя да купуваме заедно имот, но ще извадя двайсет и пет - петдесет хиляди лева и ще купя имота. Тогава у другите се ражда мисълта за недоверие и казват: „Вие искате да ни ограничите.“ Това е неразбрана работа. Какво ще ви ограничавам? Щом си сиромах, ти си вече ограничен. Щом си невежа, ти си ограничен. В какво стои ограничението? В онова вътрешно неразбиране. Бог постоянно ни казва: „Сине мой, не си на правата страна.“

---

* Шовърквам - щавам, играя *(диал.)*.

Има много неща, по които вие може да познаете истината. Казва се: истината ще ви направи свободни. Това е в дадения момент. Сега разрешението на някои въпроси, които предстоят, се намира в зависимост от любовта. Оплакват се от дрязги между тях. Някой дал къщата си под наем. Друга сестра от новото учение казва: „На моите наематели ще им дам пътя.“ Оставете сега тия ваши заблуждения. Щом имате наематели, вие не сте в учението. Щом сте женени, не сте в учението. Щом имате деца, не сте в учението. Щом имаш да вземаш, не си в учението. Така седи въпросът. Ако искате да разбирате Божия път другояче, ще си умрете по същия начин. Че имате някаква къща, това е друг въпрос. Имаме домове, които са направени, а имаме домове, които са неръкотворни. Имаме един живот, за който човек се приготовлява. Та казвам, сега ние трябва да дойдем до същественото. Бог е любов. Любовта носи живот, а този живот не може да се прояви без онази пълна вяра. Това значи, както Христос казва, да станете като малките деца, но не като глупавите деца. Казвате: „В какво ще вярваме?“ Онзи, който вярва, той има всичко на разположение. Сега това се отнася до онези вътрешни начини, чрез които вие трябва да се подмладите. Този начин, по който вие живеете, вие ще остареете, вие ще изгубите смисъла на нещата, смисъла на живота. Това е едно на ръка. Това е един временен въпрос. И то не е лошо, но това ще изчезне. Онова, към което вие се стремите, то е Божественото във вас. Това е до онези от вас, които са готови за новото учение. Тъй както сега се проповядва новото учение, те са го проповядвали по много начини. Новото учение не може да има никакви правила, всеки ще има свое правило в себе си. В новото учение ти не може да мислиш какво хората може да направят за тебе, но ще мислиш ти какво може да направиш за другите. После, в новото учение ти няма да мислиш къде ще излезе краят на нещата. В новото учение няма ника-

къв край. Всяко нещо, което има край, вие знаете какъв му е краят. Ние проповядваме неща без край. Те нямат никакъв край. Те имат начало, а нямат край. Сега аз ви проповядвам едно учение, което ви е понятно. Вие знаете какво нещо е любовта, но влизате в стълкновение - вяра нямате. Сега вие не знаете кой ви обича и кой не ви обича. Когато мислите, че някой ви обича, вие се мамите. Когато мислите, че някой не ви обича, пак се мамите. И в двата случая вие се мамите. Онзи, който се показва, че не ви обича, вие се мамите. И обратното е вярно. Който е познал истината, той никога не се спира върху въпроса, кой го обича. За него този въпрос е разрешен. И за мене този въпрос е разрешен. Има само Един, Който ви обича, нищо повече. Щом дойде у вас, във вашето съзнание въпросът, дали друг ви обича, вие сте на кривата страна. Има само Един, Който ви обича, Той е Бог. И нашата любов не е нищо друго, освен проявление на Божията любов. И тогава, докато ти мислиш, че любовта е само, няма да има никакъв спор. Щом любовта се раздвои в теб, ти си вече на кривата страна. И тогава в съзнанието ти въпросът за любовта остава неразрешен.

Та казвам, две неща сега са ви потребни: любов безгранична и вяра безгранична. Ние вярваме, че любовта и вярата са безгранични. Мислете върху любовта. Не я тълкувайте, не я обяснявайте, защото това, което се обяснява, то се затъмнява. Божественото знание носи вътре това, което човешкият език не може да изрази. Та казвам, тези две неща са потребни за сегашното ви съзнание, в новия живот. Едновременно има два живота, които функционират у човека. Единият е Божественият живот, човек се стреми към своята свобода, към първата свобода. Другият живот е този, който води към ограничение. Вие, хората, постоянно от една страна се освобождавате, а от друга се ограничавате. И тогава не можем да намерим истината. Тъкмо намериш истината, някой ти казва: „Ти се заблуж-

даваш.“ Тъкмо разбереш истината, друг ти казва същото. Аз уподобявам това на следното. Най-първо православните вярваха най-просто: ще се прекръстиш и това считаха за християнство. Дойдоха втори и те казват: „Ти трябва да повярваш в Христа и да изучиш Писанията.“ Дойдоха трети и казваха: „Не само трябва да вярваш, но трябва да се кръщаваш още.“ Ти можеш да се кръщаваш, колкото искаш - това е твоето вътрешно разбиране на нещата. Остане ли ти да уповаваш на онова, в което си повярвал... Сега някои казват: „Повярвай в Господа Исуса Христа и ще дойде спасението на тебе и на дома ти.“ Това е частично разбиране. Повярвай, това е външната страна. Другото е: възлюби Господа. Та казвам, ще съедините вие вътрешната любов с външната вяра. Повярвайте в любовта и после не се смущавайте от мисълта кой ще оправи света. Светът от памтивека е оправен. Хляб има са всички хора, но някои хора умират гладни. Но не от нямане на хляб. Те са чакали да им донесе някой. Стани, тръгни и търси хляба си. Не чакай да ти го донесат. Това е закон. Когато някое дете първо влезе в утробата на майка си, като преседи девет месеца, детето казва: „Не мога да търпя повече. Не мога да търпя, ще изляза.“ Майката казва: „Ще седиш още.“ То казва: „По никой начин, по никой начин. Девет месеца, не, ще изляза навън.“ И ако вие не сте дошли до положението да излезете от утробата на майка си, вие сте още деца. Ако вие не сте още в състояние да нарушите онези традиции, в които хората живеят, вие сте още деца. Всички тия традиции, всички тия пелени, всичко това е само до време. Ще се освободите от всичко това, те са били до време. Сега не е въпросът, какво ще стане с нас. Да му мислят другите, които идат след нас.

Та казвам, законът е: Божествената любов, която ви е повикала на живот, тя ви освобождава от всички ограничения. Няма да казвате на хората: „Аз съм свободен.“ Не, аз няма да говоря, че съм свободен. Аз ще действам

като свободен човек. Това е вътрешна свобода. И после аз разбирам свободата така: ако дойдете до това вътрешно разбиране, вие няма да имате спънки. Сега не разбирайте криво. От спънките лесно ще се избавите. Знание трябва сега. И за да се разреши вашият [...], за да го разрешите, за да бъдете щастливи, както търсите щастието, това е потребно: вяра безгранична и любов безгранична. Другояче ще се повтарят историите. Ти казваш: „Като ида на онзи свят, къде ще бъда?“ Никъде няма да бъдеш. Онзи свят, това е едно заблуждение. Онзи свят - ти си вътре в Божествения свят. Ако ти съзнаваш това, ти си в онзи свят. Можеш да се качиш на най-високите места, а можеш да слезеш и на най-ниските места. И Давид, като разбираше това, казваше: „И в ада да се скрия, и там е Твоята ръка.“ Дето е Бог, там е рая. Когато Бог е скрит, там е дяволът.

Та казвам, сега две неща са нужни на хората на новото учение: вяра безгранична и любов безгранична. С тези неща ще се разрешат, ще се уредят всички въпроси.

Уреждайте всички въпроси - нищо повече. Някой казва: „Ами аз нямам ли право?“ Остави това настрана. Търсете правото, което Бог е турил у вас. Търсете Божественото право. И ако искате, оставете Бог да търси вашите права. С вашето право в света няма да се занимавате. Оставете Бог да го търси. Търсете правото, което Бог ви е дал. Онези, които разбират така, у тях нещата ще растат по-бързо. И тези мъчнотии, дрязги, които сега имате, те след време ще се ликвидират.

“Божията Любов носи пълния живот.” (три пъти)

6 ч. 15 мин.

34 лекция на Общия окултен клас
1 юли 1936 г., сряда, 5 ч. сутринта
София, Изгрев

УЧЕНИЧЕСТВО

“Отче наш”
“В начало бе Словото”

Ще прочета десета глава от Евангелието на Иоана.

“Духът Божи”

Необикновените работи имат сила в живота. Изобщо всички търсят лесните работи. Няма по лесна работа от това да се занимаваш с една прашинка или да въртиш една въртележка някъде. Питам: онзи ученик, който иска да прогресира в живота си, той не трябва да търси лесните работи, той трябва да прави усилия. Лесните работи всеки ги знае. Има неща, които не изискват дълбока мисъл. Те са просто един навик.

Та казвам, при сегашните условия онази мисъл е ценна, която е необикновена. Но необикновените мисли изискват по-голямо усилие. В това именно седи ученичеството. Ако е въпрос само да преповтаряте едни и същи неща, няма какво да се учите. Та ценните работи седят в това, което никога не е минавало през ума ви. И Писанието казва: „Нито в сърцето на човека, нито в ума му е идвало това, което Бог е приготвил заради него.“ Та казвам, за ученика е важно онова, което Бог е приготвил. Друг е въпросът, когато някой казва, че тази работа не е лесна. Наука е това, което човек може да се ползва. За да може човек да се ползва, той трябва да събуди ония скрити сили в себе си. Защо? Понеже ученичеството не е за всички. Ако всич-

ки можеха да бъдат ученици. Това е един труден въпрос. Ученикът трябва да има светла мисъл. Но въпросът не е какво ще спечели човек, но и какво няма да спечели. Реално в света е това, което става с човека заедно. А пък има неща, които не стават с човека заедно. Най-първо човек трябва да разграничи онова, което е потребно заради него. Например в една цветна градина или в един обед, който човек може да има, той трябва да разграничи кое му е потребно. Какво може да му достави един обед? Като е приел един обед, кое е онова, което може да стане с него? След като приеме един добър обед, човек заспива. Това, което приспива човека, то не носи никакво знание. И после, другата страна е, че в лесното, което човек търси, и там няма никаква придобивка. Казвате, че тази е лесна работа. Човек се изпитва в мъчните работи на живота. Това, което не е мъчно, неговата ценност не е дълготрайна. Сега, да вземем един въпрос от съвременната математика. Да допуснем, че имате числата от едно до десет. Какво съдържа всяко едно от тия числа? Всяко число може да представи малък размер от енергия, от сили, които могат да бъдат едва забележими. И онези хора от древността, които са изучавали Божествената мъдрост, са полагали големи усилия. Божествената мъдрост не е лесна работа. Когато човек дойде до Божествената мъдрост, той трябва да се радва, че е дошъл до нещо съществено, което може да проучи. Да допуснем, че вие се намирате в живота на един кръг, като младата мома, която може да играе на хорото. Това е най-лесната работа. И след това тази мома може да се ожени, може да има деца. Мислите ли сега, че това, което тя е извършила, е нещо съществено? В несъществените работи се крият съществените. Ние казваме винаги, че несъществено е онова, което те залъгва. Всякога могат да те измамят с онова, което не е съществено. Могат да ти продадат един плат, който не е съществен. Та казвам, при сегашния живот човек трябва да намери онова, което

е несъществено. Христос казва: „Както Отец Ме учи.“ И всеки от вас трябва да каже като Христа. Христос казва: “Както Ме е Отец научил, за да науча другите.“ И всеки един от вас трябва да се интересува от онова, което Отец ще го научи. Затова съзнанието ви трябва да се пробуди. Мислите ли, че да бъде човек ученик е лесна работа? През колко фази трябва да мине, докато дойде до онова пълно разбиране на нещата. Онези, които не са запознати с Божествената мъдрост, те мислят, че това е лесна работа и казват: „Както Господ ме е научил.“ Това, което е лесно, не е Божествено. И това, което е мъчно, то е Божествено. Мъчните работи са Божествени. Казвам, при сегашните условия вие, като ученици на една окултна школа, трябва да имате предвид материала, който трябва да проучвате, не трябва да го знаете. Например често казвате: ние не живеем добре. Не е важно, че не живеете добре на земята. Кой е истинският начин за живеене? Да кажем, че вие считате, какво всички хора не живеят добре, а при това вие не живеете добре. По кой начин ти познаваш, че именно ти си в правия път? Да мислиш, че само ти живееш добре, а другите не живеят добре, ти си на крива посока, ти си в заблуждение. Истинският ученик не се заблуждава от така наречените лъжливи заблуждения. Те са сянка на нещата. Като дойдеш до Божествените работи, никой не може да те излъже. Сега, какво имате в себе си, което сте почнали да проучвате? Вие считате, че някои работи ще ги проучвате, след като заминете за другия свят. Това не е ученичество. Ученичеството седи в следното: ученикът трябва да има един предмет, който да проучва. Вземете например сегашната музика. Мнозина мислят, че и без да бъде човек музикант, може да влезе в Царството Божие. Не, не е така. Питам: какво ще ви коства да направите едно малко усилие в това направление, да опитате истината по този въпрос? С малки усилия ти можеш да придобиеш нещо. Но какво може да те ползват тези усилия, това е

важното. В пътя на твоето съзнание има един свят, който разграничава нещата. Ти, като влезеш в този свят, няма да се намираш в смущение. Онзи, който се смущава от малките, от ежедневните работи на живота, той още не е разбрал дълбокия смисъл на ученичеството. Не че като влезете там, всичко ще ви бъде ясно, но вие трябва да имате ясна представа за предметите, които изучавате. Някои предмети ще ви бъдат по-близки, някои по-далечни. Вие ще знаете отношенията на нещата, на предметите, които са близо или далеч от вас. Във всеки даден случай вие ще се интересувате от онова, което е близо до вашето съзнание.

Следователно цялата сегашна философия се заключава в това, да проникнем в Божественото знание, което принася полза на човека. Христос казва: „Което Ме е Отец научил.“ Сега вие ще се спрете върху цитирания стих: „Както Ме е Отец научил.“ Но знаете ли какъв дълбок смисъл има в онова, което Отец ме е научил? Аз правя следното сравнение: едното е бъдещата възможност, а другото е изкуство. Първият случай представя цигулар, който слуша един виртуоз да свири и казва: „За в бъдеще и аз ще свиря тези парчета.“ А вторият случай, изкуството представя един цигулар виртуоз, който може да свири и най-мъчните парчета. Питам: кое е онова, което вие трябва да учите сега? Лесните работи ли? Не, в сегашните окултни школи много ученици се заблуждават, като казват, че еди-какво си е невъзможно. Обаче те трябва да имат предвид, че знанието е вътрешна придобивка. Да допуснем, че някой казва какво разбира, как са поставени нещата. Питам, как ще проверите, че знаете това, което ви трябва? Много пъти ние цитираме думите на Христа: „Аз съм пътят, истината и животът“. Какво разбирате вие под думите път, истина, живот? Това е една широка област. Вие цитирате нещата, без да ги знаете, без да ги разбирате. Аз мога да уподобя това положение на следното. То е все едно, кога-

то близнете малко от едно ядене и не ви дават повече от него. Питам: при едно такова близване на работите какво можете да придобиете? Този пример за яденето е само за сравнение, да видите какво представя придобивката. Като дойдете до съвършената астрология, вие казвате: „Каква е зодията на този човек? Каква ще е зодията му?“ Ако се учи добре, зодията му ще бъде добра. Ако не се учи добре, зодията му ще бъде лоша. После казвате за някого: „Какво ли ще му дойде до главата?“ Човек, който не се е учил, всякога ще му дойде нещо до главата, нищо повече. Това още не е наука. Казвате: „Каква ще бъде моята съдба?“ Не е въпросът за вашата съдба, но въпросът е какво можете да научите в пътя, по който вървите. Аз съм слушал мнозина да казват, че нищо не са научили. Да, наистина те не са научили нищо. Ако мислят, че за един-два деня могат да научат много нещо, те се самозаблуждават. Божественото учение не е халваджийска работа. То не е нещо, което може да се отреже и да се опита. Това може да се опита.

Та казвам, учениците, които влизат в школата, за да изучат Божественото учение, трябва да имат всичкото съзнание за това. Както ви гледам тук, това не е още никакво ученичество. Казвате, че нищо не знаете. Когато казвате, че нищо не знаете, това значи, че всичко не знаете, нищо повече. Аз наричам знание това, което може да се приложи. Един глас, който едва можете да чуете на стотина метра, той не е същински глас. Истински глас в природата е този, който прониква навсякъде. Човек отправя своята мисъл нагоре и мисли, че Бог е много близо до него. Не, това, което прониква вътре, което може да ти помага отвътре, това е същественото. И това, което може да те занимава, дали други знаят повече от теб, или не, това не е съществено. Ти казваш: „Той не знае даже колкото мене.“ Не е въпрос колко аз зная. Същественото е имам ли аз истината. В пътя на истината ли съм аз?

Сега понякога ние се ограничаваме с това, което не ни освобождава. Дотогава, докато ти имаш топка в сърцето си, ти не си в пътя на истината. Някой казва: „Какво зная аз!“ Не е въпрос дали си ученик, или не. Важно е дали имаш предмети, които изучаваш и дали това, което учиш, занимава само тебе. Защото има значение за твоето вътрешно просветление. И всички ония ученици, които са с тебе, те сами ще дойдат. Всеки ще придобива повече или по-малко според опитността, която има. Учениците се допълват едни други. Това не е състезание, както в една обикновена школа. Някой казва: „Аз зная повече от него.“ Питам: „Какво можеш да знаеш повече?“ Като вървим по този път на разсъждение, виждаме, че първо вие трябва да дойдете до процеса на изпразването, да се освободите от непотребните неща, които знаете. Те са преходни степени на същественото, което вие трябва да научите. И тогава вие ще се намерите в положението на онзи слепия, който казва: „Едно време бях сляп, но сега вече виждам.“ Виждането е процес на отваряне очите на слепия. Това е важното. Важно е разбирането. Вие трябва да правите различие. И това разбиране, то ще ви освободи. Човек, който разбира, само той се освобождава. Като ме слушате, може би мнозина от вас да се обезсърчат и казват: „Какво съм добил в света?“ Нищо не си добил. Казваш: „Какъв е смисълът на живота?“ Този път, по който ти вървиш, няма никакъв смисъл. Смисълът на живота е в онова дълбоко съзнание, което те учи отвътре. Като влезеш в това съзнание, няма да се обезсърчаваш, както сега. Казваш: „Много ми дотегна да живея между хората.“ Че ти никога не си живял между хората. Тъй както днес живееш, това е едно забавление. Ти още не си живял както трябва. Ако почнеш да живееш между хората, тогава ще видиш другата страна на живота. Това, което е товар за твоето съзнание, то още не е живеене с хората. Та казвам, изисква се от вас едно вътрешно разграничаване, какво знаете и какво не знае-

те. Аз турям следното разграничаване. Вземете например пението. Който се е научил добре да пее, у него нещата възкръсват. Онзи, който се е научил добре да пее, у него нещата възкръсват. Онзи, който не се е научил добре да пее, у него нещата се развалят. Питам, след като сте пели дълго време, хиляди години, какво сте добили? Вземете думата „Бог“ или израза „Бог е Любов“. Питам, какво си разбрал от тази любов? Казваш: „Ти не взимаш тоновете правилно.“ Кажете ми как да ги взимам? Това е въпрос на упражнения. Това е едно вътрешно изкуство. Когато човек дойде до това положение, да пее по този начин, той ще разбере какво представя истинското пение.

Сега аз не искам да омаловажа онова, което сега преминавате. Но вие отсега нататък трябва да учите. Може би след хиляди години да вървите все по същия начин, но животът за вас ще има все същия смисъл. А като дойдете до същинското знание, това, което хората наричат любов, това подразбира хармонизиране на хората. И понеже нямате още същинското знание, вие се обезсърчавате и казвате: „Няма какво да се учи.“ Не, много още има да се учи. Ти още не си намерил пътя, по който трябва да се учи. Ти можеш да прекараш един живот, втори, трети, четвърти, но това нищо няма да ти предаде. Христос казва: „Както ме е Отец научил. Имам работа, която трябва да свърша. Колко е утеснена душата Ми. И тази работа трябва да я прекарам и да науча от нея онова, което трябва.“ Сега вие схващате другата страна на Христовия живот и казвате: „Христос се прослави.“ Вие още не знаете какво нещо е прославянето в света. Вие схващате външната страна на живота. За да разберете Христа, вие трябва да влезете в Неговото дело. Неговото дело трябва да бъде и ваше дело. Това е положението сега. Казвате, че то е на Христа делото. Божието дело не може да бъде на Драган, Стоян, Петко, то е едно учение. И когато ти се научиш да разграничаваш и да възприемаш нещата, ще разбереш

Божественото учение. Казвам, нужно е за всичко вътрешно разбиране. Ще кажете: „Какво представя вътрешното разбиране?“ Вътрешно разбиране наричам това, което никога не потъмнява. Онова обаче, което е проблясък само, както слънцето сутрин изгрява и вечер залязва, то е на физическия свят. Дотогава ние ще вървим, докато излезем от границите на физическия свят. След това ще влезем в границата на духовния свят, дето няма да има никакъв залез. Във физическия свят всякога ще има известни междини. Има неща, които може да се пропуснат там.

Та казвам, вие трябва да влезете в онзи път на онази вечна светлина. Някой казва, че тази светлина е непоносима. Не, непоносима е само за ония, които не са в пътя, които не са приспособени за пътя. Казано е в Писанието: „Онези, които чуят гласа Му, ще оживеят.“ Добре, тогава ще дойдете до същественото. Ако сте чули гласа и сте оживели, питам: от какво можете да се смущавате? Ако пък мислите, че едно време е било само така, нищо не сте разбрали. Казваш: „Аз знаех, но сега пак потъмнях.“ Това е една неразбрана философия. Който казва така, той е още на физическия свят. Сега това може да не ви е приятно, може да искате големи ценности, но и тия ценности, които днес имате, един ден и тях ще изгубите. Те са много нетрайни. Апостол Павел казва: „Като бях в детинството си, като дете мъдрувах, но като станах мъж, имам вече опитност.“ Ти мислиш, че като си станал мъж, че си израснал. Това е само едно заблуждение. После ще дойдете до положението да се чудите на себе си и ще кажете: „Какво съм научил досега? Във всяка школа съм минал, но какво съм научил?“ Все трябва да има някакви ценности, които сте придобили.

Сега другата страна на въпроса. Ще кажете: „Аз не съм научил нищо, но и той не е научил нищо.“ Това не разрешава въпроса. Дали аз, или той, дали аз съм научил нещо, или не, дали той е научил нещо, това не разрешава

въпроса. Трябва да имате вътрешна светлина. Божествена светлина, която да внася тази свобода. Сега аз говоря за истинското знание. Не че това, което имате, не е знание, нито придобивка. Вие имате някакви придобивки, но когато влезете в Божествения свят, всички тези придобивки ще образуват едно цяло. Те няма да бъдат разпокъсани. Та най-първо трябва да се освободите от вашите заблуждения, без да се обезсърчавате. Защото и да се обезсърчавате, и да не се обезсърчавате, това е безпредметно. Какво нещо е заблуждението? Това, което не е. И кое не е заблуждение? [...] наука подмладяване. То е истинско знание. Влизане в процеса на подмладяване.

И тъй, вие дохождате до въпроса кой е намерил досега истината? Това е един въпрос, който всеки от вас трябва да разреши и да намери истината за себе си. Вие не можете да питате някого: „Как мислиш сега, аз намерил ли съм истината?“ Казвам сега, казано е: „Както Ме е Отец научил.“ От толкова хиляди години Отец заедно с Христа ни учи чрез големите страдания. Мнозина мислят, че Христос няма страдания. Не мислете така. Има страдания Христос. Ако мислите, че Христос няма страдания, това е неразбиране на въпроса. Той има страдания, но не обикновени. Чрез страданията заради нас Христос се е домогнал до нашите души и по този начин иска да ви просвети. Ще дойдат големи страдания. Ако тези страдания донесат онзи плод, който очаквате, страданията са на мястото си. Но много пъти човек може да страда, без да е придобил нещо. Казвам, като ученици вие ще се замислите в себе си какво сте добили и какво имате да придобивате. Някои ще кажете: „Отщя ми се вече да живея.“ Не, това е въпрос предрешен. Искаш ли да живееш, или не искаш, това е друг въпрос. И като искаш да живееш, и като не искаш да живееш, животът ти ще бъде все един и същ. Ти казваш: „Искам да умра.“ Това е неразбиране. Ти от едно положение ще минеш в друго. Но при Божествено-

то положение ти ще се освободиш. Когато човек добие истинското знание, той ще се освободи. При него целият му живот ще просветне. И тогава няма да му бъде мъчно, как живеят хората. Сега ние искаме да оправим света така, както разбираме. Как ще го оправим? Казвам, трябва да имате една норма. Тази норма аз наричам любов. Тя е една мярка, с която трябва да мерите нещата. И тази мярка се отнася само до вас. Тя ще осмисли вашия живот. Щом осмисли вашия живот, тя ще осмисли всичко.

Тайна молитва

6ч. 5 мин.

35 лекция на Общия окултен клас
8 юли 1936 г., сряда, 5 ч. сутринта
София, Изгрев

Небето ясно, времето тихо и топло.

НАВРЕМЕ

“Добрата молитва”
“В начало бе Словото”

Ще прочета първите единадесет стиха от осма глава от Евангелието на Иоана.

“Духът Божи”

Имате ли зададена някоя тема? Не. Пишете тогаз върху темата „Ползата от човешките въздишки“. Тая тема може да се види маловажна, но една въздишка много струва. Човек, като въздиша, изправя много работи. Вземете - вие всички знаете да смятате, нали - вземете едно число с десет цифри. Едно число с десет цифри представлява известна материя. Можете ли да си представите нейната тежест? Веднага да я изчислите? Тая материя трябва да се пренесе от едно място на друго. И колко хора трябва да я пренесат? Или ако вземете вие за себе си: колко милиона години ще ви трябват, за да я пренесете от едно място на друго. Сега за сега учениците се занимават с много прости задачи.

5 + 5 колко правят? *(“Десет.”)* 5 - 3 колко правят? *(“Две.”)* Да кажем, че имате тия числа:

- 6
+ 5
: 7
x 9

Сега, кои са тия закони, които заставят числото да се мени? Да кажем, че извадите едно число от друго. Те са прости числа. Някой път можете да извадите един човек. Като извадите един човек от къщи, какво става? Вие ще кажете: това са обикновени работи. Излязъл от къщи. Но някой път като го извадите от къщи, образува се цял един процес. При този случай трябва ви сега знанието да предвидите. Да кажем, като извадите някого, какво ще стане след една година, след две години или след три, четири или пет години? Ако извадите една въшка от главата, какво ще стане? Ще се освободиш от едно нещастие. Питам сега: ако турите една въшка на своята глава, колко въшки ще се родят от тая въшка на твоята глава? Например твърди се, че във вълка не могат да стоят някои паразити, във вълчата кожа. Но овцата, чиято вълна е мека, в нея паразитите живеят. Питам сега: ако дойде една въшка на главата ти, трябва ли да дойде някой ангел от небето с гребен да я извади? Защото слабите ученици, като не знаят нещо, казват: „Не се решава тая задача." Решат му задачата и той отива с нея. Силата на човека се показва в това, което той сам може да направи. Има неща, които можете да направите с другите заедно. С десет добри певци вие можете да пеете заедно. Но ако останете сами, работата не върви. Затова учениците се събират на групи да учат. Сам човек да учи е мъчно. После, да учи човек, трябва му и вдъхновение. Не е лесна работа човек да учи. Трябва да има една подбудителна вътрешна причина, за да го застави да учи. И после, знанието всяка година се увеличава. Знанието е като дрехата. Днес гледаш един човек с едни дрехи, утре го гледаш с други. По дрехите някой път ще го познаеш. Но трябва да обръщаш внимание. Не само това. Някой път трябва да учиш неговия вървеж, неговия говор. По колко начина се познава? По много начини се познава. Вземете една овца. Има хиляди овци. Пръснати са агънцата. Като тичат, агънцето

познава майка си и майката познава агънцето си. Питам сега: овцата като е толкоз невежа, кое е онова, което подшушва на майката кое е агънцето? Няма голяма външна разлика, но тая овца познава по ония трептения, които агнето има. Сега, ако вие не можете да разпознавате вашето агне, можеш ли да бъдеш ти майка? Ако тая овца не може да познае, колко причини има, които може да я заблудят? Ако майката е болна, тя не се интересува, има нещо, което отвлича нейното вътрешно внимание. Вие казвате: „Тия работи не ме интересуват“ и ще се занимавате с някои философски работи. Философски работи, но тия философски работи са свързани с малки причини, които могат да отвлекат твоето внимание. Можеш да кажеш: „Това мен не ме интересува“. Тогаз как ще изучаваш себе си, ако ти не можеш да правиш тия тънки различия вътре в тебе. Например някой от вас не може да смята и го е срам. Имаш известни центрове на главата. Тия центрове у някои хора са по-добре развити, а у някои - по-слабо. Затова едни знаят да смятат. Има хора, които знаят да изучават езиците по-лесно. Изучили са един, два, три, четири езика, но пък има и някои, които, след като са учили седем години френски в гимназията, едвам могат да запитат един въпрос. Кои са причините? Причините са в майката и бащата. Ако майката е даровита по езиците, това дете, което прилича на майка си, ще бъде даровито. Ако бащата е даровит по езиците, талантлив, дъщерята, ако прилича на баща си, и тя ще бъде талантлива. Добре, сега вие може да кажете така: „Защо Господ не ми даде добър баща?“ Добрият баща и добрата майка се дават на добрите синове и на добрите дъщери. Сега, това е външната страна. Вие схващате живота много тясно. Казвате: „Мен много наука не ми трябва.“ Е, какво ти трябва? Три пъти да ядеш на ден. Добре, три пъти на ден хубаво да ядеш. Откъде ще вземеш сега тия пари при сегашните условия? Три пъти: всяко ядене ти коства по тридесет лева, колко

струва тогаз за един ден? Деветдесет лева на ден. За една година колко пари ти трябват? Това е само за ядене. Това ще отвлече твоето внимание и ти няма да можеш да учиш. Ако много ядеш, няма да можеш да учиш. Ако малко ядеш, пак няма да можеш да учиш. Казват, че светиите много малко са яли. Те подбират храната си. Всичките храни не носят еднакво количество хранителни вещества. Ако вие не се храните добре, няма да можете да учите. Ако вашият стомах има известно разстройство, това разстройство ще се отрази веднага. Ако си певец, няма да можете да пеете. Ако си на служба, работата си няма да можете да извършите добре. Сега казвате: „Късметът на човека.“ Казват, че някой човек е много късметлия. Ако можеш да ядеш хубаво, късметлия си. И ако хубаво ядеш, законът е такъв: ти добре ще се учиш. Ако знаеш как да ядеш, ще се учиш добре. Вие считате, че яденето може да става как да е. Една храна, като я вземеш, колко пъти трябва да я прекараш през зъбите си? Ако я прекараш достатъчно пъти през зъбите си, тая храна ще ти причини добро. А пък ако я обърнеш няколко пъти и я глътнеш, съвсем друг ще бъде резултатът. При сегашния живот, ако търсим нещастията, ще ги намерим в малките работи. Много болести произтичат от яденето. Оттам са произлезли много неприятности - от яденето. Първите хора в хигиенично отношение направиха една погрешка - промениха храната си. Първите хора, които бяха плодоядци, нещастието за тях дойде от това, че станаха месоядци. И сега какво бихте казали, ако ви кажа, че Ева съгреши, понеже яде печена кокошка, и Адам съгреши, понеже яде печена кокошка? Има два вида храна в света: едната храна е сладка, а пък другата храна е кисела. Сладката храна дава мекота, а пък киселата храна дава активност. И ако не знаеш как да примесиш сладката и киселата храна, тогаз ще се зароди едно състояние неестествено. Всички сте философи и казвате: защо да е така? Как трябва да бъде?

Казваш: „Защо сега е така?“ Тебе те интересува защо сега е така. Де е отговорът? Ти казваш: „Този човек не е хубав, не е красив.“ Е, какъв трябва да бъде красивият човек? Например ти не си красив, защото устата ти не е на този размер, който е турен първоначално. Устата ти не са толкоз големи, те са по-малки. Или ти не си красив, понеже очите ти са много големи. Може очите ти да са големи като на някой бухал. Ти казваш: „Не съм красив.“ Тогаз, в какво седи външната красота? Знаеш ли колко трябва да бъдат големи очите ти? После, колко трябва да бъдат големи веждите ти? Каква трябва да бъде тяхната дебелина, колко трябва да бъдат тънки? Това са основни работи. Най-първо какъв трябва да бъде носът ти? На някои хора носът е завит. Трябва да се нарисува хубаво. Може носът да е вдлъбнат. Или е по-дълъг твоят нос. Не зависи от тебе, че ти е дълъг носът или къс. Тогаз ще заприличате на онзи царски син, който се женил, и неговата възлюблена имала много къс нос. И всички придворни, за да го утешат, се събрали и почнали да доказват от историята, че Клеопатра имала такъв нос, и пак била умна. Клеопатра в едно отношение била умна, а пък в друго отношение не била умна. Един човек с къс нос отчасти е умен.

И сега в дадения случай, когато ти се храниш, когато ти мислиш, известна част от тая храна ще отиде в носа ти, някои части ще отидат във веждите, други в очите, в клепачите, в устата. Ще се разпредели храната. Вие сега обръщате внимание само на оная хубавата страна, на приятността, която ще ви причини известно ядене, без да вземете в съображение, че тая храна, като е приятна, трябва и правилно да се разпредели. Това са външни страни. Тя трябва да се разпредели в очите, във веждите и пр. После, във всяка една мисъл всяка една

частица от храната има си своето предназначение, трябва добре да функционира. Вземете един цигулар. Един цигулар иска да има хубава цигулка, после хубави струни за цигулката си, после хубав лък. После, колкото и да е добра цигулката, и струната придава нещо на цигулката. Струни, направени от ципата на вълчи черва, и струни, направени от ципата на овчи черва, не си прилягат. Ако туриш вълчи и овчи струни на едно място, не можеш да свириш добре. Вълчите струни - така казват сега, аз не съм го проверил, сега цитирам каквото казват, цитирам другите авторитети - една вълча струна къса овчите струни. Питам сега: ако ти употребяваш сладката храна и употребяваш киселата храна, какво ще стане с тебе? Ако искаш да имаш разположение, трябва да ядеш сладко. А пък ти трябва и енергия, трябва ти някой път и кисела храна. Тогаз трябва да знаеш закона, каква част ти трябва кисела храна в дадения случай. Ти казваш: „Мен ми трябват пари.“ Много хубаво, но тия пари ти трябват, ако си здрав човек. Ако си болен, тия пари в нищо няма да ти служат. Хубавите работи в света са полезни само при една душа и при един организъм, който е здрав и добре устроен. Та най-първо всеки един от вас трябва да тури в ума си, че той трябва да има една отлично тяло. Той трябва да има в себе си известни качества, които да се менят. Има неща във вас, които ще се изменят, но има известни качества, които ако се изменят, и ти ще се измениш, и няма да можеш да познаеш себе си. Питам: защо човек трябва да познава себе си? Да познава себе си, това е изходната точка. В този живот три положения има, от които човек трябва да изхожда: той може да изхожда от себе си, може да изхожда от едно общество, и най-после, най-далечната точка, той може да мисли за Бога. Онзи, който може да намери опорна точка у Бога, той лесно може да разреши много въпроси. Хората са свикнали така сега. Да кажем, че вие имате един отличен учител. Някои

деца казват: „Много е учен нашият учител.“ Питам: този отличен учител може ли да предаде нещо на децата? Може да предаде, ако те се учат. Но той иначе няма да бъде в никаква полза. Той е учен за себе си. За някой човек казват, че е добър. Но той от своята добрина може ли да ти предаде нещо? Той може да ти предаде, може да те научи. Вие казвате: „Какво да учим вече?“ Теб ти дотегна да вярваш. Че няма да вярваш само в едно нещо. Ти ще вярваш в хиляди работи. Ако искаш да се стимулираш, ще седнеш, ако си стар, ще вземеш огледалото. Старите хора не се интересуват от огледалото. Казват: „Какво ще се оглеждам?“ Ще вземеш огледалото и като учен човек, като се оглеждаш, трябва да се измениш. Колко хора можете да намерите днес, които могат да се изменят? И търсят досега оная вода, която продължава живота, която изменява човека. Алхимиците са поддържали, че една малка капчица от едно вещество като влезе вътре в организма, ти съвсем ще се измениш и ти сам не ще можеш да се познаеш. Хубаво, сега трябва да се знаят отношенията. Например говорят за красотата. Защо ви е красота? Тя си има своето предназначение. Или някой път можем да говорим за човешкия глас. Силата на човека седи в неговия дух, в трептенията му. И щастието на човека зависи от трептенията на човешкия говор. А пък това зависи от неговото мислене. Казваш: „Защо трябва да мислим добре?“ От доброто мислене зависи твоето щастие. Ще кажеш: „Как?“ Можеш да попиташ кой е добрият говор, да знае човек как да говори. Човек трябва се да научи как да говори, трябва да има дикция в говора. Казват на френски: „Parlez-vous francais?“ *(Учителят изговаря тия думи по два начина: първия път грубо и втория път - нежно.)* И когато изучаваш един език, ще го изучаваш така основно, че като произнасяш известна дума, да се учудва другият на оная дикция, на оная мекота. И единият, и другият пее. В какво седи хубавото пение? Тайната е, че ония велики-

те певци са се научили как да произнасят. Някой от вас сега може да изпее нещо. Коя песен обичате вие? Старите хора изобщо: „Не си струва ние да пеем, нека да пеят младите.“ Обаче щом човек почне да не пее, работите му остават назад. Не вземам само външното пение, но като престанеш вътрешно да пееш, в душата си. Казано е: пейте и възпявайте Господа в душата си. И като започнете да пеете вътрешно, ще се измени животът ви. Някой път вие ставате меланхолични. Ти ще отидеш да просиш от някой човек. Ще те изпъдят. На друго място пак ще те изпъдят. Представи си, че си даровит човек. Нямаш пари. Ще седнеш на пътя и като изпееш хубаво, който мине, и ще ти даде нещо, и ще ти каже: „Ела да ми попееш пак, аз искам да те чуя пак.“ Сега те са обикновени работи. Вие казвате сега, фантазирате вътре в себе си, че животът ви ще се нареди така и така. Може да се нареди. Вие ще приличате на ония двамата певци: единият бил отличен, даровит. И другият казва: „Ти ще пееш, а аз ще събирам парите.“ Защото, ако даровитият пее, парите ще дойдат. Човек трябва да работи. Но кой може да събира парите? Парите трябва да събират даровитите. Или не? Кой трябва да събира парите? Не всеки може да събира парите. И друг да събира парите, всъщност ги събира даровитият. Сега тия разяснения ще ги пренесете.

Ако искате да подобрите своето положение, вие ще търсите причините. Кои са причините?Да кажем, че се намираш между хора, които не те уважават. Да допуснем това. Кои са причините? Сегашните психолози казват: ако не те уважават хората, имаш малко магнетизъм. А пък ако те уважават хората, казват, че имаш повече магнетизъм. Вземете, един човек е неразположен и е нервен. По какво се отличават нервните хора? Те са сухи. У тях има много малко растителност. Ако разгледате широко живота, ще видите, че мястото, дето живеят, не е така привлекателно. Ти имаш един критически ум, всичко критикуваш. То е

сухата почва. А пък другите хора, които са разположени, угощават, когато дойде някой, не обръщат внимание на погрешките. Много погрешки има, на които не трябва да обръщаме внимание. Много погрешки има, които могат да се поправят за двайсет минути. Но има погрешки, които не мога да поправя. Например дойдеш при мен и видя, че миришеш, и тая миризма произтича от краката ти. Това е от физическия свят. Дам ти леген и вода. Измиваш краката си и тая миризма се премахне. Или тая миризма може да произтича от стомаха ти. Ще ти се даде малко карамфил. Има една миризма, по която можеш да познаеш хората. Една мома е влязла в стаята. Тя мисли, в ума си тя има мисълта да се жени или не. И по миризмата ще познаеш как тя е разбрала женитбата. Ако не е разбрала тъй, както трябва, то една много лоша миризма имат младите моми. Иска да се жени. Не че не трябва да се жени, но ако тя е дошла да разбира женитбата, както трябва, то ще се образува уханието на карамфила, на розата. А пък ако не е, то се образува миризмата на лошите цветя. Някой казва: „Дъщеря ми иска да се жени.“ Казвам: „Каква миризма има?“ Пита: „Какво ще бъде бъдещето ѝ?“ Ако тя ще бъде щастлива, тя ще има добра миризма. А ако ще бъде нещастна, ще има лоша миризма. Аз никога не мога да съветвам да се жени един момък за една мома, която има лоша миризма. Казват, тя има пари. Вие отивате при някоя гледачка и казвате: „Я ми кажете какво е моето бъдеще?“ Уханието и миризмата на младите моми и миризмата на старите баби показва. Ти казваш: „Това научно доказано ли е?“ Научно не е доказано, но е така. Има много научни работи, които не са така, а има много ненаучни работи, но са така. Защо ви говоря така? Един добър човек може да развали живота си на земята. Едно желание, една мисъл може да развали целия живот. Ти казваш: „А вярвам в Бога.“ Дали вярваш в Бога е едно, но дали изпълняваш волята Божия? Певецът може да вярва

в Бога, но тая вяра, както той вярва, няма да му даде ни най-малко хубавия глас. Онзи певец, който вярва в законите и ги прилага, той може да подобри своето пение. Подобрението на лошите условия, при които се намирате вие, то е една наука. Вие станете сутрин и казвате: „Днес съм крайно неразположен.“ Защо си неразположен? Понеже в съня си, като си спал, гощавали са те някъде. Случва се някой път, че като станеш сутринта, си крайно неразположен. Той по естество е вегетарианец. И казва: „Остави се, във време на съня ми, дадоха ми една печена кокошка.“ Или пък, може да ти са дали хубави плодове. А пък някой път, и като ядеш плодове в съня си, в живота ти работите няма да вървят както трябва.

Сега онова, което може да ви ползва, то е следното: вие трябва да вярвате, че можете да измените вашия живот. Не произволно. По ония правила, които ви са дадени, вие може да измените вашия живот. И после, ако ти дойдеш до един установен живот, ако дойдеш до едно положение да мислиш, че нямаш нужда от пение, ти се самозаблуждаваш. Някой път почне да отъпява слухът ти. Едновременно с развитието на човешката [...] трябва да стане развитието на слуха. Трябва да имаш един слух, който да схваща отдалеч. И после, твоят слух зависи от твоята мисъл. А пък твоята мисъл зависи от любовта, която имаш. Ако вземеш един стар човек и почнеш да го възпитаваш по този новия начин, той ще се подмлади. Някой казва: „Аз съм на четиридесет и пет години.“ Какво чудо е станало, че си на четиридесет и пет години? Някой казва: „Аз съм на седемдесет години вече.“ Турците казват: „Елли* - белли*“, тоест на петдесет години човек вече познава какъв е, определя се. После, турците казват: „Юс*** - дюс****“.

---

* Елли - петдесет *(турски)*.
** Белли - явно, известно *(турски)*.
*** Юс - сто *(турски)*.
**** Дюс - равен, гладък *(турски)*.

На сто години като станеш, изравняват се работите. На сто години като станеш, ще слезеш на полето долу. Младият човек седи високо горе. Защо младите са активни? Който е високо, той е много активен. Щом слезе долу, той не е активен. Казват: той е много кротък. Има една кротост, която произтича от мястото, в което ти живееш. Та казвам, ще дойдете до положението да мислите, че с вашата мисъл вие можете да измените всичко, което е дадено. А пък за да измените всичко, тогаз трябва да изучавате законите на любовта. Любовта в нейната обширност, не оная любов, в която сега живеете. Вие се задоволявате и казвате: „Аз всичко опитах, поживях си, опитах и любовта.“ Ти си опитал любовта, но си опитал отрицателната страна на любовта. Вие сте опитали нещата, които се изменят. Тепърва трябва да учите. С вашата мисъл, без да знаете вие, се изменя животът ви. И вие очаквате сега да се измени животът ви. А това изменение трябва да започне от друго място. Например ти се намираш в известни лоши условия и да знаеш сега по кой начин ти можеш да ги измениш. Знание се изисква.

Та казвам сега: като дойдете до числата 45, 50, 100, по тях се уравняват нещата. Имате числата: 1, 2, 3, 4, 5, 6. И в кабалата се казва, че в числата от 1 до 10 е скрит целият Божествен свят вътре. Те са много дълбоки работи. За да научиш най-простите отношения на числата: 1:2, 2:3, 3:4, 4:5, 5:6 и т.н. до 10, теб ти трябва голямо знание. Казваш: „Това е проста работа.“ Тая работа наглед е проста, но всъщност е много сложна. Ако разбираш отношенията на числата от 1 до 10, ти ще уредиш живота си много добре. После, ако разбираш числата от 10 до 100, то е друго съотношение. И ако разбираш числата от 100 до 1000, ще имаш друго съотношение. Десетте, това е Божественият свят. Стоте, това е светът на интелигентността, ангелският свят. Хиляда - това е човешкият свят. Сега, те са отвлечени работи. Но трябва вече да прилагате. Мал-

ки опити трябва да правите. Ако ли не, вие постоянно ще имате този живот, който досега сте имали - постоянни тревоги, че нещата не стават така, както трябва. И вашите превзети възгледи ще ви вкарат в един живот, който ще ви създаде неприятности. Вие ще заприличате на примера, който съм давал, за онзи българин, комуто е дотегнало да работи. Това станало към Солун. Той бил градинар, копаел. Казал си: „Не искам да копая, дотегна ми това.“ И казал: „Ще търся по-хубав занаят.“ И като разглеждал занаятите, казал: „Ще стана абаджия.“ Лесна работа. Ще вземеш една игла и ще работиш с нея. Отива при един господар и му казва: „Вземаш ли ме за чирак?“ „Ще те взема.“ И почнал да работи с иглата целия ден. И казал: „Това разбирам почивка.“ След една седмица идва един турски бей и повиква господаря в дома си да му крои дрехи бирбучуклии*. Господарят имал работа и дал ножиците и плата на чирака, да отиде в дома на бея. И чакали да дойде господарят. Но беят, като погледнал чирака, видял му се доста угледен момък и му казал: „Защо ще чакаме господаря ти? И ти знаеш колкото господаря ти. Няма какво да чакаш. Ти скрой.“ Сегашните хора не приличат ли на този чирак? Някой е философ, свършил е и почва да реже. Беят казал: „Искам бирбучуклия дрехи.“ Като скроил чиракът, беят казал: „Бирбучуклия не излезе, тогаз салтамарка** скрой.“ И салтамарка почва чиракът, и пак не излиза. „Тогаз, поне една тютюнева кесия. И нея ако не можеш да направиш, ще те бия тогаз.“ Този пример сега се превежда така: кроиш една идея по един начин - не излиза. Ще опиташ тогаз по втори начин. Най-после, ако не може, ще направиш най-простата форма - тютюнева кесия - и ако не я направиш, тогаз ще дойдат страданията.

---

* Бирбучуклии - широки (от турски).

** Салтамарка - къса до кръста дреха, подплатена или обшита по краищата с кожа.

И всичките страдания излизат от тютюневата кесия. Някой път не можеш да скроиш дрехите, както трябва. Например някои от вас казвате, че сте много нервни. Какво нещо е нервността? Няма да ви разправям сега. Нервността, това е новият път, в който човек е влязъл, и той не може да разпредели енергиите, които идат от Божествения свят, и вследствие на това става нервен. Всички тия енергии се разхвърлят неправилно. И той трябва да се учи сега как да разпредели енергиите, дето трябва. Някой казва: „Аз съм много нервен.“ Радвам се. Благодари, че имаш нервна система. Ако нямаше, щеше да бъдеш едно просто животно. Казвате: защо са тия неща? Вие трябва да направите една школа. Вие само слушате нещата. Казвате: трябва да бъдеш добър. В краката си. Трябва да бъдеш умен. В носа си. Трябва да бъдеш мек. В езика си. Че ако твоите очи, твоите уши, твоят нос не могат да ти повлияят, вие не разбирате нещата. Вие не сте изучавали. Като видиш ушите на този човек, ще видиш какво ще излезе от него: дали слуша, или не. Ти казваш: „Имам уши.“ Но важно е как са направени ушите. Има една линия вътре, която определя гениалността на музиканта. И всеки един нос, със своята форма и устройство, и той определя какво е бъдещето на човека. И устата ти, както са направени, те ще определят какъв е твоят външен живот. Провидението е турило тия външни неща, за да покаже какво сме спечелили и какво има да спечелим. Ти имаш едно ухо и мислиш за себе си, че си добър музикант. То е идеята вътре. Но вън ти нямаш ухо, с което да приложиш музиката. Или пък твоят език не е направен тъй, както трябва - не е мек, не знаеш как да говориш. Говорът, това е първото пение. Всеки говор, това е музика. Хубавия говор с музиката ще започнеш. Като слушате тия работи, ще кажете: те не са за нас, но са за младите. Някои религиозни казват: то не е за нас, ние каквото сме научили, сме научили. Така ако мислиш, ти не можеш да прогресираш. Не

туряй една отрязана линия, че някои неща не са за тебе. Всичко в живота е за тебе. Не е само за един момент. Ти от едно състояние ще минеш в друго състояние. Това трябва да знаеш. Днес имаш лошо разположение. Трябва да се радваш на това лошо разположение, ако си умен човек. Имаш добро разположение. Пак трябва да се радваш, ако си умен човек. Ако не си умен, лошите ти разположения ще ти създадат страдания, за да те накарат да измениш разположението си. Сега колцина от вас, като се каже нещо, ще се завземат да го приложат? Една постъпка в живота ви, ако знаете как и кога да я направиш, тя ще измени и ще подобри положението ти. Един американски милионер дал обявление за един прислужник. Трябвало му касиер. И почнали да идват при него мнозина учени, свършили, давали си препоръчителните писма, но той казвал: „Ще видим, ще те имам предвид.“ Най-после вижда, че влиза един млад момък и като влиза, вижда една книжка и я взема. И момъкът казал: „Господине, четох едно обявление, че ви трябва човек. Нямам никакви препоръчителни писма.“ „Ти имаш най-доброто препоръчително писмо - навеждането и вземането на една малка книжка от земята.“ Ти ще се препоръчаш не чрез онова, което са ти оставили баща ти майка и, но ти ще се препоръчаш чрез една твоя постъпка. И сега какво ти струва да вдигнеш един малък лист? Ти казваш: „Тая работа не е за мене.“ Именно тая работа е за вас. Някой път трябва да претърпиш - да дигнеш този лист. Ти отиваш на служба и тая постъпка ще те препоръча. Сега като слушате, ще кажете: ние сме ги правили тия работи. И аз мога да кажа, че сме пели, пели много, но какво сме пели? Като пееш, и не може да направиш нещо, ти не си пял навреме. Ще пееш навреме, ще ядеш навреме, ще ставаш навреме, ще говориш навреме. Навсякъде, за всичките неща се изисква време, това е система в природата. И ако разбираш този вътрешен порядък, тогаз всичко на добро ще върви.

И ако изучавате съвременните окултни науки, трябва да знаете как да ги приложите. По старому са ги прилагали по един начин, а пък сега трябва по новия начин. То е до разбирането. Тия окултни науки трябва да се прилагат по друг начин. Например вие вземете и изпиете една чаша вода изведнъж. Ще направите един опит: вземате тая вода глътка по глътка, за петнадесет минути я изпивате, и ще видите, че съвсем друго състояние ще имате. Зависи как ще употребите нещата. При някои неща, ако бързаш, ще си повредиш. Не бързайте. Всеки път извършвайте нещата с вътрешно разбиране. И не дръжте в ума си колко знаете. Ти казваш: „Аз съм много добър човек.“ Добрината е едно условие. Казваш: „Баща ми и майка ми са добри.“ И те са условие. Сега остава при тия добри условия, при твоята добрина и при добрината на твоя баща и майка, ти сам какво можеш да направиш? Някой път има друга една крайност - ние уповаваме повече на себе си. Това е друга крайност. Аз казвам, човек във всеки момент трябва да знае кога и как да направи нещата. Има определено време за музиката. Всички песни не се пеят еднакво. Живите песни се пеят бързо, а пък класическите песни - по-бавно. И ако пееш по правилата на музиката, ще излезе нещо. Ако туриш да пееш, тъй както си знаеш, юс - дюс, нищо няма да излезе. Ще спазвате правилото: има време за всяко нещо. Соломон е казал още: „Има време за всяко нещо.“ И като дойде това време, да го употребите. Казвам сега: добрите условия, които ви се дават всеки ден, използвайте ги и не се преплитайте. Вие казвате: еди-кой си как живее? Добър живот живееш кога? Когато си добър. А пък кога можеш да бъдеш добър? Когато обичаш. А пък кога можеш да обичаш? Когато намериш Бога. Там е ключът. Намериш ли Бога, то всичкото вече, което е в Бога, то ще премине в тебе. Не Го ли намериш, то всичко е затворено. Та старайте се сега да намерите Бога. Вие казвате: „Не сме ли намерили Бога?“ Не зная дали сте

Го намерили. Не че не зная. Ти казваш: „Кажи ми сега.“ Не че не зная, но моето знание няма да ти помогне. Знанието, което аз имам, на мене ми помага. Но това знание, само ако го разберете, тогаз ще ви помогне.

Та казвам, станете добри. Добрината трябва да стане като основа. След това иде обичта. И тя трябва да стане като основа. И най-после ще дойдеш до положението да намериш Бога реално. И ще правиш опити. Онзи познава Бога, който всеки ден може да прави опити. Ти като намериш Бога, ако си певец, ако е дрезгав гласът ти, като помислиш за Него, гласът ти ще стане мек, приятен и публиката ще те изслуша. Щом не те изслушала публиката и не ти е ръкопляскала, не си намерил Господа. Тайната на живота е в това: да намериш Господа. Ако тогаз Господ ти даде тая мекота и ти даде вдъхновение, значи ти си Го намерил. Да кажем, че вършиш една работа - колкото и да е проста, ако намериш Бога, Той ще ти даде импулс и знание, и животът ти ще се измени. Ако не се измени животът ти, трябва да го търсите. Писанието казва: „Които Ме търсят, ще Ме намерят.“

Търсете Господа на всяко време. Като станеш сутринта, търси Го. Казваш: „Той е в мен.“ Хубаво, направи опит: ако е в теб, ти ще станеш радостен, весел. Ако е далеч от теб, ти ще се усещаш неразположен. Мога да ви приведа примери: целият сегашен живот е нещастен. Това нещастие показва, че Бог не е при вас. В този смисъл, в който казвам, не е. Той е при вас, както някой скулптор, който, като вземе чука, и удря камъка. Господ може да е при вас със Своя чук. И тогаз ще кажеш: „Побеля ми главата от страдания.“ Радвайте се, че ти е побеляла главата от страдания. Настанала е зима в теб. Като дойде пролетта, ще се стопи снегът и косата ти пак ще стане черна. А пък сега може да си турите козметика, да я боядисате. Но някой път боята не хваща. Та казвам, знайте всяко нещо на своето време. Има някой път неща, на които не

е дошло времето. Чакайте. А пък за други неща е дошло времето. *(Учителят посочва рисунките на дъската.)* Някои казват: „Тия работи са нищо.“ Тия линии *(за носа)*, които са нарисувани на дъската, могат да бъдат нарисувани и другояче. За децата тия линии трябва да бъдат много добре нарисувани, за да разберат, а ученият човек, той вижда и разбира нещата лесно. Учени ще бъдете, за да измените вашия живот. Като се измени вашият живот, в този изменения живот, ще се създаде нещо ново. Сега ние сме дошли в света, за да изменим живота си и да изменим живота на света. Христос казва: „Дерзайте, Аз победих света“. Че ако вие вярвате в Христа, ако вярвате, че Христос е победил света, от какво има да се плашите? Ти казваш: „Новите идеи нищо не допринасят.“ Новите идеи носят сега най-хубавото. Христос е донесъл нещо. Христос сега като работи, пак ще донесе нещо ново. Хубавото, новото, което е потребно, най-хубавото в света се носи от новите идеи. И затова, възприемете новото. А пък новото е всяко нещо на своето време. А пък всяко време е свързано с какво? Време има само за разумния живот. И ще дойде един ден, когато няма да има и време. Животът ще стане без време. Той ще стане още по-съвършен, по-добър. Но казвам: времето, и то си има своето място. Сега вие сте във времето. Всяко нещо на своето време. Дойде известно страдание. Навреме си е дошло. Ти искаш това страдание да се махне - ще излезеш из времето. Сега вие ще кажете: „Какво научихме ние в света?“ При мен са идвали някои и са ми казвали: „Този човек не мога да го търпя.“ Защо не може да го търпи? Той няма място и време заради него. Ония хора, които не ги обичате, във вашия живот те нямат време. И вследствие на това, намери му времето. Не можеш да го премахнеш. Като музикантин ще гледаш тактовете. Има доста тактове, но на всяка песен ще намериш нейното време.

Като доведоха оная разпусната жена пред Христа,

попитаха Го: „Какво казваш, тази музика хубава ли е?“ Мойсей им казал: „Който пее такава музика, трябва да се убие.“ А пък седят евреите и казват на Христа: „Ти сега какво казваш според Твоето учение?“ Христос каза: „Който от вас знае, да го направи по-добре, който от вас е безгрешен, той да хвърли камък.“ Че онзи, безгрешният, никога няма да хвърли камък. Докато ти хвърляш камъни, ти не разбираш истината. Престани да хвърляш, понеже всеки камък, който падне, ще вдигне шум. Престани да шумиш около себе си. И погледни на живота: Бог ще оправи всичко. И ангелите, които разбират всичко, и те ще оправят всичко. И на тебе остава да оправиш всичко, да бъдеш полезен. Та три фактора има: уповавайте на Бога, уповавайте на Неговия Дух, уповавайте тогаз и на себе си. Та значи да намериш онова време, което е необходимо, потребно, за да можеш да учиш. От сега нататък ще учите. След 45 - 50 години ще остареете и ще искате да отидете на онзи свят. На онзи свят никакви кандидати не ви приемат. Там ще ви кажат: „Я ни попейте, я посвирете, я поговорете, да видим как ще говорите. Parlez-vous francais?“ „Oui, monsieur.“ Една велика наука е човек да се научи да говори. Една велика наука е да знаеш да ядеш. Казано е: „Не само с хляб се живее, но и с всяко слово“. Та казвам сега: турете сега новия начин. Имате хрема. Защо е дошла хремата? Имате кашлица. Защо е дошла кашлицата? От мисълта. Не мислите право и затова се е наместила хремата. Почнете да мислите право и хремата ще си отиде. Има начин, по който да си отиде хремата. Ще прекараш през носа си разтвор от сол или ще смръкнеш малко карамфил, или вечерно време ще се завържеш с топло. И тогаз тая хрема ще се скрие, но така не си отива. Но като дойде правата мисъл, ще си отиде. Ако известен недъг у вас постоянно се явява, вие не сте намерили истинския път. Аз не съм за това, да се говори за недъзите, но аз съм за начина, по който един недъг да се излекува. А

пък това, аз съм го намерил, седи във времето. Като музикантите трябва да се научите да разпределяте времето. Някой път искаш да говориш. Ти трепериш. Чакай своето време. То си има известно време, когато ти ще проговориш известна част, която ти е дадена. Точно навреме. Когато дойде това време. Някои закъснявате. Съзнанието ти да е будно. Та всяко нещо да го подемете точно навреме, за да ви върви напред.

"Божията Любов носи пълния живот." (3 пъти)

6 ч. 30 м.

36 лекция на Общия окултен клас
2 септември 1936 г., сряда, 5 ч. сутринта
София, Изгрев

НОВОТО СЪБИРАНЕ

"Добрата молитва"

Четоха се темите: "Ползата от човешките въздишки".

Който е въздишал, той вече знае какво нещо е въздишка. Кое е качеството на въздишката? Във въздишката има едно съжаление. Въздиша някой, понеже е изгубил нещо. Колко вида въздишки има? Без да знаете научно, вие въздишате по три начина. Въздишката е едно спасително средство. Врящите български тенджери, и те въздишат. Въздишката приготовлява човека за една по-дълбока мисъл. Много време като въздиша човек, той се приготовлява за една нова, възвишена мисъл.

Сега ще ви прочета само няколко стиха от деветнадесета глава на Йоана *(от седемнадесети до двадесет и втори стих)*.

"Бог е Любов"

В съвременния живот човек трябва да търси връзката на нещата. Например мнозина от вас, които са учили, каква връзка можете да турите между аритметиката, геометрията, химията, физиката. Казвате: човек трябва да знае. Какво човек трябва да знае? После, някой път вие сте недоволни от онова, което знаете - че малко знаете. Често в съвременната наука изучавате предмети и научавате толкоз, колкото един, който чете роман. Започнеш да четеш този роман и мислиш, че е нещо много важно.

И като свършиш романа, виждаш, че то било много проста работа: двама души, които се запознали, се опознали, и двама души, които не страдали, пострадват. Някой път единият припада, някой път другият припада. Някой път единият умира, някой път другият умира, а някой път и двамата умират. Някой път и двамата остават живи.

Любовта не е нещо, което вие можете да хванете. Вие можете да предполагате, че някой си човек има любов. Можете да имате едно криво тълкуване. Ще се намерите в положението на онзи свещеник, който проповядвал. Гледал, че като проповядвал, на едного му текат сълзи. И той си казва: „Моята беседа е толкоз хубава, че трогва сърцата на хората.“ И иска да знае свещеникът кой пасаж от неговата беседа заинтересувал онзи. А този човек бил овчар. Той много рядко отивал в църква. Когато свещеникът го попитал кое е онова, което трогна неговото сърце, той казал: „Дядо попе, аз съм стар овчар. Имах голям пръч. Той умря. И като погледнах твоята брада, видях, че тя много прилича на неговата, и ми стана много мъчно.“ Един овчар прави паралел между брадата на пръча и брадата на свещеника. Това са анекдоти - няма връзка между брадата на пръча и брадата на свещеника. Та казвам, често ония, които изучавате окултните науки, правите такива връзки. Сега, разбира се, дали това е вярно, или не, не се знае. Как мислите? Колко на сто е вярно, че такъв някой си българин плакал и че попът така много се заинтересувал от това.

И после, във вашите съждения трябва да бъдете справедливи и да знаете как да разсъждавате. Не трябва да бъдете като онзи гръцкия владика. В едно село един свещеник не знаел да чете. Но бил пак свещеник. И найпосле, хората се оплакали на владиката, че не знае да чете и да им прати някой свещеник, който да може да ги учи. Отива сам владиката да прави ревизия. Влиза владиката, свещеникът извадил Евангелието и казал, но не

на български, а на турски: „Владико, хиляда овци имам, петстотин за тебе и петстотин за мене.“ И подкупва владиката. Последният казва: „Какво лошо намирате в този свещеник? Като този свещеник няма. Отлично знае да чете.“ Вие можете да се посмеете, но често вие правите същата погрешка - в себе си така се подкупвате. Този владика, това са човешките разсъждения. Вие казвате: „Този човек ще се поправи.“ Как ще се поправи човек? Мислите ли, че всеки човек, който дяла с чука си някой камък, ще направи нещо, ще извае нещо - една статуя? Някой път вие, млади и стари, скърбите и не знаете защо. Пишете сега „Защо скърби човек“. Какво се добива от скръбта? Не може ли без скърби? Може. Само умният може без скърби. Глупавият човек, когато минава от това положение, в което се намира, в друго, той ще скърби. Човек със своята мисъл може да разреши нещата, но той трябва да разбира законите на тая мисъл. Една мисъл трябва да бъде правилна. Тая мисъл ти ще я туриш да действа и ще я оставиш, няма да я спъваш. От своята мисъл ти няма да изискваш повече от това, което тя ще направи. Например вие можете да направите един опит. Можеш да станеш сутринта и да кажеш: „Искам да бъда добър.“ Само това. Един ден, два дена, три, четири, пет, шест, седем, осем, девет, десет, можеш да го кажеш сто деня. И в тебе дойде желание да не ти се иска вече да казваш: „Искам да бъда добър.“ Спри там и остави тая мисъл да действа в тебе. И всички неприятности започват оттам, че вие желаете някой път някои неща и ги казвате на вашето съзнание, а пък някой път ги изваждате и ги покажете. Например на някой свой приятел му казваш отдалеч, а пък на друг, отиваш и му казваш на ухото. Оная мисъл, която е казана нависоко, има един резултат, а пък тая мисъл, която е казана ниско, има друг резултат. Например имаш една мисъл в себе си, казваш си: няма да я бъде тая работа. Първи ден така, втори ден, трети ден и работата се спъва.

Откъде си извадил това заключение, че тая работа няма да я бъде? Ти си прав в това отношение, понеже начинът, методът е крив и няма да излезе.

Например имаме една система: „М“ - на български коя е тая буква? „Р“ на български е Р, а пък на латински, тая буква е българското П. Като пишеш на един език, трябва да знаеш. Духовният свят си има свой език. Езикът борави с определени величини. Вие често запитвате себе си защо Господ е направил света такъв, а не другояче. Един крив въпрос. Това не е ваша работа, защо Господ е направил света. Можете да питате защо един художник така е нарисувал картината. Вие не сте били там и не знаете условията, при които той е рисувал. Вие казвате, че картината някъде била направена по-вярна, отколкото трябва. А то картината не е никак вярна. Верни са чертите на картината, но цветът, изражението не е вярно. Защото този художник, който е рисувал, в дадения случай е рисувал само един момент. В същия момент, когато художникът е рисувал, неговото лице е било така. Има предмети, чиито цветове се изменят малко, а пък на човешкото лице измененията са големи. Сега вие не забелязвате тия изменения. Има лица двойни. Ако изследвате психологически, има хорски лица, които носят миналото. Ти ще ги видиш някой път натъжени, недоволни. И току изведнъж дойде нещо весело у тях и те стават весели. Но това е полировка. Вие се лъжете. Той, като те види, измени се лицето му. Не се е изменило, но иде второто лице. Често ми разправят нещо подобно. В софийската гимназия един клас, който бил немирен, бил съставен от млади момичета шестнайсет-седемнайсетгодишни. Казал им веднъж директорът, че ще дойде министърът на просветата да направи една обиколка, да ревизира. Той им казал: „Хубаво се дръжте сега.“ Министърът се разговарял с една млада ученичка. Директорът, когато бил обърнат с лице към министъра, бил много любезен, но когато се обръщал гърбом към

министъра, се обръщал строго към ученичките и им се заканвал с пръст. Питам: какво възпитание има тук? Три положения има тук. Министърът гледа, че всичко върви наред. Директорът вижда, че някой шуми, и че ще направят нещо и ще го компрометират. Нему не е за принципа, но в дадения случай да се покаже, че всичко е в изправно положение. Всички хора искат да се покажат пред Бога по същия начин. Пред Бога той е сериозен, изключвания има там. А пък като Го няма Господ, прави всичко. Обикновените хора са без правила, те не знаят как да живеят. Та казвам, тия неща са остатък от миналото, не са нещо дълбоко. Например ти седиш, искаш да вземеш известна поза. Например вземете всички ония, които ходят в църква. Те са неща естествени. Защото всяка една мисъл си има свой път, по който ще се изяви. Като дойде една добра мисъл на милосърдие в човека, веднага ще се измени неговото лице. Но това лице ще мине през три положения. За някого казват, че е милосърд. Има някой, който най-първо ще помисли, после ще почувства и после ще направи. Никога една добродетел не може да се прояви в човека, както природата изисква, ако той не помисли, не почувства и не направи. Някой казва: „Аз имам добра мисъл.“ Тази мисъл трябва да се почувства и да се направи. Тогаз тя е валидна. Можеш да помислиш да го направиш, но казваш: сега не му е времето. Казваш: „Мисля за доброто за човечеството“ и пр. Тия мисли са валидни, които ще помислиш, ще почувстваш и ще ги направиш. В живота малките постъпки са, които дават тон на човешкия характер. Сега вие може да кажете, че не сте добри. Доброто в света не ти го създаваш. Има неща, които не се създават. Любовта не я създаваш ти. Любовта минава през теб като транзит със своята сила, през твоята душа. Като мине транзит, ти я усетиш и като си замине тая сила, казваш: „Отиде си любовта.“ Тя е минала през теб. Казваш често: „Изгубих си любовта.“ Де си я изгубил? Къде може да се

изгуби любовта? Ти обичаш някого и той мине транзит. И после, като замине, теб ти е мъчно. То е едно състояние, неразбиране на законите. Вие трябва да разберете: има една любов, която нито идва, нито си отива. Има една любов, която си отива. И ако ти разбираш законите на тази любов, която не си отива и не идва, ти си щастлив. А ако не разбираш законите ѝ, ти си нещастен. Ти трябва да знаеш тая любов, която нито идва, нито си отива. Ако я разбираш, ще бъдеш щастлив, ако не я разбираш, ще бъдеш нещастен.

Та казвам сега: трябва да знаете как да превърнете. Имате една буква. Ако не знаеш ти да превърнеш една буква, тогаз де ще седи знанието ти? Нали изучавате числата? Изучавате събирането. Христос изучи действителното събиране, не така, както в съвременната математика: +. Христос изучи човешкото събиране. Събирането има приятност и неприятност. Например ти отиваш и събираш овцете на някой човек, жена му вземаш или децата му и можеш да ги заробиш. Това му причинява голямо страдание. Някой човек страда. Защо? Защото са го събрали съвсем. Събиране има. Та от миналото вие не можете да се справите със събирането. Не туриха Христа като едно семе, да поникне и да даде плод, но Го туриха на едно сухо дърво. И трябваше 2000 години да се мъчи Христос това дърво да го оживи, да излезе нещо от него. Сега в училище много добре събирате, нали така? Но в живота се съберат двама души, двама търговци, или съберат се мъж и жена и си турят титли, които не им допадат. Единият минава за мъж, а другият минава за жена. Казва: „Аз съм мъж.“ Тоест мога да заповядвам. Тя е жена, тя трябва да готви. Това не е жена. Думата „мъж“ произлиза от санскритската дума „манас“ - човек, който мисли право, чувства право и постъпва право. А пък той мисли, че като каже нещо, всичко това да стане. Най-първо мислиш да кажеш да станат нещата. Тогаз ще постъпите като онзи амери-

кански ефрейтор. Той заповядвал на пет-шест души. Това било във времето на един от американските председатели. Ефрейторът накарал шест-седем войници да носят една голяма греда и не могли да я повдигнат - едвам я повдигнали. Минава този председател, той същевременно бил и генерал, и казал на ефрейтора: „Защо не вземеш участие?“ Онзи казал: „Аз съм ефрейтор.“ Този американски председател, генерал, турил рамото си под гредата, издигнал я и я занесъл. Той изважда картичката си и я показва на ефрейтора, за да види последният, че той е генерал, и му казва: „Значи един генерал може да си тури рамото и да носи, а един ефрейтор не може.“ Значи всичката опасност е, че хората са ефрейтори. Някой казва: „Аз не мога да направя това, не мога да туря рамото си.“ И после считате, че ако направите нещо, това е унижение. Питам, когато един баща носи детето си, унижава ли се? Кой е по-силен? Някой казва: той не е за търпение, аз не мога да го търпя. Кой е по-силен? Който търпи или който не търпи? Сега ние можем да разсъждаваме по въпроса, кой е по-силен. Но в духовния свят има нещо: когато човек търпи, той е господар. Ти за да се опиташ дали си господар, ще видиш дали можеш да търпиш. И Господ, Който е направил света, опитва Себе Си, дали е Той господар. Казват, че Той е дълготърпелив. Бог наблюдава хората, всички техни погрешки и веднага изважда правила, как да поправи техните погрешки. Той търпи. Той е господар. А пък Той, като се разсърди, може да унищожи нещата, но така нищо не се научава. Сега Господ търпи, а пък ти не търпиш. И по някой път Господ да ви изправи, знаете ли как изправя Господ? Той има менгеме. Като те тури в менгемето, ще се изправиш и оттатък ще минеш. Смъртта не е ли едно менгеме? И всичките страдания се случват, за да се оправи човек. Вие сега носите идеята, че не трябва да страдате. Не трябва да страдате, но не трябва да правите погрешки.

И после, при тия противоречия, които съществуват в света, по някой път добрите хора са отговорни, понеже доброто, което те имат, не са го турили на работа. Ти седиш и гледаш, че някой бие някого, нали тъй. Ти си слаб и нищо не можеш да направиш. Прати своята мисъл, да видиш дали можеш със своята мисъл да му внушиш да не го бие. Ако не туриш в действие това, ти си отговорен. При всяко едно действие ти трябва да покажеш какво можеш да направиш. И тогаз не правете оная погрешка, която направил един индийски адепт, един от големите адепти. Той вижда, че една вдовица индуска си оставила детето в люлката и вижда, че идва една кобра при детето. Той знаел, че тя, като дойде при детето, ще го ухапе и детето ще умре. Той казал: „Бог е направил и кобрата, и детето. Той да се разправя сега.“ И гледал преспокойно. Кобрата се качва, клъвнала това дете и си заминала. Но като отива адептът в другия свят, вика го Буда и му казва: „Защо ти не помогна на онова дете да не го ухапе кобрата?“ Адептът казал: „Не е моя работа.“ „Ти мислиш, че ако беше натупал и убил кобрата, нямаше да вършиш волята Божия и ако я оставиш - вършиш волята Божия. Ами ако спасеше това дете и ако това е волята Божия, ти защо не изпълни тая воля Божия?“ Ти казваш: „Не е моя работа.“ Спри се. Във всяко нещо - в доброто и в злото - имаш работа. Не е важен начинът, по който трябва да действаш. Добрите хора често със своята пасивност седят и казват: „Не е моя работа, не е за мен.“ Ти казваш: „Как ще му кажа?“ Той от дума не взема. Да, много хора има, които от дума не вземат, но има начин. На онзи, който не взема от дума, мислено ще му кажеш: „Бъди добър. Ти можеш да бъдеш добър.“ Веднъж, дваж, три пъти, четири пъти, пет пъти, десет пъти, сто пъти. И когато вече в тебе това желание престане, тогаз гледайте за последствията. И от какво произлизат противоречията в света? Противоречията произлизат от това, че вие мис-

лите, че външните условия са, които дават щастие. Това е донякъде вярно, но щастието не седи във външните условия. Щастието зависи от вътрешното разбиране, което можеш да имаш. Например често имате такива навици: видите някого, че е направил погрешка, но не отивате нему да му кажете погрешката, но намерите някого и му кажете: „Представи си онзи какво направил.“ Това го кажете после на второ място, на трето, четвърто място. Казвате: представи си. Разпространите това. Не че е лошо това, но това не е начинът за изправяне. Като разправиш на другите хора и те като започнат да го говорят, това ще дойде до ушите на онзи, който е направил погрешката. И онзи, който е направил погрешката, ще каже: „Отде знаят това? Кой го разпространи?“ Защото само той го видя. И разгневи се той, и ти казва: „Ти, като ме видя, защо не дойде да ми кажеш, а пък казваш на другите?“ Хората не знаят, че аз съм направил тая погрешка. На Изгрева една от големите погрешки е шепотничеството. Иди кажи на човека: „Това, което правиш, не е за твое добро.“ Не е лошо, че се говори. Вие ще кажете сега, че сте окултни ученици, които разбирате. Добре. Един окултен ученик в каквото и общество да влезе, той трябва да направи една промяна. Без да каже нищо, той трябва да направи една промяна. Някой казва: „Господ да направи чрез мене това.“ Че когато имаш в себе си ония хубавите подбуждения, не е ли Господ, Който ти говори? Та казвам сега: трябва едно превръщане. Ако не знаеш как да превърнеш буквата „Р“, къде е твоето знание? Буквата „Р“ - това е чук. Как ще превърнеш това „Р“? Ще го отвориш. *(Учителят сви ръката си във вид на юмрук и след това я разтвори.)* Когато искаш да му покажеш, че си силен, ще го блъснеш. *(Учителят показва юмрука.)* А пък другояче ще го милваш. И ако ти го блъснеш с чука, какво ще добиеш? Аз разбирам, че точилото и ножът като се търкат, точилото ще направи ножа остър, но същевременно и точилото, и

ножът се изтриват. Неща, които постоянно се търкат, се изтриват. Не играй ролята нито на точилото, нито на ножа. Нека в света правят така, то е друг въпрос. Казваш: „Трябва да се изтрие.“ Не изтривай. Има по-добър начин от това изтриване. Да кажем, че имаш прах. Изтриете го и след няколко деня пак ще имате прах. Сега всичките тия неща трябва да ги внесете във вътрешния живот, в новия живот. Тия неща не са произволни. То е едно предметно учение. Тия езици, всички букви означават нещо. После шапката, която носиш, значката, която носиш, от всичко това трябва да вадите поука. Например носиш една значка. Защо я носиш? Носите един кръст. Да научиш свойството на кръста. Да събере хората.

Та казвам, добрият живот зависи от това правилното разбиране и поставяне всяко нещо на мястото му. Че ти, който живееш в Бога, всеки ден вдигаш шум и не можеш да живееш с някого. Обърни се към Бога и кажи: „Господи, обърни всичко на добро, покажи ми как да живея с този човек.“ И смешни са хората някой път. Заключенията, които хората имат, приличат на съжденията на онзи българин, който дошъл при жена си и казал: „Жено, видях сто мечки.“ „Ха, сто мечки. Де ще се съберат сто мечки?“ „Не зная, но седемдесет имаше.“ „Много са седемдесет.“ И той ги смалява: „Мисля, че в гората нещо пошумоля и аз избягах.“ Вие увеличавате вашите погрешки и вашите добродетели на сто мечки. Тая приказка минава във втора фаза: качил се един българин да бере круши. Това било лятно време - имало месечина. Идва една мечка. И тя се качва горе. Той като пошумолял, мечката паднала долу и се убила. Той я одира, отива при жена си и казва: „Юнак съм аз, убих една мечка.“ Жена му искала да го опита. Тя знаела, че той е страхлив. Тя взема една кошница и я връзва с въже. Започва да тегли и казва на мъжа си: „Стани, че всички братя и сестри на мечката са дошли. И те казват: на какво основание си я убил.“ Той казал: „Кажи им, че

не я убих. Тя падна сама.“ Всеки един анекдот трябва да го преведете. Не туряй нещо, което не е вярно.

Трябва да знаете да трансформирате нещата във вашия живот. Дойде една малка мъчнотия, справете с нея правилно. Дойде някой път и искате да кажете нещо. На езика ти е. Помислете кое ще бъде по-добре, да го кажете ли, или да не го кажете. Разумно ли е следното: седиш на някоя трапеза и почнеш да разправяш нещо. Някой човек яде и ти почнеш да разправяш, че те е боляло стомах, че ти е било лошо, че ти се е повдигало. Не. Ти ще развалиш яденето на човека. Не му разправяй тия работи. Мълчи за тия работи. Идеш в някой дом. Карат се хората там, не живеят добре. Ти за да ги утешиш, казваш: „То е цвете твоята жена, но аз имам една жена, хе.“ Това са стари методи. Кажи му: „Твоята жена е ангел, само че ти не разбираш този ангел. Не я разбираш.“ И следователно вие всички сте ангели, които не се разбирате. И на вас ви трябва само едно разбиране: да не премесвате знаците, защото какъвто знак туриш, такова и правиш. Вие искате да бъдете добри някъде, като отидете. Имате интерес. Стремете се да правите добро заради Божествения свят. След това го правете за ангелския свят. И след това го направете за човешкия свят, за света на светиите. Да мислиш добре, това значи: като мислиш добре, мисли за Божествения свят. Казваш: „Не мога да си го представя.“ Няма какво да си го представяш. Много работи, след като ги направите, ще можете да си ги представите. Ти казваш: „Не мога да следвам това, което не разбирам.“ Че как ще го разбереш? Искаш да знаеш сладчината на една бучка захар. Ако я държиш в ръката си, не ще можеш. Казваш: „Искам да го пипна.“ С пипане тая работа не става. Трябва твоят език да го лизне. Та най-първо изправете отношенията, които съществуват във вашия ум, във вашите мисли, отношенията, които съществуват между вашите мисли. Не нарушавайте тия отношения. Отноше-

нията, които съществуват между вашите чувства, не ги нарушавайте. И отношенията, които съществуват между вашите постъпки, не ги нарушавайте. Вие какво мислите за една мисъл? Как си представяте мисълта? Един ден ще дойде да познаете това: всяка мисъл е жива, тя е едно същество. Всяка мисъл е едно същество. Или най-малко формата на едно разумно същество. Едно чувство е едно разумно същество. Или най-малко то е формата на това същество. Най-първо започнете с това: считайте, че вашите мисли са живи. Има мисли, които са живи. И когато казвам, че трябва да оперирате с вашата мисъл, то е онзи разумен свят, с който сте заобиколени, и който ви се представя най-първо като мислов свят. Като мислиш за него, то всички тия същества вземат участие в твоя живот. Ако ти не мислиш за Бога, ти не можеш да успееш в живота си. Мисълта е начин, по който можете да се свържете. Любовта е пак начин, по който можете да се свържете. И постъпките на физическото поле, то е един резултат, начин, по който можете да бъдете благоугодни на Бога. Ако ти не мислиш добре, ако не чувстваш добре и ако не направиш едно добро на физическото поле, и да си доволен от нея, ти не можеш да бъдеш благоугоден на Бога. Ти имаш един приятел. Този ден ти ще го видиш. Ти не си разбрал кой е твоят приятел. Понеже Бог е във всичко, навсякъде - ти имаш един приятел, който не е добър - Бог е там. Ти имаш една жена, с която не се спогаждаш - Бог е там. Защо не можеш да се спогаждаш? Защото тя не те обича. Тя те обича, но ти не разбираш любовта ѝ. Този човек е дошъл и говори нещо лошо за тебе. Че той ти е казал най-хубавото нещо. Ще правиш превод. Лошият говор е най-хубавият говор. Някой казва: „Ти не си даровит, неспособен си.“ Неспособен - изтълкувай го така: „Ти си неспособен да направиш зло.“ Че така де. После, не си даровит да злословиш хората, не си талантлив в това. Превеждайте. Вие вземате в обратния смисъл. Тогаз

се раждат всички противоречия. Та за да станете силни в себе си, като дойдат най-големите нещастия, помисли, почувствай и кажи: „В Бога аз живея.“ Бог е, Който действа сега. Тъй е благоволил Той. И помисли за него веднага. Сега седиш, изпъдиш Господа вън. Защото винаги хората правят лошите работи, когато Господ Го няма. Кога Адам направи прегрешение? Когато Го нямаше Господ в рая. А пък като дойде Господ в рая и повика Адама, Адам се скри. Когато вие почвате да се страхувате вече в живота, Господ е дошъл. Та тогаз Той ви вика, вие се скривате, за да не излезе тая работа. Нека да излезе. И ще излезе. Нищо не може да попречи. Блажени са ония, на които Бог не вменява греховете. Като те погледне някой път, не ти вменява за погрешките ти. А пък някой път ти казва: „Адаме. Какво направи Адаме?“ Изяде една малка ябълка, едно малко прегрешение, задето са яли от плода. Сега, философски другояче седи въпросът. Причината там е много малка, но последствията са големи. И Той казва на Адама: „Знаеш ли от твоята постъпка какво ще дойде в твоя живот?“ Та сега малките работи какво могат да причинят.

Мислете хубаво. Почнете да мислите. Вие сега се безпокоите как ще се изправи вашият физически живот. Някого го боли рамото и казва: „Нямаш ли някакъв цяр?“ Има. Пълна вяра. Онзи казва: „Пълна вяра имам.“ Никаква вяра нямаш. Ако имаше пълна вяра, нямаше да имаш болката. Някой казва: „Боли ме глава.“ Малко яж. И сега ям малко, но пак ме боли. Главоболието иде от стомаха. Главоболието има отношение към физическия свят. А пък ако те боли стомахът, това произтича от несъобразност между твоя живот и живота на ангелите. И оттам иде противоречието - коремоболието. Щом дойде противоречие, кажи си: „Изправи живота си.“ Щом те боли глава, оправи работите с хората, със своите ближни и главоболието ще изчезне. Оправи твоето отношение към ангелите и тогаз

ще изчезне коремоболието. Това е новият начин. Вие сега ще кажете на другите: „Знаете ли от какво произтича главоболието?“ Тези работи не ги разправяй. Но направете опит, за да видите, че е така. И тогаз ще имате светли мисли, светли чувства и светли постъпки. Няма човек да се хвали с това. След като направиш този опит, благодари на Бога, че си могъл да свършиш малко нещо.

Та първото нещо сега: приложете това. Боли те глава, нали тъй? Несправедлив си. Боли те крак. Не си добър. Ти ще викаш този или онзи лекар. Можеш да викаш, но за да ги боли ръката, хората са несправедливи. Крак ги боли. Не са добри. Боли те ръката - тоест в ангелския свят ти не работиш както трябва. Боли те крак - тоест във физическия свят, между светиите не живееш както трябва, не действаш както трябва. Ще викаш лекар да те лекува три месеца. Ако не се поправиш, този ревматизъм няма да се махне. Ако ти не поправиш отношенията си с хората, болката няма да се махне. Ти казваш: „Кажи нещо съществено.“ Какво съществено? Ето един цяр: оправи отношенията си с ангелите, които са разумни същества. Да няма никакво търкане. Никога не спори с ангел. Никога пред един ангел да не кажеш една лоша дума, да те чуе Господ.

Аз ви гледам: вие нямате страх. Някоя сестра се зачервила пред другата от възбуда, тя няма страх. Казва тя: „Ти крайно ме обиди.“ Може да си се обидила, но намерете новия начин, за да се изправят погрешките, защото утре ти ще направиш друга погрешка и пак ще дойдат резултатите. И всичките религиозни общества ще страдат от следното: те се избавиха от света, но загазиха в астралния, в ангелския свят - там имат докачение един от друг. Всички търсят уважение, почитание. Хубаво е, не е лошо. Че онзи човек, който не почита себе си, какво ще го почитат? Стани му идеал, дай му образец, та да има какво да почита. Или най-малкото ти стани носител на

Божественото и този човек да види Бога в тебе. Аз като срещна един добър човек, не че е добър, но виждам проявлението на Бога в него. Аз съм правил опити и никак няма изключение. Там, дето съм постъпвал така, всякога законът си работи. Но като отидеш при един човек, на когото искаш да му влияеш, трябва да имаш една права мисъл, да мислиш за негово добро. Трябва да имаш добро чувство, да искаш да му направиш добро. Да мислиш да му направиш нещо, от което той може да остане доволен. Така ще му повлияеш. Защото онзи, който няма да те изслуша, казва: този човек е дошъл да ме поправи. Но няма човек, който иска да се откаже от едно благо, което искаш да му направиш. Следователно бъдете чисти носители, изразители на Божественото, на реалното. Така правете и тогаз всички тия болести ще изчезнат. Всички болести се дължат на несъвместими мисли, несъвместими чувства, несъвместими постъпки.

И заведоха Христа да изучи събирането. Христос го изучи и какво каза? Има един хубав образ даден. Като заминаваше, Той каза: „Прости им, Господи. Те не знаят какво правят.“ Така оставете нещата. Колцина от вас има да направят това? Много мъчно е да се направи това.

Права мисъл, в която ти да чувстваш Божието присъствие.

Прави чувства, в които да чувстваш присъствието на ангелите.

Прави постъпки, в които да чувстваш присъствието на светиите на земята.

Само така човек може да бъде силен. И каквото поискате, ще ви бъде. Този Господ, за Когото ви говоря, така трябва да Го търсите. Така като правите, Той винаги ще ви слуша. Ако по друг начин Го търсите, нито глас, нито слушание.

Онзи, който върши волята Му, е благоугоден на Бога.

“Божията Любов носи пълния живот.” (3 пъти)

6 ч. 25 мин.

37 лекция на Общия окултен клас
9 септември 1936 г., сряда, 5 ч. сутринта
София, Изгрев

ЛИЧНОТО И БЕЗЛИЧНОТО

"Добрата молитва"
"В начало бе Словото"

Ще чета част от първа глава на Посланието на апостол Павел към римляните (от първи до двадесет и пети стих).

Има неща лични и има неща безлични. Безличните неща са от по-широк калибър, а пък личните - от по-тесен калибър. Да кажем, че има леки неща и тежки неща. Леките са леки, защото съдържат малко материя и малко сила имат, а пък тежките имат повече материя и повече сила. Това е едно твърдение. Сега трябва да се направи връзка. Да кажем, вземете хора, които се движат по права линия и хора, които се движат по широчина, и хора, които се движат по височина. Методите са различни. Дължината е един метод, широчината - втори, а височината - трети. И понеже човек е дошъл да живее в три измерения, той се движи и в четвъртото. Вие всякога искате да приложите едно движение на дължина в областта на друг вид движение. Това е невъзможно. Щом дойдете в областта на дължината, ще употребите един метод, а пък щом дойдете до широчината и височината, там ще употребите други методи.

Вземете сега простата мисъл: вие някой път мислите, че знаете. Знаете всички неща, които се отнасят до дължината, но ако мислите, че от дължината знаете за движението на широчината, вие се самоизмамвате. А пък ако вие мислите, че от движението на широчината ще разберете движението на височината, пак сте в заблуждение.

Щом не разбират някои Божествения закон, те питат защо е създаден така светът. Това не е въпрос. Но заражда се сега въпросът: отде се роди тая мисъл у вас, да питате защо е създаден светът така? Или можете да запитате защо трябва да живеем по този начин. Ако питате защо едно животно ходи на четири крака, ще се отговори: ходи на четири крака, защото не може да ходи на два. Питате защо човек ходи на два крака, а не на четири? Защото той пък не може да ходи на четири крака. Те са безлични неща, които трябва да ги вземете и не трябва да ги разглеждате от лично гледище.

Да кажем, че на вас ви е неприятно - имате болка. И питам: защо тая болка се е родила? Но тая болка не е навсякъде, а е само във вас - боли ви главата. Питате защо Господ допусна да те боли главата? Другите не ги боли глава. Причината на тая болка в какво седи? Тя е безлична. От какво зависи? Боли ви главата, понеже има стълкновение между стомаха и мозъка ви, нищо повече. Уредете вашите отношения, отношенията на стомаха или на симпатичната нервна система и ще престанат болките в главния мозък. Някой път те боли коремът. Вие се превивате и казвате: „Откъде е тая болка?“ Там законът е обратен: има някои недоразумения, но не разбирайте недоразумения, както между хората. Дошла е някоя по-голяма несъобразна работа в мозъчната система и вследствие на това се заражда едно противоречие, а пък това противоречие се явява в корема. Отмахнете противоречието във вашия мозък и веднага ще престанат болките. По простата причина: вие вземате една храна и не я дъвчете, и я гълтате на големи парчета. Прекарайте десетина парчета от моркови и ги нагълтайте цели, и ще видите какво ще стане в стомаха ви. Един пример: имаме един наш приятел. Той слушал за растителната храна и взел моркови и ял така на цели парчета, бързал да яде. И след като ял моркови, пил чая отгоре. Намерих го аз - той се превива.

Трябваше да му дадем очистително и да излезе морковът навън. И тогаз се оправи коремоболието.

Сега вие живеете едновременно в три свята. И някой път не изучавате законите, и едно право или един морал, който съществува във физическия свят, искате да го приложите във всички светове - и в духовния, и в Божествения. Това е невъзможно. Винаги трябва да започвате от горе надолу, а не от долу нагоре. Такъв процес няма. От долу нагоре не се ходи в този случай, тоест долното не може да се движи нагоре само по себе си. И ако някой път се показва, че има някое движение от долу, то причината е всякога горе, в центъра. Всяко движение започва от горе. По някой път вие изгубвате вашите безлични отношения. Вие вършите неща и не мислите дали това, което вършите е благоугодно на Бога, или не. Че от там започнете. Вие гледате дали на вас е приятно и дали на съседите ви, на ближните ви е приятно, а пък дали на Господа е приятно, това не мислите. Ако някой желае, ако някой иска да учи в пълния смисъл и да прогресира, и да му върви, той трябва да мисли, че това, което той върши, е благоугодно на Бога. Има признаци, които могат да покажат дали е благоугодно на Бога. Представете си, че ти живееш между хора в една местност, дето има лошо ухание, много лоша атмосфера. Защо е лоша? Понеже хората, които живеят там, не са добри, не вършат волята Божия и вследствие на това всичките тия условия, които съществуват там, са лоши. Ти живееш между тях и трябва да се съобразиш: или да станеш като тях, или да напуснеш това място. Ти искаш да живееш по Бога. Как ще познаеш дали живееш по Бога? Ако почнеш да живееш между прости хора по Бога, атмосферата там ще се измени, там хората ще се изменят. Ще стане едно изменение. Ако стане едно изменение, то действително ти живееш по Бога. Но ако не живееш по Бога, тогаз ще остане същата атмосфера.

Сега ще направите в себе си един опит. Ти си неспо-

коен, имаш една неспокойна мисъл, неспокойни чувства и постъпки. Не ти върви. Ти търсиш да видиш дали вършиш волята Божия. Ще познаеш така: виж в себе си - ако почнеш да живееш по Бога, твоето вътрешно състояние ще се измени, чувствата ти. Твоето състояние тогаз показва, че ти си започнал да живееш по Бога. Сега тия работи трябва да ги държите в ума си, ако искате истински да прогресирате. В света няма друго разрешение. Кой е прав и кой е крив, отгоре се познава. Тук на земята никой не може да каже дали е прав, или крив. Частично може. А отгоре може. Божественото отгоре определя нещата. Ако ти отгоре гледаш нещата, Божествената правда ще бъде друга. И по някой път вие се свързвате и вие сами си създавате неприятности. С каквито хора дружиш, такъв и ставаш. И можеш да избегнеш това. Например ти живееш при богати хора и искаш да си подобриш положението. Можеш да го подобриш. Зависи какъв метод ще употребиш. Ти най-първо от опит ще гледаш, че тия богати хора трябва да ги хвалиш, да говориш най-хубавото за тях и тогава те ще бъдат благосклонни. Ако ти обичаш да ги укоряваш, това-онова, ти ще се намериш в едно тясно положение. Сега ще принесете това правило. Някой път вие седите и казвате на себе си: „Не съм добър човек.“ Че вие не разбирате законите. Как сега, този, който седи вътре във вас, казва „не съм добър“? Кои са причините, че той не е добър? В дадения случай ти си се раздвоил. Двама са вътре в тебе. Единият не одобрява поведението на другия. Богатият казва: „Не съм добър.“ Щом не си добър, ти си богат човек. Защото само богатият може да бъде недобър, добрият може да изгуби своята добрина. И само лошият добър може да стане. Добрият каква нужда има да стане добър? Щом казваш „аз съм добър“, това показва, че ти си в пътя на прогреса. А пък щом не повдигаш този въпрос, нито че си добър, нито че си лош, какво е другото състояние сега? То е състояние на покой. Но

щом дойдеш да мислиш, че си добър или че си лош, това показва две състояния, които имаш. Лошото състояние е там, че работите не вървят както трябва. А пък доброто е там, че работите вървят както трябва. Сега всички трябва да имате една мисъл: как да се подобри животът, понеже живеете в един свят, който е в ликвидация. Там хората са много лоши. В какво отношение са лоши? Хората са станали толкоз лични, че всеки гледа индивидуално - индивидуализира се. Всеки мисли само за себе си. И не е лошо, но те са дошли да търсят своето щастие на земята и го търсят по един път, по който не може да се намери. Например вземете бащата и майката - те искат децата им да бъдат добри. Тия деца, след като се родят, вече не могат да бъдат добри. Можете да ги направите добри, преди да са се родили. Ако не си съумял да ги направиш добри, преди да се родят, работата е свършена вече. Ти ще носиш всички последствия. Така, както са родени децата, така ще вървят по своя път. Ти не можеш да измениш това, което е в тях. Някои поддържат, че човек може да се възпита. Може. Ако има нещо добро заложено, може. И вълкът, колкото и да го възпитаваш, като го оставиш свободен, ще си върви по своему, винаги ще върши онова, което е заложено. Има нещо вложено в човека, което не може да се измени. Сега, тъй като се говори, някои от вас не се спирате да мислите, но казвате: за кого ли говори? Не може да се говори за Петко, Стоян, Драган. Те са безпредметни работи. Когато се говори, че някой човек е добър, трябва да се има предвид, че доброто не е лично. Доброто е нещо, което обхваща всички хора. Щом говорите за доброто на когото и да е, ти говориш за една целокупност, ти говориш за всички. Защото, ако един човек е лош в едно общество, то причината на неговата лошавина не е там. Малко по-философски трябва да разглеждате въпроса. Когато една къща е чиста, чиста вода влиза във вашия умивалник и излиза нечиста. Де е

погрешката? Това не показва, че домът ви е лош. Но това е една необходимост, че като се нахраните, след като сте яли, трябва да умиете паниците и трябва да излезе тая вода. Ако някой съди за вашия характер по помията, то какво понятие ще има? Ще каже: много лоши хора са те. Сега ще разбирате оная необходимост. Ще изучавате малко по-другояче. Можете да направите един психологически опит. Представете си, че имате един съсед, с когото не можете да живеете. Интересите ви не съвпадат и тогаз има някои недоразумения. Оставете този въпрос. Имате недоразумения - ще намерите някой друг съсед, с когото съвпадат интересите ви и мислете за него. По този начин вие наполовина ще си помогнете. Не се стремете да убедите, да заставите вашия съсед да мисли като вас. Вие казвате: „Хората трябва да мислят право, да постъпват право.“ Да не постъпват, както са постъпвали. Защо аз постъпвам така, то си има съображение. Вие сте богат - говоря ви по един начин, то е лично съображение. Вие сте сиромах - говоря ви по друг начин, пак е лично съображение. Като дойде богатият, казвам: „Много ми е приятно, че сте дошли.“ А пък като дойде сиромахът, казвам: „Стой там.“ Какви са съображенията? Мислите ли, че в този случай вие разсъждавате правилно? Поставете въпроса другояче. Представете си, че и двамата са служители на Бога - и богатият, и сиромахът. Богатият е човек, когото Бог е пратил да даде, а пък сиромахът е един бирник, когото Бог е пратил да събира данъка на Бога. Вие казвате: този бирник е разбойник, той е дошъл да вземе от мен. То е ваше лично схващане, ако вие мислите, че той е дошъл да вземе нещо от вас. Но представете си, че той е един чиновник. Най-първо той иде отгоре, от Божествения свят. Бог постъпва по три начина. Най-първо той ви прати един кротък човек, сиромах, но той е бирник. Той е дошъл да види как вие ще постъпите. Вие не постъпвате по Божествено. Тогаз този бедният човек ще се яви по втори начин,

в астралния свят. Ще почне да иска от тебе. В Божествения свят няма просия. Там той си седи и гледа дали ще си платите данъка, или не. Във втория свят, в духовния, казва: „Плати си данъка.“ А пък в третия свят, физическия, носи дърво и казва: „Ти ще даваш ли, или не?“ Ще даваш. Ти, ако си силен, ще се защитаваш, но ако той е по-силен, какво ще правиш?

Сега искате да разбирате Божествения свят. Отде се раждат всичките противоречия? Когато хората влязат при вас и нищо не говорят, разбирай това. А пък щом дойдат с дърво, ще знаете, че не сте изпълнили. Те са дошли отгоре мълком, бирниците, после са ви казали: „Платете си данъка“ и най-после се разправят с дърво. Сега в света седи третият метод. Някой казва: „Да живеем добре.“ Ще държи някоя реч на площада. Хванат го и по третия метод го заведат в участъка и го наложат. И той вика: „Биха ме.“ Не. Това са неестествени методи. Един предмет можеш да го огънеш със сила, а пък един предмет можеш да го накараш да се огъва от само себе си. Аз често влизам в едно място. Влизам един ден и виждам, че свещта, която е направена от спермацет и турена на свещник, се е огънала, изкривила се е. Какво ще кажете? Кои са причините? Защо се е огънала свещта? Било е много топло и от слънчевата светлина и топлина се е огънала. Та някой път човек от голяма топлина може да се изкриви. Това не е от него. Аз не търся причината на погрешката в свещта. Свещта слънцето я е изкривило. И слънцето не е искало да я изкриви. Слънцето няма ни най-малко това намерение. И свещта е нямала това намерение. Но виждаме, че свещта се е изкривила. Едно съчетание е, че свещта се е изкривила. Де е сега неправилността? И ако се запали тая свещ, като се е изкривила, горението не става правилно, ще има капане. Защо искаме да бъде права? За да няма капане. Щом има капане, то тая свещ е крива, изкривила се е.

Питам сега: някои са млади, някои са стари. Като умрат младите, как ще идат при Бога? И старите как ще идат? Някой казва: „Аз съм учен - много знам, възрастен съм.“ Брада има, облечен е добре. Как ще иде при Бога? По този начин ли? Младият казва: „Аз имам сила, аз съм красив.“ Той ще отиде ли по този начин? Всички отиват по един и същи начин, по един четвърти начин - каквото имат, тук на земята ще го оставят. Старият ще си остави брадата и белите косми, а пък младият ще си остави своята красота и сила. Сега имате ли понятие как ще се явят пред Бога? Младият ще се яви без лице, без сила, а пък старият - без брадата си, без космите си и без бръчките си. В каква форма ще се явят? При Бога ти не можеш да отидеш като грешник. При Бога ти ще се явиш като светия или като ангел. Грешник ако си, в участъка ще има по задницата ти налагане. Защо? Няма никакво разрешение. Можеш да викаш, колкото искаш. Но ако искаш да се явиш пред Бога и да имаш неговото благоволение, трябва да се явиш като светия или като ангел. Светия значи да светиш, ще се явиш в светлина, а пък ангел - значи ще се явиш в разумност, в служение. Светията ще каже на Господа, че си е запалил свещта, а пък ангелът, като се яви, той ще каже на Господа, че служи на Господа, каквото иска Господ, служи Му. При Бога, при едно състояние на грешник, ти никога не можеш да се явиш, а с едно състояние на мисъл, че си запалил свещта. И ако тая свещ не я носиш пред себе си, ти не можеш да се явиш, ти светия не можеш да бъдеш. Сега тези са елементарни работи. Аз гледам, и тук на Изгрева мнозина ходите с изгасени свещи, мнозина сте криви. Аз не ви съдя. Казвам: слънцето ви е изкривило. А пък при това, като сте криви, вие не съзнавате как да изправите тая кривина. И какво да правите сега? Някой път, като говорите, говорите за неща, които ви са непотребни. Някой път казвате на себе си: „Много съм лош.“ Какво ще

спечелиш, като кажеш, че си лош? Нищо. Ти ще бъдеш в участъка. Ща кажеш на себе си: „Добър човек съм. Добър ме е направил Господ.“ Не от само себе си, но Бог те е направил добър. Ще кажеш: „Запалена свещ съм.“ Ще ходиш навсякъде с тая свещ. Ще я държиш навсякъде в ума си. Срещнеш някой човек, на когото свещта не е запалена, най-първо няма да му казваш нищо. Той, като види твоята запалена свещ, ще те спре и ще си запали свещта. Православната църква има един много хубав обичай: по Великден е той. Свещеникът ще изнесе свещта и от него ще запали свещта си един, и после ще си запалят свещите едни от други. Това е много хубаво, но това го вършат много механически, и като дойде в живота, не се спазва същият закон. Дойде един добър брат, запалете свещите си от него. Казваш: „Че как, от него ли ще запаля? Не го ли зная какъв е.“ Не му гледай светилника какъв е, но ти гледай, че е запалена свещта му. Можеш ли да запалиш свещта си от него, запали я. Другите разсъждения не са правилни. Запали свещта си.

И после другото правило, което трябва да спазвате. Ти правиш нещо. Вглъби се в себе си или иди при Бога и съпостави и виж това, което си направил, право ли е, или не. Има едно право Божествено. Щом нарушиш Божественото право в себе си, ти веднага ще изгубиш своя вътрешен мир. И светия да си, ще стане една промяна в тебе. И за да възстановиш изгубеното, ти, умният човек, веднага ще се уединиш и ще видиш къде си нарушил Божественото право. Не че си искал, но някой път всички прегрешения стават от незнание. Някой път обвиняват Ева, че съгрешила. Господ я извини, Той не ги осъди тъй безвъзвратно. Ами ти ще съзнаеш, че си нарушил. Ти си мислиш за добро да го направиш, да се повдигнеш, но ще се намериш в една задънена улица.

Та казвам сега. Сега трябва да имате начин. Не се сравнявайте. Всякога търсете хора, на които свещите са

запалени. Търсете хора, които се движат със своята свещ. Ако искам приятели, аз ще търся хора, с които като се събирам, да ми действат добре. Никога не дружете с хора, които нарушават вашия вътрешен мир. Тях ще ги оставите. Вие искате да проповядвате на хората, никога не проповядвайте на хора, които не възприемат. Законът е: всякога проповядвайте на хора, при които има най-малко съпротивление. А ония ги оставете. На тях други ще проповядват.

Сега в живота на всички хора се е родило едно вътрешно безпокойствие, а пък то се отразява на онова, което вие търсите в света. Вие искате да бъдете обичани, но ако изгубите вашия жизнен магнетизъм, не могат да ви обичат хората. На земята, на физическото поле, хората могат да ви обичат само за електричеството ви и за вашия магнетизъм, които носите. Някой път казвате: искам сила. Ако сте на физическото поле, трябва да имате сила и магнетизъм. Едновременно трябва да бъдете и меки, и силни, защото, ако не сте мек и силен, вие ще се пречупите на физическото поле, няма да имате никакъв успех. Сега може тия въпроси да не можете да ги разрешите. Искаш да знаеш как е писал някой философ. Мнозина философи са писали много право, но вие не знаете отде са започнали. Някои философи разглеждат въпросите от Божествения свят, някои - от духовния свят, а някои - от физическия свят. Следователно, когато четете някой автор, трябва да знаете как разглежда предмета. И като срещнете някой човек, трябва да знаете де се намира той - в Божествения, в духовния или във физическия свят. Защото всички хора, които се движат тук, на физическото поле, те всички не са на физическото поле. Защото някой казва: „Мен не ми трябва богатство.“ Той почва да говори за изкуство, за красота, за хубава обстановка. В кой свят е той? А пък дойде друг и разглежда, и говори за някои отвлечени работи, Божествени: как е създаден светът, за отношенията

на хората. Та сега и вие трябва да знаете, че всеки ден минавате през трите вида свята. Някой ден живеете само във физическия свят. Седите целия ден и мислите само за едно и също нещо - вие се самохипнотизирате. Самохипнотизирането нищо не допринася. Колко минути или колко часа трябва да мислите само за едно и също нещо? Сега, идеш ти да се молиш на Господа, нали. Някаква нужда имаш - пари ти трябват. Като отидеш при Бога, колко време ти трябва да седиш и да Му мрънкаш, да казваш: „Пари ми трябват, пари ми трябват.“ Питам сега: я ми кажете, каква е вашата опитност? Колко часа трябва да седиш така? Защото и в Писанието е казано: „Не Му давай почивка на Бога, докато Той не изпълни онова, което Той е обещал.“ Ще извадиш от това съвсем друго заключение. Казва: „Не му давай почивка.“ Ако молитвата ти е права, като си обърнеш само мисълта, ще получиш. Писанието казва в друг един стих: „Преди да поискате, Аз ще ви дам.“ Преди вие да сте се помолили. Ти като отидеш да се помолиш на Бога, ако Бог е определил, молитвата ти ще бъде послушана. Бог казва: „Преди да поискате, Аз ще ви дам.“ Само като се обърнеш към Бога при молитвата, ще получиш. А пък някой път Бог не е определил нищо за тебе. Тогаз ще чакаш Неговото решение. Търпение ти трябва. Докога? Докогато ти даде това, което ти искаш. Ако си дете, Бог никога няма да ти даде това, което е за възрастния. Но щом станеш възрастен, определеното за вас ще ти го даде. Ще отидеш при Бога и ще му кажеш: „Искам да се уча.“ И Той ще ти покаже училището. А пък ако искаш да се учиш, но не си възрастен, Той ще ти каже: „Не, ще седиш при майка си и при баща си, и при тях ще се учиш.“ Тая е философията. Вие седите и мислите, че разбирате света. А пък отвън на физическото поле няма резултат. Лицето ти е тъмно. Какво показва това? Ако се набръчкаш и косата ти побелява, това какво показва? Казваш: много съм теглил. Няма какво да теглиш.

Не трябва да теглиш. Казваш: много ми е патила главата. Не трябва да пати главата. Главата да мисли, не да пати. А пък човек е пратен със свещта си да се движи, а не да тегли нещо. И тогаз, ако аз тегля, то причината е моята глава, че не съм разбирал.

Между вас има една тънка политика. Оставете я. Някой от вас е неразположен към другиго. Той не отива да му каже, но ще накара друг някой да му каже. Един, двама, четири, пет души ще се наредят, ще се скриете зад тях. Не е хубаво това. Всички са една тайфа.

После дръж един метод. И ако реша да говоря, какво трябва да правя? Когато мълча, мълча, но когато говоря на този човек, ще говоря по метод, който аз съм избрал. Най-първо аз ще запитам там как става тая работа. Както когато искам да сея жито, ще отида при някой, който знае, да ми разправи. И ще сея по всичките правила, по които се сее жито. Сега употребете новия начин. Това, което знаете, е хубаво. Но вашето знание ще го приложите. Трябва да приложите един метод. Вие имате наследени черти. Ония, които минават за лоши - аз считам лошите хора за хора, които могат да прогресират. Само добрият човек може да бъде лош. А пък лошият лош не може да бъде. И само лошият човек може да бъде добър. Добър значи, който има съзнание да употребява онова богатство, което има. То е начин, метод - можеш да употребиш едно и също нещо по разни начини. Те са по видимому противоречиви мисли, но за нашия вътрешен живот това много добре съответства. Сега на някои от вас тая мисъл може да действа малко зле. Някои казват: „Все за това се говори. Че аз всеки ден се моля на Бога.“ Че се молите, много добре правите, но не сте мислили по кой начин да се молите. Ти се изправиш с „Отче наш“. Мислите ли, че това е молитва? Първия ден, в понеделник, като четеш „Отче наш“, ще кажеш: „Отче наш“. Ще мислиш за баща си. Втория ден ще кажеш: „Който си на небето“. Трябва да

знаеш на кое място. Третия ден ще мислиш върху думите: „Да се свети името Твое.“ После, друг ден, върху думите: „Да дойде царството Твое.“ Следния ден, върху думите: „Да бъде волята Твоя.“ И всеки ден, като четеш „Отче наш“, ще се спираш на специфични области, на разни области. А пък ти четеш „Отче наш“ бързо, бързо. Мислете върху тая мисъл, която е мъчна, че всички неща Бог е създал и вие трябва да дойдете в съзнание и да знаете следното: като е създал Бог нещата и хората, всеки човек Той го е създал за нещо. И да намерите за какво го е създал, и да постъпите съобразно това, за което го е създал. Не разглеждайте, че човек е лош. Това не е Божественият път. Не че човек е лош, но не се проявява. Най-първо мислете, че Бог го е създал за нещо и за какво го е създал. И щом Бог го е създал, едновременно мислете и за Бога, за да се оправят вашите работи. А пък както сега мислите, явява се един живот на противоречие. Искат хората да знаят кое е добро и кое е зло. Писанието казва: „Няма нито един праведен.“ Всички ония, които са яли от забранения плод, са съгрешили. И следователно трябва да престанат да ядат от забранения плод и да почнат да се хранят с плода на дървото на живота. Това е един метод за учене. Сега се учат и месоядци, и вегетарианци. Считайте, че месоядците са хора, които се хранят с плода на дървото на познание на доброто и злото. А пък вегетарианците са хора, които се хранят от дървото на живота. Ти казваш: аз съм вегетарианец. Ти, като кажеш, че си вегетарианец, да знаеш, че не ядеш вече от плода на познанието на доброто и злото. То е вегетарианство. Да кажеш: „Аз съм престанал вече да се храня от дървото на познанието на доброто и злото.“ Сега трябва да се храните от плодовете на дървото на живота, за да разберете закона на любовта. Ако не се храниш от дървото на живота, не можеш да разбереш любовта. А пък щом не можеш да разбереш любовта, не можете да я приложите и вие не можете да бъдете щаст-

ливи. А пък щом не можете да бъдете щастливи, вие ще носите нещастието.

Ти искаш да се измениш, искаш да станеш вегетарианец. Някой казва: „Аз съм вече три години вегетарианец.“ Според мене, аз разбирам вегетарианството малко по-другояче. Вегетарианството разбира прави мисли, прави чувства и прави постъпки. Това е вегетарианство. А пък месоядството - там вече има криво нещо в мисли, чувства и постъпки. Казват, че хора, които са месоядци, са добри. Човек, който яде месо, не може да бъде добър. И ако той става добър, той трябва да престане да яде месо. Трябва да престанеш да ядеш от плода на дървото на познанието на доброто и злото. Та сега казвам, трябва да дойдете до това схващане, какво е вегетарианството. По какво се отличават храните? Вегетарианци са тия, които се хранят с плодовете от дървото на живота, а пък месоядци са всички, които се хранят от другото дърво - на доброто и злото. Аз питам дали си вегетарианец, или не? Хората по този начин да бъдат вегетарианци.

Аз сега искам вие да бъдете вегетарианци. Някой може да каже: „Ние тук всички сме вегетарианци.“ Радвам се. Но да се има предвид новото определение на вегетарианството. Искам всички да бъдете вегетарианци, нищо повече. Щом сте вегетарианци, трябва да познавате любовта. И да няма въздишки и всички недоразумения. Като дойде вегетарианството, има правилно дишане, правилна мисъл, чувство и постъпки. Вегетарианците всички са радостни и весели. Вегетарианците слизат да работят между месоядците. Всички „умни“ хора в света, както ги наричат, са все месоядци. Те ядат от дървото на познанието на доброто и злото. Казват за някого: „Я го виж колко е умен, колко е съобразителен.“ Вълка го хваля, го похвалявам за едно нещо - че е умен. Някога гледам дявола и го намирам, че и той има добра черта: много е постоянен. Никога не се обезсърчава. На нещо не му върви по един начин, употре-

бява втори метод, трети и прочее. Сто пъти той ще дойде и ще се опита да постигне. Като не може да те излъже с пари, той ще избере друг някой метод. И какви ли не методи няма. И ще дойде да пристъпва от много далеч. Аз искам да ви говоря за добрата страна на дявола. Бъдете така постоянни, както той е постоянен. Не пада духом. Че са го нахукали, че говорят нещо за него, той не иска да знае. Дълбочина има. Та казвам, от дявола трябва да извадите една хубава черта. Той не спи - когато хората спят, той работи.

Та искам да станете вегетарианци в правата смисъл. Досега както сте живели, то е добро. Но както ще живеете в бъдеще - по стария начин не може да се живее. Бил си в полето - ще живееш по един начин. А отидеш в гората - ще живееш по друг начин. Всяка местност, всяко положение в живота изисква друг метод. Ще измените метода на вашия живот.

Сега мисля, че разбрахте. Но аз ще се радвам, ако можете поне 25 процента да приложите най-малкото. Двайсет и пет процента. От двайсет и пет по-надолу не се приема. От онова, което сте разбрали, 25 процента от него ще приложите вътре в себе си.

Онова, което е определено, трябва да го направите, понеже няма да можете да получите онова благословение, което ви е определено, ако не живеете така. Ако не можете по тия правила да живеете, вие не можете да получите благословение. Да кажем, че е поставена в банката някоя сума за вас, но при известни условия. И ако не ги спазиш, няма да ги получиш. Ако така не живеете, то Божието благословение ще си остане така. И за вашето лично благо казвам: живейте така, за да можете да приемете сегашното Божие благословение, което Бог е определил за вас. Не онова, което ви е дал. Сега. Сега, което ви чака. Само по този начин можете да го получите.

“Отче наш”

6 ч. 15 мин.

38 лекция на Общия окултен клас
16 септември 1936 г., сряда, 5 ч. сутринта

СЪДЪРЖАНИЕ

18. Петте врати *7*
22 януари 1936 г.
19. Три категории храни *44*
29 януари 1936 г.
20. Работете с доброто *75*
5 февруари 1936 г.
21. Тониране *103*
12 февруари 1936 г.
22. Лесният и мъчният път *134*
19 февруари 1936 г.
23. Тялото на любовта *157*
26 февруари 1936 г.
24. Служене и прислужване *176*
4 март 1936 г.
25. Сегашният момент *194*
11 март 1936 г.
26. Радиации *215*
18 март 1936 г.
27. Трите устоя *237*
25 март 1936 г.
28. Действието на музиката *259*
1 април 1936 г.
29. Божественото огледало *273*
8 април 1936 г.
30. Мекота *294*
15 април 1936 г.
31. Пречистване на мисълта *312*
22 април 1936 г.

32. Основната мярка *333*
29 април 1936 г.
33. Тайни и откровения *354*
6 май 1936 г.
34. Вяра безгранична и любов безгранична *372*
1 юли 1936 г.
35. Ученичество *385*
8 юли 1936 г.
36. Навреме *395*
2 септември 1936 г.
37. Новото събиране *414*
9 септември 1936 г.
38. Личното и безличното *430*
16 септември 1936 г.

ПОРЕДИЦА
ОБЩ ОКУЛТЕН КЛАС

ПЪРВА ГОДИНА (1922)
1. Окултни лекции. София, 1922.
Трите живота. Русе, 1922; София, 1942 (нова редакция).
Кърджали, 1999.

ВТОРА ГОДИНА (1922-1923)
2. Правила за окултната школа. Русе, 1923.

ТРЕТА ГОДИНА (1923-1924)
3. Високият идеал. Русе, 1923-1924.

ЧЕТВЪРТА ГОДИНА (1924-1925)
4. Абсолютна справедливост. Русе, 1927.

ПЕТА ГОДИНА (1925-1926)
5. Козативни сили, т. I. София, 1930.
6. Светлина на мисълта, т. II. София, 1930.
7. Условия за разумния човек, т. III. София, 1930.

ШЕСТА ГОДИНА (1926-1927)
8. Отношение на простите истини към човека, т. I.
София 1933.
9. Неразрешеното, т. I. София, 1933.
10. Възможни постижения, т. III. София, 1934.
11. Четирите кръга, т. IV. София, 1934.

СЕДМА ГОДИНА (1927-1928)
12. Великото и красивото, т. I. София, 1935.
13. Малки и големи придобивки, т. II . София, 1936.
14. Добри и лоши условия, т. III. София, 1937.

ОСМА ГОДИНА (1928-1929)
15. Ключът на живота, т. I . София, 1937.
16. Смени в природата, т. II. София, 1938.
17. Форми в природата, т. III. София, 1938.
18. Определени движения, т. IV. София, 1938.

ДЕВЕТА ГОДИНА (1929-1930)
19. Естествен ред на нещата, т. I. София, 1939.
20. Степени на съзнанието, т. II. София, 1939.
21. Доброто оръжие, т. III. София, 1939.

ДЕСЕТА ГОДИНА (1930-1931)
22. Божият глас, т. I. София, 1940.
23. Просветено съзнание, т. II. София, 1940.
24. Реалности и сенки, т. III. София, 1941.

ЕДИНАДЕСЕТА ГОДИНА (1931-1932)
25. Събуждане, т. I. София, 1944.
26. Законът и любовта, т. II. София, 1946.
27. Начало на мъдростта, т. III. София, 1946.

ДВАНАДЕСЕТА ГОДИНА (1932-1933)
28. Новата мисъл, т. I. София, 1947.
29. Работа в природата, т. II. София, 1948.
30. Трите посоки, т. III. София, 1948.

ТРИНАДЕСЕТА ГОДИНА (1933-1934)
Вечният порядък. София, 1999.

ЧЕТИРИНАДЕСЕТА ГОДИНА (1934-1935)
Неиздадени лекции.

ПЕТНАДЕСЕТА ГОДИНА (1935-1936)
31. Петте врати. т. II. София, 2002.

ШЕСТНАДЕСЕТА ГОДИНА (1936-1937)
32. Запалена свещ. София, 1999.

СЕДЕМНАДЕСЕТА ГОДИНА (1937-1938)
33. Божественият импулс. София, 1999.

ОСЕМНАДЕСЕТА ГОДИНА (1938-1939)
34. Славата Божия, Царството Божие и Волята Божия, т. I. София, 1998.
35. Силата на мисълта, том II. София, 1998.

ДЕВЕТНАДЕСЕТА ГОДИНА (1939-1940)
36. Единственото богатство, т. I. София, 1999.
37. Наука за живота, т. II. София, 1999.

ДВАДЕСЕТА ГОДИНА (1940-1941)
38. Всеки ден по една добра мисъл, т. I. София, 1997.
39. Прав път, т. II. София, 1998.

ДВАДЕСЕТ И ПЪРВА ГОДИНА (1941-1942)
40. Буден ум и будно сърце, т. I. София, 1999.
41. Великата възможност, т. II. София, 1999.

ДВАДЕСЕТ И ВТОРА ГОДИНА (1942-1943)
Неиздадени лекции.

ДВАДЕСЕТ И ТРЕТА ГОДИНА (1943-1944)
42. Новият светилник. София, 1946 (редактирано*).

* Забележка: По решение на Просветния съвет, след заминаването на Учителя (27.XII.1944 г.) се издава произнесеното от Него Слово през последната година - 1943/1944: лекциите от Младежкия окултен клас и от Общия окултен клас, Утринните слова, Неделните беседи (от 10.X.1943 до 28.XI.1943 г.) и Съборните беседи (произнесени в село Мърчаево, на Витоша и в София от 19.III.1944 до 20.XII.1944 г., под заглавие „Заветът на Любовта“ I, II, III том).

Петър Константинов Дънов
ПЕТТЕ ВРАТИ

ОБЩ ОКУЛТЕН КЛАС
XV година
(1935 - 1936)
Том II

Първо издание

Предпечатна подготовка *Звезда Попова, Никола Попов*
Корекция *Наталия Ангелова*

© Издателство „Жануа-98“

ISBN 954-9589-60-9